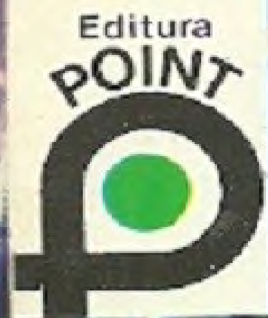

RAYMOND CHANDLER

Seria „ELITA" • Seria „ELITA"

Ucigaș în ploaie

Raymond Chandler

Ucigaș în ploaie

— Povestiri polițiste —

Traducerea: Muscă Mihai
Coperta: Nicolae Sîrbu

- Editura Point -
Tîrgu Jiu
1994

Raymond Chandler, unul dintre marii scriitori de romane poliţiste, s-a născut la Chicago în anul 1888. Când avea doisprezece ani familia sa a emigrat în Anglia, unde a învăţat la Dulwich College. După ce a făcut studii în Franţa şi Germania s-a întors la Londra în 1907, unde fără nici o tragere de inimă, s-a angajat funcţionar. A abandonat slujba în favoarea scrisului şi a lucrat la unele ziare ca reporter, eseist, recenzor de cărţi şi chiar scriitor de versuri. În 1912 s-a îmbarcat spre America şi s-a stabilit în California. După primul război mondial, în timpul căruia a luptat în armata canadiană, a intrat în afaceri şi a ajuns directorul unei companii petroliere. În 1924 s-a căsătorit cu Cissy Pascal. La începutul crizei economice din anii treizeci a reînceput să scrie povestiri pentru diverse publicaţii. Până în 1938 publicase şaisprezece povestiri şi lucra la primul său roman, *Somnul de veci*, care a fost publicat în 1939. Devenit instantaneu un mare succes, a fost prezentat de critică drept „un nou tip de roman poliţist, în care ingeniozitatea intrigii este completată de un stil literar distinct şi distins". La fel de bine primite au fost *Adio, frumoasa mea* (1940), *Fereastra de sus* (1942), *Femeia din lac* (1943), *Sora cea mică* (1949), şi *Rămas bun pentru vecie* (1954), toate având-l în comun pe faimosul detectiv particular Philip Marlowe.

Multe dintre cărţile sale au fost adaptate ca scenarii şi a şi scris scenarii pentru filme, printre acestea numărându-se *Asigurare dublă* şi *Dalia albastră*, amândouă nominalizate pentru premiul Oscar. A fost ales ca preşedinte al Asociaţiei scriitorilor de romane de aventuri din America. În ultimii ani de viaţă a suferit de o accentuată depresiune psihică şi în general a avut probleme cu sănătatea. A murit în 1959, în California. Dilys Powell i-a caracterizat opera ca „un amestec unic de severitate şi sensibilitate, de un înalt rafinament şi de o deosebită poezie", iar Elizabeth Bowen l-a descris ca „un artist atât de strălucit, cu o imaginaţie atât de originală, încât nici un studiu al literaturii americane moderne n-ar putea să facă abstracţie de el".

OMUL CARE IUBEA CÂINII

1.

În faţa uşii era parcată o limuzină nou-nouţă, un De Soto gri de nuanţa aluminiului. Am trecut pe lângă ea, am urcat trei trepte, am intrat printr-o uşă cu vitraliu deasupra şi am mai urcat trei trepte mochetate. Am apăsat soneria de pe perete.

Instantaneu, o duzină de voci canine începură să zguduie acoperişul. În timp ce câinii lătrau, urlau şi chelălăiau, mă uitam la nişa în care se găsea un mic birou cu rulou, şi la camera de aşteptare cu fotolii de piele. Mai erau trei diplome atârnate pe un perete şi o masă pe care se aflau răsfirate câteva numere din Gazeta câinilor de rasă.

Cineva linişti câinii, undeva în spate, apoi se deschise o uşă şi un bărbat mărunţel, cu o faţă plăcută, îmbrăcat într-un halat gros, cafeniu şi şlapi cu tălpi de cauciuc, apăru cu un zâmbet plin de solicitudine pe o mustăcioară tip creion.

Se uită la mine, în jurul meu, apoi chiar pe sub mine, dar fără să găsească vreun câine. Zâmbetul îşi mai reduse din amploare. Îmi spuse:

— Aş vrea să-i dezvăţ de obiceiul ăsta, dar nu pot. De fiecare dată când se aude soneria, se pun pe lătrat. Se plictisesc şi ştiu că sunetul soneriei înseamnă vizitatori.

— Da, am mormăit eu şi i-am întins o carte de vizită.

A citit ce scria pe ea, a întors-o şi a privit-o pe spate, apoi a întors-o la loc şi a citit-o din nou.

— Detectiv particular, spuse el gânditor, lingându-şi buzele umede. Ei bine, eu sunt doctorul Sharp. Ce pot face pentru dumneata?

— Caut un câine furat.

Ochii lui mă fulgerară; gura lui mică se strânse şi încet-încet faţa i se înroşi. Am spus:

— Nu vreau să zic că dumneata ai furat câinele, doctore. Aproape oricine ar putea plasa un câine într-un loc ca ăsta, iar dumneata n-ai cum să ştii cu siguranţă dacă îi aparţine sau nu, corect?

— S-ar putea ca unora să nu le placă ideea, zise el înecat. Ce fel de câine?

— Un câine poliţist.

Trase o dungă cu vârful şlapului pe mocheta subţire, apoi privi într-un colţ al tavanului. Roşeaţa îi dispăruse de pe faţă, lăsând loc unei palori stinse. După un timp, spuse:

— Nu am decât un singur câine poliţist aici, şi îi cunosc stăpânii. Aşa că, mă tem că…

— Deci n-o să fie nici o problemă dacă mă uit puţin la el, i-am tăiat-o eu, pornind spre uşa pe care intrase el.

Doctorul Sharp nu se mişca. Zgâria în continuare mocheta.

— Nu ştiu dacă e bine, spuse el gânditor. Poate ceva mai târziu, în cursul zilei.

— Acum ar fi cel mai potrivit pentru mine, am spus, şi am pus mâna pe clanţa uşii.

Traversă rapid camera spre micul birou şi întinse mâna spre telefon.

— O să… o să chem poliţia, dacă îndrăzneşti, spuse el repede.

— Minunat, am zis. Cere-l pe şefu' ăl mare, pe Fulwider. Spune-i că aici e Carmady. Vin chiar de la el din birou.

Doctorul Sharp îşi luă mâna de pe telefon. I-am rânjit şi am frecat o ţigară între degete.

— Haide, doctore, i-am zis. Alungă-ţi gândurile negre şi hai să mergem. Fii drăguţ şi poate o să-ţi spun o poveste.

Îşi ţuguie buzele, se uită o vreme la sugativa de pe birou, se jucă puţin cu un colţ al ei, îndoindu-l, apoi netezindu-l, se îndreptă, traversă camera în pantalonii săi albi, deschise uşa de lângă mine şi trecurăm într-un hol cenuşiu, foarte strâmt.

Printr-o uşă deschisă se vedea o masă de operaţii. Trecurăm pe lângă ea şi intrarăm într-o cameră cu ciment pe jos, cu un încălzitor cu

gaz într-un colţ, având deasupra o oală cu apă, iar de-a lungul unui întreg perete, două rânduri de cuşti cu uşile făcute dintr-o plasă solidă de sârmă.

Câini şi pisici ne priveau în tăcere, plini de speranţe, din spatele gratiilor. Un Chihuahua minuscul pufnea înghesuit într-o pisică persană roşcată uriaşă, cu un fular alb în jurul gâtului. Un Scottie cu o figură tristă, o potaie cu pielea julită pe un picior, o Angora cenuşie şi mătăsoasă, un Sealyham, alte două potăi, un foxterier cu botul lung şi negru ca o ţeavă de revolver. Acesta din urmă avea o figură total dezamăgită.

Toţi aveau boturile umede, ochii strălucitori şi păreau foarte curioşi să afle al cui vizitator eram.

— Astea-s jucării, doctore, am mârâit eu după ce i-am trecut scurt în revistă. Eu vorbesc de un câine poliţist. Cenuşiu cu negru, nu cafeniu. Sex bărbătesc, nouă ani. Caracteristici excelente, mai puţin talia, care e ceva mai mică decât normal. Te plictisesc?

Se holbă la mine şi făcu un gest de om nenorocit.

— Da, dar… murmură el. Pe aici.

Am ieşit din încăpere. Animalele arătau foarte dezamăgite din cauza asta, mai ales Chihuahua, care se căţărase pe plasa de sârmă aproape până sus. Am ieşit din clădire pe uşa din spate, într-o curte betonată, cu două garaje în faţă. Unul era gol. Celălalt avea uşa puţin crăpată. Era o boxă destul de întunecoasă, în fundul căreia un câine mare şi-a zornăit lanţul în timp ce îşi aşeza botul pe salteaua veche care îi servea de culcuş.

— Ai grijă, spuse Sharp. Câteodată e foarte rău. L-am ţinut înăuntru, dar îi speria pe ceilalţi.

Am intrat în garaj. Câinele a mârâit. Am mers spre el şi s-a smucit, până ce lanţul s-a întins, cu un zgomot metalic. Am vorbit cu el:

— Salut, Voss. Dă noroc cu mine.

Şi-a lăsat din nou botul pe saltea. Urechile i se ridicaseră pe jumătate, dar nu se mişca. Avea ochii de, lup, cu pleoape negre. Şi-a întins spinarea curbată şi puţin prea scurtă şi a început să se dea jos de

pe saltea. I-am zis:

— Hai, băiete, dă laba.

I-am întins-o pe a mea. Din uşă, veterinarul îmi spunea să am grijă. Câinele se ridică încet pe labele lui mari şi păroase, îşi ciuli urechile până pe spate, apoi îşi ridică laba stângă din faţă. I-am luat-o în mâna şi am scuturat-o.

Medicul veterinar începu să se vaiate:

— Vai de mine, domnule, e o surpriză pentru mine, domnule... domnule...

— Carmady, i-am spus. Mda, probabil.

Am mângâiat câinele pe cap şi am ieşit din garaj.

Am intrat în casă şi ne-am dus în sala de aşteptare. Am dat la o parte câteva reviste şi m-am aşezat pe un colţ al mesei.

— O.K, i-am zis. Cum îi cheamă pe tipi şi unde stau?

După un timp de gândire, spuse posomorât:

— Se numesc Voss. S-au mutat în est şi urmează să trimită după câine după ce se stabilesc acolo.

— Ce drăguţ. Câinele a fost botezat Voss după un aviator neamţ din timpul războiului. Iar tipii, şi-au luat numele după câine.

— Crezi că te mint, izbucni agitat omuleţul.

— Î-hî. Te sperii cam prea repede pentru a fi escroc. Părerea, mea e că cineva a vrut să scape de câine. Uite cum sună povestea mea: o fată pe nume Isobel Snare a dispărut de acasă din San Angelo acum vreo două săptămâni. Locuia cu mătuşa ei, o bătrână, doamnă drăgălaşă îmbrăcată în mătase gri, o mătuşică pe care n-o prosteşte nimeni. În ultima vreme, fata ieşea într-o companie destul de dubioasă prin tot felul de baruri de noapte şi cazinouri. Bătrâna doamnă a mirosit scandalul, dar n-a vrut să apeleze la poliţie. Fata nu s-a mai întors acasă într-o seară, iar bătrânica n-a făcut nimic, până ce o prietenă de-a fetei s-a nimerit să îi vadă câinele aici. I-a spus bătrânei şi ea m-a angajat pe mine – asta pentru că atunci când nepoata a plecat ultima oară de acasă, avea câinele cu ea.

Am strivit restul de ţigară cu călcâiul şi mi-am aprins alta. Faţa

mică a doctorului se făcuse albă ca aluatul. Broboanele de transpiraţie îi sclipeau în mustaţa lui mică şi drăgălaşă. Am continuat cu voce blândă:

— Încă nu e treaba poliţiei, şi am glumit când am zis de şeful Fulwider. Ce-ai spune să mai păstrăm treaba asta doar între noi, o perioadă?

— Ce… ce vrei să fac? se bâlbâi omuleţul.

— Poate îmi mai spui câte ceva despre câine?

— Da, spuse el grăbit. Omul părea să ţină foarte mult la câine. Un tip care iubeşte sincer câinii. Şi câinele era foarte ataşat de el.

— Atunci o să mai auzi de el, am zis. Şi o să mă anunţi şi pe mine. Cum arăta tipul?

— Era un bărbat, înalt, zvelt, cu nişte ochi negri foarte pătrunzători. Soţia lui era şi ea înaltă şi subţire. Erau îmbrăcaţi bine şi păreau foarte siguri de ei.

— Fata, Snare, e mai degrabă scundă, am zis. Care-o fi şmecheria?

Îşi lăsă privirea în jos şi nu spuse nimic.

— O.K., am zis. Joacă pe partea mea şi n-o să te vorbesc de rău. Batem palma?

I-am întins mâna.

— Bine, sunt cu dumneata, a zis încet, şi mi-a pus în palmă o lăbuţă umedă şi rece ca o plătică. I-am scuturat-o cu grijă, să nu i-o fracturez.

I-am dat adresa, am coborât în strada însorită şi am luat-o pe trotuar spre locul unde îmi lăsasem Chryslerul, cam la un bloc distanţă. Am urcat în maşină şi am, tras-o după primul colţ, în aşa fel încât să pot supraveghea limuzina De Soto şi intrarea la Sharp.

Am aşteptat cam o jumătate de oră. Domnul Sharp şi-a făcut apariţia îmbrăcat în haine de oraş şi a urcat în maşină. A dat colţul şi a intrat pe aleea care trecea prin spatele casei lui.

Am pornit Chryslerul şi am înconjurat clădirea, plantându-mă la celălalt capăt al aleii.

Mârâiturile, lătrăturile şi chelălăielile se auzeau de la cincizeci de metri. După o perioadă, au încetat. Apoi maşina De Soto a ieşit din

curtea betonată şi s-a îndreptat spre mine, aşa că am plecat de unde eram şi am parcat după primul colţ.

De Soto a luat-o spre Arguello Boulevard, apoi pe el, spre est. În spatele maşinii se vedea clar un câine mare poliţist, legat şi cu botniţă. Se vedea cum smuceşte din cap, încercând să scape de lanţ.

M-am luat după De Soto.

2.

Caroline Street era aproape de marginea orăşelului de pe plajă. Capătul ei se sfârşea într-un fel de maidan, dincolo de care se întindeau câteva ferme cu utilaje japoneze. Ultimul cvartal era compus doar din două case, aşa că m-am ascuns după prima, o clădire aflată chiar pe colţ, înconjurată de buruieni şi năpădită de brusturet prăfuit, roşu şi galben, care se lupta cu caprifoiul agăţător de pe peretele faţadei.

Dincolo de casă erau câteva loturi de pământ acoperite cu iarbă arsă de soare şi bălării înalte, iar pe unul din ele se afla un bungalow cu pereţii de culoarea noroiului şi cu o poartă din plasă de sârmă la drum. Maşina De Soto se opri în dreptul ei.

Uşa maşinii se deschise şi doctorul Sharp coborî. Trase afară câinele cu botniţă, se luptă un timp cu el trăgându-l prin poartă şi intrară pe alee. Un palmier uriaş mă împiedica să văd intrarea din faţă a casei.

Am băgat în marşarier, am întors şi am rulat câteva sute de metri până am dat de o stradă paralelă cu Carolina, care se termina cam în aceeaşi zonă. Drumul se pierdea într-o pădure de buruieni, apoi apăreau nişte dâre pline de noroi, făceau o curbă în depărtare şi dădeau în Carolina.

Am mers pe drumul noroios până ce nu am mai putut vedea nimic în lături din cauza terasamentului înalt. Când am considerat că am parcurs o distanţă echivalentă cu cea de pe Carolina, din şosea până la casa cu poarta de sârmă, am oprit maşina, am coborât şi am urcat pe terasament să arunc o privire.

Casa era doar la vreo treizeci de metri de locul în care mă aflam. De Soto era încă parcată în faţă. Lătrăturile răguşite ale câinelui spărgeau liniştea după-amiezii. M-am întins pe burtă printre buruieni cu ochii pe bungalow şi m-am pus pe aşteptat.

Timp de cincisprezece minute nu s-a întâmplat nimic. Se auzeau doar lătrăturile câinelui. Apoi lătrăturile s-au îndârjit, şi cineva a ţipat. S-a auzit urletul unui bărbat.

M-am săltat dintre buruieni şi am sprintat spre bungalow. Eram foarte aproape de el când s-a auzit mârâitul furios al câinelui, parcă smucind de ceva şi în acelaşi timp, un horcăit sacadat şi un ţipăt înebunit de femeie, care exprima ceva mai mult decât groaza.

În dosul porţii de sârmă era un petic de peluză presărat cu păpădii şi iarba-dracului. De crengile palmierului spânzura o fâşie de carton, rămăşiţa unui panou. Rădăcinile pomului dizlocaseră pavelele aleii, depărtându-le din loc în loc şi mai nou, capetele lor atacaseră treptele de lemn ale scării.

Am trecut prin poartă şi am urcat scara, într-o verandă micuţă. Am bătut la uşă.

Mârâitul tot se mai auzea înăuntru, dar vocile încetaseră. Nu mi-a răspuns nimeni.

Am apăsat pe clanţă, uşa s-a deschis şi am intrat. Înăuntru trăznea a cloroform.

În mijlocul încăperii, pe un preş mototolit, zăcea doctorul Sharp, prăbuşit pe spate, cu sângele gâlgâindu-i dintr-o parte a gâtului. Sângele se adunase într-o băltoacă lucioasă în jurul capului.

Câinele era pe podea, la câţiva paşi de el, încordat, pregătit să sară. Avea urechile ciulite şi lăsate pe spate, iar botniţa îi atârna ferfeniţă la gât.

Pieptul îi tresălta în ritmul respiraţiei rapide şi părul de pe spate îi era zburlit; odată, cu zgomotul aerului scos din plămâni se auzea şi un hârâit adânc, dogit.

În spatele câinelui, uşa unui dulap era deschisă la perete şi pe raftul de jos se găsea un tampon mare de tifon de la care veneau prin

aer valurile greţoase de cloroform.

O brunetă arătoasă, îmbrăcată într-o rochie de casă înflorată, ţinea în mâini un automat uriaş îndreptat spre câine, dar nu îl folosise.

Aruncă o privire scurtă spre mine peste umăr şi dădu să se întoarcă. Câinele o privea cu ochii lui de lup, rimelaţi cu negru. Mi-am smuls Lugerul şi l-am ţinut lângă corp.

Se auzi o buşitură şi un bărbat înalt, cu ochii negri, cu o salopetă albastră uzată şi o cămaşă bleu de lucru pe el, intră brusc în cameră prin uşa rabatabilă din spate, cu o puşcă cu ţeavă dublă retezată, în mână. O îndreptă spre mine.

— Hei, tu, ăla! Aruncă jucăria aia! îmi strigă el cu o voce dură.

Am deschis gura cu gândul de a spune ceva, dar am văzut cum încheietura degetului tipului se albeşte pe trăgaciul din faţă. Pistolul meu s-a descărcat aproape fără să îl fi comandat eu. Glonţul a lovit puşca în magazia de cartuşe şi i-a smuls-o din mâini. A căzut pe podea lângă el; câinele a făcut un salt de vreo trei metri până lângă ea şi s-a ghemuit din nou.

Cu o expresie de uimire totală, omul îşi ridică mâinile în sus. Nu mai puteam pierde.

— Jos cu el, madam! am strigat la femeie.

Şi-a lins buzele, a lăsat jos automatul, şi s-a îndepărtat de corpul de pe podea.

Bărbatul spuse:

— La dracu', nu-l împuşca ! Pot să-l stăpânesc.

Am clipit nedumerit, apoi am înţeles; îi era frică să nu împuşc câinele. Pentru el nu îşi făcea probleme.

Am coborât Lugerul cu o idee.

— Cum s-a întâmplat?

— Ăsta... ăsta a încercat să-l adoarmă cu cloroform pe *el*, un câine dresat pentru luptă.

— Mda, am făcut eu. Dacă aveţi telefon, ar fi bine să chemaţi o ambulanţă. Sharp n-o s-o mai ducă mult cu gâtul ăla făcut ferfeniţă.

Femeia spuse cu o voce fadă:

— Credeam că dumneata reprezinţi legea.

Nu i-am răspuns. Femeia merse de-a lungul zidului către o măsuţă aflată lângă o fereastră, plină cu tot felul de ziare mototolite şi descoperi un aparat telefonic. M-am uitat la micul veterinar de jos. Sângele încetase să mai curgă. Nu mai văzusem în viaţa mea o faţă de o asemenea paloare.

— Renunţă la ambulanţă, i-am spus femeii. Sună la Departamentul Poliţiei.

Tipul în salopetă îşi coborî mâinile, se lăsă într-un genunchi şi bătu încetişor în podea, vorbindu-i câinelui blând, cu voce liniştită:

— Cuminte, bătrâne. Suntem prieteni acum, suntem prieteni. Cuminte, Voss.

Câinele mârâi şi îşi mişcă puţin coada. Omul continua să îi vorbească. Câinele încetă să mai mârâie şi îşi lăsă fundul pe podea. Omul în salopetă continua să îl vrăjească.

Femeia lăsă receptorul în furca aparatului şi spuse:

— Sunt pe drum. Crezi că te poţi descurca, Jerry?

— Sigur, zise omul, fără să-şi ia ochii de pe câine.

Câinele se lăsă şi cu burta pe podea şi îşi deschise gura, lăsându-şi limba să îi atârne afară. De pe limbă i se prelingeau picături de salivă, o salivă rozalie amestecată cu sânge. Părul de pe o parte a botului îi era năclăit de sânge.

3.

Bărbatul numit Jerry spuse:

— Aşa, Voss. Aşa, Voss, flăcăule. Eşti cuminte, acum. Eşti cuminte.

Câinele gâfâia, fără să se mişte. Bărbatul se ridică, merse lângă el, şi îl trase uşor de o ureche. Câinele îşi întoarse capul şi se lăsă tras de ureche. Omul îl mângâie pe gât şi îi desfăcu botniţa ruptă.

Se ridică trăgând de un capăt al lesei şi câinele se săltă în picioare ascultător şi îl urmă cuminte prin uşa rabatabilă în camera din spate a casei.

M-am mişcat puţin, ieşind din linia cu uşa. Poate că Jerry mai avea o puşcă. Era ceva în legătură cu figura lui Jerry care mă îngrijora. Ca şi cum l-aş mai fi văzut înainte, nu chiar aşa de mult timp, poate într-o poză dintr-un ziar.

M-am uitat la femeie. Era o brunetă bine, în jur de treizeci de ani. Halatul de casă înflorat nu se prea potrivea cu sprâncenele ei frumos arcuite şi cu mâinile lungi şi fine.

— Cum s-a întâmplat? am întrebat-o pe un ton indiferent, ca şi cum n-ar fi contat cine ştie ce.

Sunetul vocii ei mă izbi într-un mod ciudat, dădea senzaţia că e pe punctul de a leşina.

— Ne-am mutat în casa asta cam de o săptămână. Am închiriat-o mobilată. Eu eram în bucătărie, iar Jerry în curtea din spate. Maşina s-a oprit în faţa porţii şi omuleţul ăsta a intrat de parcă ar fi fost la el acasă. Cred că uşa de la intrare nu era încuiată. Am împins puţin uşa rabatabilă şi l-am văzut cum se chinuia să împingă câinele în dulap. Atunci am simţit mirosul de cloroform. Lucrurile au început dintr-o dată să se precipite, aşa că m-am dus după o armă şi l-am strigat pe Jerry pe geam. Am revenit cam în acelaşi timp cu dumneata. Cine eşti?

— Şi totul se terminase? am întrebat-o eu. Sharp era deja muşcat, pe jos?

— Da, dacă Sharp e numele lui.

— Nu îl cunoşteaţi, dumneata şi Jerry?

— Nu l-am mai văzut niciodată. Nici pe el, nici pe câine. Dar lui Jerry îi plac câinii.

— Ar fi mai bine să modifici puţin povestea asta, am zis. Jerry cunoştea numele câinelui. Voss.

Privirea şi vocea i se înăspriră.

— Cred că te înşeli, spuse ea enervată. Te-am întrebat cine eşti, domnule.

— Cine e Jerry? am întrebat-o eu. L-am mai văzut undeva. S-ar putea într-un ziar. De unde are puşca aia cu ţeavă retezată? Ai de gând să-i laşi pe poliţai s-o vadă?

Îşi muşcă buzele şi se ridică dintr-o dată, apoi se duse spre puşca căzută pe podea. Am lăsat-o să o ridice, văzând că îşi ţine mâna departe de trăgace. Se întoarse la măsuţă şi o ascunse sub grămada de ziare.

— O.K., care-ţi sunt pretenţiile? întrebă ea cu un rânjet pe faţă.

— Câinele a fost furat, am spus eu încet. Întâmplător, proprietarul, care e o fată, a dispărut de acasă. Am fost angajat să o găsesc. Sharp mi-a spus că are câinele de la nişte persoane care seamănă tare mult cu dumneata şi Jerry, că numele lor este Voss, şi că s-au mutat în est. Ai auzit de vreo doamnă Isobel Snare?

— Nu, răspunse femeia cu o voce atonală şi îşi mută privirea undeva, pe lângă obrazul meu.

Bărbatul în salopetă îşi făcu apariţia pe uşa rabatabilă, ştergându-şi faţa cu mâneca bleu a cămăşii sale de lucru. Nu avea nici o armă proaspătă în mână. Se uită la mine fără prea multă consideraţie. Am spus:

— V-aş putea ajuta destul de mult când vor veni reprezentanţii legii, dacă mi-aţi putea da ceva informaţii despre fata asta, Snare.

Femeia îmi aruncă o privire dispreţuitoare, iar bărbatul zâmbi uşor, de parcă ar fi avut în mână o carte mai bună decât a mea. În depărtare se auziră nişte cauciucuri scrâşnind la o curbă.

— O.K., daţi-i drumul, am zis repede. Sharp era speriat. A adus câinele înapoi de unde l-a luat. Se gândea probabil că nu mai locuieşte nimeni aici. Ideea cu cloroformul n-a fost bună, dar omuleţul era prea zăpăcit şi în criză de timp.

N-au scos nici un sunet. Stăteau doar, uitându-se la mine.

— O.K., am spus, şi m-am retras într-un colţ al camerei. Părerea mea e că sunteţi doi bandiţi căutaţi de poliţie. Dacă acum apare altcineva decât poliţia, încep să trag. Să nu credeţi că n-o s-o fac.

— N-ai decât să faci ce vrei, deşteptule, spuse calm femeia.

Afară se auzi maşina venind în viteză pe stradă şi frânând violent în dreptul casei. Am aruncat o privire scurtă afară şi am văzut girofarul roşu pe capotă şi însemnele Departamentului Poliţiei pe uşa maşinii. Două namile în costume deschise la culoare ţâşniră din maşină şi, din

câţiva paşi, fură la uşa bungalowului. Se auzi o ciocănitură.

— E deschis! am ţipat eu.

Uşa se deschise, trântită la perete şi cei doi detectivi apărură în cadrul ei, cu armele în mâini.

Înţepeniră, cu ochii la ce se afla pe podea. Armele se direcţionară spre Jerry şi spre mine. Cel care mă luase pe mine la ochi era o namilă roşcată, îmbrăcat într-un costum gri care atârna pe el, cu vreo două numere mai mare.

— Saltă-le! sus şi fără armă! strigă el la mine cu o voce groasă şi dură.

Am ridicat mâinile, dar fără să las Lugerul.

— Uşurel, i-am spus. Un câine l-a omorât, nu o armă. Eu sunt un detectiv particular din San Angelo şi lucrez la un caz în zonă.

— Chiar aşa? Se apropie rapid de mine şi îmi înfipse pistolul în stomac. Aşa o fi, amice, dar asta rămâne de văzut.

Se întinse şi îmi smulse arma din mână, o mirosi, apoi mă împinse din nou în stomac cu a lui.

— L-ai folosit? Frumos. Ia întoarce-te.

— Ascultă…

— Întoarce-te, amice.

M-am întors încet. În timp ce mă întorceam, am zărit cu coada ochiului cum îi dă drumul pistolului său într-un buzunar lateral al hainei şi duce mâna la spate.

Asta ar fi trebuit să mă avertizeze, dar n-a fost să fie aşa. Am auzit doar şuieratul bastonului. În mod sigur, trebuie că l-am şi simţit. Dintr-o dată mi-a apărut la picioare un puţ adânc şi întunecat. Am căzut în el încet de tot, şi m-am tot dus…

4.

Când m-am trezit, camera era plină de fum. Fumul atârna în aer, în fuioare subţiri şi drepte, de sus în jos, ca o perdea de mărgele. Pe peretele de vizavi părea că se află două ferestre deschise, dar fumul era nemişcat. Nu mai văzusem camera asta înainte.

Am stat puţin şi m-am gândit, apoi am deschis gura şi am strigat din toate puterile:

— Foc!!

Apoi am căzut pe spate în pat şi am început să râd. Nu mi-a plăcut sunetul pe care l-am scos. Avea ceva prostesc în el, evident chiar şi pentru mine.

Undeva, afară, se auziră nişte paşi alergând, o cheie care se întorcea într-o broască şi o uşă deschizându-se. Un bărbat îmbrăcat într-o haină albă, scurtă, îmi aruncă o privire severă. Am întors puţin capul şi i-am zis:

— Nu te supăra, amice. Mi-a scăpat.

Mă privi încruntat. Avea o faţă mică şi dură şi ochii ca mărgelele. Nu îl cunoşteam.

— Poate vrei o cămaşă de forţă, mârâi el.

— Mă simt mai bine, amice. Mă simt mai bine. Cred că o să trag un pui de somn acum.

— Aşa să faci, îmi spuse el cinic.

Uşa se închise, cheia se răsuci în broască, paşii se îndepărtară. Am rămas întins pe spate şi am privit fumul. Ştiam că fumul nu era ceva real. Probabil era noapte, pentru că globul de porţelan care atârna de tavan de trei fire era luminat. În partea superioară avea mici ornamente colorate, albastru, cu portocaliu, alternate. În timp ce le priveam, s-au deschis ca nişte boboci şi din ele au apărut nişte capete micuţe, ca de păpuşi, atâta doar că erau vii. Era un bărbat cu o şapcă de yachtman, o blondă cu o claie de păr ciufulit în cap şi încă un bărbat slăbuţ, cu un papion umflat care spunea întruna:

„Cum doriţi friptura, domnule, în sânge, sau mai prăjită?”

Am prins un colţ al cearşafului aspru pe care eram întins şi mi-am şters transpiraţia de pe faţă. M-am ridicat şi mi-am lăsat picioarele pe podea. Eram îmbrăcat intr-o pijama din flanel, ca acelea care se dau în spitale. Nu simţeam nimic în picioare când le-am lăsat jos. După o vreme am început să simt în ele puţină mâncărime şi imediat mi s-au umplut de ace.

Am simţit în cele din urmă şi podeaua. M-am ţinut de o margine a patului şi am făcut câţiva paşi.

Am văzut o sticlă de whisky pe o măsuţă albă între cele două ferestre şi m-am dus spre ea. Era o sticlă de Johnny Walker, pe jumătate plină. Am luat-o şi am tras o înghiţitură lungă, direct din sticlă.

Whisky-ul avea un gust ciudat. În timp ce realizam că are un gust ciudat, am văzut un lighean într-un colţ. De-abia am reuşit să ajung lângă el şi am şi vomitat.

M-am întors înapoi la pat şi m-am întins. Faptul că vomitasem mă slăbise îngrozitor, dar camera părea acum ceva mai reală, ceva mai puţin fantastică. Puteam să văd acum gratiile de la cele două ferestre, un scaun mare de lemn, şi faptul că în cameră nu mai exista nici o altă mobilă, exceptând măsuţa cu sticla de whisky. Mai era o uşă de debara închisă, probabil încuiată.

Patul era un pat de spital şi avea ataşate pe margini două legături de piele, cam în dreptul locului unde ar fi venit încheieturile unui om întins pe spate. Mi-am dat seama că eram într-un fel de închisoare.

Braţul stâng a început deodată să mă irite. Mi-am ridicat mâneca şi m-am uitat la cele aproximativ o jumătate de duzină de urme de înţepături, fiecare având în jur câte un cerculeţ vânăt.

Fusesem atât de îndopat cu droguri că începusem să văd draci verzi pe pereţi. Asta apropo de capetele mici de pe lampa din tavan. Whisky-ul cu drog în el era probabil pentru tratamentul altcuiva.

M-am ridicat de pe pat şi am început să umblu. Am continuat să umblu mult timp. După o vreme am băut puţină apă de la robinet, am reuşit să o ţin în mine, am băut din nou. După o jumătate de oră, sau mai mult, eram în stare să susţin o conversaţie.

Uşa de la debara era încuiată, iar scaunul de lemn era prea greu pentru mine. Am dezvelit patul şi am ridicat salteaua într-o parte. Dedesubt era o reţea de lamele elastice prinse de rama patului cu nişte arcuri groase, cam de douăzeci de centimetri lungime. Mi-a trebuit o jumătate de oră şi multă putere sufletească pentru a desface unul din ele.

M-am odihnit puţin, apoi am băut nişte apă rece de la robinet, după care m-am dus lângă uşă.

Am strigat: „FOC !” din toate puterile, de mai multe ori.

Am aşteptat, dar nu prea mult şi s-au auzit paşi alergând pe holul de afară. S-a auzit cheia în broască, uşa s-a deschis brusc şi în cameră a dat buzna micuţul cu faţa lui dură şi furioasă. S-a oprit cu ochii la pat, blocat.

L-am pocnit cu arcul la încheietura maxilarului şi în ceafă în momentul în care cădea. L-am prins de gât. Încă se mai împotrivea, aşa că i-am băgat şi un genunchi în faţă. Genunchiul m-a durut.

El n-a mai apucat să-mi spună dacă îl doare sau nu faţa. Am scos un baston din buzunarul de la spate al omului, am scos cheia din uşă şi am încuiat pe dinăuntru. Pe inel mai erau şi alte chei. Una din ele s-a potrivit şi la uşa debaralei. Am descuiat-o şi înăuntru mi-am găsit hainele.

Mi le-am pus încet, cu degete tremurânde. Mi-a luat o grămadă de timp. Omul de pe podea încă nu mişcase.

L-am încuiat în cameră şi am plecat.

5.

Din coridorul larg şi silenţios, cu parchet pe jos, iar pe mijloc cu mochetă îngustă, pornea spre holul de la intrare, de jos, o scară frumoasă cu balustrada din lemn de stejar alb. Uşile închise de jos erau mari şi greoaie, de modă veche. De dincolo de ele nu venea nici un zgomot. Am coborât pe mochetă, în vârful picioarelor.

În holul de jos, lângă uşa de la intrare erau două uşi mari, cu

vitralii, întredeschise, care dădeau într-o altă încăpere. După ce le-am depăşit, s-a auzit soneria unui telefon aflat în acea cameră. A răspuns o voce de bărbat.

M-am întors şi am aruncat o privire prin uşa întredeschisă. Un bărbat era aşezat la un birou şi vorbea la telefon. Am aşteptat până a închis, apoi am intrat.

Avea capul palid, osos şi ţuguiat, traversat spre creştet de o meşă de păr castaniu atât de linsă, că părea lipită de scalp. Faţa îi era prelungă, palidă şi tristă. Ochii i-au tresărit când m-a văzut. Mâna i-a plecat spre un buton de pe birou.

— Nu fă asta! Sunt un om disperat, domnule director de închisoare. I-am arătat bastonul.

Zâmbetul îi încremenise ca un peşte congelat. Mâinile lui lungi şi palide făceau pe birou nişte gesturi mici şi aiurite, ca nişte fluturaşi bolnavi. Una din ele se apropia din ce în ce mai mult de o margine a biroului.

Începu să îşi folosească limba, care până atunci îi stătuse degeaba.

— Aţi fost foarte bolnav, domnule. Un om foarte bolnav. Nu v-aş sfătui…

Am fluturat bastonul către mâna lui neastâmpărată. S-a retras ca o picătură de apă de pe o piatră încinsă. Am zis:

— Nu bolnav, paznicule, ci drogat până n-am mai ştiut de mine. Tot ce vreau eu e să ies afară şi nişte whisky curat. Haide.

El făcu nişte gesturi vagi cu degetele.

— Sunt doctorul Sundstrand, spuse el. Acesta este un spital particular, şi nu o închisoare.

— Whisky! am răcnit eu. Şi poţi să zici că eşti ce vrei. Bordel particular. Orice escrocherie vrei. Whisky!

— Într-un cabinet medical… începu el, cu respiraţia ca dusă de curent.

— Mâinile la ceafă!

— Mă tem că o să vă pară rău. Îşi puse mâinile la ceafă.

Am ocolit biroul până lângă el, am tras sertarul pe care se tot chinuia să îl atingă cu mâna, şi am scos un pistol automat din el. Am băgat bastonul în buzunar şi am ocolit din nou biroul până la dulapul cu medicamente de lângă un perete. Înăuntru am găsit o sticlă de bourbon şi trei pahare. Am luat sticla, care părea de o jumătate de litru, şi două pahare.

Am turnat în pahare.

— Întâi tu, paznicule.

— Eu… eu nu beau. Sunt total abstinent, murmură el, cu mâinile la ceafă.

Am scos din nou bastonul. Îşi lăsă repede o mână jos, luă un pahar şi îl dădu pe gât. L-am urmărit cu privirea; nu părea să îi provoace nici un rău. L-am mirosit pe al meu, apoi i-am dat drumul pe gât. A mers. Mi-am mai turnat unul şi am băgat sticla în buzunarul de la haină.

— O.K., am spus. Cine m-a adus aici? Dă-i drumul mai repede. Mă grăbesc.

— Po… poliţia, normal.

— Care poliţie?

Îşi împinse umerii în spătarul scaunului. Nu arăta prea bine.

— Un bărbat pe nume Galbraith a semnat drept martor. Totul a fost cât se poate de legal, vă asigur. Este ofiţer de poliţie.

— De când semnează poliţiştii ca martori într-un caz psiho? l-am întrebat.

N-a spus nimic.

— Cine m-a drogat mai întâi?

— N-aş putea să vă spun. Am crezut că o faceţi de mult.

Mi-am pipăit obrazul.

— Da, de acum două zile, am zis. Mai bine m-ar fi împuşcat. Ar fi scăpat de nişte şuturi în fund. La revedere, paznicule.

— Dacă ieşiţi de aici, mi-a zis afectat, veţi fi arestat imediat.

— Da, dar nu numai pentru asta.

Încă îşi mai ţinea mâinile la ceafă când am ieşit.

La uşă era şi un lanţ de siguranţă, deasupra broaştei. Nimeni nu a

încercat să mă oprească în timp ce le deschideam. Am trecut pe sub o arcadă mare, demodată, apoi pe o alee largă, mărginită de flori. Într-un tufiş întunecat un mierloi îşi făcea numărul. La ieşirea în stradă era un chioşc alb. Casa era pe colţ, la intersecţia străzilor Twenty-Ninth cu Descanso.

Am mers cam vreo patru blocuri spre est până într-o staţie de autobuz şi am aşteptat. Nu se dăduse nici o alarmă, nici o maşină de poliţie nu mă căuta. A venit autobuzul şi am mers până în centru, la un stabiliment pe care îl ştiam, cu băi turceşti; am făcut o baie de aburi, un duş cu mii de ace, un masaj, m-am bărbierit şi am terminat restul de whisky.

Mi se făcuse foame. Am mâncat şi am intrat într-un hotel ciudat, unde m-am înregistrat sub un nume fictiv. Era unsprezece şi jumătate. Ziarul local, pe care îl frunzărisem în aburii whisky-ului şi ai apei, mă informase că un oarecare doctor Sharp, care fusese găsit mort într-o casă părăsită de pe Carolina Street, provoca multe dureri de cap poliţiei. Aceasta nu avea încă vreo cheie care să dezlege misterul morţii doctorului.

Data ziarului mă mai informa că patruzeci şi opt de ore îmi fuseseră smulse din viaţă fără ştirea sau consimţământul meu.

M-am băgat în pat să mă culc, dar am avut numai coşmaruri şi m-am trezit din ele scăldat într-o sudoare rece. Acesta era ultimul simptom al claustrării. A doua zi dimineaţa mă simţeam alt om.

6.

Şeful poliţiei, Fulwider, era un tip necioplit, mătăhălos, cu ochii neastâmpăraţi şi cu nişte urme de păr roşcat care acum luase o tentă de roz. Era tuns foarte scurt şi scalpul îi sclipea printre firele de păr rozaliu. Purta un costum de flanel cafeniu deschis, cu buzunare aplicate şi tighele exterioare, de o croială pe care nu orice croitor ar îndrăzni s-o facă la un costum de flanel.

Ne-am strâns mâinile, şi-a tras scaunul într-o parte şi şi-a pus

picior peste picior. Asta mi-a permis să îi remarc ciorapii franţuzeşti liliachii de trei sau patru dolari perechea şi pantofii englezeşti de golf, lucraţi manual, de culoarea lemnului de nuc, de la cincisprezece la optsprezece dolari, funcţie de criza dolarului.

Mi-am imaginat că probabil nevastă-sa era aia cu banii în casă.

— Ah, Carmady, zise, uitându-se la cartea mea de vizită de pe sticla care acoperea suprafaţa biroului, cu doi de a, ei? Eşti în misiune pe la noi?

— Un mic necaz, am zis. Îl poţi rezolva, dacă vrei.

— Necaz, a zis. Şi-a scos pieptul în faţă şi vocea i-a coborât cu câteva gradaţii. Nu prea avem necazuri în orăşelul nostru. Orăşelul nostru e mic, dar foarte, foarte curat. Mă uit pe fereastra mea dinspre vest şi văd Oceanul Pacific. Nimic mai curat decât oceanul. Mă uit pe cea dinspre nord şi văd Arguello Boulevard şi poalele dealurilor. Spre est, cel mai frumos cartier comercial pe care l-ai putea vedea şi dincolo de el, un paradis decase frumoase şi grădini. Spre sud – ah, dacă aş avea o fereastră spre sud, dar nu am – aş putea să văd cel mai mic şi mai frumos port din lume pentru iahturi, şi e doar un micuţ port de iahturi.

— Necazul ăsta l-am adus cu mine, am spus. Mă rog, o parte din el. Restul a venit de la sine. O fată, Isobel Snare a dispărut de acasă, dintr-un oraş mare, iar câinele i-a fost văzut aici. Am găsit câinele, dar tipii care luaseră câinele s-au complicat într-o grămadă de porcării, doar ca să mă înfunde.

— Chiar aşa? zise absent Şeful.

Sprâncenele i se unduiau pe frunte. Nici nu mai ştiam sigur, eu făceam mişto de el, sau invers.

— Vrei să încui uşa, te rog? spuse el. Eşti mai tânăr decât mine.

M-am ridicat şi am încuiat uşa, apoi m-am aşezat la loc şi am scos o ţigară. Între timp, Şeful a pus pe birou o sticlă promiţătoare, două păhărele şi un pumn de seminţe de nucşoară.

Am ciocnit, apoi am spart amândoi câteva seminţe şi le-am mestecat, privindu-ne în ochi.

— Ia mai povesteşte-mi, spuse el. Acum pot să te-ascult.

— Ai auzit de un tip, Farmer Saint?

— Dacă am auzit? Lovi biroul cu palma, făcând să sară în sus seminţele. De ce crezi că s-au pus o mie de parai pe capul tipului? Spărgător de bănci, ei?

Am încuviinţat din cap, încercând să văd ce se ascunde în spatele ochilor lui.

— Operează împreună cu soră-sa, Diana. Se îmbracă ca nişte tipi de la ţară şi dau lovituri la bănci în oraşe mici, bănci locale. De aia i se şi spune Farmer Saint. Şi pe capul ei e o recompensă de o bătrână.

— Fii sigur că mi-ar place să pun laba pe cuplul ăsta, zise Şeful cu fermitate.

— Şi atunci, de ce dracu' n-ai făcut-o până acum? l-am întrebat.

N-a lovit tavanul cu fruntea, dar a căscat gura într-un asemenea hal că mi-a fost teamă să nu îi cadă falca de jos în poală. Ochii îi ieşiseră din orbite ca la broaşte. O dâră mică de salivă îi apăruse într-un colţ al gurii. Îşi închise gura cu greu, parcă acţionând un mecanism hidraulic.

Jucase foarte convingător, dacă într-adevăr jucase.

— Mai spune o dată, şuieră el.

Am desfăcut un ziar pe care îl adusesem cu mine şi i-am arătat un articol.

— Uită-te şi dumneata la crima asta: doctorul Sharp. Ziarul vostru local n-a prea făcut treabă ca lumea. Zice că, un necunoscut a telefonat la poliţie şi că băieţii, au dat fuga şi au găsit un om mort într-o casă părăsită. O grămadă de tâmpenii. Am fost acolo. Farmer Saint şi soră-sa erau acolo. Copoii dumitale au venit cât eram noi acolo.

— Trădare! ţipă el dintr-odată. Am trădători în departament!

Faţa îi devenise cenuşie ca hârtia de prins muşte. Mai turnă băutură în pahare cu mâna tremurândă.

Era rândul meu să sparg nişte seminţe.

Dădu paharul pe gât dintr-o dată şi se întinse , spre interfonul din lemn de mahon de pe birou. Am auzit numele Galbraith. M-am ridicat şi am descuiat uşa.

Nu am aşteptat prea mult, doar atât cât să mai radă două

păhărele. Culoarea feţei îi mai revenise.

Apoi uşa se deschise şi namila de agent cu faţa roşie care mă făcuse să stau pe tuşă două zile intră în birou ca la el acasă, cu o pipă atârnându-i între dinţi şi cu mâinile în buzunare. Trânti uşa cu umărul şi se sprijini de ea, nepăsător.

Am zis:

— Salut, sergent.

M-a privit ca şi cum ar fi avut chef să-mi tragă una în mutră, dar fără să trebuiască să se grăbească pentru asta.

— Insigna! ţipă la el Şeful. Insigna! Pune-o pe birou. Eşti concediat!

Galbraith se apropie agale de birou, îşi puse un cot pe el şi îşi împinse faţa până la vreo treizeci de centimetri de nasul lui Fulwider.

— Cine-a murit? întrebă el cu o voce dură.

— L-ai avut pe Farmer Saint în mână şi l-ai lăsat să-ţi scape, ţipă Şeful pe acelaşi ton. Tu şi tâmpitul acela de Duncan. L-ai lăsat să-ţi bage ţeava puştii în burtă şi să plece. Eşti terminat! Eşti concediat! Dă-mi insigna.

— Cine dracu' mai e şi Farmer Saint ăsta? întrebă Galbraith, fără a fi impresionat, lansând un nor de fum în nasul Şefului.

— Nu ştie, zise Şeful spre mine pe un ton plângăcios. Nu ştie. Uite şi dumneata cu ce fel de material uman trebuie să lucrez.

— Cum adică, să lucrezi ? îi scăpă lui Galbraith.

Şeful cel gras sări în sus de parcă l-ar fi muşcat o albină de vârful nasului. Îşi strânse un pumn mare cam cât o pâinică de o jumătate de kilogram şi îl pocni în faţă pe Galbraith, aparent cu toată forţa. Capul lui Galbraith se deplasă cam cu o jumătate de centimetru.

— Nu mai fă asta, spuse el. S-ar putea să te alegi cu vreun reumatism, şi-n cazul ăsta ce-o să se aleagă de departament? Îmi aruncă o privire, apoi se uită din nou la Fulwider. Să-i povestesc?

Fulwider se uită la mine, să vadă ce efect avea spectacolul. Eram cu gura căscată şi cu o expresie tâmpă, ca un copil de ţară la lecţia de latină.

— Da, poţi să-i spui, mârâi el, scuturându-şi încheietura.

Galbraith îşi sălta, piciorul gros pe colţul biroului şi îşi ciocăni pipa, apoi îşi turnă băutură în paharul Şefului. Îşi linse buzele şi trase un rânjet. În momentul zâmbetului, gura i se deschise larg, şi avea o gură în care un dentist şi-ar fi putut introduce amândouă mâinile până la coate. Începu, calm:

— Când eu şi cu Dunc am dat buzna acolo, tu erai rece pe podea şi lunganul se agita pe lângă tine. Muierea era la geam la o masă, cu o grămadă de ziare în jur. O.K. Lunganul se apucă să toarne nişte gogoşi şi undeva-n spate începe să latre un câine. Noi ne uităm în direcţia aia şi muierea scoate de sub ziare o puşcă cu ţeava retezată, din aia cu doişpe bomboane în ea şi ne-o arată. Ce era să facem decât să stăm liniştiţi? N-avea cum să ne rateze, da' noi aveam cum. Aşa că tipu' mai scoate nişte pistoale din buzunare, ne leagă unu' de altu' şi ne-nghesuie-ntr-un dulap unde trăznea atât de tare a cloroform că nici nu le-ar fi trebuit frânghie. După o vreme îi auzim că pleacă, două maşini. Când ne-am dezmorţit, locu' era gol. Aşa c-am ticluit-o un pic pentru ziare. Deocamdată n-avem nici-un fir. Cum se leagă cu povestea ta?

— Destul de bine, i-am spus. Ştiu că femeia a dat chiar ea telefon la poliţie, dar s-ar putea să mă-nşel. Restul se leagă: am căzut leşinat şi n-am ştiut nimic.

Galbraith îmi aruncă o privire, urâtă. Şeful îşi studia arătătorul.

— Când mi-am revenit, eram într-un stabiliment privat de tratament medical pe Twenty-Nine, condus de un tip, Sundstrand. Îmi făcuseră atâtea injecţii cu droguri, că ajunsesem să mă cred moneda favorită de zece cenţi a lui Rockefeller în timp ce îşi dădea, singură bobârnace ca să se învârtească.

— Sundstrand ăsta, zise Galbraith. Tipu' ăsta ne stă de mult ca un păduche-n pantaloni. Să mergem să i-o punem, Şefu'?

— E clar că Farmer Saint l-a dus pe Carmady acolo, spuse Fulwider într-un mod solemn. Aşa că acolo trebuie să fie vreo legătură. Aş zice că da, dar ia-l şi pe Carmady cu tine. Vrei să mergi? mă întrebă.

— Aş putea? am întrebat eu, entuziasmat.

Galbraith privea sticla de whisky. Spuse, gânditor:

— E câte-o miară pe capu' lu' Saint ăsta şi al lu' soru-sa. Dacă-i găjbim, cum împărţim?

— Pe mine poţi să mă sari, am zis. Sunt plătit destul de bine, plus cheltuielile, separat.

Galbraith rânji din nou. Se balansa pe călcâie, cu faţa plină de bunăvoinţă.

—.O.K. Maşina ta e la noi în garaj. Un japonez ne-a dat telefon. Aşa că o luăm şi mergem cu ea, doar tu şi cu mine.

— Poate ar trebui să mai iei ceva ajutoare, Gal, spuse Şeful gânditor.

— Noo, eu şi cu el suntem de-ajuns. Tre' să fie un flăcău tare dacă umblă pe-aici.

— Bun, atunci, zise Şeful luminat la faţă. Pe chestia asta o să mai bem un păhărel.

Dar nu îşi revenise chiar de tot. Uitase de seminţele de nucşoară.

7.

La lumina zilei, locul era încântător. Begoniile roz-pal formau o masă compactă sub ferestrele de la faţadă, iar panseluţele se întindeau ca un covor în jurul trunchiului unui acaccia. O tufă de trandafiri căţărători stacojii acoperea un spalier pe o laterală a casei şi un colibri de un verde metalizat ţopăia delicat într-o pădurice de iederă albă care creştea pe un perete al garajului.

Părea locuinţa unui cuplu mai în vârstă, doi bătrânei bine situaţi din punct de vedere material, care se mutaseră pe ţărmul oceanului pentru a se bucura de cât mai mult soare la bătrâneţe.

Galbraith scuipă pe radiatorul maşinii mele, îşi scutură pipa de un far şi zgâlţâi poarta, bătu nervos din picior şi îşi înfundă degetul arătător în butonul de aramă al soneriei.

Am aşteptat. În partea de sus a uşii se deschise o ferestruică şi o faţă lungă şi tristă ne privi pe sub o bonetă scrobită de soră medicală.

— Deschide odată! Poliţia, mârâi poliţistul mătăhălos.

Un lanţ începu să îşi zdrăngănească zalele şi se auzi zgomotul unui bolţ care ieşea din lăcaş. Poarta se deschise. Sora avea înălţimea cam de un metru optzeci, mâinile şi braţele interminabile şi părea asistenta ideală a unui profesionist în tortura fizică. Pe figura ei se petrecea ceva şi când m-am uitat mai atent, am văzut că zâmbea.

— Ooooh, dar este domnul Galbraith, ciripi ea cu o voce care avea în acelaşi timp atât accente piţigăiate cât şi răguşite. Ce mai faceţi, domnule Galbraith? Vroiaţi să vorbiţi cu domnul doctor?

— Da, şi încă repede, mormăi Galbraith, şi trecu pe lângă ea.

Am intrat în hol. Uşa de la birou era închisă. Galbraith o deschise brutal, eu fiind în spatele lui, iar în spatele meu sora, ciripind către mine.

Doctorul Sundstrand, abstinentul total, tocmai se trata cu un tonic matinal dintr-o sticlă plată, de un sfert. Meşa de păr castaniu, care îmi păruse pictată pe fruntea înaltă, i se transformase în nişte şuviţe murdare, scăldate de transpiraţie, iar figura lui osoasă se îmbogăţise cu o mulţime de riduri pe care nu le avusese înainte cu o seară.

Îşi trase rapid mâna de pe sticlă şi ne oferi zâmbetul său de peşte congelat. Părea nervos.

— Ce înseamnă asta? Ce înseamnă asta? Am dat dispoziţie să…

— Hai, las-o baltă, zise Galbraith şi îşi trase un scaun lângă birou. Fă paşi, soră…

Sora mai ciripi ceva, dar se retrase, închizând uşa. Doctorul Sundstrand era cu ochii ba în sus, ba în jos, pe faţa mea, şi părea complet nefericit.

Galbraith îşi propti ambele coate pe birou şi îşi prinse fălcile sale de buldog în palme. Îl fixa cu o privire veninoasă pe doctoraşul stingherit.

— Unde-i Farmer Saint?

Ochii doctorului aproape că ieşiră din orbite. Mărul lui Adam i se mişca vizibil deasupra gulerului. În privire îi apăru totuşi o undă de irascibilitate.

— Nu fă pe nebunul cu mine, urlă Galbraith. Ştim totu' despre afacerile tale murdare din clinica particulară: ascunzătoare de evadaţi, droguri şi curve. Ai mers prea departe cu detectivu' ăsta de la oraş. Protecţia de care te bucuri la grangurii de-aici nu mai face doi, bani în căzu' ăsta. Hai, dă-i drumu', unde-i Saint? Şi fata aia, unde-i?

Mi-am adus aminte cu totul întâmplător că nu pomenisem nimic despre Isobel Snare în faţa lui Galbraith, dacă asta era fata la care se referea.

Mâna doctorului Sundstrând alunecă cu zgomot pe suprafaţa biroului. Tentei de paralizie i se adăugase cea de perplexitate în stare pură.

— Unde sunt? urlă din nou Galbraith.

Uşa se deschise şi sora cea uriaşă se strecură din nou înăuntru.

— Şi acum, domnule Galbraith, pacienţii. Vă rog să nu uitaţi pacienţii, domnule Galbraith.

— Cară-te şi sapă-ţi groapa, îi spuse Galbraith, peste umăr.

Sora se retrase, cu pas şovăielnic. Sundstrand îşi găsi vocea, în cele din urmă, deşi era mai degrabă o şoaptă. Zise prudent:

— Parcă n-ai şti.

Şi dintr-o dată, mâna i se strecură în haină şi apoi afară, cu o armă sclipindu-i în ea. Galbraith se aruncă într-o parte, răsturnându-şi scaunul. Doctorul trase în el de două ori: două ratări. Galbraith izbucni în râs pe podea şi smulse o armă de sub braţ, un Luger. Semăna cu Lugerul meu. Trase o dată.

Pe figura doctorului nu se văzu nimic. Nu am observat unde fusese lovit de glonte. Capul îi căzu şi se lovi de birou, iar arma îi scăpă din mână pe podea cu un sunet înfundat. Capul îi rămase pe birou, nemişcat.

Galbraith îndreptă pistolul spre mine şi se ridică de pe podea. Am privit arma din nou şi de data asta am fost sigur că era a mea.

— Un mod excelent de a obţine informaţii, am spus eu, evaziv.

— Jos labele, detectivule. Nu fă pe artistu'.

— Drăguţ, am zis, lăsând mâinile în jos. Bag samă că toată scena a

fost făcută special ca să ai motiv să-l răceşti pe doctor.

— A tras primu', nu?

— Mda, am zis. A tras primul.

Sora se prelingea pe lângă perete către mine. Nu scosese nici un sunet de când Sundstrand îşi începuse interpretarea ultimului său rol. Ajunsese chiar lângă mine. Deodată, dar prea târziu, i-am văzut încheietura mâinii drepte şi părul de pe dosul mâinii.

Am sărit în lături, dar nu de ajuns de repede. O explozie zdrobitoare aproape că mi-a despicat ţeasta. M-am sprijinit de zid, cu genunchii moi şi stăpânindu-mă din toate puterile să nu scot pistolul.

M-am îndreptat. Galbraith se uita chiorâş la mine.

— N-a fost o chestie prea deşteaptă, am zis. Văd că mai ai Lugerul meu. Chestia asta nu strică aranjamentul, nu-i aşa?

— Ai prins ideea, detectivule.

Vocea voalată a surorii se auzi ciripind:

— Dumnezeule, dar tipul ăsta are o falcă mai tare decât piciorul unui elefant. Să mă ia dracu' dacă nu era să-mi luxez încheietura.

În ochii mici ai lui Galbraith se citea moartea.

— Ce-ai zice să mergem sus? o întrebă el pe soră.

— S-a închis aseară. Să mai încerc un swing?

— La ce bun? Tipu' nici n-a încercat să-şi scoată arma, şi oricum e prea tare pentru tine, scumpeteo. Ăsta trebuie hrănit cu plumb.

— Ar trebui să te razi de două ori pe zi dacă faci meseria asta, scumpeteo, am zis eu.

Sora rânji şi îşi strâmbă boneta scrobită şi peruca blondă legată cu un şiret pe capul chel. Scoase o armă de sub uniforma albă de infirmieră, sau mai degrabă de infirmier.

Galbraith spuse:

— A fost legitimă apărare, te-ai prins? Te-ai certat cu doctorul, dar el a tras primul. Fii băiat bun şi eu şi Dunc o să-ncercăm să o povestim aşa.

Mi-am frecat falca cu mâna stângă.

— Ascultă, sergent. Pot să înţeleg o glumă, ca oricare altul. M-ai

doborât în casa aia de pe Carolina Street şi n-ai spus la nimeni. Nici eu. M-am gândit că ai motivele tale şi că o să mi le spui când o să vină vremea lor. S-ar putea să ghicesc cam care ar fi motivele astea. Cred că ştii unde e Saint ăsta, sau poţi să afli. Saint ştie unde e fata, pentru că are câinele ei. Hai să mai completăm puţin aranjamentul ăsta, ca să fie bine pentru amândoi.

— Îl aveam deja pe-al nostru, fraiere. I-am promis lui Doc că te aduc înapoi şi-l las să se joace cu tine. L-am înţolit pe Dunc în soră ca să aibă grijă de tine. De fapt, de el vroiam să ne ocupăm.

— Bine, am zis. Şi eu cu ce mă aleg?

— Poate-o să trăieşti mai mult.

— Mda, am zis eu. Să nu crezi că vreau să te fentez, dar ai putea să te uiţi puţin la fereastra aia mică de pe peretele din spatele tău.

Galbraith nu se mişcă şi nu îşi luă ochii de pe mine. Un rânjet mare îi curba buzele.

În schimb, Duncan, actorul femeie, se uită şi trase un ţipăt. O fereastră mică, pătrată, aflată într-un colţ întunecat al peretelui din spate se deschidea fără nici cel mai mic zgomot. Mă uitam fix la ea, exact pe lângă urechea lui Galbraith, fix la gaura întunecată a ţevii unui pistol-mitralieră rezemat pe pervaz şi la ochii negri din spatele armei.

O voce pe care o mai auzisem vorbind cu un câine, spuse:

— Ce-ar fi să arunci puşcociul ăla, soro? Şi tu, acela de la birou, ia ridică-ţi labele.

8.

Gura imensă a copoiului se căscă dintr-odată, de parcă cineva i-ar fi aspirat tot aerul. Faţa i se crispă şi se întoarse brusc, trăgând cu Lugerul spre fereastra din spate.

M-am aruncat la podea în momentul în care din pistolul-mitralieră se dezlănţui. O rafală scurtă. Galbraith s-a chircit pe podea, lângă birou, apoi s-a rostogolit pe spate, cu picioarelerăsucite sub el. Din gură şi din nas îi curgea sânge.

Copoiul în uniformă de infirmieră se făcuse alb ca boneta scrobită pe care o purta pe cap. Arma îi căzu din mână şi îşi ridică braţele spre tavan, încercând parcă să se prindă de ceva.

Se lăsă o linişte ciudată, năucitoare. Aerul mirosea puternic a praf de puşcă. Farmer Saint vorbi cuiva de afară.

O uşă se deschise şi se închise distinct şi pe hol se auziră paşii cuiva care se apropia în viteză. Uşa camerei în care ne aflam se deschise larg şi Diana Saint intră cu o pereche de pistoale în mână. O femeie înaltă şi frumoasă, o brunetă zveltă, cu o pălărie neagră îndrăzneaţă, înmănuşată şi cu două pistoale în mâini.

M-am ridicat de pe podea, cu mâinile la vedere. Îşi îndreptă vocea către fereastră, fără să privească într-acolo.

— O.K., Jerry, pot să-i ţin.

Capul lui Saint, umerii şi pistolul mitralieră se îndepărtară din rama geamului, lăsând să se vadă cerul albastru şi creanga subţire a unui copac îndepărtat.

Se auzi un zgomot scurt şi înfundat, zgomotul făcut de nişte picioare care sar de pe o scară pe o verandă de lemn. În încăpere eram cinci statui, dintre care două căzute.

Cineva trebuia să acţioneze. În situaţia dată se mai prefigurau două omoruri. Din punctul de vedere al lui Saint nu vedeam altă rezolvare. Urma o curăţenie generală.

Şmecheria cu fereastra nu îmi mersese pentru că de fapt nu fusese nici o şmecherie. Am încercat-o din nou. Am privit peste umărul femeii, am băgat un rânjet tare şi am zis cu o voce răguşită:

— Salut, Mike! În sfârşit!

N-am păcălit-o, desigur, dar am reuşit să o enervez. Şi-a înţepenit corpul şi a tras în mine cu pistolul din dreapta. Era o armă prea puternică pentru o femeie şi reculul a făcut-o să tresară, dezechilibrând-o. Nu am observat unde s-a dus glonţul. Am sărit exact între arme.

Umărul meu a lovit-o puternic în piept, a zburat în spate şi s-a lovit cu capul de tocul uşii. N-am fost prea blând când i-am zburat armele din mâini. Am izbit uşa care s-a închis şi am răsucit cheia în

broască, apoi am făcut un mic salt, la timp pentru a evita tocul înalt al unui pantof, care altfel mi-ar fi mutat nasul.

— Mişto, a zis Duncan în timp ce se întindea să îşi ia arma de pe jos.

— Supraveghează fereastra, dacă vrei să mai trăieşti, i-am spus cinic.

În momentul următor eram în spatele biroului, trăgând telefonul de lângă cadavrul doctorului Sundstrand; l-am tras din dreptul uşii atât cât mi-a permis firul şi am format numărul ţinând aparatul pe burtă.

Diana îşi revenise şi văzându-mă cu telefonul începu să ţipe:

— Jerry, m-au prins! M-au prins!

Pistolul-mitralieră începu să ciuruiască uşa, în timp ce ţipam în urechile unui sergent care părea destul de plictisit de munca de birou.

Bucăţile de mortar şi lemn zburau prin încăpere ca pumnii la o nuntă irlandeză. Gloanţele zguduiau corpul doctorului Sundstrand de parcă ar fi contractat o răceală şi asta i-ar fi redat viaţa. Am aruncat telefonul şi am început să împroşc uşa cu gloanţe din pistoalele Dianei. Printr-o spărtură am văzut haine şi am tras pe acolo. Nu puteam să văd ce făcea Duncan în timpul ăsta, dar mi-am dat seama imediat. Un glonte care nu putea să vină de dincolo de uşă a lovit-o pe Diana la rădăcina obrazului. A căzut şi a rămas nemişcată.

O altă împuşcătură care de asemena nu putea proveni de dincolo de uşă mi-a zburat pălăria. M-am rostogolit şi am urlat la Duncan. Pistolul lui a descris un arc amplu, urmărindu-mă. Gura îi era deschisă: părea botul rânjit al unui animal de pradă. Am urlat din nou la el.

Patru pete rotunde de un roşu aprins se conturară într-o fracţiune de secundă pe o linie diagonală, deasupra sânilor, pe uniforma de infirmieră. Se contopiseră înainte ca Duncan să cadă la podea.

Undeva se auzea o sirenă. Era sirena mea, venea către mine, se auzea din ce în ce mai tare.

Mitraliera s-a oprit şi o lovitură de picior a zguduit uşa. Se clătina, dar încă se mai ţinea în broască. Am mai tras patru gloanţe în uşă, în jurul broaştei.

Sirena se auzea şi mai tare. Saint trebuia să plece. I-am auzit paşii fugind pe hol. O uşă trântită. O maşină care pornea undeva pe alee. Zgomotul ei scăzând în intensitate, în timp ce al sirenei creştea.

M-am dus până la femeie. Avea sânge pe faţă şi pe păr şi câteva pete umede pe pieptul pardesiului. I-am atins faţa. A deschis ochii încet, ca atunci când ai pleoapele grele de somn.

— Jerry… a şoptit ea.

— E mort, am minţit-o fără jenă. Unde-i Isobel Snare, Diana?

Ochii i s-au închis, apoi au prins să îi strălucească lacrimi pe la colţuri, lacrimile morţii.

— Unde-i Isobel, Diana? Fii fată drăguţă şi spune-mi. Nu sunt poliţist, sunt un prieten de-al ei. Spune-mi, Diana.

Mi-am pus toată delicateţea şi gingăşia în rugămintea mea, tot ce-am avut.

Ochii i s-au întredeschis. Şoapta s-a auzit din nou.

— Jerry… apoi s-a stins, iar ochii i s-au închis. Buzele i s-au mişcat din nou, a respirat şi s-a auzit o şoaptă, un cuvânt care aducea cu „Monty”.

Şi asta a fost tot. Murise.

M-am ridicat încet şi am ascultat sirenele.

9.

Se făcuse destul de târziu şi luminile se aprinseseră ici şi colo în clădirea de peste drum. Stătusem toată după-amiaza în biroul lui Fulwider. Îmi spusesem povestea de douăzeci de ori. Tot ce spusesem era adevărul-adevărat.

Grămezi de poliţişti se perindaseră înăuntru şi în afară, de la balistică, amprente, arhivă, reporteri, o jumătate de duzină de oficialităţi ale oraşului, ba chiar şi un corespondent de presă de la A.P. Corespondentul nu fusese mulţumit de declaraţii şi o şi spusese.

Şeful cel gras era transpirat şi suspicios. Îşi dăduse haina jos şi coatele îi erau negre, iar părul lui roşcat şi scurt i se încreţise de parcă şi

l-ar fi pus pe bigudiuri. Neştiind sigur cât de mult sau cât de puţin ştiu, nu îndrăznise să mă împuşte. Tot ce putuse să facă fusese să ţipe la mine, să se vaite, şi între ele să încerce să mă îmbete.

Începeam să mă îmbăt şi îmi plăcea.

— Şi niciunu' n-a zis nimic? se tângui el pentru a mia oară.

Am mai luat o înghiţitură şi am fluturat din mână, plictisit.

— Nici un cuvânt, Şefu', am zis eu, clipind din ochi ca o bufniţă. Nu-s eu ăla care să nu-ţi spună. Au murit prea repede.

Îşi duse mâna la falcă şi o trozni.

— Al dracului de ciudat! scrâşni el. Patru morţi pe podea, şi tu nici măcar o zgârâietură!

— Am fost singurul care s-a culcat la podea cât eram încă în viaţă, i-am zis.

Începu să îşi frece urechea dreaptă.

— Ai stat aici trei zile, urlă el; în astea trei zile avem mai multe crime decât în trei ani până să vii tu. Nu e uman. Tre' să am un coşmar.

— Nu poţi da vina pe mine, Şefu', am mormăit eu. Am venit aici să caut o fată. Încă o caut. Nu eu le-am spus lui Saint şi soră-sii să se ascundă în oraşul ăsta. Când am dat de el, eu te-am informat, deşi copoii dumitale n-au făcut-o. Nu eu l-am împuşcat pe Doc Sundstrand, înainte să apuce să spună ceva. Nu am idee de ce a fost plantată sora aia ciudată acolo.

— Nici eu! ţipă Fulwider. Dar e treaba mea că a fost împuşcat şi ciuruit ca o sită. Cu câte şanse am să rezolv treaba asta, mai bine m-aş căra la pescuit chiar acum.

Am mai sorbit din pahar şi am sughiţat discret.

— Nu spune asta, Şefu', l-am implorat eu. Ai curăţit odată oraşul ăsta şi ai acum ocazia s-o mai faci. Asta e doar un rateu nefericit, nu aveai ce face.

Dădu o tură prin birou şi încercă să spargă peretele cu pumnul, apoi se aruncă înapoi în fotoliu. Mă privi sălbatic şi se întinse după sticla de whisky, dar nu o atinse, se gândise probabil că era mai bine pentru el să o beau eu.

— Hai să ne-nţelegem, mârâi el. O tai înapoi la tine acasă, în San Angelo şi eu uit că arma ta l-a curăţat pe Sundstrand.

— Nu-i o chestie prea drăguţă, pe care să i-o bagi unui tip care încearcă să-şi câştige într-un mod cinstit existenţa. Ştii prea bine cum a fost treaba cu arma mea…

Faţa îi deveni din nou pământie. Se uită la mine de parcă mi-ar fi luat măsurile pentru coşciug. Dar pasa proastă îi trecu, bătu cu palma în birou şi spuse apăsat:

— Ai dreptate, Carmady. N-aş putea face asta. Tu vrei în continuare s-o găseşti pe fata aia, nu? O.K., du-te la hotel şi odihneşte-te, iar eu o să mă mai gândesc la chestiile astea şi ne vedem mâine dimineaţă.

Mi-am mai turnat băutură şi cu asta am terminat şi sticla. Mă simţeam bine. Ne-am strâns mâinile de două ori şi m-am împleticit afară din birou. Bliţurile aparatelor de fotografiat de pe hol aproape că m-au orbit.

Am coborât scările Primăriei şi am ocolit clădirea până în spate, unde era garajul poliţiei. Chryslerul meu albastru se întorsese acasă. Am renunţat la figura cu băutura şi am luat-o în jos pe o stradă laterală spre ţărmul oceanului, către cartierul de distracţii de pe cele două cheiuri de lângă Grand Hotel.

Se lăsa seara şi luminile de pe cheiuri se aprinseseră deja. Luminile de poziţie de pe catargele iahturilor ancorate la cheiul portului erau şi ele aprinse. La un grătar pe rotile, un vânzător agita un cârnăcior înfipt într-o furculiţă lungă, zbierând pe o voce cântată:

— Vă e foame, fraţilor! Cârnăciori calzi avem! Vă e foame, fraţilor!

Mi-am aprins o ţigară şi am stat să privesc marea. Deodată, în larg se aprinseră ghirlande de lumini pe un vas care părea destul de mare. Le-am privit mai mult timp, dar nu se mişcau. M-am apropiat de vânzătorul de cârnăciori.

— E ancorat? l-am întrebat, arătând spre vapor.

Îşi studie atent vârful bocancului şi îşi frecă vârful nasului cu subânţeles.

— Pe dracu' ancorat, e un vas-cazino. *Croaziera spre niciunde*, aşa îi zice, pen' că nu pleacă nicăieri. Dacă nu-ţi ajung ticăloşiile de la Tango, po' să-ncerci acolo. Da, domnu' bunul vapor *Montecito*. Hei, ce-ai zice de-o fetiţă, caldă şi drăgălaşă?

I-am pus un sfert de dolar lângă cutia de bani.

— Ia-ţi tu una, i-am şoptit. De unde pleacă taxiurile?

Nu aveam pistol la mine. M-am întors la hotel să-mi iau unul.

Murind, Diana Saint şoptise: „Monty”.

Poate nu mai trăise destul ca să spună Montecito.

La hotel m-am întins pe pat şi am adormit instantaneu. Când m-am sculat era opt şi muream de foame.

Am plecat de la hotel şi am fost urmărit, dar de un ageamiu. Era şi normal, în orăşel erau prea puţine încălcări ale legii ca detectivii să poată învăţa să urmărească pe cineva fără să se dea de gol.

10.

Plimbarea părea destul de lungă, pentru patruzeci de cenţi. Taxiul de apă, o vedetă ultrarapidă pe vremuri, s-a strecurat printre iahturile ancorate şi a ocolit digul. Când am ieşit în larg, hula ne-a izbit din plin. În afara cetăţeanului cu figură de dur de la cârmă, în barcă mai erau două perechi de îndrăgostiţi, doi băieţi şi două fete, care au început să-şi morfolească feţele imediat, ce am fost înghiţiţi de întuneric.

Priveam înapoi la luminile oraşului şi făceam eforturi să nu dau afară cina pe care o servisem ceva mai devreme.

Ca nişte diamante risipite pe un pluş negru, luminile s-au unit, transformându-se într-o brăţară cu briliante aruncată pe fereastra deschisă a nopţii. Apoi au devenit o pată nedefinită, portocaliu-gălbuie, plutind pe deasupra valurilor. Taxiul pleznea valurile invizibile şi sălta ca, o placă de surf. În aer plutea o ceaţă rece.

Hublourile lui *Montecito* deveniseră clare acum. Taxiul descrise un arc de cerc larg, apropiindu-se dintr-un unghi de patruzeci şi cinci de grade de bord şi îşi lipi burta de puntea joasă a vaporului, luminată

puternic de un reflector.

Zgomotul motorului încetă şi taxiul rămase lângă vapor, clipocind în bătaia valurilor.

Un flăcău saşiu, cu o jachetă albastră, strâmtă, pe el şi cu o gură de gangster, le ajută pe fete să urce pe puntea vasului, scrută cavalerii celor două cu o privire aprobatoare şi îi trimise sus. Eu eram ultimul. Privirea pe care mi-o aruncă îmi putea spune multe despre el. Felul în care îmi atinse haina în dreptul pistolului de sub braţ îmi spuse şi mai multe.

— Nix, şopti el. Nu-i voie.

Făcu un semn taximetristului. Acesta aruncă o parâmă cu un ochi de laţ pe un cârlig, răsuci puţin timona şi se urcă pe punte, venind în spatele meu.

— Nix, toarse din nou băiatul cu hăinuţa albastră. Fără arme pe vaporul ăsta, domnule. Ne pare rău.

— Dar face parte din ţinuta mea, am obiectat. Sunt detectiv particular. O să îl las la garderobă.

— Nu, îmi pare rău. Nu avem garderobă pentru pistoale. Trebuie să vă întoarceţi.

Taximetristul mă prinse strâns de braţul drept. Am ridicat din umeri.

— Înapoi în barcă, mârâi el. Îţi datorez patruzeci de cenţi, domnu'. Hai.

Am coborât împreună înapoi în barcă.

— O.K., am şuierat către jachetuţă, dacă nu vă trebuie banii mei, nu vă trebuie şi gata. Dar stilul acesta de a primi un vizitator e de-a dreptul împuţit. Aşa ceva…

Zâmbetul lui unsuros şi tăcut a fost ultimul lucru pe care l-am văzut înainte ca taxiul maritim să dispară în bezna largului şi să ia din nou hula în piept. N-aş fi vrut să îl las cu zâmbetul acela.

Drumul la întoarcere mi s-a părut mai lung. N-am discutat cu tipul de la timonă şi nici el cu mine. Când am pus piciorul pe ponton, mi-a şuierat în spate:

— Poate altă dată, când n-o să fim aşa ocupaţi, detectivule.

Vreo şase clienţi care aşteptau să se îmbarce, s-au uitat lung la mine. Am trecut printre ei, prin uşa deschisă a sălii de aşteptare şi am coborât scara pe dig.

Un malac roşcovan, îmbrăcat cu nişte tenişi soioşi, pantaloni peticiţi şi un tricou jegos, se ridică de pe balustrada pe care se sprijinise până atunci şi mă atinse ca din întâmplare.

M-am oprit, furios. M-a întrebat, liniştit:

— Care-i treaba, copoiule? N-au avut destui parai pe corabia dracului?

— Trebuie să-ţi povestesc ţie?

— Sunt un tip care ştie să asculte.

— Cine-oi mai fi şi tu?

— Poţi să-mi spui Red.

— Ia-ţi viteză, Red. Am treabă.

Zâmbi cu un aer trist şi îmi atinse umărul stâng.— Ai un pistol cam mare pentru costumul ăsta subţire, spuse el. Vrei să urci pe vapor? Se poate aranja, dacă ai vreun motiv rezonabil.

— Cam cât de mare să fie motivul? am întrebat.

— Cincizeci de dolari. Plus zece dacă-mi sângerezi în barcă.

Am dat să plec.

— Două'şcinci, spuse el repede. Poate te întorci cu nişte amici, ei?

Am făcut vreo patru paşi depărtându-mă de el, apoi m-am întors pe jumătate şi i-am zis:

— Adjudecat. Haidem.

La capătul unuia din diguri era *Tango Parlour*, un bar luminat ca ziua şi plin ochi de lume chiar şi la această oră înaintată din noapte. Am intrat înăuntru şi am rezemat un perete privind lumea înghesuită lângă jocurile electronice. Un jucător de-al casei tocmai prinsese o chintă şi pocnea nerăbdător aparatul cu genunchiul, în aşteptarea fiselor.

Ceva mare şi albastru prinse formă lângă mine şi am simţit mirosul de catran. O voce tristă, gravă şi liniştită, spuse:

— Îţi trebuie vreun ajutor acolo?

— Caut o fată, dar o s-o caut singur. Ce-nvârţi?

— Un dolar de ici, un dolar de colo. Îmi place când am de mâncare. Am fost poliţist, dar m-au zburat.

Mi-a plăcut că mi-a spus asta.— Probabil erai prea corect, am spus, urmărindu-l pe jucător cum schimba o carte, apăsând pe butonul corespunzător şi cum omul de la pupitru i-o ia şi îi pasează alta.

Aproape că simţeam rânjetul lui Red.

— Bag sama că te-ai plimbat ceva prin orăşelul nostru. Cam aşa merg treburile pe-aici. Am o şalupă cu o ieşire secretă la nivelul apei, şi ştiu o trapă care e folosită doar la încărcat şi descărcat marfa pe *Montecito*, care se poate deschide din exterior. Mai fac câte un transport pentru câte-un amic din când în când. Sub punte nu prea e lume, de obicei. Îţi convine?

Mi-am scos portofelul şi am extras o hărtie de douăzeci şi una de cinci, pe care i le-am îndesat în mână. Le-a strecurat într-un portofel cu iz de catran.

— Mulţumesc, mi-a şoptit Red şi s-a îndepărtat.

L-am lăsat să ia un mic avans şi m-am luat după el. Era destul de uşor de urmărit, chiar şi în aglomeraţie.

Am trecut de portul pentru iahturi şi de cel de-al doilea chei pentru ambarcaţiuni de plăcere. Luminile s-au rărit, ca şi mulţimea de pierde-vară. Am ajuns la un mic ponton lângă care erau ancorate câteva şalupe şi bărci. Era întuneric beznă şi lumea dispăruse complet.

Am intrat pe ponton şi am mers până aproape de capăt, unde am ajuns lângă o scafă de lemn.

— O s-o aduc aici; aşteaptă-mă, a zis Red. Până se încălzeşte, motorul face cam mult zgomot.

— Hei, stai puţin, mi-am amintit eu. Trebuie să-l sun pe un tip. Am uitat.

— Se rezolvă. Hai pe-aici.

A luat-o înainte pe ponton spre capăt, a zdrăngănit nişte chei pe un lanţ şi a descuiat un lacăt. A săltat un chepeng micuţ şi a scos un telefon. A ridicat receptorul şi a ascultat puţin.

— Încă merge, mi-a zis zâmbind satisfăcut. E al unor borfaşi. Să nu uiţi să încui lacătul după ce termini.

Dispăru fără zgomot în întuneric. Timp de zece minute am stat şi am ascultat clipocitul apei care lovea stâlpii pontonului şi din când în când, fâşâitul aripilor pescăruşilor care zburau în întuneric. În depărtare s-a auzit duduitul unui motor, duduit care a ţinut câteva minute. Apoi, zgomotul a încetat brusc. Au mai trecut câteva minute şi deodată ceva a lovit cu zgomot înfundat scara şi o voce m-a strigat încet.

— S-a rezolvat.

M-am grăbit spre telefon, am format un număr şi l-am cerut pe Şeful Fulwider. Plecase acasă. Am format alt număr, mi-a răspuns o voce de femeie şi l-am cerut pe Şef, spunându-i că sunt de la Departamentul Poliţiei.

Am aşteptat din nou, apoi am auzit vocea Şefului. Vorbea ca şi cum ar fi avut gura plină cu cartofi prăjiţi.

— Alo? Nu mai poate omul nici să mănânce? Cine-i acolo?

— Carmady, Şefu'. Saint e pe *Montecito*.

A început să urle ca nebunul. I-am închis telefonul în nas, l-am pus la loc în cutia zincată din ascunzătoare şi am încuiat lacătul de deasupra chepengului. Am coborât scara, la Red.

Vedeta lui rapidă, neagră ca noaptea, porni, spintecând apele uleioase. Nu se auzea nici un zgomot de motor, doar un bolborosit de-a lungul siajului.

Luminile oraşului deveniră curând o pată gălbuie, neclară, deasupra apelor întunecate ale mării, în timp ce hublourile bunei corăbii *Montecito* deveneau tot mai mari şi mai strălucitoare.

11.

În partea dinspre larg a vaporului nu existau nici măcar lumini de poziţie. Red reduse zgomotul motorului la jumătate din nimic, alunecând sub pupa, pe lângă plăcile unsuroase, la fel de timid ca membrul unui club select, invitat să aştepte în holul unui hotel de mâna doua.

Deasupra noastră atârnau nişte hublouri de oţel închise, chiar lângă orificiul subţire de intrare al unui cablu de lanţ. Şalupa se lovi cu un sunet, surd de pereţii metalici ai vaporului. Apa mării clipocea uşor pleznind etrava vasului de sub noi. Umbra ex-poliţistului se întinse peste mine, acoperindu-mă. Un colac de frânghie sclipi în întuneric, se prinse de ceva şi capătul liber căzu înapoi în şalupă. Red trase de el cu putere şi îl prinse de apărătoarea motorului.

Îmi şopti:

— E săltăreaţă ca o iapă premiată la cursele cu obstacole. Va trebui să ne căţărăm pe plăcile astea.

Am apucat timona şi am orientat prova şalupei în direcţia din care veneau valurile. Red a apucat scara cu sârma din oţel care atârna, lipită de burta vaporului şi a început să se tragă în sus, mormăind, cu trupul îndoit într-un unghi drept şi tenişii alunecându-i pe treptele metalice umede.

După un timp, ceva a scârţâit deasupra mea şi o lumină palidă a străpuns ceaţa. Am văzut conturul unei uşi masive şi profilul lui Red, aplecat în întuneric.

Am apucat scara şi am început să urc. Era o treabă deosebit de grea. Am reuşit să aterizez, aproape fără aer, într-o învălmăşeală de cutii şi butoaie mirosind a acreală şi umezeală. Malacul şi-a apropiat buzele de urechea mea:

— De aici se ajunge uşor in camera cazanelor. Ăştia păstrează presiune doar într-unul auxiliar, doar pentru apă caldă şi generatoare, şi asta înseamnă că lucrează un singur tip. Mă ocup eu de el. Deasupra, sunt ceva mai mulţi. Din camera cazanelor o să-ţi arăt un ventilator cu

orificiul fără gratii, care dă spre punte. După aia te descurci singur.

— Pariez că ai rude la bord, i-am spus.

— N-ai tu treabă. Un tip descurcăreţ poate afla o groază de lucruri pe plajă, dacă vrea. Sau poate că m-am lipit de o gaşca ce vrea să golească bufetul, mai ştii? Te întorci repede?

— S-ar putea să fac o grămadă de zgomot când o să aterizez pe puntea şalupei, i-am spus. Ţine.

Am mai scos câteva bancnote din portofel şi i le-am întins.

— Nţ, dădu el din cap. Or să-ţi trebuiască la întoarcere.

— O plătesc acum, am zis. Chiar dacă n-o să mă bucur de ea. Ia mălaiu' până nu-ncep sa plâng.

— Ei bine, mulţumesc, amice. Cred că eşti un tip fain.

Am trecut printre lăzi şi butoaie. Lumina galbenă provenea dintr-un pasaj de deasupra, pe care l-am străbătut şi am ajuns la o uşă metalică, de unde pornea scara pisicii. Am urcat scara unsuroasă de oţel şi am trecut pe lângă nişte adevăraţi munţi din metal spre locul de unde provenea şuieratul unui arzător cu ulei.

După un colţ am dat peste un italian micuţ şi murdar, cu o cămaşă purpurie, care stătea pe un scaun metalic prins de un birou şi citea la lumina unui bec orbitor un ziar, ajutându-se de nişte ochelari cu ramă metalică şi de un deget murdar.

Red îi spuse, amabil:

— Salut, Piticotule. Ce-ţi mai fac bambinuţele?

Italianul îşi căscă gura uimit, dar reacţionă rapid, încercând să-şi scoată arma. Nu îndeajuns de rapid, totuşi, ca s-o încaseze de la Red. Acesta îl prinse în cădere, îl aşeză uşor jos şi îi rupse cămaşa fâşii, pentru legături şi căluş.

— De obicei nu prea dau eu în tipii cu ochelari, mi-a zis. Dar treaba e că ai fi făcut o grămadă de zgomot urcând pe hotă, şi flăcăul ăsta... Oricum, ăia de sus n-o s-audă nimic.

I-am spus că asta m-ar bucura tare mult, l-am lăsat pe italian pachet pe podea şi am găsit scara care urca prin hota ventilatorului. Am dat mâna cu Red, i-am spus că m-aş bucura să-l mai văd şi am început

să urc scara.

Drumul până sus mi s-a părut interminabil. Era frig, întuneric, şi de sus venea un curent ascuţit de aer sărat amestecat cu ceaţă. După trei minute care mi s-au părut o oră, am ajuns sus şi mi-am ridicat, capul cu grijă. Chiar lângă mine atârnau bărcile de salvare îmbrăcate în huse şi prinse în suporturi. Printre ele se strecura zgomotul înăbuşit al vocilor şi pulsaţia muzicii de undeva de dedesubt. Deasupra aveam lumina de poziţie din vârful unui catarg şi printre straturile subţiri de ceaţă şi beznă se zăreau câteva stele.

Am ascultat foarte atent, dar nu am auzit nici o sirenă de-a vreunei şalupe a poliţiei. Am ieşit din hota ventilatorului şi m-am lăsat pe punte.

Zgomotul înăbuşit de voci venea dinspre un cuplu înlănţuit în spatele unei bărci. Nu mi-au dat nici o atenţie. Am luat-o înainte pe punte şi am trecut pe lângă trei sau patru cabine. La două din ele se vedea puţină lumină pe sub uşi. Am ascultat. Nu se auzea nimic în afară de chicotelile chefliilor de pe puntea principală, de jos.

Am ajuns în sfârşit într-o porţiune întunecată şi am luat o gură de aer care mi-a umplut plămânii; când am expirat, însă, am scos un fel de urlet, urletul răguşit al lupului cenuşiu singuratic, un urlet de foame şi de însingurare, un urlet în care se adunaseră toate primejdiile prin care trecusem până atunci.

Mi-a răspuns lătratul răguşit al unui câine poliţist. Chicotitul unei fete a traversat puntea şi am distins cuvintele unui bărbat:

— Credeam că s-a terminat cu drogaţii ăştia.

M-am îndreptat, am deblocat arma şi am alergat spre locul unde se auziseră lătrăturile, în cealaltă parte a punţii.

Mi-am lipit o ureche de uşă exact în momentul în care vocea unui bărbat striga câinelui să se potolească. Câinele a tăcut, dar a mai mârâit o dată sau de două ori. Am auzit o cheie răsucindu-se în broasca uşii de care eram lipit.

Am sărit înapoi şi m-am lăsat într-un genunchi. Uşa s-a deschis cam de o jumătate de pas şi în crăpătură s-a iţit un cap lucios. Părul

negru îi strălucea în lumina discretă a veiozei.

M-am săltat brusc şi l-am pleznit în cap cu ţeava pistolului. Omul mi-a căzuta încet în braţe, prin uşa întredeschisă. L-am târât în cabină şi l-am împins pe o sofa.

Am închis uşa şi am încuiat-o. O fată micuţă de statură, cu ochii măriţi de groază, se chircea pe cealaltă sofa. I-am spus:

— Hello, domnişoară Snare. Mi-a luat cam mult timp să dau de dumneata. N-ai vrea să mergi acasă ?

Farmer Saint se rostogoli într-o parte şi se ridică în fund, ţinându-şi capul cu amândouă mâinile. Rămase aşa, uitându-se lung la mine cu ochii lui negri. Gura i se întinse într-un zâmbet aproape bine-dispus.

Am cercetat cabina dintr-o privire; câinele nu era niciunde, dar am observat uşa unei debarale în dosul căreia ar fi putut fi. Am privit din nou fata.

Nu prea era mare lucru de văzut la ea, ca de altfel la majoritatea persoanelor care provoacă necazuri. Stătea ghemuită pe sofa, cu genunchii ridicaţi şi cu părul căzut pe un ochi. Purta o rochie tricotată, şosete de golf şi pantofi de sport, cu limbile mari atârnându-i în afară. Genunchii i se vedeau dezgoliţi şi osoşi sub tivul rochiei. Părea o elevă de liceu.

L-am percheziţionat pe Saint, dar nu avea nici o armă. Mi-a rânjit.

Fata şi-a ridicat o mână şi şi-a îndepărtat părul de pe ochi. Mă privea de parcă aş fi fost la câteva blocuri depărtare. Apoi suspină adânc şi începu să plângă.

— Suntem căsătoriţi, mi-a explicat Saint. Crede că ai venit să-mi dai câteva găuri. A fost tare şmecheria cu urletul ăla de lup.

Nu am zis nimic. Ascultam. De afară nu venea nici un zgomot.

— De unde ai ştiut locul ăsta? m-a întrebat Saint.

— Diana mi-a spus, înainte de a muri, i-am răspuns brutal.

Privirea i se înăspri.

— Nu te cred, detectivule.

— Ai fugit şi-ai părăsit-o acolo. La ce altceva te aşteptai?

— Nu m-am gândit că poliţaii vor trage într-o femeie. Am zis că

dacă scap eu, ajungem cumva la o înţelegere. Cine a omorât-o?

— Unul din copoii lui Fulwider. L-ai omorât imediat după aceea.

Îşi dădu capul pe spate şi prin ochi îi trecu o sclipire sălbatică. Îşi reveni repede şi îi zâmbi fetei care se smiorcăia.

— Hei, fetiţo, hai să te şterg. Se uită la mine. Să zicem că eu scap fără nici o zgârâietură. Există vreo posibilitate ca ea să nu fie amestecată?

— Ce vrei să zici cu *„fără nici o zgârâietură"*? am mârâit eu.

— Am mulţi prieteni pe vasul ăsta, detectivule. N-ai văzut încă nimic.

— Tu ai băgat-o în treaba asta, am spus. N-ai cum s-o scoţi, face parte din ceea ce trebuie să plăteşti.

12.

Clătină încet din cap, cu privirea aţintită pe podea, la picioarele lui. Fata se oprise din plâns şi el îi şterse lacrimile, după care ea începu din nou.

— Fulwider ştie că sunt aici? mă întrebă, încet.

— Da.

— Tu i-ai spus?

— Da.

Ridică din umeri.

— Pentru tine e totul în regulă. Clar. Dacă mă săltă Fulwider, n-apuc să vorbesc. Dar dacă ajung să discut cu procurorul, s-ar putea să îl conving că ea nu are nici un amestec în treburile mele.

— Puteai să te fi gândit şi la asta, i-am spus cu demnitate. Nu era nevoie să te întorci la Sundstrand şi să dai drumul la mitralieră.

Îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Zău? Închipuie-ţi că plăteşti un tip cu zece bătrâne ca să-ţi asigure protecţia şi ăsta te trage în piept, ba mai mult, pune mâna pe nevastă-ta şi o închide într-un nenorocit de sanatoriu pentru drogaţi, după care îţi spune că ar fi mai bine s-o ştergi cât mai departe şi să fii

cuminte, dacă nu vrei ca nevastă-ta să fie găsită într-o dimineaţă spălată de valuri pe plajă. Ce ai face tu, ai zâmbi, ori ţi-ai face rost de artilerie grea şi ai da buzna peste individ pentru o mică discuţie?

— Ea nu era acolo atunci, am spus. Erai, pus pe moarte de om. Dacă nu te-ai fi cramponat atâta de câinele ăla până ce-a ajuns să omoare un om, protecţia pe care ai plătit-o ţi-ar fi fost suficientă.

— Iubesc câinii, spuse Saint încetişor. Sunt un băiat bun când nu operez, dar totuşi, mi-au forţat prea mult mâna.

Am tras cu urechea, dar încă nu se auzea nici un zgomot afară, pe punte.

Fata începu să scâncească, cu o voce ascuţită, de fetiţă:

— Nu vreau să merg acasă. Nu mă duc acasă.

— Peste un an îmi vei fi recunoscătoare, i-am retezat-o eu.

— Are dreptate, dulceaţă mică, a spus Saint. Mai bine te duci cu el.

— Nu, scârţâi fata, supărată. Nu vreau şi gata.

O ciocănitură puternică în exteriorul uşii sparse liniştea punţii.

M-am dus lăngă uşă, cu ochii pe Saint şi am vorbit peste umăr:

— Cine e, Fulwider?

— Da, se auzi mârâitul lui Fulwider. Carmady?

— Ascultă, Şefu'. Saint e aici şi e gata să se predea. E şi fata cu el, cea despre care ţi-am povestit. Aşa că aveţi grijă, O.K.?

— Bine, spuse Şeful. Deschide uşa.

Am întors cheia în broască şi am făcut un salt înapoi în cameră, sprijinindu-mă cu spatele de peretele despărţiturii pentru debara, lângă balamalele uşii în spatele căreia se auzea mişcându-se câinele, mârâind deja nervos.

Uşa cabinei se deschise larg, până în perete. Doi bărbaţi pe care nu îi mai văzusem până atunci dădură buzna înăuntru, cu pistoalele în mână. Şeful cel gras era în spatele lor. Înainte de a închide uşa, am zărit pentru o clipă câţiva marinari în uniformă.

Cei doi poliţişti săriră pe Saint, unul îl făcu să se întoarcă cu o palmă peste obraz şi îi puseră cătuşele. Apoi se retraseră lângă Şef.

Saint rânjea către ei, un firicel de sânge scurgându-i-se din colţul gurii.

Fulwider mă privi supărat şi îşi mută ţigara în colţul gurii. Nimeni nu îi dădea nici o atenţie fetei.

— Ce-al dracului poţi să fii, Carmady. Nu puteai să-mi spui unde să vin? mârâi el.

— Nu eram sigur, am zis. Şi oricum, era în afara jurisdicţiei dumitale.

— La dracu'. I-am contactat pe cei de la F.B.I. Vor veni şi ei cât de curând.

Unul din poliţişti izbucni în râs.

— Dar nu chiar aşa de curând, zise el cu voce groasă. Lasă pocnitoarea aia, detectivule.

— Încearcă să mă convingi, i-am zis.

Porni spre mine, dar Şeful îl trase înapoi. Celălalt agent nu îl scăpa din ochi pe Saint.

— Dar cum ai dat de el? vru să ştie Fulwider.

— În nici un caz luând bani de la el ca să-l ţin ascuns, i-am zis.

Nimic nu i se schimbă pe faţă. Vocea îi deveni chiar leneşă:

— Măi, măi, ce secretoşi ne-am făcut, spuse el cu o voce blândă.

— Cam cât de tâmpit credeaţi voi că sunt, tu şi banda ta? Orăşelul tău curat pute. Nu-i decât un cavou bine curăţat pe dinafară. Un refugiu pentru bandiţi, unde laţul spânzurătorii nu se strânge deloc dacă pică bani frumoşi şi ştabii locali nu sunt agasaţi, iar saltul până în Mexic e floare la ureche dacă ai o şalupă rapidă în cazul în care cercul s-a strâns prea tare.

Şeful mă întreabă, cântărindu-şi cuvintele cu grijă:

— Ai terminat?

— Da! am urlat eu. Mă abţin de prea mult timp. Tu m-ai drogat când eram pe jumătate inconştient şi m-ai băgat în puşcăria aia particulară. Când ai văzut că n-a mers figura, *Tu* ai aranjat cursa aia pentru mine, cu Galbraith şi Duncan, ca să rezulte cum că eu l-aş fi împuşcat pe Sundstrand, cu care erai partener de afaceri şi după aceea să fiu împuşcat pentru că am opus rezistenţă când aţi venit să mă

arestaţi. Saint ţi-a stricat spectacolul şi mi-a salvat viaţa. Fără intenţie, poate, dar a făcut-o. Ai ştiut tot timpul unde era fata. Era nevasta lui Saint şi o păstrai ca ostatecă pentru a-l ţine pe Saint în frâu. La dracu', de ce crezi că ţi-am spus că e aici? Iată o chestie pe care n-o ştii.

Agentul care îmi spusese să las arma jos, spuse:

— Acum, Şefu'. Trebuie să ne grăbim. Federalii...

Falca lui Fulwider tremura vizibil. Faţa îi era pământie şi urechile parcă i se alungiseră spre ceafă. Ţigara se smuci în gura lui grasă.

— Mai stai puţin, îi spuse cu voce răguşită omului de lângă el. Şi apoi, către mine:

— Ei bine, cu ce m-ai tras în piept?

— Te-am adus aici, unde nu funcţionează altă lege, decât cea a lui Billy the Kid, i-am zis, să văd dacă ai atâta curaj în izmene să continui cu asasinatele şi în largul mării.

Saint izbucni în râs. Scoase o şuierătură groasă, aproape tăcută, printre dinţi. Un mârâit puternic de animal îi răspunse. Uşa de lângă mine se deschise cu o izbitură de parcă ar fi fost lovită cu copitele de un măgar adult. Câinele poliţist uriaş pătrunse în cabină dintr-un salt care îl purtă până dincolo de jumătatea încăperii. Corpul lui cenuşiu tresări în timp ce era înaer şi se auzi zgomotul unei împuşcături.

— Haleşte-i, Voss, strigă Saint. Mănâncă-i de vii, băiete.

Cabina se umplu dintr-odată de zgomotul armelor. Lătratul câinelui se amestecase cu un geamăt gros, sugrumat. Fulwider şi unul din agenţi erau pe jos, iar câinele era cu botul înfipt în gâtul lui Fulwider.

Fata scoase un ţipăt şi îşi ascunse faţa într-o pernă. Saint se prelinse încet de pe sofa pe podea şi rămase întins, cu sângele gâlgâindu-i dintr-o rană la gât.

Poliţistul care era în picioare făcu un salt în lături şi se împiedică de sofaua pe care era întinsă fata, dar îşi recapătă echilibrul şi goli tot încărcătorul în corpul lung şi cenuşiu al animalului, fără să mai piardă timpul cu ochitul.

Cel care era căzut vru să împingă câinele de lângă el, dar scoase

un urlet de durere când colţii animalului aproape că îi smulseră mâna din încheietură. Pe punte se auzeau paşi duduind şi strigăte. Ceva mi se scurgea pe faţă, gâdilându-mă. Mă simţeam cam ameţit, şi nu îmi dădeam seama de ce.

Simţeam cum arma din mâna mea creşte şi devine fierbinte. Am împuşcat câinele. N-aş fi vrut s-o fac. Câinele s-a rostogolit de pe Fulwider şi am văzut că un glonte rătăcit îl nimerise pe acesta exact între ochi, cu precizia extraordinară a întâmplării.

Arma din mâna agentului în picioare clămpăni în gol. Omul scoase un blestem şi începu să o încarce frenetic.

Am atins sângele care mi se scurgea pe faţă şi l-am privit. Părea exagerat de negru. Lumina din încăpere părea să scadă.

Colţul ascuţit al lamei unei securi străpunse dintr-o dată uşa cabinei, încuiată de Şef şi blocată de corpul agentului care gemea lângă el. Am urmărit cu privirea metalul strălucitor cum dispare şi apare în alt loc.

Apoi luminile s-au stins încet, gradat, aşa cum coboară cortina într-un teatru. Exact când întunericul a învăluit complet camera am simţit durerea din ţeastă, dar, nu ştiam că un glonte mi-o fracturase.

Mi-am revenit după două zile, la spital. Am rămas acolo trei săptămâni. Saint nu a trăit destul ca să poată fi spânzurat, dar suficient ca să îşi spună povestea. Trebuie s-o fi spus destul de convingător, de vreme ce doamnei Jerry (Farmer) Saint i-au dat drumul să se ducă acasă, la mătuşa ei.

În timpul acesta, Marele Juriu al Statului a pus sub acuzare jumătate din forţele poliţiei micului orăşel de pe plajă. Mi s-a spus că au apărut o mulţime de feţe noi la Primărie. Una din ele aparţinea unui malac de sergent roşcat, pe nume Norgard, care se lăuda că are la mine o datorie de douăzeci şi cinci de dolari, dar că a trebuit să-şi cumpere un costum nou când i-au dat slujba şi i-a folosit. Spunea că o să mi-i dea înapoi la prima leafă. Am zis că o să-ncerc să rezist până atunci.

SFÂRȘIT

UCIGAŞ ÎN PLOAIE

1.

Eram într-o cameră la Berglund. Eu, pe marginea patului, iar Dravec într-un fotoliu. Era camera mea.

Ploaia bătea puternic în ferestre. Erau închise şi în cameră se făcuse foarte cald, aşa că dădusem drumul micului ventilator de pe masă. Curentul de aer îl lovea direct în faţă pe Dravec, răvăşindu-i părul negru şi des şi zburlindu-i sprâncenele groase, care îi dădeau feţei o linie viguroasă. Arăta ca un bătăuş de bombă care tocmai dăduse lovitura.

Îmi arătă câţiva dinţi de aur şi mă întrebă:

— Ce ştii de mine?

O spuse cu un aer foarte important, de parcă un tip care se pricepe în general la toate ar trebui să ştie o grămadă de lucruri despre el.

— Nimic. Eşti curat, din câte ştiu eu.

Îşi ridică o mână mare şi păroasă şi o privi fix cam un minut.

— Nu te-ai prins. Un tip, M'Gee, m-a trimis aici. Violets M'Gee.

— Fain. Cum o mai duce Violets? Violets M'Gee era un copoi de la secţia omucideri de la Biroul şerifului.

Îşi privi în continuare laba păroasă şi încruntă din sprîncene, nemulţumit.

— Nţ, to' nu te-ai prins. Am o treabă pentru tine.

— Ştii, nu prea mai ies în ultima vreme, îi zic. M-au cam lăsat nervii.

Se uită atent în jur, prin cameră, blufând puţin, încercând să arate ca un tip care nu face aşa ceva de obicei.

— Poate ies ceva bani, făcu el.

— Poate.

Avea pe el un trenci suedez cu cordon. Îl descheie cu grijă şi

scoase un portofel nu mai mare decât un balot de paie, îl plezni de genunchi, producând un zgomot destul de plăcut. Diverse bancnote îşi etalau discret colţurile. Scutură banii afară, alese câteva bancnote din teanc şi aşeză restul la loc, aruncă portofelul pe podea şi îl lăsă acolo, apoi aranjă cele cinci foi de o sută ca la poker şi le înfipse cu o margine sub suportul ventilatorului.

Efortul fusese considerabil, aşa că mormăi nemulţumit.

— E o grămadă de bani!

— Văd. Ce-ar trebui să fac ca să fie ai mei?

— Începi să mă cunoşti!

— Ceva mai bine.

Scosei un plic din buzunarul interior al hainei şi începui să îi citesc ce scria pe dos:

— „Dravec. Anton sau Tony. Fost lucrător în oţelăriile din Pittsburgh, fost ajutor de şofer de camion, fost în diverse slujbe pentru tipi pe care îi dau muşchii afară din casă. Face o mişcare greşită şi e dat afară. Părăseşte oraşul şi o ia spre vest. Lucrează într-o fermă de avocado din El Seguro. Reuşeşte după un timp să aibă propriul ranch. Stă în vârful dealului până la explozia petrolului din El Seguro şi iată-l bogat. Investeşte mult în nisipurile vecinilor, dar încă dispune de mai mult decât suficient. Sârb din naştere, 1,90 m, 120 kg, o fată, nu se ştie să fi avut soţie. Fără cazier ori alte probleme cu poliţia; cel puţin din Pittsburgh încoace.”

Îmi aprind o pipă.

— Isuse! făcu el. De unde-ai scos toate astea?

— Relaţii, îi zic. Deci, care-i treaba?

Culese portofelul de jos şi scormoni o vreme în el cu două degete butucănoase, cu vârful limbii ieşindu-i printre buzele groase. În sfârşit, găsi o carte de vizita cafenie şi nişte bucăţi de hârtie mototolite, pe care mi le întinse.

Cartea de vizită era tipărită cu auriu şi foarte fină. Pe ea scria: „Dl. Harold Hardwick Steiner” şi, foarte mic într-un colţ: „Cărţi rare şi Ediţii de Lux”. Fara adresă sau număr de telefon.

Hârtiile, trei la număr, erau nişte simple chitanţe de câte o mie de dolari fiecare, semnate „Carmen Dravec” cu nişte litere de mână lăbărţate, ca scrise de un înapoiat mintal.

I le întind înapoi.

— Şantaj?

Clătină încet din cap şi, ceva ce nu mai fusese acolo - un fel de blândeţe - i se aşternu pe faţă.

— E vorba de fetiţa mea, Carmen. Steiner ăsta n-o lasă deloc în pace. Ea se tot duce în gaşca lui. Probabil că se droghează, ori fac dragoste. Nu-mi place.

Am încuviinţat, înţelegător.

— Şi chitanţele?

— Nu-mi pasă de lovele. Ea doar îşi pierde vremea cu el. La dracu! Fata asta are ceva care-i face pe bărbaţi s-o ia razna. Te duci la Steiner ăsta şi-i spui s-o lase în pace pe Carmen, or’ îi rup gâtu' cu mâna, mea! Înţelegi?

Toate astea le spuse dintr-o suflare, cu furie. Ochii i se micşoraseră, deveniseră rotunzi şi plini de ură. Aproape că i se auzeau dinţii scrâşnind. I-am zis:

— De ce să-i spun eu? De ce nu-i spui chiar tu?

— Pentru că s-ar putea să mă-nfurii prea tare şi să-l omor pe... ţipă el.

Am scos un băţ de chibrit din buzunar şi am curăţat resturile de cenuşă din pipă. L-am privit atent o clipă şi mi-a venit o idee.

— Aiurea! Ţi-e frică! i-am zis.

Pumnii lui uriaşi se ridicară instantaneu. Îi ţinu la nivelul umerilor, apoi îi scutură: două noduri uriaşe de oase şi muşchi. Îi coborî încet, apoi respiră adânc.

— Mda. Mi-e frică. Nu'ş cum s-o rezolv, treaba asta. Înto'deauna apare unu' nou şi to' numa' nenorociţi. Acu' v'o câtva timp în urmă i-am da' la unu', Joe Marty, cinci bătrâne s-o lase-n pace, şi încă mai e supărată pe mine.

Am privit pe fereastră la ploaia care izbea în ea, turtindu-se de

geam şi alunecând în forme groase, ca gelatina topită. Era cam prea devreme să plouă în halu' ăsta, din punctul de vedere al calendarului.

— N-ajungi nicăieri dacă le dai bani, i-am spus. S-ar putea să-ţi mai ceară şi s-o faci toată viaţa. Deci, te gândeşti că ar fi bine dacă m-aş duce eu şi aş face pe durul cu Steiner ăsta.

— Zi-i că-i rup gâtu'!

— Nu trebuie să te deranjezi. Îl ştiu pe Steiner şi i-aş rupe şi eu gâtul, şi încă definitiv.

Se aplecă în faţă şi îmi strânse mâna. Ochii îi deveniseră aproape copilăroşi şi în fiecare îi înota câte o lacrimă.

— Ascultă, M'Gee zice că eşti un băiat fain, îţi zic o chestie pe care n-am mai spus-o la nimeni până acu'. Carmen nu-i copilu' meu. Am găsit-o-n Smoky, un copilaş pe o stradă. N-avea pe nimeni. Mă to' gândesc dacă n-am furat-o.

— Poate chiar ai furat-o, îi zic, încercând să-mi eliberez mâna din strânsoare.

Omul mă strângea de parcă ar fi îndoit un stâlp de telegraf.

— Atunci, am plecat, spuse el dur, apoi continuă ciudat de blând. Am venit aici să-ncerc să fac ceva bun. Fata a crescut. Ţin mult la ea.

— A-ha! fac eu. E normal.

— Nu-nţelegi. Aş lua-o de nevastă.

Am holbat ochii la el.

— Se face mare, poate fi o chestie normală, nu?

Vocea lui mă implora, de parcă ar fi depins de mine.

— Ai întrebat-o vreodată?

— Mi-e frică s-o fac, zise el umil.

— Ţine la Steiner?

Dădu din cap.

— Da' asta nu-nseamnă nimic.

Îl credeam. M-am ridicat de pe pat, am deschis un geam şi am lăsat ploaia să mă izbească în faţă timp de un minut.

— Hai s-o lămurim. Am lăsat geamul în jos şi m-am întors. Pot să te scap de Steiner. Nu e mare lucru. Cu tine nu sunt prea lămurit, în

schimb.

Îmi apucă din nou mâna, puţin cam prea repede de data asta. Continuai:

— Ai venit aici făcând pe durul, fluturându-ţi teancul de bani, şi acum pleci foarte liniştit. Nu că ţi-aş fi spus eu ceva anume. Ştiai deja. Nu sunt nici Dorothy Dix, dar nici o prună uscată n-am ajuns. Dar o să mă ocup de Steiner, dacă vrei neapărat.

Se ridică stângaci, învârtindu-şi pălăria şi privind în jos, la picioarele mele.

— Scap-o de el, cum ai zis. Or'cum, nu e dă teapa ei.

— S-ar putea să te cam usture la buzunar.

— Nu-i nimic. D'asta-l şi am, spuse.

Îşi încheie nasturii la trenci, îşi îndesă pălăria pe capul lui mare şi cârlionţat şi porni spre uşă. O închise cu grijă, de parcă ar fi ieşit dintr-o cameră de spital.

Mi se părea la fel de aiurit ca o pereche de şoricei care valsează, dar îmi plăcea.

Am încuiat comoara, pe care tocmai o primisem în casa de bani, mi-am pregătit o băutură şi m-am lăsat în fotoliul care încă îi mai păstra căldura corpului. În timp ce mă jucam cu paharul, mă întrebam dacă avea vreo idee despre adevărata faţă a afacerii lui Steiner.

Steiner avea o colecţie de cărţi pornografice rare, sau pe aproape, pe care le închiria cu zece dolari pe zi unei categorii speciale de persoane.

2.

Ziua următoare a plouat tot timpul. Spre sfârşitul după-amiezii, aşteptam într-un Chrysler albastru decapotabil, parcat pe Boulevard, aproape vizavi de uşa de la intrarea îngustă a unui magazin deasupra căruia strălucea o firmă de neon pe care scria: „H.H. Steiner”.

Ploaia acoperise carosabilul până la nivelul bordurilor, umpluse rigolele şi poliţiştii solizi, îmbrăcaţi în impermeabile de cauciuc care

străluceau ca nişte ţevi de revolver, se amuzau luând în braţe fete în ciorapi de mătase şi pantofiori pentru a le ajuta să traverseze.

Ploaia răpăia pe capota Chryslerului, sărind de pe pânza întinsă şi prelingându-se în interior pe la îmbinări, astfel că la picioare, pe podeaua maşinii, se formase o mică băltoacă.

Aveam cu mine o sticlă zdravana de scotch pe care o foloseam din când în când, doar pentru a-mi ţine treaz interesul.

Afacerea lui Steiner mergea chiar şi pe vremea asta: sau poate chiar din cauza vremii. În faţa magazinului opreau maşini drăguţe din care coborau tot felul de oameni drăguţi, ce se întorceau având sub braţ diverse pachete. Desigur, puteau fi cărţi rare, sau ediţii de lux.

La cinci şi jumătate, un băiat cu o faţă plină de coşuri şi cu o scurtă de piele strânsă pe corp, ieşi din magazin şi o porni într-un galop rapid pe trotuar, dispărând pe prima străduţă alăturată. Se întoarse cu o maşină coupé, gri-crem. Steiner ieşi din magazin şi se urcă în maşină. Purta o haină lungă de piele verde închis, o ţigară într-un portţigaret de chihlimbar şi era fără pălărie. Nu puteam să-i văd ochiul de sticlă de la distanţa aia, dar ştiam că are unul. Tânărul în scurtă îi ţinu umbrela până la maşină, apoi o strânse şi o lăsă în maşină, pe geam.

Steiner porni spre vest pe Boulevard, cu mine după el. După districtul comercial, în Pepper Canyon, o luă spre nord. Îl urmăream destul de lejer, cam la un bloc distanţă. Eram aproape sigur că se îndreaptă spre casă, lucru normal de altfel.

Părăsi Pepper Canyon, înscriindu-se pe o panglică şerpuitoare de asfalt numită La Verne Terrace şi o urcă aproape până în vârf. Era un drum îngust cu un terasament înalt pe o parte şi cu câteva vile drăguţe pe partea cealaltă. Acoperişurile nu depăşeau cu mult drumul de deasupra. Intrările erau mascate de boscheţi. Zona arăta ca o livadă deasă, plină de copaci mustind de apă.

Hogeacul lui Steiner avea o intrare pătrată din gard viu, ceva mai înaltă decât partea de sus a ferestrelor. Intrarea era un fel de labirint şi uşa nu era vizibilă dinspre stradă. Steiner îşi parcă maşina gri-crem în garajul încăpător, încuie, trecu prin labirint cu umbrela deschisă, apoi în

casă se aprinseră luminile.

În timp ce făcea toate astea l-am depăşit şi am urcat până în vârful dealului. Am întors şi am parcat chiar lângă casa de deasupra lui. Părea să fie încuiată sau goală, oricum nu se vedea nici un semn de viaţă. Am avut o scurtă discuţie cu sticla de scotch, apoi m-am pus pe aşteptat.

La şase şi un sfert, nişte faruri au măturat dealul. Se întunecase de-a binelea. În faţa casei lui Steiner se opri o maşină. Din ea ieşi o fată subţire şi înaltă, îmbrăcată într-un impermeabil. Lumina filtrată printre crengile gardului viu era suficientă pentru a-mi da seama că fata era brunetă şi probabil drăguţă.

Voci străpunseră ploaia, după care urmă un ţipăt. Am zburat din maşină, am coborât dealul şi cu o lanternă creion am studiat maşina. Era un Packard maro închis, decapotabil. Era înscris pe numele Carmen Dravec, 3596 Lucerne Avenue. M-am întors la caleaşca mea.

Se scurse o oră, îngrozitor de încet. Nici o maşină, nici în sus, nici în jos. Părea un cartier foarte liniştit.

Deodată, un flash orbitor de lumină linse casa lui Steiner, orbitor ca un fulger în miezul verii. În timp ce bezna nopţii se aşternea la loc, un ţipăt subţire, ca de clopoţel, străpunse întunericul şi se reverberă uşor printre copacii îmbibaţi de apă. Eram afară din Chrysler înainte ca ultimul ecou să moară.

Nu mi se păruse a fi un urlet de groază. Mai degrabă extinderea unei exclamaţii de plăcere, cu un accent de beţiveală, ceva aproape de idioţenie.

Casa lui Steiner era cufundată într-o tăcere deplină când am ajuns la spărtura din gardul viu şi am ocolit colţul care masca uşa de la intrare. Am ridicat mâna să bat la uşă.

Exact în acel moment, ca şi cum cineva aşteptase aşa ceva, trei împuşcături izbucniră aproape înlănţuite în dosul uşii. Apoi se auzi un oftat lung, din tot sufletul, după care, nişte paşi repezi, care se îndepărtau prin dosul casei.

Am pierdut ceva timp să lovesc uşa cu umărul, fără să-mi iau

suficient avânt. M-am trezit aruncat înapoi ca lovit de copita unui catâr voinic.

Uşa dădea într-o alee strâmtă, ceva ca o punte îngustă şi primejdioasă. Nici o verandă, nici o cale de acces spre ferestre. Nu era nici un drum pentru a ocoli să ajungi în spate, doar să treci prin casă sau să zbori peste ea ca să ajungi la treptele de lemn care dădeau în aleea de dedesubt, trepte care în acel moment păreau a fi coborâte de cineva în goană.

Asta mă făcu să lovesc uşa din nou, de data asta cu destul avânt. Broasca a cedat şi am făcut doi paşi într-o cameră întunecoasă şi plină de tot felul de obiecte. N-am văzut prea mult din ce era acolo. Pe mine mă interesa spatele casei.

Eram aproape sigur că acolo se instalase moartea.

Când am ajuns la uşa verandei din spate, s-a auzit duduitul unei maşini care pornea. Când m-am uitat, maşina plecase în viteză, fără lumini. Asta era. M-am întors în living.

3.

Camera se întindea pe toată lăţimea faţadei; avea tavanul foarte jos, cu grinzi, iar pereţii erau vopsiţi în cafeniu. Fâşii de tapet spânzurau peste tot pe pereţi şi pe lângă ei erau aşezate câteva rafturi joase cu cărţi. În mijloc era întins un covor gros, rozaliu, pe care cădea o lumină pală, cu tentă verzuie, de la două veioze laterale. Între ele, un birou mare şi jos cu un fotoliu negru pe care se afla o perniţă din mătase. Pe tot biroul erau împrăştiate cărţi.

Pe un soi de podium, într-un colţ al camerei, se afla un scaun din tek cu spetează înaltă şi braţe. O fată cu părul negru era pe scaun, aşezată pe un şal roşu cu franjuri.

Stătea foarte ţeapănă, cu mâinile sprijinite pe braţele scaunului, genunchii bine lipiţi, pieptul împins înainte şi bărbia ridicată. Ochii îi erau deschişi larg, cu o căutătură de nebun, părând să nu aibă pupile.

Părea inconştientă la ce se petrecea în jurul ei făra să pozeze a

inconştienţă. Avea înfăţişarea cuiva care face ceva foarte important, şi încă într-o măsură deosebită.

Din gură îi ieşea un chicotit subţirel, fără să îşi schimbe expresia ori să îşi mişte buzele. Nu părea să mă fi văzut. Purta o pereche de cercei, lungi de jad. În rest era complet goală.

Am privit spre celălalt capăt al camerei.

Steiner era întins pe spate pe podea, chiar la marginea covorului rozaliu, în faţa unui obiect care părea un stâlp de totem. În gura totemului se zărea lentila unui aparat de fotografiat, cu obiectivul îndreptat spre fata din scaunul de tek.

Pe podea, lângă mâneca de mătase a halatului în care era îmbrăcat Steiner, zăcea un bliţ. Cablul bliţului ducea undeva în spatele totemului.

Steiner purta papuci chinezeşti cu tălpi de pâslă groasă, albă, pantaloni de pijama din mătase neagră şi un halat chinezesc brodat. Pieptul îi era aproape în întregime acoperit cu sânge. Ochiul de sticlă îi sclipea puternic şi era de departe cel mai viu lucru din persoana lui. Se vedea clar că nici una din cele trei împuşcături nu îşi ratase ţinta.

Bliţul fusese fulgerul pe care îl văzusem producându-se ceva mai devreme, iar urletul acela ciudat, reacţia fetei drogate şi goale la vederea lui. Cele trei împuşcături fuseseră ideea cuiva despre felul în care trebuiau să se desfăşoare de fapt evenimentele. Probabil ideea tipului ai cărui paşi îi auzisem coborând în viteză scările din spate.

Puteam să înţeleg câte ceva din punctul lui de vedere. Pentru moment, ideea lui de a încuia uşa de la intrare şi de a pune lănţişorul de siguranţă fusese destul de bună. Doar că intrarea mea fusese destul de violentă pentru a sparge încuietoarea.

Pe un colţ al biroului se afla o tăviţă roşie, lăcuită, cu două pahare subţiri, violete şi un flacon pântecos, cu un lichid maroniu. Paharele miroseau a eter şi a laudanum, o compoziţie pe care nu am încercat-o niciodată, dar care părea că se potriveşte perfect cu decorul.

Am găsit hainele fetei într-un colţ al divanului, am ales dintre ele o rochie maro care se trăgea peste cap, asta ca să încep cu ceva şi m-am

îndreptat spre ea. Mirosea a eter de la câţiva metri.

Încă mai chicotea subţirel şi într-un colţ al gurii i se strânsese un firicel de salivă. Am pleznit-o peste faţă, nu prea tare. N-aş fi dorit să o scot din transa în care se afla şi să o aduc la starea de urlete.

— Haide, i-am spus vesel foc. Hai să fim cuminţi. Hai să ne îmbrăcăm.

— G-g-go… mi-a răspuns ea, fără pic de emoţie.

Am mai pleznit-o o dată. Se părea că palmele o lăsau rece, aşa că m-am apucat să o îmbrac singur.

Nici de îmbrăcat nu se prea sinchisea. M-a lăsat să îi ridic braţele în sus, dar şi-a desfăcut degetele de la mâini, de parcă era mare şmecheră. Mi-a făcut o grămadă de draci cu mânecile, dar până la urmă am reuşit să trag rochia pe ea. I-am luat lenjeria şi pantofii şi am sculat-o în picioare.

Am pornit. Uneori, cerceii ei mi se loveau de piept, alteori ne depărtam ca nişte dansatori profesionişti. Am dus-o până lângă cadavrul lui Steiner şi înapoi. Nu i-a dat nici o atenţie lui Steiner şi ochiului său sclipitor de sticlă.

I se părea o chestie amuzantă că nu putea să meargă singură şi a încercat să mi-o spună, dar nu a reuşit decât să bolborosească ceva confuz. Am aşezat-o pe divan, i-am adunat rufele intime şi le-am înfundat într-unul din buzunarele adânci de la trenciul meu, iar poşeta, în celălalt. M-am uitat prin biroul lui Steiner şi am găsit un carneţel albastru, scris într-un cod care mi s-a părut interesant, aşa că l-am băgat şi pe ăsta în buzunar.

Apoi am mers în spatele totemului să scot negativul din aparat, dar nu i-am găsit ascunzătoarea. Eram din ce în ce mai nervos, dar m-am gândit că aş putea avea ceva mai mult timp pentru a găsi o explicaţie asupra prezenţei mele acolo mai târziu, decât dacă, m-ar surprinde poliţaii acum.

M-am întors la fată, i-am pus impermeabilul, m-am uitat în jur să văd dacă nu i-a mai rămas vreun lucru, am şters o grămadă de amprente care probabil nu erau ale mele, dar ar fi putut fi ale

domnişoarei Dravec, am deschis uşa şi am stins luminile.

Am luat-o sub braţul stâng şi ne-am luptat prin ploaie până am reuşit să o introduc în Packard. Nu prea îmi convenea să îmi las maşina acolo, dar nu aveam ce face. Cheile erau în contact, aşa că am pornit încet în josul dealului.

În afara faptului că domnişoara Dravec şi-a schimbat chicotitul în sforăit, nu s-a întâmplat nimic deosebit pe drumul până în Lucerne Avenue. N-am putut să-i mut capul de pe umărul meu, dar aşa am reuşit să nu i-l ţin în poală. A trebuit să conduc foarte încet şi drumul era lung, tocmai în capătul de vest al oraşului.

Reşedinţa familiei Dravec era o clădire uriaşă, demodată, din cărămidă, aşezată pe un teren întins, înconjurat de un zid înalt. O alee pavată cu dale trecea printre nişte porţi metalice şi urca o pantă lină printre ronduri de flori şi peluze, până la o uşă uriaşă de lemn, cu ochiuri mici de geam protejate de bare de fier. Prin ochiurile de geam se zărea puţină lumină, ceea ce îmi sugera că înăuntru nu e prea multă lume.

Am împins-o pe Carmen într-un colţ al maşinii, i-am aruncat lucrurile pe banchetă şi am coborât.

Mi-a deschis o servitoare. Mi-a spus că domnul Dravec nu este acasă şi că nu ştie unde ar putea fi. În orice caz, undeva în oraş. Avea o faţă lungă, gălbejită şi blândă, un nas lung, fără pomeţi şi ochi mari şi umezi. Arăta ca un cal blând şi bătrân care a fost scos la păscut după o treabă îndelungată şi părea exact persoana potrivită care să ştie ce să facă cu Carmen.

Am arătat spre Packard.

— Ar fi bine s-o bagi în pat, am mârâit eu. Are noroc că n-am băgat-o la pârnaie, pentru halul în care conduce maşina.

Mi-a zâmbit trist şi s-a îndreptat spre maşină.

A trebuit să merg pe jos prin ploaie cale de cinci blocuri până să găsesc un telefon în holul unei clădiri prăpădite cu apartamente de închiriat. Apoi am aşteptat douăzeci şi cinci de minute după un taxi. În timp ce aşteptam, m-am gândit la lucrurile pe care nu reuşisem să le

rezolv.

Îmi trebuia neapărat negativul din aparatul lui Steiner.

4.

Am plătit taxiul pe Pepper Drive, în faţa unei clădiri care adăpostea sediul unei companii, m-am întors pe jos până la baza dealului unde începea La Verne Terrace şi am urcat serpentinele printre boscheţi până la casa lui Steiner.

Nimic nu părea schimbat. Am trecut prin intrarea din labirint, am împins uşa încet şi am simţit mirosul de ţigară.

Nu fusese şi înainte. Înainte fusese o gamă complicată de mirosuri, inclusiv aceea de praf de puşcă. Dar nu de ţigară.

Am închis uşa, m-am lăsat într-un genunchi şi am ascultat, ţinându-mi respiraţia. Nu se auzea nimic, în afara zgomotului ploii pe acoperiş. Am îndreptat fascicolul subţire al lanternei de-a lungul podelei. Nimeni n-a tras în mine.

M-am ridicat, am găsit comutatorul unei veioze şi am făcut lumină în cameră.

Primul lucru pe care l-am observat a fost că de pe pereţi dispăruseră mai multe fâşii de tapet. Nu le numărasem, dar spaţiul gol de pe perete îmi sărea în ochi.

Apoi am observat lipsa cadavrului lui Steiner de lângă totemul cu aparatul de fotografiat în gură. Pe podea, peste marginea covorului roz, cineva întinsese un alt covor, pe locul unde fusese cadavrul lui Steiner. Nu era nevoie să îl dau la o parte ca să îmi dau seama de ce.

Mi-am aprins o ţigară şi am rămas în mijlocul camerei, în lumina slabă a veiozei, gândindu-mă la toate astea. După un timp, m-am dus la aparatul din totem. Am reuşit să îl desfac, dar negativul lipsea.

Mâna mi se întinse spre telefonul de culoarea dudului de pe biroul lui Steiner, dar nu îl apucă.

Am traversat camera spre un mic hol din care am pătruns într-un dormitor destul de elegant, dar care semăna mai mult cu dormitorul

unei femei decât cel al unui bărbat. Patul era acoperit cu o cuvertură lungă cu franjuri. Am ridicat cuvertura şi m-am uitat sub pat.

Steiner nu era sub pat. Nu era niciunde în casă. Cineva îl luase de acolo. Singur nu prea ar fi putut să plece.

Nu fuseseră oamenii legii, pentru că ar fi fost încă acolo. Nu trecuse decât o oră şi jumătate de când Carmen şi cu mine părăsisem locul. Şi nu era prezent nici unul din haita de fotografi ai poliţiei, sau de căutători de amprente.

M-am întors în living, am împins cu piciorul bliţul lângă totem, am stins lumina, am închis uşa, şi m-am întors la maşina mea murată, pe care am readus-o la viaţă.

Mie îmi era indiferent dacă cineva dorea ca moartea lui Steiner să rămână ascunsă pentru o vreme. Mi se oferea şansa de a încerca să ţin deoparte afacerea cu nudul lui Carmen.

Trecuse de zece când am ajuns la Berglund. Mi-am parcat maşina şi am urcat în apartament. Am făcut un duş, m-am vârât în pijama şi mi-am pregătit un grog fierbinte.

M-am uitat de câteva ori spre telefon, întrebându-mă dacă să-i dau sau nu telefon lui Dravec să văd dacă a ajuns acasă, apoi mi-am zis că ar fi o idee mai bună să îl las până a doua zi.

Mi-am aprins o pipă şi m-am aşezat cu grogul şi carneţelul lui Steiner în faţă. Era codificat, dar aranjamentul spaţiilor şi paragrafelor formau o listă de nume şi adrese. Erau peste patru sute cincizeci. Dacă asta era lista de fraieri ai lui Steiner, însemna că avusese o mână de aur, ca să nu mai vorbim de eventualele şantaje.

Oricare nume de pe listă putea fi cel al criminalului. Nu îi invidiam deloc pe poliţiştii care urmau să o primească.

Am băut prea mult whisky încercând să descifrez codul. Pe la miezul nopţii m-am dus la culcare şi am visat un tip într-un halat chinezesc, cu pieptul plin de sânge, care urmărea o fată goală, cu nişte cercei lungi, de jad în urechi, în timp ce eu încercam să fotografiez scena cu un aparat fără film.

5.

Violets M'Gee m-a sunat în dimineaţa următoare, înainte să termin cu îmbrăcatul, dar după ce frunzărisem ziarele şi văzusem că nu apăruse nici o referire la Steiner. Vocea îi era voioasă, vocea unuia care dormise bine toata noaptea şi nu datora bani nimănui.

— Ei, ce face băiatu'? începu el.

I-am zis că totul ar fi în ordine, dacă nu aş avea probleme cu abecedarul. A râs distrat, apoi vocea i-a devenit cam prea degajată.

— Tipul ăla, Dravec, pe care ţi l-am trimis, ai făcut ceva pentru el?

— A plouat prea tare, i-am răspuns, dacă ăsta putea fi un răspuns.

— A-ha. Se pare că e un tip căruia i se întâmplă tot felul de lucruri. O maşină care îi aparţine tocmai e spălată de flux pe cheiul de la Lido.

N-am zis nimic, dar mâna mi se înţepenise pe telefon.

— Mda, continuă el vesel. Un Cadillac aşa de frumos, plin cu nisip şi apă de mare… A, era să uit. E şi un tip înăuntru.

Am expirat încet, foarte încet.

— Dravec? am şoptit.

— Nooo. Un flăcău tânăr. Nu l-am anunţat încă pe Dravec. O ţin încă sub pălărie. Vrei să vii cu mine s-arunci o privire?

I-am spus că mi-ar place.

— Calc-o tare, atunci. Mă găseşti la mine în cuşcă, spuse M'Gee şi închise.

Bărbierit, îmbrăcat şi cu un mic dejun frugal în mine, eram la Primărie în mai puţin de o jumătate de oră. L-am găsit pe M'Gee studiind un perete galben, într-un mic birou galben pe care nu se mai afla nimic în afară de pălăria şi unul din picioarele lui. Le luă de acolo pe amândouă şi coborârăm în parkingul oficial al poliţiei. Am urcat amândoi într-o maşină mică şi neagră.

Ploaia se oprise în timpul nopţii şi dimineaţa era toata numai azur şi aur. În aer era destulă bună dispoziţie pentru a-ţi face viaţa simplă şi dulce, dacă nu ai fi avut prea multe gânduri în cap. Eu aveam.

Până la Lido erau vreo patruzeci de kilometri, primii zece prin aglomeraţia traficului oraşului. M'Gee parcurse distanţa în trei sferturi de oră. Am oprit la un stop lângă o arcadă, dincolo de care se întindea un chei lung şi negru. Mi-am săltat picioarele de pe podeaua maşinii şi am ieşit afară.

Lângă arcadă erau, doar câteva maşini şi puţină lume. Un ofiţer pe motocicletă, de la Serviciul de circulaţie, împiedica accesul publicului pe chei. M'Gee îi arătă o stea de bronz şi coborârăm pe chei, într-un miros atât de pătrunzător de peşte, că nici ploaia de două zile nu reuşise să îl îndepărteze.

— Uite-o, zise M'Gee. Pe remorcher.

Un remorcher scund şi negru se legăna la capătul cheiului. Ceva mare, verde şi nichelat atârna în cârlig, chiar în faţa cabinei. În jur mişunau mai mulţi oameni.

Am coborât treptele alunecoase până am ajuns lângă macara. M'Gee îl salută pe un ajutor de şerif îmbrăcat într-o uniformă verde-kaki şi pe un altul în civil. Echipajul remorcherului, compus din trei oameni, se sprijinea cu spatele de marginea bordului, urmărindu-ne cu privirea.

Ne-am uitat la maşină. Bara de şoc din faţă fusese îndoită, iar un far şi radiatorul erau sparte. Vopseaua şi nichelul se zgârâiaseră în urma contactului cu nisipul, iar tapiţeria se înnegrise, îmbibată cu apă de mare. Altfel, maşina nu părea într-o stare prea proastă. Era o chestie mare, în două nuanţe de verde, cu o dungă de culoarea vinului roşu şi cu tot felul de ornamente.

M-am uitat cu M'Gee la partea din faţă a maşinii. Un băiat slăbuţ şi brunet, care, arătase destul de bine până nu demult, era încovoiat în jurul volanului, cu capul într-o poziţie ciudată faţă de corp. Faţa îi era alb-albăstruie, iar ochii îi luceau stins sub pleoape. Gura deschisă avea nisip înăuntru. Într-o parte a capului se vedeau urme de sânge, pe care apa de mare nu reuşise să îl spele întrutotul.

M'Gee se trase înapoi încet, hârâi din gât şi începu să sugă două bomboane mentolate cu miros de violete. De aici i se şi trăsese porecla.

— Care-i povestea? întrebă el, grăbit brusc.

Poliţistul în uniformă arătă spre capătul cheiului. Parapetul de un alb murdar avea o spărtură mare într-un loc şi bârnele rupte se vedeau în spărtură, galben-lucitor.

— A trecut pe acolo. Şocul trebuie să fi fost foarte puternic. Ploaia s-a oprit mai devreme pe aici, cam pe la nouă, şi lemnul în ruptură este uscat. Deci, s-a întâmplat după nouă. Asta-i tot ce ştim, şi că a căzut într-un loc cu apă foarte adâncă, aşa că nu s-a deteriorat prea tare: deci, cam pe la jumătatea refluxului. Adică tocmai în vremea când s-a oprit ploaia. Se vedea sub apă când au venit băieţii la pescuit azi de dimineaţă. Am adus remorcherul s-o scoatem. Şi atunci l-am văzut şi pe tipul acela mort.

Celălalt agent zgâria puntea cu vârful pantofului. M'Gee îmi aruncă o privire laterală scurtă, cu ochii lui de vulpoi. N-am zis nimic.

— O fi avut ceva la bord, amicul, spuse el gânditor. Să iasă el aşa singur, pe ploaie... O fi fost vre-un îndrăgostit de volan. Mda, cred că era beat.

— Beat, pe dracu', zise agentul în civil. Avea frâna de mână pe jumătate trasă şi are o lovitură în tâmplă, întreabă-mă pe mine şi o să-ţi spun că-i vorba de o crimă.

M'Gee îl privi politicos, apoi se uită la cel în uniformă.

— Tu ce zici?

— Eu aş zice că-i vorba de o sinucidere. Are gâtul rupt, iar la cap s-ar fi putut lovi în cădere. Şi frâna de mână ar fi putut s-o atingă tot în cădere. Eu aşa aş fi făcut dacă aş fi vrut să mă sinucid.

M'Gee dădu din cap.

— L-aţi percheziţionat? Cine-i tipul?

Cei doi poliţişti priviră spre mine, apoi spre mulţimea de oameni din echipaj.

— O.K., făcu M'Gee, lăsaţi-o baltă. Ştiu cine e.

Un omuleţ cu ochelari şi faţă obosită îşi făcu apariţia cu o geantă neagră de-a lungul cheiului, coborând treptele alunecoase. Găsi un loc mai curat şi îşi puse jos geanta. Îşi dădu jos pălăria şi se şterse pe gât,

zâmbind obosit.

— Salut, doctore. Uite-ţi pacientul, îi spuse M'Gee. A servit o bucată de parapet. Asta e tot ce ştim.

Doctorul se uită posomorât la mortul din maşină. Îi pipăi capul, îl mişcă puţin, îi palpă coastele. Îi ridică o mână flască şi îi privi unghiile. O lăsă să cadă, făcu un pas înapoi şi îşi recuperă geanta.

— Cam de douăsprezece ore, spuse el. Şi-a rupt gâtul, desigur. M-aş mira să fi înghiţit ceva apă. Mai bine l-aţi lua de-aici până nu înţepeneşte de tot. O să vă spun restul după ce o să-l am întins pe masă.

Înclină din cap spre cei din jur, urcă treptele şi o luă de-a lungul parapetului. O ambulanţă tocmai lua poziţie lângă arcadă, la capul cheiului.

Cei doi poliţişti mormăiră ceva şi se apucară să îl scoată pe şofer din limuzină. Îl întinseră pe nisip, lângă maşină.

— Hai să mergem, îmi spuse M'Gee.

Le atrase atenţia să-şi pună lacăt la gură până vor primi dispoziţii de la el. Ne-am întors la mica maşină neagră şi am luat-o înapoi spre oraş pe o autostradă curăţită de ploaie, printre coline cu culmile rotunjite de nisip alb, punctate din loc în loc de tufişuri. Câţiva pescăruşi se roteau şi plonjau în valurile mării din apropierea ţărmului. Departe, la orizont, două iahturi albe păreau suspendate de cer.

Am rulat câţiva kilometri buni fără să scoatem o vorbă, apoi M'Gee îşi întoarse un obraz spre mine:

— Vreo idee, ceva?

— Prea subţiri, i-am zis. Nu l-am mai văzut niciodată pe tip. Cine e?

— Mă gândeam că o să-mi spui tu.

— Las-o baltă, Violets, i-am spus.

M'Gee mârâi, ridică din umeri şi fu cât pe-aci să ieşim cu maşina de pe şosea.

— Şoferul lui Dravec. Un băiat numit Carl Owen. De unde ştiu? L-am băgat la răcoare acum un an pentru răpire de persoană. A fugit cu

aiurita aia de fată a lui Dravec în Yuma. Dravec s-a dus după ei, băiatul a căzut în bazinul cu peştişori de aur şi asta a fost tot. Dar fata se legase de el, aşa că, a doua zi dimineaţa, bătrânul intră ca o vijelie la noi şi îşi retrage plângerea, spunând că băiatul vroia s-o ia de nevastă, atâta doar că fata nu era prea hotărâtă. Îl scoate pe flăcău cu forţa şi-l reangajează ca şofer la el, unde şi rămâne până acum. Cezici de asta?

— Caracteristic pentru Dravec, îi zic.

— Mda, dar poate că băiatul a recidivat.

M'Gee avea părul grizonat, obrajii rotunzi şi nişte buze bosumflate numai bune pentru pupat copii mici. I-am privit faţa pe o parte şi pe cealaltă, şi deodată m-am prins. Am izbucnit în râs.

— Te gândeşti că Dravec ar putea fi asasinul?

— De ce nu? Puştiul mai face o încercare şi Dravec devine prea dur. E un tip solid şi ar putea rupe cu uşurinţă gâtul cuiva. După asta se sperie, vine cu maşina pe cheiul de la Lido şi-i face vânt prin parapet. Zi şi tu dacă nu merge. Dar mai bine nu mai zi nimic. E clar ca bună ziua.— Rahat, îi zic. Şi după aia nu mai are decât patruzeci de kilometri de mers pe jos până acasă, pe ploaie.

— Continuă. Umileşte-mă.

— Daa, sigur, Dravec l-a omorât, zic eu. Tocmai jucau capra cu figuri, şi Dravec a căzut peste el.

— O.K., amice. O să vină şi ziua în care o să fac eu băşcălie de tine.

— Ascultă, Violets, i-am spus foarte serios. Dacă puştiul a fost asasinat – şi voi încă nu sunteţi siguri că e vorba de un asasinat – nu e genul de crimă pe care ar comite-o Dravec. Ar putea ucide un om la furie, dar l-ar lăsa acolo. N-ar face atâta circ.

Drumul părea acoperit cu tot felul de obstacole invizibile în timp ce M'Gee rumega ce îi spusesem.

— Ce camarad, se plânse el. Mă chinui să pun la punct o teorie trăznet şi vii tu şi uite ce îmi faci din ea. La dracu'. Mai bine nu te luam cu mine. Să te ia dracu'. Dar tot o să fiu cu ochii pe Dravec.

— Normal, am fost eu de acord. Eşti obligat s-o faci. Dar nu

Dravec l-a ucis pe băiat. E prea moale, în carapacea aia dură a lui.

Se făcuse amiază când am ajuns înapoi în oraş. Nu aveam în mine decât whisky-ul din noaptea trecută şi firimiturile de dimineaţă. Am coborât pe Boulevard şi l-am lăsat pe M'Gee să meargă să-l vadă pe Dravec.

Eram curios să ştiu ce i se întâmplase lui Carl Owen, dar nu-mi convenea ideea că Dravec l-ar fi putut ucide.

Mi-am luat prânzul la o autoservire şi m-am uitat pentru orice eventualitate într-un ziar. Nu mă aşteptam să găsesc ceva despre Steiner şi nici n-am găsit.

După ce am mâncat, am luat-o pe jos pe Boulevard, preţ de vreo şase blocuri, să arunc o privire la magazinul lui Steiner.

6.

Magazinul ocupa un semifronton, cealaltă jumătate aparţinând unui bijutier care se ocupa şi cu împrumuturi. Bijutierul stătea în uşa magazinului său. Era un tip solid, cu părul cărunt, cu ochi mari şi negri de evreu şi un diamant de nouă carate care îi sclipea pe un deget. Un zâmbet subţire şi înţelegător îi arcui buzele în timp ce îl depăşeam ca să intru în magazinul lui Steiner.

Magazinul era mochetat din zid în zid, pe toată suprafaţa, cu un covor albastru, gros, pe care se aflau câteva fotolii din piele, cu scrumirele aferente. Câteva colecţii de cărţi îmbrăcate în piele erau aşezate din loc în loc pe nişte măsuţe joase. Restul cărţilor se afla în vitrine închise cu sticlă, de-a lungul pereţilor. În spatele magazinului se afla o despărţitură lambriată, cu o uşă în mijloc, închisă. Chiar lângă uşă era un mic birou cu o veioză curbată, şi la birou, o femeie.

Se ridică şi veni spre mine, legănându-şi formele strânse de o rochie strâmtă făcută dintr-un material negru care absorbea lumina, privindu-mă cu nişte ochi verzi, umbriţi de gene puternic rimelate. În urechi avea cercei mari, negri ca abanosul; părul i se unduia mătăsos în spatele lor. Unghiile îi erau lăcuite cu argintiu.

Mă servi cu un zâmbet pe care îl considera de bun venit, dar ce vedeam eu era un fel de grimasă de neîncredere.

— Ce să fie?

Mi-am tras pălăria pe ochi şi m-am prefăcut nervos.

— Steiner? am zis.

— Astăzi lipseşte. Aş putea să vă arăt…

— Am ceva de vânzare, i-am zis. Ceva ce caută de mult timp.

Unghiile de argint îi atinseră părul deasupra unei urechi.

— A… un comis voiajor. Ei bine, ce-ar fi să treci mâine?

— E bolnav? Aş putea să trec pe la el acasă, am sugerat plin de speranţe. O să fie bucuros să mă vadă.

Asta nu îi mai convenea. Se luptă cam un minut să îşi recapete respiraţia. Reuşi totuşi să folosească acelaşi ton diafan.

— Nu… nu cred că are vreun rost. Astăzi e plecat din oraş.

Am dat din cap, arătând probabil foarte dezamăgit, mi-am dus un deget la pălărie şi am dat să mă întorc spre ieşire, când flăcăul cu faţa plină de coşuri pe care îl remarcasem în seara trecută îşi strecură capul prin uşa panelată. Se retrase imediat ce dădu cu ochii de mine, dar nu înainte ca eu să văd prin deschizătură câteva lăzi pline cu cărţi, pe cale de a fi împachetate, pe podea, în încăperea cealaltă.

Lăzile erau micuţe, deschise şi cărţile puse înăuntru alandala. Un bărbat într-o salopetă nou-nouţă le umplea la repezeală. O parte din depozitul lui Steiner îşi lua tălpăşiţa.

Am părăsit magazinul şi am luat-o pe jos până la prima alee, apoi pe ea, până la următorul colţ. În spatele magazinului lui Steiner era parcată o camionetă fără semnele distinctive ale vreunei firme anume. Partea din spate nu era acoperită cu prelata, aşa că am putut vedea cum omul în salopeta nou-nouţă din magazin, ajutat de un altul, încărca lădiţele cu cărţi.

M-am întors pe Boulevard. La o jumătate , de bloc am găsit un taxi. La volan era un tinerel cu o mutră obraznică; citea o revistă. I-am arătat nişte bani şi l-am întrebat:

— Urmăreşti o maşină?

M-a privit, s-a întins şi a deschis portiera, a înfipt revista în suportul oglinzii retrovizoare şi mi-a rânjit:

— Specialitatea mea, şefule.

Am mers până la capătul aleii şi am parcat lângă o gură de incendiu.

Se adunaseră cam o duzină de lădiţe în camion când omul cu salopeta cea nouă s-a urcat la volan şi a pornit motorul. A luat-o în jos pe alee şi apoi pe stradă, până la capăt. Şoferul meu a făcut la fel. Camioneta a, intrat pe Garfield, spre nord, apoi spre est. Traficul era foarte aglomerat şi şoferul meu se ţinea mult prea departe.

Tocmai îi spuneam asta, când camioneta a luat-o spre nord din nou, pe o stradă numită Brittany. Când am ajuns noi pe Brittany nu mai era nici urmă de camionetă. Flăcăul cu mutra obraznică mă îmbărbătă cu câteva şuierături prin geamul despărţitor şi începu să urce strada cu cinci kilometri pe oră, uitându-se după camionetă printre copacii de pe marginea străzii. Nu mă simţeam deloc îmbărbătat.

Brittany se mai întindea spre est doar cale de două blocuri şi dădea într-o altă stradă, Randall Place, într-o limbă de teren pe care era construită o clădire albă cu apartamente, cu faţada în Randall Place şi intrarea în garaj în Brittany, garajul fiind chiar la parter. Tocmai ne apropiam de clădire şi şoferul meu îmi spunea că nu poate să fie prea departe camioneta, când am văzut-o în garaj.

Am ocolit până în faţa blocului, am coborât şi am intrat în hol.

Nu exista nici un tablou cu sonerii şi numele locatarilor, în schimb, lângă un perete fusese tras un birou vechi şi pe el erau aşezate câteva cutii poştale cu nume pe ele.

Numele din dreptul apartamentului 405 era Joseph Marty. Joe Marty era numele tipului care se jucase cu Carmen Dravec până ce tăticu' îi dăduse cinci mii de dolari s-o lase în pace şi să se joace cu altă fetiţă. Ar fi putut fi acelaşi Joe Marty.

Am coborât câteva trepte şi am împins o uşă cu un geamlâc din vitraliu care dădea în garajul semiântunecat.

Bărbatul în salopeta nou-nouţă aranja lădiţele în liftul automat

pentru marfă.

M-am oprit lângă el, mi-am aprins o ţigară şi l-am urmărit. Nu i-a prea plăcut asta, dar n-a zis nimic. După un timp, am spus:

— Ai grijă la greutate, amice. Nu duce decât o jumătate de tonă. Unde le duci?

— Marty, patru-zero-cinci, a răspuns, după care s-a uitat ca şi cum i-ar fi părut rău că mi-a spus.

— Fain, i-am zis. O să aibă ceva de citit.

M-am întors pe scări în hol, am ieşit din clădire şi am urcat în taxi. Ne-am întors în centru, la blocul unde aveam biroul. I-am dat şoferului cam prea mulţi bani, iar el mi-a dat o carte de vizită murdară pe care am aruncat-o în scuipătoarea de alamă de lângă lift.

Dravec proptea zidul din faţa uşii biroului meu.

7.

După ploaie, era cald senin, dar el era tot în trenciul lui suedez. Era deschis în faţă, ca şi haina şi purta o vestă pe dedesubt. Cravata avea nodul undeva în dreptul unei urechi. Faţa îi arăta ca o mască de chit cenuşiu pe care cineva desenase o barbă nerasă de trei zile.

Arăta groaznic.

Am descuiat uşa, l-am bătut pe umăr, apoi l-am împins, înăuntru şi i-am dat un scaun. Respira greu, fără să spună nimic. Am scos o sticlă de rachiu de orez din birou şi am turnat în două păhărele. Le-a băut pe amândouă fără o vorbă. Apoi s-a prăbuşit în scaun, a oftat şi a scos un plic alb dintr-un buzunar interior. L-a pus pe birou şi şi-a lăsat mâna lui mare şi păroasă pe el.

— Nasol cu Carl, am zis. Am fost cu M'Gee azi de dimineaţă acolo.

Se uită la mine, absent. După un timp, a zis:

— Mda. Carl a fost un băiat bun. Nu ţi-am prea zis de el.

Am aşteptat, uitându-mă la plicul de sub mâna lui. S-a uitat şi el.

— Tre' să te las să vezi, a mormăit.

L-a împins uşor peste birou şi şi-a ridicat mâna atât de greu de

parcă, toată viaţa i-ar fi depins de gestul ăsta. Două lacrimi îi apăruseră în ochi şi i se rostogoleau pe obrajii neraşi.

Am ridicat plicul pătrat şi l-am privit. Îi era adresat, acasă, scrisul fiind foarte citeţ, cu stiloul. Era trimis recomandat. L-am deschis şi am privit fotografia lucioasă dinăuntru.

Carmen Dravec era aşezată pe scaunul de tek, purtând cerceii de jad. Privirea îi era şi mai aiurită – dacă se mai putea aşa ceva – decât atunci când o văzusem eu. M-am uitat pe spatele fotografiei, am văzut că era gol şi am aşezat-o aşa pe birou.

— Povesteşte-mi, i-am zis cu grijă.

Dravec şi-a şters lacrimile de pe faţă cu dosul manşetei, şi-a pus mâinile pe suprafaţa biroului şi şi-a privit unghiile murdare. Degetele îi tremurau pe birou.

— M-a sunat un tip. Zece bătrâne pentru negativ şi poze. Treaba se rezolvă astă seară, sau dacă nu, trimit marfa la o fiţuică de scandal.

— Astea-s vorbe goale, i-am zis. O fiţuică de scandal nu poate publica aşa ceva, dacă nu se bazează pe o poveste. Care-i povestea?

Şi-a ridicat ochii foarte încet, de parcă ar fi fost foarte grei.

— Nu-i tot. Tipu' a zis că treaba-i încurcată. Să mă mişc repede, altfel fata intră la răcoare.

— Bun, şi care-i povestea? l-am întrebat din nou, umplându-mi pipa. Carmen ce zice?

Îşi scutură capul său mare şi cârlionţat.

— N-am întrebat-o. Nu mă lasă inima, săraca fată. Fără haine pe ea... Nu, nu mă lasă inima... N-ai făcut nimic cu Steiner până acu', aşa-i?

— N-a mai fost nevoie, i-am zis. Cineva a fost mai rapid decât mine.

Mă privi cu gura pe jumătate deschisă, fără să înţeleagă. Era clar că nu ştia nimic din ceea ce se întâmplase noaptea trecută.

— Carmen a ieşit aseară? l-am întrebat cu grijă.

Era încă în stare de şoc, cu gura căscată, chinuindu-şi creierii.

— Nu. E bolnavă. Era-n pat, bolnavă, când am ajuns eu acasă. N-a ieşit deloc... Ce vrei să zici de Steiner?

Am luat sticla de rachiu şi am umplut din nou paharele. Mi-am aprins pipa.

— Steiner e mort, i-am spus. Cineva s-a săturat de şmecheriile lui şi i-a dat câteva găuri cu un pistol. Aseară, pe ploaie.

— Isuse, spuse el uimit. Erai acolo?

Am dat din cap.

— Eu nu. Carmen era acolo. Asta e încurcătura despre care vorbea tipul. Bineînţeles că nu l-a împuşcat ea.

Faţa lui Dravec deveni roşie de furie. Îşi strânse pumnii. Respiraţia îi produse un sunet dogit şi pulsul îi umflă venele de la gât.

— Nu-i adevărat! E bolnavă. N-a fost afară. Era bolnavă, în pat, când am ajuns eu acasă.

— Mi-ai mai spus asta. Nu-i adevărat. Eu am adus-o pe Carmen acasă. Servitoarea ştie, doar că încearcă să fie discretă. Carmen a fost acasă la Steiner şi eu pândeam afară. S-a auzit zgomotul unei arme şi paşii cuiva care fugea. Nu am văzut cine era. Carmen era prea beată ca să-l vadă. De asta e bolnavă.

Încerca să îmi prindă privirea, dar ochii lui erau prea stinşi şi goi, de parcă lumina din spatele lor murise. Se prinse de braţele scaunului şi strânse până ce încheieturile i se albiră.

— Nu mi-a zis, şopti el. Nu mi-a zis. Mie, care-aş face orice pentru ea.

Nu mai era nici o emoţie în vocea lui; doar oboseala de moarte a disperării. Îşi trase scaunul în spate.

— Mă duc s-aduc mălaiu', spuse. Alea zece bătrâne. Poate tipu' n-o să vorbească.

Apoi se prăbuşi. Capul său mare şi ciufulit îi căzu pe birou şi suspinele îi cutremurară tot corpul. M-am ridicat, am ocolit biroul, şi l-am bătut vreme îndelungată pe umăr, fără să zic o vorbă. După un timp, îşi ridică faţa brăzdată de lacrimi şi îmi prinse mâna.

— Iisuse, ce băiat fain poţi fi, şopti el.

— Şi asta-i nimic.

Mi-am tras mâna dintr-a lui şi în schimb i-am pus în palmă un

pahar de rachiu, l-am ajutat să îl ducă la gură şi apoi să îl lase jos. Apoi am luat paharul gol şi l-am pus pe masă. M-am reaşezat.

— Trebuie să-ţi revii şi să ne înţelegem, i-am spus foarte serios. Oamenii legii nu ştiu încă nimic despre Steiner. Am dus-o pe Carmen acasă şi mi-am ţinut gura. Am vrut să vă dau o şansă, aşa că am intrat eu în încurcătură. Acum e rândul tău.

Dădu încet şi greoi din cap.

— Bine, fac ce zici tu, orice zici tu.

— Pregăteşte banii. Să-i ai gata când o să sune. Am câteva idei şi s-ar putea să nu îi foloseşti. Dar acum nu e timp de complicaţii... Pregăteşte banii, fii pe fază şi ţine-ţi gura. De rest mă ocup eu. Poţi face asta?

— Da. Doamne, chiar că eşti un tip fain.

— Nu vorbi cu Carmen, i-am spus. Cu cât îşi aduce mai puţin aminte din beţie, cu atât mai bine. Fotografia, am bătut pe spatele pozei de pe birou, arată că cineva lucra cu Steiner. Trebuie să-l găsim, şi încă repede, chiar dacă asta ne-ar costa zece bătrâne.

Se ridică încet.

— Nici-o chestie. Ăştia-s doar bani. Mă duc să-i scot. Pe urmă mă duc acasă. Tu fă cum vrei. Şi eu fac to' ce spui.

Îmi apucă din nou mâna, mi-o scutură şi ieşi încet din birou. I-am auzit paşii târşâindu-se pe coridor.

Am mai băut câteva păhărele şi mi-am masat faţa.

8.

Conduceam încet Chryslerul în sus pe La Verne Terrace spre casa lui Steiner.

La lumina zilei puteam să văd acum cât de abrupte erau dealul şi scăriţa de lemn pe care fugise criminalul. Strada de jos nu era mai largă decât o alee. Pe ea erau două căsuţe cu faţadele spre a lui Steiner, dar nu chiar aşa de apropiate. Cu zgomotul pe care îl făcuse ploaia, mă îndoiam ca cineva să fi dat vreo atenţie împuşcăturilor.

Casa lui Steiner părea foarte liniştită în soarele după amiezii. Şindrila nevopsită de pe acoperiş era încă udă de la ploaie. Copacii de pe cealaltă parte a străzii păreau să aibă frunze noi. Pe stradă nu era nici o maşină.

Şi totuşi, ceva mişca în tunelul de gard viu care masca intrarea din faţă la Steiner.

Carmen Dravec, îmbrăcată într-un pardesiu cu carouri, verde cu alb şi fără pălărie, apăru în deschizătură şi se opri brusc, privindu-mă uimită, de parcă nu ar fi auzit zgomotul maşinii. Se întoarse apoi rapid în labirint. Am mai mers puţin şi am parcat maşina în dreptul unei case părăsite.

Am coborât şi m-am întors. În plină zi părea o treabă foarte riscantă şi primejdioasă.

Am intrat în labirint şi am găsit fata stând în uşa crăpată, dreaptă şi tăcută. O mână i se îndreptă încet spre gură şi îşi muşcă un deget arătător ciudat, care nu părea să aparţină mâinii. Sub ochi avea cearcăne purpurii.

Am făcut-o să intre în casă şi am închis uşa. Am stat uitându-ne unul la altul. A lăsat încet mâna în jos şi a încercat să zâmbească. Apoi trăirile aparente i s-au şters de pe faţă şi brusc a prins expresia inteligentă a capacului unei cutii de pantofi.

Mi-am compus o voce blândă şi i-am spus:

— Ia-o-ncet. Noi doi suntem prieteni. Stai jos acolo, pe fotoliul de la birou. Eu sunt un prieten al tatălui tău. Nu fi speriată.

S-a dus şi s-a aşezat pe perniţa galbenă de pe fotoliul negru al biroului lui Steiner.

Locul arăta cumplit de depravat, lipsit de nuanţele puternice ale nopţii, aşa, în lumina zilei. Încă mai puţea a eter.

Carmen îşi linse colţurile gurii cu o limbă subţire şi albă. Ochii ei negri păreau stupizi şi exprimau mai degrabă starea de ameţeală decât de teamă.

Am frecat o ţigară între degete şi am împins câteva cărţi ca să mă aşez pe un colţ al biroului. Am aprins-o, am tras câteva fumuri, apoi am

întrebat-o:

— Ce faci aici?

A apucat un colţ al pardesiului şi a început să tragă de el. N-a răspuns.

— Ce îţi mai aduci aminte de aseară?

La asta mi-a răspuns.

— Ce să-mi aduc aminte? Mi-a fost rău aseară, acasă.

Vocea ei avea o tentă prudentă, dar înecată; nu i-am dat atenţie.

— Înainte de asta, am spus. Înainte să te duc eu acasă. Aici.

Un val de emoţie puternică îi înroşi gâtul, în timp ce pupilele i se măreau.

— Tu… tu ai fost? respiră ea şi începu să îşi sugă din nou degetul.

— Da. Eu am fost. Cât de mult îţi aminteşti?

— Eşti de la poliţie? mă întrebă.

— Nu. Ţi-am spus că sunt un prieten de-al tatălui tău.

— Nu eşti de la poliţie?

— Nu.

În sfârşit, înregistră ce îi spuneam. Scoase un oftat lung.

— Ce, ce vrei?

— Cine l-a omorât?

Îşi ridică umerii în pardesiul caroiat, dar nu îşi schimbă expresia feţei. Privirea îi coborî hoţeşte, şi întrebă:

— Cine… cine mai ştie?

— Despre Steiner? Habar n-am. Poliţia în nici un caz, altfel ar fi fost aici. Poate Marty.

Era doar o momeală aruncată la nimereală, dar i-a smuls un strigăt ascuţit.

— Marty!

Un timp am rămas amândoi tăcuţi. Eu trăgeam din ţigară, iar ea îşi sugea degetul.

— Nu fă pe deşteapta, i-am spus. Marty l-a omorât.

Obrazul i se lăsă cu un centimetru.

— Da.

— De ce a făcut-o?

— Nu… nu ştiu. Era un răspuns potrivit.

— L-ai văzut des în ultima vreme?

— Doar o dată, sau de două ori. Îşi împreună mâinile.

— Ştii unde stă?

— Da! Aproape că mă scuipă.

— Care-i treaba? Credeam că îţi place de Marty.

— Îl urăsc! aproape ţipă ea.

— Deci ţi-ar conveni să fi fost el. Avea o privire aproape albă, aşa că a trebuit să îi explic. Vreau să zic, ai de gând să spui la poliţie că a fost Marty?

Prin ochi îi trecu o undă de panică.

— Dacă aş omite povestea cu nudurile, am aruncat la întâmplare.

Începu să chicotească.Asta mi-a dat un sentiment neplăcut. Dacă ar fi urlat, dacă s-ar fi albit brusc, sau chair dacă ar fi căzut pe spate, mi s-ar fi părut cât se poate de natural. Dar nu. Ea chicotea.

Începuse să mi se facă silă de prezenţa ei. Numai privind-o, şi aveam senzaţia că sunt drogat.

Chicotelile crescură în intensitate, umplură camera, mişunau peste tot, ca şobolanii într-o încăpere goală. O apucaseră istericalele. M-am dat jos de pe birou, am făcut doi paşi şi am pleznit-o peste faţă.

Chicotelile se opriră brusc, dar reîncepu cu suptul degetului. De palme se părea că nu-i pasă. M-am aşezat din nou pe colţul biroului.

— Ai venit aici să cauţi negativul, ştiu, îţi trebuia să-l pui în album, i-am zis.

Încuviinţă din cap.

— Prea târziu. L-am căutat şi eu aseară. Dispăruse. S-ar putea să-l aibă Marty. N-ai glumit în privinţa lui Marty?

Îşi scutură capul cu forţă. Se ridică încet de pe scaun. Ochii i se îngustaseră şi păreau două scoici uşor crăpate, cu miezul înegrit.

— Trebuie să plec acum, spuse ea, de parcă tocmai fusese invitată la o ceaşcă de ceai.

Se îndreptă spre uşă şi tocmai apucase clanţa să o deschidă, când

se auzi zgomotul unei maşini care oprea în faţa casei. Cineva coborî din maşină.

Se întoarse şi se uită la mine, îngrozită.

Uşa se deschise larg şi în pragul ei se opri un bărbat, privindu-ne calm.

9.

Era un bărbat cu faţa ridată, îmbrăcat într-un costum cafeniu şi cu pălărie de fetru pe cap. Mâneca stângă a hainei era îndoită în interior de la jumătate şi prinsă de haină cu un ac mare de siguranţă.

Îşi scoase pălăria, închise uşa împingând-o cu umărul şi se uită la Carmen cu un zâmbet şters. Părul negru şi fin îi era tuns scurt şi îi acoperea ţeasta ca puful pe o guşă de porumbel. Hainele îi picau destul de bine şi nu părea deloc un dur.

— Sunt Guy Slade, spuse el. Scuzaţi intrarea neprotocolară. Soneria n-a funcţionat. Steiner e pe-aici?

Nu încercase nici o sonerie. Carmen se uită pierdută la el, apoi la mine şi din nou la el. Îşi linse buzele, dar nu spuse nimic.

— Steiner nu e aici, domnule Slade, i-am spus eu. Nu ştim unde ar putea fi.

Dădu din cap şi îşi mângâie un pomete proeminent cu borul pălăriei.

— Prieteni de-ai lui?

— Eram în trecere, pentru o carte, am zis şi i-am întors rânjetul. Uşa era întredeschisă. Am bătut şi am intrat, exact ca dumneata.

— Aha, făcu Slade gânditor. Pur şi simplu.

N-am zis nimic. Nici Carmen n-a zis nimic. Privirea ei se blocase pe mâneca lui goală.

— O carte, zici? continuă Slade.

Felul în care o spusese spunea multe. Ştia probabil despre afacera lui Steiner.

M-am apropiat de uşă.

— Doar că dumneata nu ai bătut în uşă, i-am zis.

Îmi zâmbi puţin jenat.

— Aşa e. Trebuia să fi bătut. Îmi pare rău.

— Noi plecăm acum, am spus eu, nepăsător.

Am luat-o pe Carmen de braţ.

— Aveţi vreun mesaj, în caz că apare Steiner? întrebă Slade, la fel de amabil.

— N-am vrea să te deranjăm.

— Păcat că nu vreţi, spuse el cu vocea încărcată de înţelesuri ascunse.

Am lăsat braţul fetei şi am făcut un pas, îndepărtându-mă de ea. Slade era tot cu pălăria în mână. Nu făcea nici o mişcare. Ochii îi luceau amabil.

Am deschis uşa. Slade spuse:

— Fata poate să plece. Dar cu dumneata aş avea o vorbă.

L-am privit, încercând să par nepăsător.

— Crezi că glumesc? făcu Slade, zâmbind.

Carmen scoase un sunet ciudat lângă mine şi o zbughi pe uşa deschisă. I-am auzit tocurile pe treptele care coborau panta. Nu îi văzusem maşina, dar trebuie să fi fost pe undeva pe aproape. Am început să zic:

— Ce dracu'...

— Las-o baltă, mă întrerupse Slade cu o voce de gheaţă. Ceva e în neregulă aici. Ia să vedem noi despre ce e vorba.

Începu să se plimbe prin cameră, cu grijă, cu prea multă grijă, chiar. Era încruntat şi nu îmi acorda nici o atenţie. Am aruncat o privire rapidă pe fereastră, dar n-am putut să văd decât partea de sus a maşinii lui, pe deasupra gardului viu.

Slade găsi flaconul pântecos şi cele două pahare violete de pe birou. Mirosi unul din ele. Un zâmbet de dezgust îi întinse buzele subţiri.

— Proxenetu' dracului, spuse el calm.

Se uită la cărţile de pe birou, mişcă două dintre ele, trecu prin

spatele biroului şi se opri lângă totem. Apoi privirea îi coborî pe podea, pe covoraşul care fusese aşezat pe locul unde zăcuse cadavrul lui Steiner. Mişcă preşul cu piciorul şi deodată se încordă.

Până acum jucase perfect, sau dispunea de un fler care mi-ar fi folosit mai degrabă mie, în meseria mea. Nu eram sigur care din cele două supoziţii era cea bună, oricum, îmi dăduse de gândit.

Se lăsă încet într-un genunchi, astfel că biroul îl ascunse perfect. Mi-am scos pistolul de sub braţ şi m-am lipit de perete, cu mâinile la spate.

Se auzi o exclamaţie ascuţită şi Slade sări în picioare. Braţul îi fulgeră şi în mână îi apăru un Luger lung şi negru, ca într-un număr de prestidigitaţie. Slade îl ţinea ferm, cu degetele sale albe şi lungi, fără să-l îndrepte spre mine şi nici spre ceva anume.— Sânge, spuse el, încet, rânjind. Privirea i se întunecase şi devenise dură. E sânge acolo, sub covor. O grămadă de sânge…

I-am rânjit şi eu.

— Am observat, i-am spus. E sânge vechi. Sânge uscat.

Se lăsă într-o parte, pe fotoliul negru din spatele biroului lui Steiner şi aşeză Lugerul pe birou, apoi trase spre el telefonul. Îl privi încruntat, apoi se uită la mine, la fel de încruntat.

— Cred că e timpul să avem o discuţie cu oamenii legii, spuse el.

— Nu m-ar deranja.

Privirea i se îngustă până îi ajunse ca o lamă de brici. Nu îi convenise că fusesem de acord cu el. Spoiala de catifea dispăru de pe el, lăsând la iveală doar un tip dur, bine îmbrăcat, cu un Luger în mână. Dădea impresia că e în stare să îl folosească.

— Cine eşti de fapt dumneata? mârâi el.

— Un detectiv. Nu contează numele. Fata e o clientă de-a mea. Steiner o tracasa cu un şantaj împuţit, aşa că am trecut să vorbim cu el. Nu l-am găsit.

— Tocmai aţi trecut pe-aici, deci.

— Exact, şi? Te-ai gândit cumva că l-am împuşcat noi pe Steiner, domnule Slads?

Zâmbi subţirel, fără să răspundă.

— Sau că Steiner a împuşcat pe cineva şi a fugit? am continuat eu cu sugestiile.

— Steiner n-a împuşcat pe nimeni, spuse Slade. N-are mai mult curaj decât o mâţă bolnavă.

— Vezi pe altcineva pe aici? l-am întrebat. Poate Steiner a servit o găină la prânz musafirilor şi obişnuieşte să sacrifice puii în salon.

— Nu m-am prins. Nu-ţi prea înţeleg jocul.

I-am rânjit din nou.

— Hai, cheamă-ţi prietenii de la poliţie. Atâta doar că n-o să-ţi placă felul în care vor reacţiona.

Se gândi la asta fără să îşi mişte vreun muşchi de-al feţei. Apoi buzele i se întinseră peste dinţi.

— De ce nu? întrebă el in final, pe un ton prudent.

I-am spus:

— Eu te cunosc, domnule Slade. Conduci Clubul Aladdin de pe Palisades. Jocuri tari. Lumini discrete, haine de seară şi bufet super. Îl cunoşti pe Steiner destul de bine ca să intri în casă la el fără să baţi la uşă. Iar afacerea lui Steiner e destul de împuţită ca să nu aibă el nevoie de niţică protecţie, ici şi colo. Ai putea fi dumneata persoana aceea care i-o asigură.

Degetul lui Slade se încordă pe Luger, dar se relaxă imediat. Puse arma pe birou şi o bătu uşurel cu palma. Pe faţă îi apăruse o grimasă.— Cineva i-a făcut-o lui Steiner, spuse el încet, de parcă vocea şi înfăţişarea aparţineau unor persoane diferite. Nu a apărut azi la magazin. Nu a răspuns nici la telefon, aşa că am venit să văd care e treaba.

— Mă bucur să aud că nu l-ai împuşcat dumneata, i-am spus. Pune-l jos, Slade. Încă nu ştii destule ca să-ţi foloseşti pocnitoarea. În nici un caz n-o să mă faci să vorbesc sub ameninţarea armei. Pune-l jos. O să îţi povestesc ceva, în caz că încă nu ştii. Cineva i-a mutat cărţile lui Steiner din magazin, astăzi, cărţile cu care îşi ţinea adevărata afacere.

Slade îşi lăsă arma pe birou pentru a doua oară. Se lăsă pe spate

şi îşi compuse o figură prietenoasă.

— Ascult, zise el.

— Şi eu cred că cineva l-a curăţat pe Steiner, i-am spus. Şi că sângele ăla e sângele lui. Mutatul cărţilor din magazin ne-ar putea oferi explicaţia dispariţiei corpului de aici. Cineva doreşte să preia afacerea şi încă nu vrea ca Steiner să fie descoperit. Dar oricine a fost, ar fi trebuit să şteargă sângele. Şi n-a făcut-o.

Slade asculta cu atenţie. Colţurile sprâncenelor făceau unghiuri ascuţite pe tenul palid al tâmplelor. Am continuat:

— Asasinarea lui Steiner pentru a-i umfla afacerea e o tâmpenie şi n-aş paria că aşa s-au întâmplat lucrurile în realitate. Dar sunt sigur că cine a luat cărţile ştie despre asta şi că blonda din magazin e speriată ca dracu' din anumite motive.

— Altceva? făcu Slade nepăsător.

— Încă nu. Mai e o pistă în legătură cu drogurile, pe care vreau să merg puţin, să văd unde duce. Dacă reuşesc, o să-ţi spun unde. Şi atunci o să intri tu în joc.

— Eu zic că ar fi mai bine chiar acum.

Îşi strânse buzele peste dinţi şi şuieră scurt, de două ori.

Am tresărit. Afară se auzi trântindu-se portiera unei maşini, apoi paşi repezi pe scări.

Am scos arma de la spate. Slade se înegri la faţă văzând-o şi mâna i se îndreptă spre Luger.

— N-o atinge! i-am spus.

Înţepeni cu mâna pe armă, fără însă s-o fi apucat. Am trecut pe lângă el spre holişorul care dădea în spate, dar între timp uşa s-a deschis şi m-am întors exact când intrau doi bărbaţi.

Unul era un roşcovan tuns foarte scurt, cu o faţă subţire şi ochi neliniştiţi. Celălalt era în mod vizibil boxer: un băiat drăguţ, dacă făceai abstracţie de nasul spart şi refăcut şi o ureche groasă ca o friptură de vacă pe care ţi-o faci singur.

Niciunul dintre ei nu purta vreo armă la vedere. Se opriră, privind în jur.

Eu eram în spatele lui Slade, în uşă. Într-o tăcere deplină, Slade se lăsă cu faţa în jos pe birou.

Gura pugilistului se căscă de uimire, dezvelind două şiruri de dinţi albi, ascuţiţi. Roşcatul tresări, speriat.

Slade era un tip îndrăzneţ, fără nici o îndoială. Cu o voce clară şi dură, le spuse:

— Pistolaru' ăsta l-a împuşcat pe Steiner, băieţi. Umflaţi-l!

Roşcatul îşi muşcă buza de jos şi dreapta i se smuci după ceva de sub braţul stâng. Nu apucă însă să îşi termine mişcarea. Eram pregătit şi pe fază. L-am împuşcat în umărul drept, deşi nu pot spune că mi-a făcut vreo plăcere. Zgomotul împuşcăturii se auzi îngrozitor de tare în încăperea închisă; aveam senzaţia că se auzise în tot oraşul. Roşcatul căzu pe podea, zvârcolindu-se şi tremurând de parcă l-aş fi nimerit în stomac.

Boxerul nu făcu nici o mişcare. Ştia probabil că nu e destul de rapid. Slade apucă Lugerul şi începu să se întoarcă. Am făcut un pas înainte şi l-am pocnit după ureche. S-a prăbuşit peste birou, dărâmând cu arma un vraf de cărţi. N-a apucat să audă ce i-am spus:

— Să ştii că mi-e silă, să lovesc un tip înarmat pe la spate, Slade. Şi nici după spectacole din astea radicale nu mă dau în vânt. Tu m-ai făcut să procedez aşa.

Pugilistul rânji la mine şi zise:

— O.K. bătrâne. Şi acum, ce urmează?

— Aş vrea să plec de-aici, dacă se poate, fără alte împuşcături. Sau să aştept până vine poliţia. Mie mi-e totuna.

Părea că studiază foarte calm cele două alternative. Roşcatul tot mai gemea pe podea, iar Slade era în continuare nemişcat, pe birou.

Pugilistul îşi ridică încet mâinile şi şi le împreună la ceafă. Tonul era de gheaţă:

— Nu prea ştiu care e treaba, dar mă lasă rece dacă pleci, unde pleci sau ce-o să faci acolo. Şi să ştii că nu acesta-i stilu' meu de-a conduce un party. Roiu'!

— Pari un băiat deştept. Ai mai mult bun-simţ decât bossul tău.

Am ocolit biroul, apoi pe lângă zid, spre uşa deschisă. Boxerul s-a întors încet, urmărindu-mă cu mâinile la ceafă. Rânjetul era cam strâmb, dar era totuşi un rânjet.

M-am prelins pe uşă şi aproape că am făcut o cărare nouă prin labirintul de gard viu urcând dealul, cu senzaţia unui plumb fierbinte în ceafă. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Am sărit în Chrysler şi aproape că am zburat peste creasta dealului şi afară din cartier.

10.

Era trecut de cinci când am parcat vizavi de blocul cu apartamente de pe Randall Place. Câteva ferestre erau deja luminate şi aparatele de radio urlau, acordate pe lungimi de unde diferite. Am luat liftul până la etajul patru. Apartamentul 405 era în capătul unui coridor lung, mochetat în verde şi cu pereţii de culoarea fildeşului. Un val de aer rece străbătea coridorul, venind de la uşa deschisă a scării de incendiu.

Pe tocul uşii cu numărul 405 era un mic buton din imitaţie de fildeş. L-am apăsat.

După un timp care mi s-a părut destul de îndelungat, uşa s-a deschis cam de un sfert de metru şi în prag a apărut un bărbat. Era un tip subţire, cu picioare lungi, cu nişte ochi căprui pe o faţă foarte bronzată. Părul creţ îi creştea cam de la jumătatea craniului, lăsând mult loc unei frunţi cafenii foarte bombate. Ochii căprui mă cercetară indiferenţi.

— Steiner? l-am întrebat.

Pe faţa lui nu s-a schimbat nimic. Aduse o ţigare de undeva de după uşă şi şi-o vârî fără grabă între buzele lui maronii, strânse. Un colac de fum veni spre mine, şi în spatele lui se rostogoliră liniştite vorbele, fără grabă, ori vreo intonaţie.

— Ce-ai spus?

— Steiner. Harold Hardwick Steiner. Tipul cu cărţile.

Omul dădu din cap. Îmi înregistrase remarca drept ceva firesc.

— Cred ca-l ştiu pe tip. Dar nu ne prea vizităm. Cine te-atrimis?

I-am zâmbit. Asta nu i-a prea plăcut. L-am întrebat:

— Eşti Marty?

Faţa cafenie deveni ceva mai dură.

— Şi ce dacă? Ai v'o treabă, sau te distrezi?

Mi-am deplasat puţin piciorul, doar atâta cât să nu poată trânti uşa.

— Tu ai cărţile, i-am spus. Eu am lista de fraieri. Ce-ar fi dacă am discuta?

Marty nu îşi dezlipise privirea de pe faţa mea. Mâna dreaptă îi dispăruse după tocul uşii din nou şi umărul îi trăda mişcările pe care le făcea cu ea. În cameră, în spatele său, se auzi un zgomot, foarte uşor. Zgomotul unei draperii care alunecă pe o sârmă.

Apoi, uşa se deschise larg.

— De ce nu? Dacă-ţi închipui că ai ceva la mână, spuse el rece.

Am trecut pe lângă el în cameră. Era o cameră drăguţă, cu mobilă de bună calitate şi nu prea înghesuită. Ferestrele de pe peretele opus intrării dădeau într-o mică terasă din piatră, peste care se vedeau poalele dealurilor scăldate în lumina amurgului. Lângă ferestre era o uşă închisă. O altă uşă, pe acelaşi perete, în colţ, era mascată de o draperie care glisa pe o ţeavă de alamă, sub galeria lipită de tavan.

M-am aşezat pe o canapeluţă pusă de-a lungul peretelui opus, fără nici o uşă. Marty închise uşa şi se îndreptă spre un scrin înalt din stejar, bătut în ţinte pătrate. O cutie de ţigări cu balamale aurite era aşezată pe raftul cel mai de jos. Marty o ridică fără să îşi ia ochii de pe mine şi o duse până la o măsuţă joasă, lângă care era un fotoliu. Se aşeză în fotoliu.

Am pus pălăria lângă mine şi mi-am descheiat nasturele de sus al trenciului. I-am zâmbit lui Marty.

— Ei, s-auzim, spuse el.

Îşi stinse ţigara, deschise cutia de ţigări şi scoase două ţigări de foi, groase.

— Fumezi?, mă întrebă şi îmi aruncă una.

M-am întins să o aprind şi am picat de fraier. Marty a lăsat cealaltă ţigară de foi să cadă în cutie şi dinăuntru a scos ca prin farmec un pistol. Am privit arma cu tot respectul. Era un Colt negru de poliţie, de calibrul 38. În acel moment n-am mai avut nici un argument împotriva lui.

— Ia scoală-te un pic, zise Marty. Şi fă vreo doi paşi în faţă. Ai putea respira ceva aer proaspăt cu ocazia asta.

Vocea îi era voit indiferentă.

Pe dinăuntru eram turbat de furie, dar i-am rânjit. I-am zis:

— Eşti al doilea tip pe ziua de azi care crede că dacă are o armă în mână l-a apucat pe Dumnezeu de picioare. Pune-o deoparte şi hai să discutăm.

Sprâncenele lui Marty se împreunară şi îşi împinse puţin bărbia în faţă. Ochii săi căprui păreau puţin nelămuriţi.

Era îmbrăcat într-un costum albastru închis, cu cămaşă albastră şi cravată neagră. Faţa lui maronie arăta destul de sobră peste aceste culori închise.

Ne uitam lung unul la celălalt. Nu m-am uitat la vârful negru al papucului care ieşea de sub draperia din stânga mea. Spuse cu voce liniştită:

— Nu mă-nţelege greşit. Nu sunt dur, sunt doar prudent. Nu ştiu cine mama-dracului eşti. Ai putea fi un criminal plătit.

— Nu eşti destul de prudent, i-am spus. Figura cu cărţile a fost de doi bani.

Respiră adânc şi pe îndelete, apoi se lăsă pe spate, îşi încrucişă picioarele şi îşi lăsă Coltul să se odihnească pe un genunchi.

— Nu te amăgi că n-o să-l folosesc, dacă e cazu'. Care-i treaba?

— Spune-i prietenei cu papuci ascuţiţi că poate să iasă, i-am zis. O să obosească ţinându-şi respiraţia.

Fără să-şi întoarcă privirea, Marty zise:

— Haide, Agnes.

Draperia care acoperea uşa glisă în lături şi blonda cu ochii verzi din magazinul lui Steiner îşi făcu apariţia în cameră. Nu părea prea

surprinsă că mă vede acolo. Mă privi amărâtă.

— Am ştiut al dracului de bine de la început că eşti o belea, îmi spuse ea supărată. I-am zis lu' Joe să fie atent.

— Las-o baltă, izbucni Marty. Joe e suficient de atent. Mai fă nişte lumină, să văd să-l împuşc pe tipu' ăsta dacă e căzu'.

Blonda aprinse un lampadar înalt, cu picior, care dădea o lumină roşie, de la abajurul pătrat. Se aşeză aproape sub el, într-un fotoliu îmbrăcat în velur şi abordă un zâmbet chinuit. Era speriată până aproape de limită.

Mi-am amintit de ţigara pe care o ţineam în mână şi mi-am băgat-o între buze. Marty m-a urmărit foarte atent în timp ce îmi scoteam chibriturile şi o aprindeam.

Am scos un nor de fum şi am vorbit prin el:

— Lista de fraieri despre care îţi vorbeam e codificată, aşa că încă n-o pot citi, dar e vorba de vreo cinci sute de nume. Tu ai douăsprezece cutii, deci cam trei sute de cărţi. Mai sunt încă o grămadă, împrumutate. Hai să zicem, cinci sute în total. Dacă e o listă bună şi eficientă şi poţi să cârmeşti toate, cărţile, asta înseamnă o afacere de un sfert de milion. Pune o rată de împrumut scăzută, să zicem de un dolar: asta înseamnă o grămadă de bani în ziua de azi. Destul ca să omori un tip.

— Eşti nebun, dacă tu... izbucni blonda.

— Gura! se răsti Marty la ea.

Blonda se făcu mică şi îşi lăsă capul pe spate, cu faţa torturată de nervi.

— Asta nu-i o afacere pentru fraieri, am continuat eu să le explic. Trebuie să le obţii încrederea şi să o păstrezi. După părerea mea, partea cu şantajul este o greşeală. Trebuie scoasă din calcul.

Privirea căpruie a lui Marty mă fixa rece.

— Ştii că eşti bine, spuse el cu voce slabă. Şi cine zici că e-n spatele afacerii ăsteia?

— Tu, i-am spus. Sau eşti pe cale de-a fi.

Marty nu spuse nimic.

— L-ai împuşcat pe Steiner ca să i-o iei, am continuat. Seara trecută a plouat. O vreme splendidă pentru împuşcat. Necazul tău e că nu era singur când s-a întâmplat. Ori n-ai observat, ori erai prea speriat şi ai fugit. Dar ai avut destul curaj să te întorci ca să ascunzi undeva cadavrul – asta ca să ai timp să muţi cărţile până se sparge buba.

Blonda scoase un sunet ciudat şi îşi întoarse capul spre perete. Nu mai vroia să ne vadă. Unghiile argintii i se înfipseseră în palme şi îşi morfolea buzele.

Marty nici nu clipea. Era imobil, ca şi Coltul din mâna sa. Faţa îi era la fel de impasibilă ca o bucată de lemn sculptat.

— Amice, asta înseamnă să îţi forţezi norocul, vorbi el într-un târziu. Al dracului noroc mai ai, că nu l-am împuşcat eu pe Steiner.

I-am rânjit scârbos.

— Al tău, în schimb, a-nceput să te cam lase.

— Crezi că ai totul montat împotriva mea? Vocea îi sunase ca un scrâşnet metalic.

— Corect.

— Cum aşa?

— Există cineva care o să povestească anumite lucruri.

Marty izbucni:

— Aia!! Nenorocita aia mică… s-o ia dracu', e-n stare.

N-am zis nimic. L-am lăsat să rumege ideea. După un timp, figura i se linişti şi depuse arma pe măsuţă, dar rămase cu mâna lângă ea, gata să o apuce la nevoie.

— Nu pari un ticălos, şi cunosc destui, spuse el încet, cu ochii strălucindu-i printre sprâncenele castanii, apropiate. Şi nici n-ai adus vreun copoi aici. Care-i şmecheria cu tine?

Am aruncat ţigara şi i-am urmărit mâna cu arma.

— Negativul din aparatul de fotografiat al lui Steiner. Toate amprentele alea pe care le-ai lăsat peste tot. Tu ai fost ăla care l-a luat. Doar aşa puteai să ştii cine a mai fost acolo aseară.

Marty se întoarse încet spre Agnes. Faţa îi era în continuare aţintită spre perete. Strângea din pumni. Marty se uită din nou la mine.

— Eşti mai rece decât picioarele unui paznic de noapte în miezul iernii, bătrâne, zise el.

— Nu, Marty. Tu eşti fraier că încerci să tragi de timp. Să ştii că foarte uşor ai putea fi pus sub acuzaţia de crimă. E foarte clar. Dacă fata va trebui sa îşi spună povestea acolo unde trebuie, nu te văd bine. Dar s-ar putea să nu vrea.

— Esti detectiv?

— Da.

— Dar cum ai dat, totuşi, de mine?

— Îl urmăream pe Steiner. Steiner încerca să scoată nişte bani de la Dravec. Pe Dravec poţi să-l storci uşor de parale; chiar şi tu ai făcut-o. Am urmărit cărţile de la magazinul lui Steiner până aici. Şi după ce am auzit povestea fetei, restul a fost floare la ureche.

— Aşa a zis ea, că l-am împuşcat eu pe Steiner?

Am dat din cap.

— Dar poate că s-a înşelat.

Marty oftă.— Mă urăşte de moarte, îmi spuse el. Am dat-o odată afară pe uşă. Bine, am luat eu ceva bani, dar oricum, tot aş fi dat-o afară. E mult prea aiurită pentru mine.

— Am înţeles, Marty, am spus.

Se ridică încet, se uită la Coltul de pe măsuţă şi îl băgă în buzunarul lateral de la haină, apoi se îndreptă şi-şi duse mâna spre buzunarul de la piept.

Cineva sună la uşă şi butonul rămase blocat.

11.

Lui Marty nu îi plăcu deloc treaba asta. Buza de jos i se lăţi şi colţurile sprâncenelor i se ridicară. Întreaga figură i se alungise.

Soneria continua să sune.

Blonda se ridică brusc. Tensiunea nervoasă prin care trecea, o făcea să arate bătrână şi urâtă.

Cu ochii pe mine, Marty smuci un sertăraş de la scrinul cel înalt şi

scoase un revolver automat mic, cu prăsele albe. I-l întinse blondei. Aceasta îl apucă stângace, evident nefăcându-i nici o plăcere.

— Stai acolo lângă detectiv, şuieră el. Dacă devine obraznic, serveşte-l c-o porţie de-aici.

Zgomotul soneriei încetă. Cineva de afară începu să bată repede şi tare în uşă. Părea că e foarte grăbit. Marty traversă camera şi descuie uşa. Mâna dreaptă îi alunecase în buzunarul de la haină şi cu stânga smuci de clanţă, deschizând brusc uşa.

Carmen Dravec îl împinse înapoi în cameră, cu ţeava unui mic revolver lipită de faţa lui cafenie.

Marty mergea dea-ndărătelea, drept, ca hipnotizat. Avea gura căscată şi ochii măriţi de spaimă; o ştia pe Carmen şi ştia ce-i poate pielea.

Carmen trânti uşa şi înaintă cu micul ei pistol întins în faţă. Nu se uita decât la Marty, nu părea să vadă pe altcineva decât pe Marty, cu aceeaşi privire de drogată.

Blonda avu un frison care îi cutremură tot corpul şi îndreptă micul automat cu prăsele albe spre Carmen. Mi-am scos mâna din buzunar şi am pocnit-o peste mâna cu arma, am prins-o puternic cu degetele şi am apăsat piedica pistolului. A fost o luptă scurtă, căreia nici Carmen, nici Marty nu i-au dat nici o atenţie. Am luat arma.

Blonda se uită îngrozită la Carmen Dravec. Carmen îl fixa pe Marty cu ochii ei goi.

— Dă-mi pozele.

Marty înghiţi în sec şi încercă să zâmbească.

— Desigur, fetiţo, desigur, zise el cu voce slabă, fadă şi amabilă, total diferită de cea pe care o folosise când discutase cu mine.

Carmen arăta la fel de aiurită ca atunci când o găsisem pe scaunul lui Steiner. Atâta doar că acum avea control asupra muşchilor şi a vocii. Îi spuse:

— *Tu* l-ai împuşcat pe Hal Steiner.

— Stai puţin, Carmen, am ţipat eu.

Carmen nu îşi întoarse capul. Blonda reveni la viaţă ca o furie, îşi

apropie capul de mine de parcă ar fi vrut să mă muşte de faţă, dar îşi înfipse dinţii în mâna mea dreaptă, cea care ţinea pistolul pe care i-l luasem. Am mai ţipat o dată, de data asta de durere, dar se părea că nimeni nu mă bagă în seamă.

— Ascultă, fetiţo, se auzi vocea lui Marty, nu eu…

Blonda îşi scoase dinţii din mâna mea şi mă scuipă în faţă cu propriul meu sânge, apoi se aruncă pe jos, încercând să mă muşte de un picior. Am pocnit-o destul de tare cu pistolul în cap şi am dat să mă ridic. Se rostogoli la picioarele mele şi mă înlănţui cu mâinile în jurul gleznelor. Am căzut la loc pe divan. Blonda era surprinzător de puternică, animată de demenţa fricii.

Marty încercă să o pocnească pe Carmen peste mâna cu pistolul, dar rată ţinta. Micul revolver scoase un sunet slab şi înfundat, dar glonţul îl rată pe Marty, găurind în schimb un geam de la glasvandul de pe peretele opus.

Marty îşi reveni brusc, de parcă toţi muşchii i se întorseseră dintr-odată acasă.

— Doboar-o, seceră-i picioarele, tâmpitule, am strigat eu la el.

Am pocnit-o pe blondă sub o ureche, de data asta ceva mai tare şi ea a căzut pe podea. Am reuşit să mă desprind şi să fac doi paşi laterali.

Marty şi Carmen se înfruntau în continuare tăcuţi şi nemişcaţi, faţă în faţă, un stop cadru dintr-un film.

Ceva mare şi greu lovi uşa de la intrare din exterior atât de puternic, încât aceasta se crăpă de sus până jos.

Bubuitura îl făcu pe Marty să îşi revină complet. Îşi smulse Coltul din buzunarul hainei şi sări înapoi. Am tras un foc în direcţia lui, ţintindu-i umărul drept, dar nu l-am nimerit. Oricum, nu vroiam să îl rănesc prea grav. Obiectul cel greu lovi din nou uşa cu o bubuitură care păru să zguduie toată clădirea.

Am aruncat micul automat şi am scos arma mea exact în momentul în care Dravec pătrundea în cameră împreună cu uşa făcută ţăndări.

Avea o privire sălbatică şi se clătina ca beat. Mâinile sale mari îi

atârnau ca la o gorilă, de-a lungul corpului. Ochii îi erau ieşiţi din orbite şi avea spume la gură.

Mă pocni puternic peste tâmplă, fără măcar să se uite la mine. Am căzut de-a lungul peretelui, între canapea şi uşa spartă.

Tocmai încercam să îmi revin, scuturându-mi capul, când am auzit troznetul pistolului lui Marty.

Ceva îi ridică haina lui Dravec la spate, de parcă ar fi aruncat în el cu o piatră din faţă şi aceasta i-ar fi traversat corpul. Se poticni, dar îşi reveni imediat şi se încordă ca un taur.

Am ţintit şi l-am împuşcat pe Marty în piept. A tresărit puternic, dar Coltul din mâna lui a continuat să bubuie.

Apoi Dravec se interpuse între noi doi şi Carmen fu înlăturată din drum ca o frunză moartă şi nimeni nu mai putu interveni în nici un fel.

Gloanţele lui Marty nu îl puteau opri pe Dravec. Nimic în lume nu l-ar fi putut opri. Chiar şi mort, tot ar fi pus mâna pe Marty.

Îl prinse cu o mână de gât, în timp ce acesta îi aruncă pistolul golit în faţă. Arma ricoşă de parcă ar fi lovit o minge de cauciuc! Marty scoase un urlet înăbuşit, în timp ce Dravec îl strângea de gât şi îl sălta ca pe o păpuşă de cârpe.

O clipă, Marty încercă să se lupte cu uriaşul, prinzându-l de încheieturile mâinilor. Se auzi un troznet scurt şi ascuţit şi mâinile lui Marty căzură rupte, de-a lungul corpului. Apoi se auzi un alt troznet, ceva mai înfundat. Chiar înainte ca Dravec să îşi ia mâna din gâtul lui Marty, i-am văzut faţa acestuia, congestionată până la roşu purpuriu. Întâmplător mi-am amintit că unii oameni care îşi rup gâtul, înainte de a muri, îşi înghit limba.

Apoi Marty căzu într-un colţ fără viaţă şi Dravec se îndepărtă de el. Se dădea înapoi ca un om dezechilibrat, incapabil să îşi regăsească centrul de greutate. Făcu în felul ăsta vreo patru paşi, apoi corpul său uriaş păru că înţepeneşte şi căzu pe spate, cu braţele întinse în lături.

Din gură i se scurgea sânge şi ochii îi ieşiseră din orbite; păreau ai cuiva care încearcă să vadă prin ceaţă.

Carmen Dravec veni lângă el şi începu să scheaune ca un animal

înspăimântat.

Pe coridor se auzea zgomot, dar nimeni nu se arătase încă în uşă. Zburaseră totuşi prea mulţi plumbi în zonă.

M-am dus repede până la Marty, m-am întins peste el şi l-am căutat în buzunarul de la piepţ. Am scos un plic mare şi gros care avea înăuntru ceva greu şi tare. M-am ridicat cu plicul şi m-am întors.

Undeva departe, urletul unei sirene se auzea estompat în aerul serii, dar părea că se apropie. În uşă apăru faţa palidă a unui bărbat. M-am aplecat asupra lui Dravec.

Încerca să spună ceva, dar n-am putut să înţeleg cuvintele. Apoi ceaţa din privirea lui se ridică şi ochii îi deveniră distanţi şi indiferenţi, ochii unui om care priveşte ceva aflat departe, undeva într-o câmpie întinsă.

Carmen spuse rece:

— Era beat. M-a obligat să-i spun unde merg. N-am ştiut că m-a urmărit.

— N-ai ştiut, am îngânat-o eu.

M-am ridicat şi am deschis plicul. Înăuntru erau câteva fotografii şi negativul pe placa de sticlă. Am aruncat placa de sticlă pe podea şi am spart-o în bucăţele cu vârful pantofului. Am rupt fotografiile în bucăţele mici şi le-am dat dramul printre degete.

— Îţi vor mai face fotografii şi de-acum înainte fetiţo, i-am spus. Dar nu după astea.

— N-am ştiut că mă urmăreşte, spuse ea din nou şi începu să îşi sugă arătătorul.

Sirena se auzea tare acum, chiar în faţa clădirii şi se stinse când terminam de rupt ultimele bucăţele de fotografii.

Am rămas în mijlocul camerei, întrebându-mă de ce dracu' m-am băgat în porcăria asta. Dar se pare că oricum nu mai conta.

12.

Întinzându-şi cotul pe marginea uriaşului birou din lemn de nuc din biroul inspectorului Isham şi ţinând leneş o ţigară aprinsă între degete, Guy Slade zise, fără să se uite la mine:

— Îţi mulţumesc că m-ai băgat şi pe mine în oală, detectivule. Îmi face plăcere să-i mai văd din când în când pe băieţii de la Cartierul general.

Îşi increţi colţurile ochilor într-un zâmbet destul de neplăcut.

Eu eram aşezat pe partea lungă a mesei, vizavi de Isham. Isham era uscăţiv, grizonat şi purta lornion. Nu arăta, nu se comporta şi nu vorbea ca un poliţist. Violets M'Gee şi un detectiv irlandez pe nume Grinnell erau aşezaţi pe două scaune cu spătare rotunde lângă peretele cu glasvand care despărţea biroul de camera de recepţie.

I-am spus lui Slade:

— M-am gândit că ai dat de sângele ăla cam prea dintr-odată. Probabil m-am înşelat. Îţi cer scuze, domnule Slade.

— Mda. E ca şi cum nici nu s-a întâmplat.

Se ridică, îşi luă bastonul dintr-o împletitură de malacca şi o mănuşă de pe masă şi întrebă:

— Mai aveţi treabă cu mine, domnule inspector?

— Atât pentru astă seară, Slade. Vocea lui Isham era seacă, rece şi sarcastică.

Slade îşi atârnă bastonul de mânecă să deschidă uşa. Aruncă un zâmbet în jurul camerei înainte de a ieşi. Ultimul lucru pe care îşi oprise privirea fusese probabil ceafa mea, dar nu mă uitasem să văd.

Isham spuse:

— Cred că nu trebuie să îţi mai explic cam ce sentimente există într-un departament de poliţie atunci când se muşamalizează o crimă, ca în cazul nostru.

Am oftat.

— Împuşcături, am spus. Un om mort pe podea. O fată goală, drogată, pe un scaun, fără să ştie ce s-a întâmplat. Un criminal pe care

nu l-am prins eu şi nici voi nu l-aţi prins. Şi peste toate astea, un prăpădit de golan care îşi rupe gâtul încercând să iasă bine dintr-o afacere împuţită. Haideţi, daţi vina pe mine. N-o să zic nimic.

Isham îmi făcu semn s-o las baltă.

— Cine l-a omorât pe Steiner?

— Asta o să v-o spună blonda.

— Aş vrea să mi-o spui tu.

Am mârâit.

— Dacă vrei o părere, şoferul lui Dravec, Carl Owen.

Isham nu păru surprins. Violets M'Gee îşi drese glasul tare.

— Ce te face să crezi asta? întrebă Isham.

— O vreme m-am gândit la Marty, în parte pentru că aşa a zis fata. Dar asta n-a însemnat nimic. Ea habar nu avea, dar a sărit la nimereală să bage cuţitul în Marty. Ea e genul care nu renunţă uşor la o idee care îi intră în cap, dar Marty nu se purta ca un criminal. Plus că un tip atât de calm cum e Marty nu ar fi fugit în felul ăsta. De-abia am atins uşa şi criminalul o şi luase la fugă.

Normal că m-am gândit şi la Slade. Dar nici Slade nu e genul. Plus că Slade are doi pistolari care stau tot timpul cu el, ba chiar a fost şi o mică luptă cu ei. Iar Slade a părut efectiv surprins când a găsit sângele ăla pe covor în acea după-amiază. Slade era în afacere cu Steiner şi îl ţinea sub ochi, dar nu l-a omorât el, nu avea nici un motiv s-o facă, şi oricum nu l-ar fi omorât în felul ăla, cu martori de faţă, chiar dacă ar fi avut motive.

În schimb, Carl Owen ar fi făcut-o. A iubit-o pe fată mai de mult şi probabil încă o mai iubea. Avea posibilitatea să o spioneze, să vadă unde merge şi ce face. A picat pe Steiner, a intrat prin spate, a văzut faza cu nudurile şi l-a terminat pe Steiner. Apoi a intrat în panică şi a fugit.

— Şi a fugit tot drumul până la cheiul de la Lido şi s-a băgat sub el, spuse Isham sarcastic. Ai uitat că tânărul Owen avea o vânătaie pe tâmplă?

— Nu, am răspuns eu. Şi nici că într-un fel sau altul Marty ştia ce

se află pe placa-negativ, sau destul ca să se ducă să o ia şi să ascundă cadavrul în garajul lui Steiner pentru a câştiga timp.

— Adu-o aici pe Agnes Laurel, Grinnell, spuse Isham.

Grinnell se ridică de pe scaun, traversă camera şi dispăru pe uşă.

Violets M'Gee zise:

— Scumpeteo, eşti un adevărat camarad.

Nu m-am uitat la el. Isham se trăgea de pielea moale de pe mărul lui Adam şi îşi studia unghiile de la cealaltă mână.

Grinnell apăru cu blonda. Părul îi era ciufulit deasupra gulerului hainei. Îşi dăduse jos cerceii. Arăta obosită, dar nu mai era speriată. Se aşeză pe scaunul pe care stătuse Slade, spre capătul mesei şi îşi încrucişă braţele la piept, cu unghiile argintii sclipindu-i în faţă.

Isham spuse blând:

— Bun, domnişoară Laurel. Acum vă ascultăm pe dumneavoastră.

Fata privi în jos la mâinile încrucişate şi începu să vorbească fără să se bâlbâie, cu o voce joasă şi liniştită.

— Îl cunosc pe Joe Marty de vreo trei luni. S-a împrietenit cu mine pentru că lucram pentru Steiner, bănuiesc. La început am crezut că a făcut-o pentru că i-a plăcut de mine. I-am spus tot ce ştiam despre Steiner. Cunoştea şi el câte ceva. A terminat banii pe care îi luase de la Carmen Dravec şi ajunsese la mărunţiş. Se pregătea pentru ceva nou. S-a hotărât că Steiner are nevoie de un asociat şi îl tot urmărea să vadă ce tipi duri îi asigurau spatele.

Seara trecută era în maşină, pândind în spatele casei lui Steiner. A auzit împuşcăturile şi l-a văzut pe puşti coborând scările în fugă, apoi sărind într-o limuzină şi plecând ca din puşcă. Joe l-a urmărit. Pe la jumătatea drumului spre plajă, l-a ajuns şi l-a făcut să iasă de pe şosea. Puştiul a ieşit cu un pistol în mână, dar era cu nervii la pământ şi Joe l-a pocnit. În timp ce era la pământ, Joe l-a căutat prin buzunare şi a aflat cine era. Când şi-a revenit, Joe a făcut pe poliţistul şi flăcăul i-a servit toată povestea. În timp ce Joe se gândea ce să facă, băiatul l-a împins afară din maşină şi a demarat în viteză. Conducea ca un nebun aşa că Joe l-a lăsat în pace. Apoi s-a întors acasă la Steiner. Bănuiesc că restul îl

ştiţi. După ce a developat negativul şi a văzut pe ce a pus mâna, s-a gândit să ne mişcăm rapid, să putem pleca din oraş înainte ca poliţia să îl găsească pe Steiner. Vroiam să luăm câteva din cărţile lui Steiner şi să ne aranjăm un magazin în alt oraş.

Agnes Laurel se opri din povestit. Isham o întrebă, bătând darabana pe birou cu degetele:

— Marty ţi-a povestit totul, aşa-i?

— A-ha.

— Sigur nu l-a omorât el pe Carl Owen?

— Eu n-am fost acolo, dar Joe nu se comporta ca şi cum ar fi omorât pe cineva.

Isham dădu din cap.

— E suficient pentru moment, domnişoară Laurel. Am dori să avem tot ce ne-aţi spus, în scris. Va trebui să vă reţinem pentru cercetări, desigur.

Fata se ridică, iar Grinnell o conduse afară. Ieşi fără să privească pe nimeni în mod special.

— Marty nu avea de unde să ştie că Carl Owen e mort, spuse Isham. Dar era sigur că va încerca să stea ascuns. Până să îl prindem noi, Marty ar fi avut timp să ia cărţile şi să se mute. Cred că povestea fetei e destul de plauzibilă.

Nimeni nu spuse nimic. După un timp, Isham mi se adresă:

— Ai făcut o mare greşeală. Nu trebuia să-i pomeneşti fetei numele lui Marty înainte de a fi sigur că el e omul tău. Din cauza asta au murit doi oameni degeaba.

— A-ha, am zis. Poate c-ar fi mai bine să reluăm şi s-o facem ca lumea.

— Nu fă pe durul.

— Nu fac pe durul. Lucram pentru Dravec şi încercam să îl salvez de la nişte probleme pe care le avea cu inima. Nu ştiam că fata e atât de aiurită şi nici ce are Dravec în loc de creier. Mie îmi trebuiau fotografiile. N-aveam treabă cu nenorociţi ca Steiner, sau Joe Marty cu prietena lui, şi nici acuma n-am.

— O.K., O.K., zise Isham nerăbdător. Nu mai avem nevoie de tine astă seară. Probabil or să te prăjească destul când se va deschide ancheta.

Se ridică şi m-am ridicat şi eu. Îşi ridică o mână.

— Deşi, cred că mai degrabă o să fie în avantajul tău.

Ne-am strâns mâinile şi am ieşit. M'Gee veni după mine. Am coborât cu liftul fără să scoatem o vorbă. Când am ieşit din clădire, M'Gee a trecut pe partea dreaptă a Chryslerului meu şi a urcat în maşină.

— Ai ceva de pileală în maghernița ta?

— O grămadă, i-am zis.

— Hai să vedem.

Am pornit maşina şi am condus spre vest pe First Street, printr-un tunel lung şi zgomotos. Când am ieşit din el, M'Gee mi-a zis:

— Data viitoare când îţi mai trimit un client, sper că n-o să-l faci tocătură, băiete.

Am condus mai departe prin seara liniştită până la Berglund. Mă simţeam obosit şi bătrân şi fără nici un rost pe lume.

SFÂRȘIT

CORTINA

1.

Prima oară când l-am văzut pe Larry Batzel, era mort de beat, în faţă la Sardi's, într-un Rolls-Royce luat la mâna doua. Era cu o blondă înaltă, cu nişte ochi pe care n-aveai cum să-i uiţi cu una cu două. Am ajutat-o să îl împingă de sub volan, astfel încât să poată conduce ea maşina.

A doua oară când l-am văzut nu mai avea nici Rolls, nici blondă şi nici măcar vreo slujbă. Nu avea decât draci şi un costum care ar fi trebuit călcat. Şi-a amintit de mine. Era genul ăla de beţiv.

Am băgat în el destule pahare ca să îl fac să se simtă bine, şi jumătate din ţigările mele. După aceea, ne obişnuisem să ne mai vedem din când în când, „între două filme”. Am ajuns să îl şi împrumut cu nişte bani, deşi nu prea ştiu de ce. Era o brută mare şi arătoasă, cu nişte ochi blânzi ca de vacă, cu ceva inocent şi cinstit în ei. Ceva greu de găsit în meseria mea.

Partea nostimă era că fusese degustător de băuturi pentru un gangster destul de tare înainte de abrogarea Legii Prohibiţiei. Nu a reuşit să se angajeze în cinematografie şi după un timp nu l-am mai văzut deloc.

Apoi, într-o bună zi, m-am trezit din senin cu un cec cu o sumă care îngloba tot ce îmi datora şi un bilet pe care scria că are o slujbă la mesele de joc de la Dardanella Club, şi mă invita să îi fac o vizită. Mi-am dat seama că revenise în lumea interlopă.

Nu m-am dus să îl văd, dar am aflat într-un fel sau altul că localul era ţinut de Joe Mesarvey şi că Joe Mesarvey era însurat cu blonda cu ochi trăznet, cea cu care fusese atunci în Rolls. Dar tot nu m-am dus.

Şi apoi, într-o dimineaţă foarte devreme, când m-am trezit, între fereastră şi patul meu era o siluetă neclară, în picioare. Storurile fuseseră lăsate şi probabil ăsta fusese motivul pentru care mă trezisem.

Silueta era masivă şi avea un pistol în mână.

M-am întins şi m-am frecat la ochi.

— O.K., am zis cu voce posacă. În pantaloni am douăzeci de dolari şi ceasul de mână face douăzeci şi şapte şi cincizeci de cenţi. N-o să poţi lua mai mult de-atât.

Silueta s-a îndreptat spre fereastră şi a ridicat storul câţiva centimetri, apoi s-a aplecat să se uite în stradă. Când s-a întors, am văzut că era Larry Batzel.

Avea faţa trasă şi obosită şi nu i-ar fi stricat să se bărbierească. Era îmbrăcat în haine de seară, peste care purta un trenci închis la culoare, cu pieptul dublu, iar la butoniera reverului îi atârna un trandafir pitic, veştejit.

S-a aşezat şi a ţinut câteva clipe pistolul pe genunchi, înainte să îl pună deoparte tresărind, de parcă atunci ar fi observat că îl are în mână.

— O să mă duci la Berdoo, a zis. Trebuie să o şterg din oraş. Au pus ochii pe mine.

— O.K., am zis. Povesteşte-mi.

M-am ridicat pe pat în fund şi mi-am lăsat picioarele goale pe carpetă. Mi-am aprins o ţigară şi m-am uitat la ceas. Era cinci şi jumătate.

— Ţi-am desfăcut broasca cu o bucată de celuloid, a zis. Odată şi-odată va trebui să foloseşti şi tu lanţul de siguranţă pe timpul nopţii. Nu mai ştiam sigur numărul apartamentului şi n-am vrut să trezesc toată casa.

— Data viitoare încearcă mai întâi la cutiile poştale. Nu mai sunt tipul dur de pe vremuri. Dar, dă-i drumul. Nu eşti beat, nu?

— Aş fi vrut să fiu, dar mai întâi trebuie să dispar. Sunt nervos ca un şarpe cu clopoţei. Pe vremuri parcă eram mai tare. Ai citit despre dispraiţia lui O'Mara, desigur.

— Mda.

— Oricum, ascultă-mă. Dacă vorbesc într-una, poate n-o să cedez nervos. N-aş crede să mă fi urmărit până aici.

— Ceva de băut nu cred c-o să ne facă rău, i-am spus. Scotchul e pe masa aia.

Turnă rapid în două pahare şi îmi întinse unul. Mi-am pus halatul de baie şi papucii. Am auzit cum îi clănţăneau dinţii pe pahar când a băut.

Aşeză paharul gol pe masă şi îşi strânse mâinile cu degetele încleştate.

— Îl cunoşteam destul de bine pe Dud O'Mara. Pe vremuri căram împreună marfă de la Hueneme Point. Ba chiar umblam după aceeaşi fată. Acum e măritată cu Joe Mesarvey. Dud s-a însurat cu cinci milioane de dolari. A luat-o pe cheflia aia debilă şi divorţată, fata generalului Dade Winslow.

— Cunosc toate astea, am zis.

— Bine, fii atent. Tipa l-a săltat într-un bar, cum aş sălta eu o tăviţă de cofetărie. Dar lui nu i-a plăcut modul ei de viaţă. Cred că se vedea şi cu Mona între timp. A aflat de escrocheria aia cu maşini furate a deştepţilor de Joe Mesarvey şi Lash Yeager. L-au eliminat.

— Pe dracu', am exclamat eu. Mai toarnă-ţi în pahar.

— Nu. Ascultă aici. Sunt două chestii. În noaptea în care O'Mara a tras cortina, nu în noaptea despre care scriu ziarele, a dispărut şi Mona Mesarvey. Numai că, de fapt, ea n-a dispărut. Au ascuns-o într-o căsuţă, la două mile dincolo de Realito, în centura de portocali, chiar lângă un garaj pe care îl ţine un bandit pe nume Art Huck, o ascunzătoare de maşini furate. Eu l-am urmărit pe Joe până acolo.

— Cum de te-ai băgat în afacerea asta ? l-am întrebat.

— Încă mai ţin la ea. Îţi spun toate astea, pentru că şi tu ai fost de treabă cu mine, pe vremuri. După ce dispar eu, poate îţi iese ceva de-aici. Au ascuns-o acolo ca să pară că ar fi fugit împreună cu Dud. Normal că poliţaii n-au fost atât de fraieri ca să-l aresteze pe Joe după dispariţia celor doi, dar nici pe Mona n-au găsit-o. Ei au un sistem al lor de cercetare a dispariţiilor şi lucrează după sistemul ăsta.

Se ridică şi merse din nou la fereastră, uitându-se pe afară prin crăpătura îngustă.

— Jos e o maşină albastră pe care cred că am mai văzut-o, spuse el. Dar poate mă înşel, sunt o grămadă de maşini din astea.

Se aşeză din nou. N-am zis nimic.

— Locul ăsta, dincolo de Realito, e pe primul drum spre nord din Foothill Boulevard. N-ai cum să nu-l găseşti. Sunt doar două clădiri, garajul şi casa. Ceva mai încolo e o fabrică de cianură. Îţi spun toate astea…

— Bun, asta e prima chestie, l-am întrerupt. Care-i a doua?

— Banditul pe care îl folosea Lash Yeager ca şofer a călcat pe bec acum vreo două săptămâni şi a întins-o în est. Era la pământ cu banii şi i-am împrumutat cincizeci de dolari. Mi-a spus că Yeager a fost la conacul Winslow în noaptea în care a dispărut Dud O'Mara.

L-am privit lung.

— E foarte interesant, Larry, dar nu destul ca să prăjeşti ouăle deasupra. Şi pe urmă, avem un departament al poliţiei.

— Mda. Hai să-ţi mai spun o chestie. M-am îmbătat azi-noapte şi i-am spus lui Yeager tot ce ştiam, după care mi-am dat demisia din slujba de la Dardanella. Când am ajuns acasă, cineva a tras în mine. De atunci sunt tot într-o goană. Deci, mă duci la Berdoo?

M-am ridicat. Eram în mai, dar mie îmi era frig. Şi lui Larry Batzel îi era frig, deşi avea pardesiul pe el.

— Bineînţeles, am zis. Dar hai să nu ne grăbim. Cred că mai târziu o să fie mai bine. Mai toarnă-ţi un pahar. Nu ai de unde să ştii că l-au eliminat pe O'Mara.

— Dacă a aflat de escrocheria cu maşinile furate, şi Mona fiind căsătorită cu Joe Mesarvey, sigur i-au făcut bucata. Era exact genul ăsta de om.

M-am ridicat şi am pornit către baie. Larry s-a dus din nou la fereastră.

— E tot acolo, mi-a spus peste umăr. Ştii că s-ar putea să fii împuşcat dacă vii cu mine?

— Nu cred că mi-ar face plăcere, i-am spus.

— Eşti un ticălos simpatic, Carmady. Cred că o să plouă. Nu mi-ar

place să mă îngroape pe o vreme ca asta. Tu ce zici?

— Vorbeşti al dracului de mult, am zis şi am intrat în baie.

A fost pentru ultima oară când am vorbit cu el.

2.

L-am auzit mişcându-se prin casă în timp ce mă bărbieream, dar nu şi după ce am intrat sub duş. Când am ieşit plecase. Am dat draperia la o parte şi m-am uitat în chicinetă. Nu era acolo. Am pus un halat pe mine şi am ieşit pe hol. Casa scărilor era goală, cu excepţia băiatului care aducea laptele şi care îşi începea treaba de la parter, punând sticlele lângă pachetele cu ziarele de dimineaţă, în dreptul uşilor.

— Hei, l-am strigat pe lăptar, a trecut un tip adineaori pe lângă tine?

S-a uitat la mine peste umăr, din colţul coridorului unde era şi a deschis gura să îmi răspundă. Era un băiat drăguţ, şi avea dinţii albi şi strălucitori. Îmi aduc bine aminte, dinţii pentru că tocmai mă uitam la ei când s-au auzit împuşcăturile.

Nu erau nici prea aproape, dar nici prea departe. Undeva în spatele blocului unde erau garajele, sau pe alee. La început s-au auzit două împuşcături tari, rapide, apoi duduitul unei maşini de nituit. O rafală de cinci sau şase, un zgomot încântător pentru un lucrător în construcţii de poduri. Apoi s-a auzit zgomotul unui motor de maşină.

Lăptarul şi-a închis gura de parcă i-ar fi fost acţionată de un vinci. Ochii îi erau mari şi goi în timp ce se uita la mine. A aşezat cu grijă sticlele pe pragul uşii de lângă el şi s-a lipit de perete cu spatele.

— Cred că au fost împuşcături, a zis.

Totul a durat câteva secunde, dar mie mi s-a părut că a trecut o jumătate de oră. M-am întors în apartament, am aruncat la repezeală nişte haine pe mine, n-am ratat câteva colţuri ale biroului şi am ieşit într-un suflet pe hol. Era la fel de gol, chiar şi cu lăptarul lipit de perete. Sunetul unei sirene se tânguia undeva în apropiere. Un cap chel cu o figură mahmură se iţi în deschizătura unei uşi şi emise un fel de strănut.

Am coborât pe scările din spate.

În holul de jos erau două sau trei persoane. Am ieşit în spate. Garajele erau pe două rânduri, faţă în faţă, între ele fiind o alee de ciment, iar în capătul aleii mai erau două garaje care o astupau, lăsând doar un spaţiu mic de trecere pentru persoane. Doi copii tocmai intraseră pe acolo şi veneau spre noi. Erau la vreo treizeci de metri.

Larry Batzel era pe burtă, cu pălăria pe jos, cam la un metru de el, şi cam la o jumătate de metru de mâna lui. Pe ciment se afla un automat mare şi negru. Încheieturile îi erau contorsionate, probabil se rotise în cădere. Sângele îi năclăise un obraz, părul blond şi gâtul şi se întindea într-o băltoacă pe ciment, lângă el. Doi poliţişti cu aparate de radio, lăptarul şi un bărbat într-un tricou maro şi o salopetă fără piept erau aplecaţi deasupra lui. Omul în salopetă era portarul nostru.

M-am dus spre ei şi am ajuns în acelaşi timp cu cei doi puşti care intraseră pe alee, prin spărtură. Lăptarul s-a uitat la mine cu o privire stranie, înţepenită. Unul din poliţişti se îndreptă şi spuse:

— Îl cunoaşteţi careva, băieţi? Încă mai are juma' de faţă.

Nu mi se adresase mie. Lăptarul dădu din cap, privindu-mă cu coada ochiului. Portarul spuse:

— Nu stă aici. Probabil era în vizită, da'i cam devreme pentru vizite, ei?

— Are haine de chef pe el. Probabil cunoşti mai bine casa asta decât mine, zise el dur.

Scoase un carneţel.

Celălalt poliţist se ridică şi el, clătină din cap şi porni spre casă, cu portarul pe urmele lui.

Poliţistul cu carneţelul îndreptă un deget spre mine şi mă întrebă cu voce răguşită:

— Dumneata ai ajuns primul după ceilalţi doi. Poţi să ne spui ceva?

M-am uitat la lăptar. Pentru Larry Batzel tot nu mai conta, iar eu trebuia să îmi câştig existenţa. Oricum, încă nu era o poveste de spus lângă maşina poliţiei.

— Doar am auzit împuşcăturile şi am venit într-o fugă, am zis.

Poliţistul a luat-o drept un răsuns. Lăptarul a privit cerul cenuşiu şi nu a spus nimic.

După o vreme m-am întors în apartament şi am terminat cu îmbrăcatul. Când am dat să-mi iau pălăria de pe măsuţa de lângă oglindă, am văzut micul trandafir pe o foaie de hârtie scrisă.

„Eşti un băiat bun, dar o să încerc să mă descurc singur. Dă-i trandafirul Monei, dacă o să ai ocazia. Larry.”

Am băgat obiectele în portofel şi m-am întremat cu un whisky.

3.

Pe la trei după-amiază eram în holul principal al casei Winslow şi aşteptam să se întoarcă majordomul. Îmi petrecusem ziua încercând să mă ţin cât mai departe de apartamentul meu şi de birou, ca şi de oamenii legii. Desigur, nu era decât o problemă de timp până la confruntarea cu aceştia, dar vroiam să vorbesc întâi cu generalul Dade Winslow. Părea destul de greu de găsit.

În jurul meu atârnau o mulţime de tablouri, majoritatea portrete. Mai erau şi două statui şi mai multe armuri înnegrite de vreme, aşezate pe piedestale de lemn întunecat. Deasupra uriaşului cămin din marmură atârnau două fanioane de cavalerie, muşcate de gloanţe, sau poate ciupite de molii, încrucişate într-o cutie de sticlă, iar dedesubt, portretul unui bărbat zvelt, cu o privire plină de viaţă, bărbos şi cu mustaţa răsucită, îmbrăcat într-o uniforma ce părea să fie din timpul războiului din Mexic. Era probabil tatăl generalului Dade Winslow. Generalul însuşi era destul de bătrân, dar nu putea fi totuşi chiar atât de bătrân.

A apărut în sfârşit majordomul şi mi-a comunicat că generalul Winslow se afla în seră şi că, dacă doream, mă ruga să îl urmez.

Am trecut prin uşile cu vitraliu din spate şi am mers pe lângă nişte peluze către un pavilion mare de sticlă, undeva în spatele garajelor. Majordomul mi-a deschis o uşă şi am pătruns într-un soi de vestibul,

apoi a închis-o imediat ce am fost înăuntru. Aerul era aproape fierbinte. A mai deschis o uşă şi de data asta era chiar fierbinte.

Încăperea era ca un cazan cu aburi. Pereţii şi tavanul camerei de sticlă erau suprasaturaţi de umiditate. În lumina difuză, plante tropicale enorme îşi întindeau peste tot florile şi crengile şi mirosul lor era aproape la fel de puternic ca al alcoolului aflat la temperatura de fierbere.

Majordomul, un bărbat în vârstă, cu părul alb, subţire, dar încă în putere, îmi ţinea crengile plantelor ca să trec. Am ajuns într-un fel de luminiş, în mijlocul încăperii. Un uriaş covor turcesc roşu aprins era întins peste dalele hexagonale de piatră. În mijlocul covorului se afla un fotoliu-balansoar şi de pe el, învelit într-un pled de călătorie, ne privea un bărbat foarte în vârstă.

Singurul lucru viu de pe figura lui îl constituiau ochii. Negri, adânci, strălucitori, de neclintit. Restul feţei era o mască plumburie a morţii, tâmplele scobite, un nas ascuţit, urechile cu lobii ieşiţi în afară şi gura, o linie subţire şi albă. Era învelit pe jumătate într-un halat roşu destul de uzat, iar restul în pled. Pe ţeasta goală i se vedeau câteva smocuri de păr alb.

— Domnul Carmady, domnule general, spuse majordomul.

Bătrânul mă privi îndelung, apoi se auzi o voce ascuţită:

— Adu un scaun pentru domnul Carmady.

Majordomul trase până la mine un scaun de răchită. M-am aşezat şi mi-am pus pălăria pe podea. Majordomul mi-a luat-o.

— Brandy, spuse generalul. Cum preferaţi brandy-ul, domnule?

— Indiferent, am zis eu.

Pufni pe nas. Majordomul dispăruse. Generalul se uită la mine, fără să clipească.

— Eu îl beau întotdeauna cu şampanie, spuse. O treime din pahar brandy, peste care torn şampania. Iar şampania rece, ca la Valley Forge. Sau mai rece, dacă se poate mai rece.

Ceva ca o chicoteală ieşi din adâncurile lui.

— Nu că aş fi fost vreodată la Valley Forge, spuse el. Chiar aşa rău

n-am ajuns. Puteţi fuma, domnule.

I-am mulţumit şi i-am spus că sunt prea obosit ca să mai fumez, cel puţin o perioadă. Am scos o batistă şi mi-am tamponat fruntea.

— Puteţi să vă daţi haina jos, domnule. Dud întotdeauna o făcea. Orhideele au nevoie de căldură, domnule Carmady, ca şi anumiţi oameni bătrâni şi bolnavi.

Mi-am dat jos haina, o haină mai rezistentă la ploaie, pe care o luasem cu mine. Era o vreme umedă. Larry Batzel îmi spusese că va ploua.

— Dud este ginerele meu. Dudley O'Mara. Am impresia că ai să-mi spui ceva despre el.

— Doar ce-am auzit, am spus. N-am vrut să mă amestec în treaba asta fără acordul dumneavoastră, domnule general.

Continua să mă fixeze.

— Eşti detectiv particular. Bănuiesc că doreşti să fii plătit.

— Ei bine, lucrez în branşa asta, am spus, dar asta nu înseamnă că trebuie să fiu plătit la fiecare respiraţie. E doar ceva de care am auzit. Poate dumneavoastră doriţi să pasaţi treaba serviciului de persoane dispărute.

— Înţeleg, spuse el încet. Ceva scandalos.

Majordomul apăru înainte de a fi apucat să-i răspund. Împingea o măsuţă cu rotile pentru băuturi. O aşeză lângă mine, îmi amestecă brandy cu sifon, după care dispăru. Am sorbit din băutură.

— Se pare că e vorbă de o fată, am spus. O cunoştea dinainte de a se însura cu fiica dumneavoastră. Acum e măritată cu un escroc. Se pare…

— Ştiam toate astea, m-a întrerupt el, şi nu dau doi bani pe ele. Tot ce vreau eu să ştiu este unde se află şi dacă e sănătos. Şi dacă e fericit.

L-am privit cu ochii holbaţi. După un timp, am spus, şovăitor:

— Poate că aş reuşi să o găsesc pe fată, sau poate că băieţii de la poliţie ar reuşi, dacă le-aş spune ce ştiu.

Smuci uşor de capătul pledului şi înclină puţin capul, cam vreo doi

centimetri. Mi s-a părut că e da acord. Apoi a vorbit cu mare greutate:

— Poate că cer prea mult pentru un om atât de bolnav cum sunt eu, dar vreau să mă fac bine înţeles. Ştiu că sunt o ruină. Am amândouă picioarele paralizate, ca şi jumătatea de jos a corpului. Nu am poftă de mâncare şi nici să dorm prea bine nu pot. Sunt sătul de mine şi sunt o pacoste pe capul celorlalţi. Dud îmi lipseşte. Obişnuia să vină aici şi să petreacă o grămadă de timp cu mine. De ce, numai Dumnezeu ştie.

— Ei bine… am început eu.

— Taci din gură. Eşti cu mult mai tânăr decât mine, aşa că voi fi foarte direct. Dud m-a părăsit fără să-mi spună la revedere. Nu e stilul lui. Şi-a luat maşina într-o seară, a plecat şi de atunci nimeni nu a mai auzit de el. Dacă s-a săturat de nebuna de fiică-mea şi a avut chef de alte femei, e-n regulă. A avut o nebunie de moment şi a plecat fără să-şi ia la revedere, iar acum îi pare rău. De asta n-a mai dat nici un semn de viaţă. Găseşte-l şi spune-i că îl înţeleg. Asta-i tot, doar dacă nu are cumva nevoie de bani. Dacă îi trebuiesc bani, poate să aibă câţi doreşte.

Obrajii lui plumburii căpătaseră o tentă rozalie acum. Ochii îi erau mai strălucitori, dacă aşa ceva mai putea fi posibil. Se lăsă încet pe spate şi închise ochii.

Mi-am terminat băutura dintr-o înghiţitură şi am, zis:

— Haideţi să presupunem că a dat de necazuri. Vreau să spun, cu bărbatul tipei, Joe Mesarvey.

Îşi deschise ochii şi clipi de câteva ori.

— Nu un O'Mara, spuse el. Nu e genul de tip care sa intre în încurcături.

— O.K. Să mai trec pe la poliţie, unde am aflat de tipa asta?

— În nici un caz. N-au făcut nimic. Lasă-i în continuare să nu facă nimic. Găseşte-l singur. O să-ţi plătesc o mie de dolari, chiar dacă n-o să faci altceva decât să traversezi strada. Spune-i că aici totul e în regulă. Spune-i că bătrânul o duce bine şi că îi transmite toate cele bune. Asta-i tot.

Nu îi puteam spune. Dintr-o dată nu i-am mai putut spune nimic din ceea ce îmi spusese Larry, nimic din ceea ce i se întâmplase lui Larry,

nimic. Am băut restul de brandy, m-am ridicat şi mi-am pus haina. Am spus:

— Sunt prea mulţi bani pentru o misiune ca aceasta, domnule general Winslow. O să mai discutăm despre asta mai târziu. Am acordul dumneavoastră de a acţiona în felul meu?

Apăsă butonul unei sonerii de pe braţul balansoarului.

— Doar să îi spui, zise el. Vreau să ştiu că e bine şi vreau ca el să ştie că sunt bine. Asta e tot, doar dacă nu îi trebuie bani. Acum o să te rog să mă scuzi. Sunt obosit.

Îşi închise ochii. Am străbătut jungla în direcţie inversă şi majordomul m-a întâmpinat în uşă cu pălăria mea în mână.

Am luat o gură de aer proaspăt şi i-am spus:

— Domnul general doreşte să vorbesc cu doamna O'Mara.

4.

Un covor alb acoperea camera dintr-un perete în altul. Draperiile sidefii imense cădeau în falduri pe covorul alb, mult în faţa ferestrelor. Ferestrele dădeau spre poalele întunecate ale dealurilor şi atmosfera din spatele lor era întunecată. Încă nu începuse să plouă, dar vremea crea o senzaţie apăsătoare.

Doamna O'Mara era întinsă într-un fotoliu alb, fără papuci şi cu ciorapi de culoarea pielii, din cei care nu se mai poartă. Era înaltă, brunetă şi avea o gură îmbufnată. Era arătoasă, dar frumuseţea i se oprea aici. Mi-a spus:

— Cu ce, Doamne iartă-mă, aş putea eu să te ajut ? Totul e cunoscut. Ba chiar al dracului de cunoscut. Singurul lucru necunoscut eşti tu, nu-i aşa?

— Ei, nici chiar aşa, am zis. Sunt un copoi particular care s-a băgat într-o afacere măruntă.

S-a întins după un pahar pe care nu îl observasem, dar după care ar fi urmat să mă uit, ţinând cont de faptul că era fără papuci şi de felul în care vorbea. L-a băut nepăsătoare şi a apăsat butonul unei sonerii.

— L-am cunoscut într-un bar clandestin, îmi spuse cu un râs scurt. Un traficant de alcool deosebit de arătos, cu părul ondulat şi rânjet irlandez. Aşa că l-am luat de bărbat. Un mod de a scăpa de plictiseală. Cât despre el, chiar şi afacerea cu băuturile era pur accidentală. Ce vrei, în lipsă de alte distracţii…

A aşteptat să spun cum că ar mai fi putut fi şi alte motive, dar nu ca şi cum ar fi ţinut foarte mult la asta. Am zis doar:

— Nu l-aţi văzut plecând în ziua în care a dispărut?

— Nu. Îl vedeam foarte rar plecând sau venind. Cam aşa era treaba.

A mai luat o înghiţitură din pahar.

— Aha, am mârâit eu. Dar, desigur, nu v-aţi certat.

Aşa ceva nu se făcea în lumea lor.

— Există mai multe feluri de a te certa, domnule Carmady.

— Mda. Mă bucur că aţi spus asta. Desigur, ştiaţi de fata aia.

— De când aşteptam să-mi deschid inima în faţa bătrânului detectiv al casei. Da, ştiam de fata aia.

Îşi răsuci o şuviţă de păr albastru închis după ureche.

— Ştiaţi de ea înainte ca el să dispară? am întrebat politicos.

— Bineînţeles.

— De unde?

— Nu-ţi prea pierzi vremea, aşa-i ? Relaţii, parcă aşa se spune.

— Cunoaşteţi gaşca de la Dardanella?

— Mda. Tatăl dumneavoastră s-a căsătorit la o vârstă destul de înaintată, nu-i aşa?

Am văzut cum îi dispare culoarea din obraji. Aş fi vrut să se enerveze, dar nu s-a întâmplat nimic. A zâmbit şi culoarea i-a revenit în obraji, în timp ce suna din nou.

— Foarte înaintată, a zis, dacă ai impresia că asta te ajută cu ceva.

— Nu, nu mă ajută, am spus.

În cameră a intrat o servitoare cu o figură foarte reţinută şi a pregătit două pahare cu băutură. I-a dat unul doamnei O'Mara şi pe celălalt l-a pus lângă mine. A ieşit, lăsând să se vadă de sub fusta scurtă

o splendidă pereche de picioare.

Doamna O'Mara a aşteptat să se închidă uşa, apoi a zis:

— Treaba asta l-a marcat profund pe tata. Aş fi vrut ca Dud să fi scris o scrisoare, sau să trimită o telegramă, să facă ceva.

Am spus încet:

— E un om bătrân, un om foarte bătrân, dărâmat, aproape cu un picior în groapă. Un interes subţire, ca un fir, îl mai ţine în viaţă. Firul se rupe şi nimeni nu dă doi bani pe el. Încearcă să se comporte ca şi cum nici lui nu i-ar păsa. Eu n-aş spune despre el că este profund marcat de ceva. Aş spune că dă dovadă de o puternică tărie de caracter.

— Foarte galant, spuse ea, cu ochii aţintiţi asupra mea ca nişte cuţite. Dar observ că nu te-ai atins de pahar.

— Trebuie să plec, am spus. Vă mulţumesc pentru tot.

Îmi întinse o mână subţire şi bronzată, aşa că m-am apropiat de ea şi i-am atins-o. Un fulger izbucni deodată în spatele dealurilor, urmat de un tunet asurzitor, care făcu geamurile să zdrăngăne. Doamna O'Mara tresări, speriată. Am coborât scara acoperită cu dale până în hol şi majordomul a apărut din umbră, deschizându-mi uşa.

Am privit în jos spre şirul de terase decorate cu ronduri de flori şi copaci aduşi din alte regiuni şi replantaţi aici, care se termina cu o împrejmuire metalică dublă, cu gard viu de doi metri în interior şi ţepuşe aurite deasupra. Un drum cobora dealurile în serpentină spre nişte porţi mari de fier şi o cabină de pază.

Dincolo de proprietate, dealul cobora într-o pantă lină spre oraş şi spre puţurile vechi de petrol din La Brea, zonă de curând transformată pe jumătate în parc public, restul rămânând o pustietate de teren arid. Câteva din vechile sonde de lemn rămăseseră în picioare. Acestea puseseră baza averii familiei Winslow, iar mai apoi familia se mutase mai sus, pe deal, destul de departe, ca să nu mai miroase apa stătută, colectată în puţuri, dar nu chiar atât de departe încât atunci când priveau pe ferestrele de la faţadă, să nu vadă de unde le provenea averea.

Am coborât scările pavate cu dale printre pajiştile înverzite. Pe

una din ele, un puşti brunet şi palid la faţă, de vreo zece sau unsprezece ani, se distra aruncând săgeţi într-o ţintă atârnată de un copac.

— Eşti tânărul O'Mara ? l-am întrebat.

Se aşeză pe o bancă de piatră, cu patru săgeţi în mână şi îmi aruncă o privire rece prin ochii indiferenţi, o privire de om matur.

— Numele meu este Dade Winslow Trevillian, mârâi el.

— Oo... atunci, nu Dudley O'Mara este tatăl tău.

— Bineânţeles că nu. Vocea îi era dispreţuitoare. Tu cine eşti?

— Sunt detectiv. Îl caut pe tatăl... pe domnul O'Mara.

Asta nu reuşi să ne facă mai apropiaţi. Detectivii nu însemnau nimic pentru el. Tunetele se prăvăleau printre dealuri cu un asemenea zgomot că aveai impresia că o turmă de elefanţi se joacă de-a prinselea. Mi-a venit o altă idee.

— Pariez că nu bagi patru săgeţi din cinci în cercul din mijloc, de la zece metri.

Interesul i se trezi brusc.

— Cu astea?

— A-ha.

— Pe cât pariezi? se repezi el.

— Un dolar.

Alergă la ţintă, o curăţi de săgeţile înfipte, se întoarse lângă mine şi luă poziţia de tragere.

— Hei, nu sunt zece metri, i-am zis.

Îmi aruncă o privire scârboasă şi mai făcu câţiva paşi înapoi de la bancă. Am rânjit, dar imediat rânjetul mi-a îngheţat pe buze.

Mâna lui mică a aruncat atât de repede încât aproape că n-am putut-o urmări. Cinci săgeţi înfipte în centrul auriu al ţintei în mai puţin de cinci secunde. M-a privit triumfător.

— Doamne, dar eşti chiar bun, domnişorule Trevillian, am mormăit eu şi am scos un dolar.

Mâna lui mică l-a înhăţat mai repede decât înghite un păstrăv o momeală. L-a făcut să dispară instantaneu.

— Asta-i nimic, a chicotit el. Ar trebui să vii să mă vezi la standul

de tir din spatele garajelor. Nu vrei să mergem acolo să mai facem nişte pariuri?

Am privit înapoi spre deal, şi am observat spatele unei construcţii joase, văruite în alb, aproape lipită de terasament.

— Ba da, dar nu astăzi, i-am spus. Poate data viitoare, când o să vă mai fac o vizită. Deci Dud O'Mara nu e tatăl tău. Dar dacă dau de el, o să te bucuri?

A dat din umerii săi slabi şi ascuţiţi, acoperiţi de tricoul maroniu.

— Normal. Dar crezi că o să reuşeşti tu ce n-a putut poliţia?

— Ar fi o chestie, am zis, şi l-am părăsit.

Am coborât pe lângă zidul de cărămizi până ce s-au terminat pajiştile şi apoi am luat-o de-a lungul gardului viu spre poartă. Prin gard se vedea din loc în loc sclipirea panglicii de asfalt a şoselei. Aproape de căsuţa portarului am zărit maşina albastră, în şosea. Era o maşină joasă, curată, părea ceva mai uşoară decât o maşină de poliţie, dar cam de aceeaşi mărime. Ceva mai încolo mi-am văzut parcată maşina sub un arbore de piper.

Am stat puţin să mă uit la maşina albastră prin gardul viu. În oglinda retrovizoare din interior am observat fumul de la ţigara cuiva. M-am întors şi am privit spre deal. Micul Trevillian dispăruse undeva, probabil să-şi îngroape dolarul, dacă undolar însemna ceva pentru el.

M-am aplecat şi am scos Lugerul de 7,65 pe care îl purtam în ziua aceea şi mi l-am vârât în şosetă, cu ţeava în jos, până în pantoful stâng. Puteam să umblu destul de lejer, dar nu prea repede. M-am îndreptat spre poartă.

Era inchisă şi nimeni nu putea trece prin ea dacă nu avea permisiunea casei. Portarul, un tip solid, cu o armă sub braţ, a ieşit şi mi-a dat drumul printr-o uşiţă laterală. Am mai stat un minut de vorbă cu el lângă barele porţii, filând maşina.

Părea în regulă. Înăuntru erau doi tipi. Era parcată la vreo treizeci de metri mai încolo, în umbra zidului. Strada era foarte strâmtă şi nu avea trotuare. Maşina mea era foarte aproape.

Am păşit repede pe pavajul întunecat şi m-am urcat în maşină. M-

am aplecat rapid spre un compartiment mascat, unde aveam un pistol de rezervă, un Colt de poliţie. Mi l-am băgat în tocul de sub braţ şi am pornit motorul.

Am deblocat frâna de mână şi am pornit. Ploaia a început brusc, cu picături mari şi cerul se făcuse negru ca boneta lui Carrie Nation, dar nu suficient de negru ca să nu observ cum maşina albastră se desprinde de rigolă şi se ia după mine.

Am dat drumul la ştergătoarele de parbriz şi am accelerat rapid până la şaizeci pe oră. Făcusem doar vreo doi kilometri când au dat drumul la sirenă. Mă păcăliseră. Strada era liniştită, de o linişte mormântală. Am încetinit şi am tras pe marginea drumului. Maşina s-a oprit lângă a mea şi am văzut gaura neagră a ţevii unei mitraliere care se iţea pe geamul crăpat al uşii din spate.

În spatele ei era o faţă subţire cu ochii roşii şi gura crispată. Zgomotul ploii, al ştergătoarelor de parbriz şi al celor două motoare a fost străpuns de o voce:

— Hai aici, la noi. Şi fii cuminte, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Nu erau poliţişti, dar oricum, nu mai conta. Am oprit motorul, am aruncat cheile maşinii pe podea şi am ieşit din maşină. Bărbatul de la volan nu s-a uitat la mine. Cel din spate mi-a deschis uşa şi s-a tras puţin înapoi cu mitraliera. Am intrat în maşină.

— O.K., Louie, percheziţionează-l.

Şoferul a coborât de la volan şi a venit în spate, lângă mine. Mi-a luat Coltul de la subţioară, mi-a pipăit la piept şi la brâu, apoi m-a căutat în buzunare.

— E curat, a zis şi s-a întors la locul lui la volan.

Omul cu mitraliera s-a întins şi a luat Coltul meu de la şofer, apoi a lăsat mitraliera pe podeaua maşinii şi a acoperit-o cu o pătură cafenie. S-a lăsat pe spate, relaxat, cu Coltul pe genunchi.

—O.K., Louie, să mergem.

5.

Am mers, cu ploaia duruind blândă şi leneşă pe acoperişul maşinii, şiroind oblic spre spate, pe ferestrele laterale. Am străbătut serpentinele dealului, printre proprietăţi imense ale căror case se vedeau în depărtare, adunate din loc în loc, imagini neclare de frontoane umede, printre copacii uzi.

O pală de fum de ţigară îmi trecu pe la nas şi bărbatul cu ochii roşii mă întrebă:

— Ce ţi-a spus?

— Destul de puţin. Că Mona a dispărut în noaptea despre care au scris ziarele. Bătrânul Winslov ştia şi el.

— Nu trebuia să sape prea adânc s-o afle, spuse Ochi-roşii. Sticleţii n-au făcut-o. Altceva?

— A zis că cineva a tras în el. Vroia să-l scot din oraş. În ultimul moment, însă, a şters-o de unul singur. Habar n-am din ce cauză.

— Mai toarnă, puişor, zise Ochi-roşii cu voce uscată. Altfel n-ai cum să scapi.

— Asta-i tot ce-a fost, am zis şi am privit ploaia pe geam.

— Te-a angajat bătrânul să lucrezi pentru el?

— Nu, e prea zgârcit.

Ochi-roşii izbucni în râs. Pistolul din pantof îmi părea greu şi instabil şi foarte departe. Am zis:

— S-ar putea ca asta să fie tot ce se ştie despre O'Mara.

Omul din faţă se întoarse puţin şi mârâi peste umăr:

— Unde dracu' zici că-i strada aia?

— Sus, pe Beverly Glen, dobitocule. Mulholland Drive.

— O, la dracu', aia nu-i deloc pavată.

— Las' c-o s-o pavăm cu puişorul ăsta, spuse Ochi-roşii.

Zona proprietăţilor se îngusta şi stejarii pitici începeau să populeze tot mai des pantele dealurilor.

— Nu eşti băiat rău, îmi spuse Ochi-roşii, doar că eşti zgârcit, ca ăla bătrân. Te-ai prins? Noi vrem să ştim tot ce-a spus tipul ăla, şi de-abia

după aia o să ştim dacă te terminăm sau nu.

— Ia mai du-te şi dracu', i-am zis. Oricum, n-o să mă, credeţi.

— Încearcă-ne. Asta-i o treabă simplă pentru noi. O rezolvăm şi trecem la alta.

— Trebuie să fie o meserie interesantă, am zis. Atâta timp cât ţine.

— O să-ţi crape capul într-o zi de deştept ce eşti, băiete.

— Mi s-a întâmplat deja, dar mai demult, când tu erai la școala de corecţie. Şi tot nemulţumit sunt de mine.

Ochi-roşii râse din nou. Nu părea un tip prea fanfaron.

— Din câte ştim noi, ai fost corect cu poliţaii. N-ai vorbit prostii de dimineaţă, aşa-i?

— Dacă zic da, poţi să termini cu mine acum. O.K.

— Ce-ai zice de nişte bănuţi, să ai pentru piaţă, şi să uiţi toată povestea?

— Nici pe-asta nu pot s-o cred.

— Ba da, aşa o să facem. Asta e ideea. Facem o treabă, apoi trecem la alta. Noi suntem o organizaţie. Dar tu locuieşti aici, ai o clientelă şi afacerile tale. O să joci cu noi.

— Sigur, am zis. O să joc cu voi.

— Noi niciodată, spuse Ochi-roşii cu blândeţe, niciodată nu ne dăm la oficiali. Nu e bine pentru comerţ.

Se trase puţin pe spate, cu arma pe genunchiul drept şi se căută într-un buzunar interior. Puse pe genunchi un portofel gros şi scoase din el două bancnote pe care le întinse pe banchetă. Îşi puse portofelul la loc.

— Sunt ale tale, îmi spuse cu voce gravă. N-o să mori două zile dacă-ţi scoţi telefonul din priză.

Am luat hârtiile. Două de cinci sute. Le-am îndoit şi le-am băgat în vestă.

— Corect, am spus. De-acum nu mai sunt un oficial, aşa-i?

— Gândeşte-te la asta, detectivule.

Ne-am rânjit unul altuia, doi flăcăi de treabă mergând alături într-

o lume dură şi neprietenoasă. Apoi Ochi-roşii şi-a întors capul rapid.

— O.K., Louie. Renunţăm la treaba de pe Mulholland. Trage pe dreapta.

Maşina era chiar la jumătatea unei curbe lungi şi pustii a dealului. Ploaia cădea sub forma unor perdele cenuşii pe panta dealului. Nu se vedea nici cerul, nici orizontul. Pe o rază de două sute de metri nu era nimic viu, exceptând maşina noastră.

Şoferul se aplecă peste bord şi întrerupse contactul, apoi îşi aprinse o ţigară şi îşi întinse mâna pe spătarul scaunului de lângă el.

Îmi zâmbi. Avea un zâmbet drăguţ, de aligator.

— Să bem ceva pe chestia asta, zise Ochi-roşii. Mi-ar place şi mie să câştig o bătrână aşa uşor. Doar cât să-mi aplec nasul spre bărbie.

— Aia e, că tu n-ai bărbie, zise Louie, continuând să zâmbească.

Ochi-roşii aşeză pistolul pe banchetă şi scoase o sticlă plată de un sfert din buzunarul lateral al hainei. Părea o marfă bună, cu eticheta verde şi îmbuteliată de fabrică. Îi scoase dopul cu dinţii, o mirosi şi îşi linse buzele.

— Nu e trăscău ordinar înăuntru, zise el. E doar pentru clienţii casei. Ia vezi.

Se întinse şi îmi dădu sticla. I-aş fi putut prinde încheietura, dar mai era şi Louie, şi glezna mea era încă departe.

Am respirat uşor din vârful plămânilor şi am mirosit cu grijă, ţinând sticla lângă buze. În afara mirosului obişnuit de bourbon mai era ceva, ceva foarte discret, o aromă de fruct, care în altă împrejurare nu mi-ar fi sugerat nimic. Dintr-odată şi fără absolut nici un motiv, mi-am adus aminte de ceva, un lucru pe care mi-l spusese Larry Batzel, ceva de genul: „…la est de Realito, spre munţi, lângă fabrica de cianură. *”Cianură”*. Ăsta era cuvântul.

Am simţit o contractare bruscă a tâmplelor în clipa în care mi-am pus sticla la gură. Am simţit cum mi se încreţeşte pielea şi senzaţia de rece pe spate. Am ridicat sticla deasupra capului şi am produs un gâlgâit adevărat şi plin de satisfacţie. Cam o jumătate de linguriţă mi-a pătruns în gură, dar fără să rămână nici măcar o clipă.

Am tuşit scurt şi m-am aplecat dintr-odată în faţă, îndoit, tuşind înecat. Ochi-roşii a izbucnit în râs.

— Să nu-mi spui că ţi s-a făcut rău de la o singură înghiţitură, amice.

Am scăpat sticla şi m-am îndoit şi mai tare pe banchetă, tuşind violent. Genunchii mi s-au îndoit spre stânga, piciorul stâng a rămas sub mine şi mâinile mi-au căzut fără vlagă. Într-oclipă aveam pistolul în mână.

L-am împuşcat pe sub braţul stâng, aproape fără să mă uit unde trag. N-a apucat să pună mâna pe Colt, doar l-a lovit în cădere. L-am auzit urlând. Am tras un foc înspre locul unde ar fi trebuit să fie Louie.

Louie nu mai era însă acolo. Era culcat sub bancheta din faţă. Stătea acolo, liniştit şi tăcut. Maşina şi peisajul erau tăcute. Ba chiar şi răpăitul ploii pe acoperiş a fost câteva clipe tăcut.

Încă nu aveam timp să mă uit la Ochi-roşii, dar deocamdată stătea liniştit. Am aruncat Luger-ul şi am scos mitraliera de sub pled, i-am sprijinit ţeava pe braţul stâng şi am înfipt patul în umărul drept. Louie nu făcea nici un zgomot.

— Ascultă, Louie, am zis liniştit. Am puşca aia care se bâlbâie. Ce zici?

Un glonte a trecut prin tapiţeria banchetei din faţă, un glonte cu care Louie ştia că n-o să rezolve nimic. A lovit rama geamului incasabil de la portiera stângă. Din nou s-a lăsat liniştea. Apoi Louie a zis, cu voce răguşită:

— Am aici un ananas. Îl vrei?

— Trage-i siguranţa şi ţine-l aşa, i-am zis. O să am eu grijă de amândoi.

— La dracu', izbucni violent Louie. Eşti nebun? N-am nici un ananas.

M-am uitat la Ochi-roşii. Părea să stea foarte confortabil în colţul lui, rezemat de banchetă. S-ar fi putut spune că are trei ochi, unul dintre ei chiar mai roşu decât ceilalţi doi. Pentru o împuşcătură trasă pe sub braţ, ar fi trebuit să mă cam ruşinez. Era mult prea bună.

— Louie, e mort, am spus. Ce facem?

Îi puteam auzi respiraţia greoaie, deşi ploaia încetase să mai fie tăcută.

— Ieşi din maşină, a mârâit el. Îi dau drumul.

— Tu o să ieşi, Louie. Dacă nu, îi dau eu drumul.

— Doamne fereşte, amice, doar n-o să vrei să merg pe jos până acasă.

— Nu-i nevoie, Louie. O să-ţi trimit o maşină.

— Doamne fereşte, dar n-am făcut nimic. Eu doar am condus maşina.

— Astă va fi acuzaţia, Louie: conducere neatentă. Poţi aranja chestia asta, tu sau organizaţia. Ieşi afară până nu-i dau drumul la mitralieră.

Am auzit clicul de deschidere a portierei, zgomot de picioare pe podeaua maşinii, apoi paşi pe asfalt. M-am ridicat rapid cu mitraliera în poziţie de tragere. Louie era în drum, în ploaie, cu mâinile goale şi cu zâmbetul lui de aligator pe figură.

M-am întins peste piciorul ţeapăn al mortului şi mi-am recuperat Coltul şi Lugerul de pe podeaua maşinii, apoi am lăsat mitraliera grea de şapte kilograme jos. Am scos o pereche de cătuşe şi i le-am arătat lui Louie. S-a intors îmbufnat şi şi-a pus mâinile la spate.

— N-ai nici o probă împotriva mea, s-a plâns el. Am protecţie.

I-am pus cătuşele şi l-am percheziţionat de arme, dar mult mai atent decât o făcuse el cu mine. Mai avea una în afară de cea pe care o lăsase în maşină.

L-am tras pe Ochi-roşii afară din maşină şi i-am dat drumul să cadă pe asfaltul ud. A mai sângerat puţin, dar era mort. Louie îl privi amărât.

— Era un tip deştept, zise el. Era altfel. Îi plăceau şmecheriile. Salut, deşteptule.

Am scos din buzunar cheile de la cătuşe, am descuiat una, am tras-o în jos şi am potrivit-o pe o încheietură a mortului.

Ochii lui Louie se holbaseră, terorizaţi şi de pe faţă îi dispăruse şi

ultima urmă de zâmbet.

— Doamne, se tângui ei. Sfinte... Iisuse. Doar n-o să mă laşi aşa, amice?

— Adio, Louie, i-am zis. Tipul pe care l-aţi împuşcat azi dimineaţă era prieten cu mine.

— Sfinte... gemu Louie.

Am urcat în maşină şi am mers până într-un loc unde am putut să întorc. Când am coborât dealul am trecut pe lângă el. Stătea înţepenit, ca un copac lovit de trăznet, cu faţa albă ca zăpada, cu mortul la picioare cu o mână ridicată şi legată de-a lui. În ochi i se citea groaza a mii de coşmare.

L-am lăsat acolo în ploaie.

Se întuneca destul de devreme. Am lăsat maşina albastră la câteva sute de metri de a mea, am încuiat-o şi am băgat cheile în filtrul de ulei. M-am dus la maşina mea şi am condus până în centru.

Am sunat la poliţie, am cerut Biroul Omuciderii şi pe un tip, Grinell, i-am povestit pe scurt ce s-a întâmplat şi unde să îl găsească pe Louie şi maşina. I-am spus că aveam impresia că cei doi îl mitraliaseră pe Larry Batzel. Nu i-am pomenit nimic despre Dud O'Mara.

— Faină treabă, a zis Grinell răutăcios. Dar ai face bine să vii aici urgent. Avem o acuzaţie împotriva ta, făcută de un flăcău care lucrează pe o maşină de distribuit lapte. A dat telefon cam de vre-o oră.

— Sunt foarte ocupat, i-am spus. Şi trebuie să şi mănânc. Ţine-o şi tu puţin în suspensie şi apar şi eu ceva mai târziu.

— Mai bine ai veni acum, băiete. Îmi pare rău, dar aşa e maibine.

— Bine, vin, am zis.

Am închis şi am părăsit zona fără să mai pierd vremea. Trebuia să acţionez acum. Trebuia, pentru că dacă n-o făceam eram terminat.

Am mâncat undeva lângă Piaza şi am pornit spre Realito.

6.

Puţin înainte de ora opt am ajuns în dreptul a două lămpi cu neon care străluceau în ploaie, de o parte şi de alta a şoselei. Între ele era ancorată o pancartă uriaşă de tablă pe care scria: „BINE AŢI VENIT LA REALITO”.

Pe strada principală se înşirau case cu frontoane din lemn, câteva magazine grupate, luminile unei drogherii ce veneau din spatele geamurilor aburite, un roi de maşini parcate în faţa unui cinematograf în aer liber, clădirea întunecată a unei bănci pe un colţ, cu mai mulţi oameni adunaţi în faţă. Ăsta era tot Realito. Am ieşit din el şi m-am trezit din nou printre câmpiile pustii.

Trecusem de zona portocalilor, nu,mai vedeam decât câmpuri goale, poalele umilite ale dealurilor joase şi ploaia.

Cei trei kilometri de care îmi pomenise Larry s-au făcut şase până când am văzut drumul lateral şi-o lumină ştearsă ce putea proveni de după draperiile de la fereastra unei case. Chiar în momentul acela cauciucul de la roata stângă din faţă mi s-a desumflat cu un fâsâit furios. O treabă excelentă. Imediat a urmat cel din dreapta, spate, în acelaşi mod.

Am reuşit să frânez chiar în mijlocul intersecţiei. O altă treabă excelentă. Am coborât, mi-am ridicat poalele impermeabilului, am scos o lanternă subţire şi am luminat şoseaua: pe jos erau o mulţime de ţinte galvanizate cu capetele cât monezile de zece cenţi. Una dintre ele, strălucitoare, îmi făcea cu ochiul dintr-un cauciuc spart.

Aveam două pene şi doar o roată de rezervă. Mi-am înfipt bărbia în piept şi am pornit către lumina de pe drumeag.

În mod sigur nimerisem locul. Lumina venea de la o lucarnă din acoperişul garajului. Uşile mari din faţă, duble, erau bine închise, dar pe la îmbinări răzbătea o lumină albă, strălucitoare. Am aprins lanterna şi am citit: „Art Huck – Reparaţii auto şi superfinisări”.

Dincolo de garaj era o casă ceva mai retrasă de la drumul noroios, ascunsă de nişte pomi. În casă era lumină şi în faţa verandei din lemn

am văzut un mic automobil decapotabil cu prelată pusă.

Prima urgenţă erau cauciucurile, dacă aş fi putut să o rezolv, plus că ei nu mă cunoşteau. Noaptea era cam prea umedă pentru plimbări pe jos.

Am stins lanterna şi am bătut cu ea în uşă. Lumina dinăuntru s-a stins imediat. Am aşteptat în ploaie, lingându-mi picăturile de pe buza de sus, cu lanterna în mâna stângă şi cu dreapta în buzunar. Aveam din nou Lugerul în tocul de la subţioară.

Prin uşă s-a auzit o voce, nu prea încântată:

— Ce vrei? Cine e?

— Deschide, am spus. Sunt cu maşina pe şosea şi am două cauciucuri sparte şi numai unul de rezervă. Am nevoie de ajutor.

— S-a închis, domnu'. Realito e doar la o milă spre vest de aici.

Am izbit din nou în uşă. S-a auzit o înjurătură, apoi o altă voce, mai blândă.

— Un tip deştept, nu? Deschide-i, Art.

Am auzit cum se debloca un zăvor şi o jumătate de uşă s-a deschis spre interior. Am aprins lanterna şi am luminat o figură jigărită. Ceva a şuierat prin aer şi mi-a aruncat lanterna din mână, apoi am văzut un pistol îndreptat spre mine.

— Stinge lampa, domnu'. Aşa ajung unii să fie răniţi.

Lanterna zăcea aprinsă în noroi. Am stins-o şi m-am ridicat cu ea. Lumina s-a aprins în garaj şi am putut să îl văd pe omul din faţa mea. Era înalt, slăbănog, îmbrăcat într-o salopetă şiavea pistolul îndreptat spre mine.

— Hai înăuntru şi închide uşa.

Am făcut cum a zis.

— E plin pământul de ţinte în capul străzii voastre, am zis. Mi-am zis că poate nu vă mai mergeau afacerile şi...

— Nu eşti sănătos la cap? Azi după-masă a fost spartă o bancă în Realito.

— Sunt străin pe-aici, am spus şi mi-am adus aminte de lumea pe care o văzusem adunată în ploaie, în faţa băncii.

— O.K., O.K. Asta e, bandiţii cică s-ar fi ascuns undeva pe dealuri. Ai intrat în ţintele lor, nu?

— Aşa se pare.

L-am privit pe celălalt om din garaj.

Era scund, dar bine clădit, cu o faţă cafenie, rece şi cu ochii cafenii, reci. Era îmbrăcat într-o haină lungă de piele cafenie, strânsă cu un cordon, iar pe cap avea o pălărie cafenie, lăsată şmechereşte pe o sprânceană, îşi ţinea mâinile în buzunare şi părea plictisit.

În aer plutea un miros fierbinte şi dulceag de la vopseaua cu piroxilină. Într-un colţ al garajului era o limuzină mare, cu un pistol de vopsit pe bara de protecţie. Era un Buik aproape nou. Nu părea să aibă nevoie de un vopsit proaspăt.

Tipul în salopetă îşi vârî arma într-un buzunar interior şi se uită la omul în cafeniu. Acesta se uită la mine şi spuse:

— De unde eşti, străine?

— Seattle, am spus.

— Mergi spre vest, către marele ora Los Angeles?

Avea o voce uşoară, uşoară şi uscată, ca fâsâitul pe care îl produce o bucată de piele fină.

— Da, e departe de aici?

— Cam şaizeci de kilometri. Dar pe vremea asta pare mai mult. Ai venit pe drumul cel lung, nu? Prin Tahoe şi Lone Pine?

— Nu prin Tahoe, am zis. Reno şi Carson City.

— Tot lung e. Un zâmbet subţire îi trecu pe buze. Art, ia un cric şi fă-i penele.

— Ascultă, Lash… începu omul în salopetă, dar se opri de parcă cineva i-ar fi tăiat gâtul de la o ureche la cealaltă.

Aş fi putut jura că tremura. Se lăsase o tăcere de moarte. Omul cafeniu nu îşi mişcase un muşchi. Îl privi îndelung pe Art, apoi pleoapele i se lăsară încet, aproape sfios. Vocea îi era la fel de uşoară, un foşnet uscat.

— Ia două cricuri, Art. Omul a zis că are două pene.

Omul cu faţa jigărită înghiţi în sec, cu mare greutate. Merse într-

un colţ al garajului şi îşi puse o pelerină şi o pălărie, apoi luă o cheie şi un cric de mână şi împinse un cărucior cu scule spre uşă.

— Pe şosea, zici? mă întrebă aproape duios.

— Da. Poţi folosi rezerva, dacă eşti prea ocupat.

— Nu e ocupat deloc, spuse omul cafeniu şi îşi studie unghiile de la o mână.

Art ieşi cu sculele şi închise uşa. Am privit Buick-ul. Nu mă uitam la Lash Yeager. Ştiam că el trebuie să fie. Ar fi fost complet aiurea să fie doi tipi cu numele Lash în acelaşi garaj. Nu vroiam să mă uit la el, pentru că daca aş fi făcut-o, l-aş fi privit peste cadavrul lui Larry Batzel, şi mi s-ar fi văzut pe faţă. Chiar şi pentru o clipă.

Se uita şi el la Buick.

— N-avea de reparat decât ceva la tapiţerie, îmi spuse el. Dar proprietarul geme de lovele şi şoferul vroia şi el nişte dolari. Aşa că… ştii cum merge treaba.

— Normal, am spus.

Minutele treceau încet, în vârful picioarelor. Minute, lungi, apatice. După un timp s-au auzit paşi afară şi uşa s-a deschis. Lumina din interior a atins picăturile lungi de ploaie, transformându-le în sârme de argint. Art rostogoli înăuntru două roţi pline de noroi, cu o figură mohorâtă, închise uşa cu o lovitură de picior şi lăsă jos una din roţi. Ploaia şi aerul proaspăt îl făcuseră din nou nervos. Mă privi sălbatic.

— Seattle, mârâi el. Seattle… pe dracu'!

Omul cafeniu îşi aprinse o ţigară ca şi cum n-ar fi auzit nimic. Art îşi smulse impermeabilul de pe el şi ridică roata pe un dispozitiv de desfăcut anvelope, o smulse furios, luă camera şi îi puse un petic la rece, pe care îl strânse într-o menghină. Se apropie încruntat de mine, cu paşi hotărâţi şi smulse de pe perete un furtun de aer comprimat. Băgă aer în cameră cât să îi dea formă, apoi o luă cu amândouă mâinile şi o introduse într-un butoi cu apă.

Am fost şi eu fraier, dar ca echipă, s-au înţeles perfect. Nici măcar nu se priviseră de când Art se întorsese cu roţile mele.

Art a aruncat camera în sus, făcând-o să se rotească pe cealaltă

parte, a prins-o cu mâinile larg desfăcute, s-a uitat supărat peste marginea butoiului, a făcut un pas lateral scurt şi mi-a aruncat-o peste cap şi umeri, apăsând-o cu putere.

Mi-a sărit rapid în spate, lăsându-se cu toată greutatea pe cauciuc şi ţinându-l strâns lipit de corpul meu. Puteam să îmi mişc puţin mâinile, dar nu puteam să ajung la pistol.

Omul cafeniu îşi scoase mâna dreaptă din buzunar cu un fişic de monede pe care le aruncă în sus şi apoi le prindea în palmă, în timp ce se apropia cu paşi uşori de mine.

M-am împins înapoi cu putere, apoi m-am smucit cu toată forţa înainte. Exact în momentul în care Art a lăsat cauciucul din mâini şi m-a izbit cu genunchiul în spate.

M-am prăbuşit, dar n-am ştiut niciodată cum am atins podeaua. Pumnul îngreunat de fişicul de monezi m-a întâlnit la jumătatea drumului. Perfect cronometrat, perfect cântărit şi în plus ajutat de propria-mi greutate.

M-am dus ca un fir de praf în furtună.

7.

Mi se părea că acolo e o femeie. Şi că stă lângă o lampă. Lumina îmi venea în faţă, aşa că am închis ochii şi am încercat să o privesc printre gene. Era atât de platinată că sclipea ca o fructieră de argint. Era îmbrăcată cu o rochie verde de stradă, de o croială bărbătească, cu guler alb şi lăsat peste rever. La picioare avea o poşetă lucioasă cu marginile ascuţite. Fuma, iar lângă cotul ei se afla un pahar înalt cu un lichid deschis laculoare.

Am deschis ochii mai tare şi i-am spus:

— Hello.

Avea ochii pe care mi-i aminteam de când cu întâmplarea din faţă de la Sardi, cea cu Rolls-Roysul. Ochi albaştri, blânzi, minunaţi. În nici un caz nu erau ochii cuiva care se învârteşte printre băieţii răi, amatori de câştiguri rapide.

— Cum te simţi?

Vocea îi era plăcută şi catifelată.

— Excelent, i-am spus. Doar că se pare că cineva a ridicat o staţie de benzină pe figura mea.

— La ce te aşteptai, domnule Carmady? La un buchet de orhidee?

— Deci ştii cum mă cheamă.

— Ai dormit ceva, aşa că au avut destul timp să te caute prin buzunare. Doar că nu te-au îmbălsămat.

— Mi se pare corect, am zis.

Mă puteam mişca puţin, dar nu prea mult. Mâinile îmi erau la spate, încătuşate. Făcuseră o chestie destul de deşteaptă. Legată de cătuşe, pornea o frânghie care îmi lega gleznele, apoi trecea peste marginea de jos a canapelei unde era legată de ceva. Eram aproape la fel de lipsit de şansă de a mă dezlega ca de a ieşi dintr-un coşciug cu capacul prins în şuruburi.

— Cât e ceasul?

Îşi privi ceasul – brăţară prin spirala fumului de la ţigară.

— Zece şi şaptesprezece. Ce, ai o întâlnire?

— Asta e casa de lângă garaj? Unde-s băieţii, sapă o groapă?

— Nu-ţi fă iluzii, Carmady, se întorc ei.

— Dacă tot n-ai cheia de la brăţările astea, m-ai putea servi şi pe mine cu puţină băutură din paharul ăla.

Se sculă dintr-odată şi veni lângă mine cu paharul chihlimbariu. Se aplecă peste mine. Avea o respiraţie delicată. Am băut cu lăcomie, o parte din băutură scurgându-mi-se pe gât.

— Sper că n-or să-ţi mai facă vreun rău. Urăsc asasinatele.

— Şi eşti soţia lui Joe Mesarvey. Ar trebui să-ţi fie ruşine. Mai dă-mi pileală de aia.

Mi-a mai dat. Sângele începuse să-mi circule mai bine prin trupul înţepenit.

— Într-un fel, îmi place de tine, mi-a zis. Chiar dacă faţa îţi arată ca o rogojină pe care s-au bătut nişte luptători.

— Asta nu-i nimic, am spus. În curând n-o să mai mai arate nici

măcar aşa.

S-a răsucit brusc şi a părut că ascultă atentă.

O uşă era întredeschisă. Spre ea se uita. Faţa îi pălise, dar nu se auzea decât zgomotul ploii.

S-a reaşezat lângă lampă.

— De ce ai venit aici să-ţi bagi nasul? Doar ca să-ţi rupi gâtul? m-a întrebat privind în podea.

Covorul avea un desen din carouri roşii şi galbene. Peretele era tapetat cu un motiv format din brăduleţi de un verde aprins, iar draperiile erau albastre. Mobila, din câte puteam eu vedea, părea că provine dintr-unul din magazinele care îşi fac reclamă prin autobuze.

— Am ceva pentru tine: un trandafir. De la Larry Batzel.

A ridicat ceva de pe masă şi l-a învârtit uşor. Era trandafirul ofilit, lăsat pentru ea.

— E aici, spuse ea încetişor. Mai era şi un bilet, dar nu mi l-au arătat. Era tot pentru mine?

— Nu, pentru mine. Mi l-a lăsat pe masă înainte de a pleca şi de a fi împuşcat.

Faţa i se descompuse aşa cum doar în coşmare poţi vedea. Gura şi ochii îi deveniseră nişte găuri negre. Nu scotea nici un sunet. După un timp faţa i s-a liniştit şi a revenit la trăsăturile ei calme şi frumoase.

— Nici despre asta nu mi-au spus, a şoptit ea.

— L-au împuşcat, am spus eu foarte atent, pentru că descoperise că Joe şi Lash Yeager l-au eliminat pe Dud O'Mara.

Ce îi spusesem nu a părut să o afecteze.

— Joe nu i-ar fi făcut nimic lui Dud O'Mara, a şoptit. De doi ani nu m-am mai văzut cu Dud. Au fost doar aiureli de-ale ziarelor, că mă mai vedeam cu el.

— În ziare n-a apărut aşa ceva, am spus.

— Oricum, tot aiureli erau. Joe e la Chicago. A plecat ieri cu avionul. Vrea să îşi lichideze afacerile de aici. Dacă îşi rezolvă problemele, Lash şi cu mine mergem acolo. Joe nu e un asasin.

M-am uitat lung la ea.

Ochii i se întunecară din nou.

— Larry… chiar e…?

— E mort, i-am spus. O treabă de profesionişti făcută cu o mitralieră. Nu pot să spun că ei au făcut-o, personal.

Îşi prinse buza de jos între dinţi şi o ţinu strâns câteva clipe. Puteam să-i aud respiraţia grea. Îşi stinse ţigara într-o scrumieră şi se ridică în picioare.

— Nu a făcut-o Joe! ţipă ea. Ştiu al naibii de bine că nu el a făcut-o! El…

Se opri brusc, mă privi lung, apoi îşi duse mâinile la păr şi îl smulse violent. Era o perucă. Părul ei era tuns scurt, ca al unui băieţel, cu şuviţe blonde şi cafenii şi cu rădăcina firului încărunţită. Dar nici aşa nu era urâtă.

Am scos un fel de hohot de râs.

— Ai venit aici doar pentru că ai năpârlit, Perucă-Argintie? Şi eu care credeam că tipii te ţin ascunsă doar ca să se creadă că ai fugit cu Dud O'Mara.

Continua să se uite lung la mine, de parcă n-ar fi auzit ce îi spusesem. După un timp, a mers la o oglindă de pe un perete şi şi-a pus la loc peruca, apoi s-a întors lângă mine.

— Joe n-a ucis pe nimeni, mi-a zis cu voce joasă, încordată. E un fel de gangster, dar nu un criminal. Nu ştie mai multe despre locul unde a plecat Dud O'Mara decât ştiu eu, iar eu nu ştiu nimic.

— S-o fi săturat dintr-odată de doamna cea bogată şi a întins-o aiurea, am gâfâit eu cu voce tare.

Era în picioare lângă mine, cu mâinile în şolduri, strălucind în lumina lămpii. Faţa îi era aproape în umbră. Ploaia răpăia, îmi simţeam falca umflată, şi fierbinte şi un nerv al obrazului îmi pulsa dureros.

— Doar Lash are o maşină aici, mi-a spus cu blândeţe. Ai putea reuşi să mergi pe jos până la Realito, dacă îţi tai frânghiile?

— Bineînţeles. Şi după aia?

— Niciodată nu am fost amestecată într-o crimă. Nici acum nu vreau să fiu. Şi nici altădată.

A ieşit repede din cameră şi s-a întors cu un cuţit mare de bucătărie, a tăiat frânghia care îmi lega picioarele de pat, apoi pe cea care îmi lega picioarele de cătuşe. S-a oprit să tragă cu urechea, dar nu se auzea decât ploaia.

M-am rostogolit pe o parte, apoi m-am ridicat. Picioarele îmi amorţiseră, dar aşa ceva nu putea să ţină prea mult. Puteam să merg, chiar să fug, dacă ar fi fost necesar.

— Lash are cheia de la cătuşe, mi-a spus.

— Hai să mergem, am zis eu. Ai un pistol?

— Nu. Şi nu vin. Grăbeşte-te, s-ar putea întoarce în orice moment. Au plecat doar să ascundă în altă parte marfa din garaj.

M-am apropiat de ea.

— Ai de gând să rămâi aici după ce m-ai eliberat? Aştepţi să vină asasinul ăla? Nu eşti sănătoasă. Hai, Perucă-Argintie, vino cu mine.

— Nu.

— Ascultă, am spus, închipuieşte-ţi că el l-a ucis pe O'Mara. Şi pe Larry. Nu se poate să fie altfel.

— Joe n-a ucis pe nimeni, aproape că urlă la mine.

— Atunci presupune că Yeager a făcut-o.

— Mă minţi, Carmady, doar ca să mă sperii. Pleacă. Nu mi-e frică de Lash Yeager. Sunt nevasta şefului său.

— Joe Mesarvey e o mămăligă, i-am întors-o furios. O fată ca tine când se îndrăgosteşte de cine nu trebuie numai peste aşa ceva poate da. Un laş. Hai să plecăm.

— Ieşi! ţipă ea.

— O.K. I-am întors spatele şi m-am îndreptat spre uşă.

M-a depăşit în fugă, a trecut prin hol şi a deschis uşa de la intrare. A privit afară în bezna udă şi mi-a făcut semn să plec.

— Adio, mi-a şoptit. Sper să îl găseşti pe Dud. Sper să afli cine l-a împuşcat pe Larry. Dar să ştii că nu a fost Joe.

M-am apropiat de ea şi am împins-o cu pieptul până în zid.

— Eşti nebună, Perucă-Argintie. Adio.

Şi-a ridicat mâinile şi mi-a prins faţa în palme. Avea mâinile reci ca

ghiaţa. M-a sărutat cu nişte buze la fel de reci.

— Tai-o, voinicule. Ne mai întâlnim noi. Poate în cer.

Am ieşit pe uşă şi am coborât treptele alunecoase de lemn ale verandei, am traversat porţiunea de pietriş spre pajiştea cu grupul de pomi, am ieşit în drumeag şi am luat-o pe el spre Foothill Boulevard. Ploaia îmi pleznea faţa cu degete de ghiaţă, dar nu mai reci ca degetele ei.

Maşina decapotabilă cu care venisem era parcată acolo unde o lăsasem, dar îndreptată, cu osia stângă din faţă pe carosabil. Roata de rezervă şi o jantă goală erau aruncate, lângă ea, în şanţ.

Probabil o perchiziţionaseră, dar tot mai speram. Am intrat cu spatele în maşină şi după ce am dat cu capul în volan, am reuşit să dau la o parte apărătoarea care masca ascunzătoarea unde ţineam pistolul de rezervă şi să îl iau.

M-am extras cu greu din maşină, mi-am aranjat arma astfel încât să o protejez cât de cât de ploaie, am privit în jur să mă asigur că nu era nimeni prin preajmă şi am luat-o pe drumeag înapoi, spre casa de lângă garaj.

8.

Eram cam la jumătatea drumului când s-a întors. Farurile care au luminat brusc curba de pe autostradă aproape că m-au, prins în raza lor. M-am aruncat în şanţul de pe marginea drumului cu faţa în noroi şi m-am rugat.

Maşina a trecut pe lângă mine cu un sfârâit uşor, fără să oprească. Am auzit scrâşnetul cauciucurilor când a frânat pe pietrişul din faţa verandei. Motorul s-a oprit şi luminile s-au stins. O uşă s-a deschis. Nu am auzit-o închizându-se, dar am văzut un licăr de lumină în interior, printre pomi.

M-am sculat în picioare şi am pornit. M-am dus lângă maşină, un mic coupé destul de vechi. Ţineam arma într-o parte a şoldului, atât cât îmi permiteau cătuşele.

Maşina era goală şi apa gâlgâia în radiator. Am ascultat, dar din casă nu venea nici un zgomot. Nici o voce răstită, nici un scandal, doar răpăitul stropilor de ploaie pe streaşină.

Yeager era înăuntru. Ea îmi dăduse drumul, iar acum Yeager era cu ea înăuntru şi probabil că ea nu vroia să îi spună nimic. Probabil stătea în faţa lui înfruntându-l şi nu îi spunea nimic. Doar era nevasta bossului. Precis Yeager era speriat de moarte din cauza asta.

Nu avea de ce să stea prea mult înăuntru dar n-ar fi lăsat-o acolo, vie sau moartă. Urma să plece şi s-o ia cu el. Ce i se putea întâmpla fetei mai târziu, asta era altă poveste.

Nu trebuia decât să îl aştept să iasă afară. N-am făcut-o.

Am mutat pistolul în mâna stângă, m-am aplecat şi am cules nişte pietricele. Le-am aruncat spre geamul de la faţadă. A fost o încercare destul de slabă, doar câteva pietricele au lovit geamul.

Am alergat înapoi la coupe, am deschis portiera şi am văzut cheile în contact. M-am ghemuit sub bord, sprijinit cu spatele de stâlpul lateral.

În casă se stinseră luminile, dar altceva nu se mai întâmplă. Nici un zgomot, nici o şoaptă. Yeager stătea la adăpost, pândind.

Am pipăit cu piciorul şi am găsit ştarterul, apoi l-am tras cu o mână şi am răsucit cheia din contact. Motorul, încălzit, a tuşit o dată, apoi a început să toarcă uşurel, acoperind zgomotul ploii.

M-am târât afară din maşină şi m-am ghemuit în spatele ei.

Sunetul maşinii l-a dat gata. Nu putea să rămână acolo fără ea.

O fereastră întunecată se ridică doar câţiva centimetri şi doar sclipirea ei în mişcare o trădă. Urmă o serie de trei împuşcături, trase rapid, care sparseră geamul maşinii în dreptul volanului.

Am scos un urlet, transformat apoi într-un gâlgâit de moarte. Eram tare la chestii din astea. Geamătul s-a terminat cu un horcăit final. Eram gata, terminat. Mă nimerise. Bine ochit, Yeager.

În casă s-a auzit un hohot de râs. Apoi din nou linişte, cu excepţia ploii şi a torsului motorului.

Uşa de la intrare s-a deschis câţiva centimetri şi a apărut cineva. A

ieşit în verandă, cu gulerul ei alb, rigidă, cu peruca strălucindu-i, dar foarte puţin. A coborât treptele de lemn ca o femeie de lemn. L-am văzut şi pe Yeager, ascuns după ea.

Au păşit pe pietriş şi după câţiva paşi, i-am auzit vocea pierdută, aproape fără ton:

— Nu se vede nimic, Lash. Geamurile sunt aburite.

A făcut o mişcare bruscă, probabil împinsă cu pistolul din spate şi a înaintat. Yeager nu a scos o vorbă. Acum puteam să îl văd mai bine. Pe deasupra umărului ei, îi vedeam pălăria şi o parte din faţă. Dar n-aveam nici o şansă să îl împuşc, cu cătuşele pe care le aveam la mâini.

Fata s-a oprit din nou şi a strigat dintr-odată, cu vocea îngrozită:

— Îl văd. E la volan, a ţipat ea. E prăbuşit peste volan.

A căzut în cursă. A îmbrâncit-o violent în lături şi a început din nou să tragă. În jur ploua cu cioburi de la geamuri. Un glonte a lovit un pom de lângă mine. Un greier a ţipat undeva. Motorul continua să toarcă liniştit.

Era aplecat, ghemuit în beznă, şi faţa pământie pe care i-o zărisem din cauza focurilor de la gura ţevii se estompă încet în întuneric. Propriile sale împuşcături îl orbiseră pentru o secundă. Dar îmi era deajuns.

L-am împuşcat de patru ori, zguduit de reculul Coltului sprijinit de coaste.

A încercat să se întoarcă şi arma i-a scăpat din mână. Mâinile i-au făcut un gest reflex de a încerca să o prindă în aer, înainte de a şi le duce la stomac, pe care i-au şi rămas, lipite. S-a lăsat pe pietrişul ud şi horcăitul său ascuţit a fost de departe mai puternic decât zgomotele nopţii umede.

L-am urmărit cum cade pe o parte, încet, foarte încet, fără să îşi desprindă mâinile de pe stomac. Horcăitul a încetat şi el.

Mi s-a părut că a trecut un secol până am azuit-o pe Perucă-Argintie strigând la mine. S-a apropiat şi m-a prins de braţ.

— Opreşte dracu' motorul ăla, am ţipat eu la ea. Şi scoate odată cheile de la mizeriile astea de fier de pe mâinile mele.

— Ne… nebunule, s-a bâlbâit ea. De-de ce te-ai întors?

9.

Căpitanul Al Roof de la Biroul de persoane dispărute se legăna în fotoliul său privind pe geamul însorit. Era o altă zi şi ploaia încetase de mult.

Îmi spuse morocănos:

— Ai făcut o grămadă de greşeli, frăţioare. Dud O'Mara pur şi simplu a tras cortina. Niciuna din persoanele astea nu l-au îndepărtat. Asasinarea lui Batzel nu are nici o legătură cu el. L-au prins pe Mesarvey în Chicago şi pare curat. Nervosul ăla pe care l-ai ancorat de tipul mort habar n-avea cine sunt ăia care i-au angajat. Băieţii noştri i-au chestionat destul ca să fie siguri de asta.

— Sunt sigur că ei au făcut-o, am spus. Am fost şi eu toată noaptea în aceeaşi găleată şi nici eu nu le-am putut spune mai mult.

Se uită la mine pe îndelete, clipind din ochii mari şi obosiţi.

— Împuşcarea lui Yeager a fost în regulă, după părerea mea. Ca şi a ăluia cu mitraliera, în condiţiile alea, deşi nu lucrez la Omucideri. Dar n-aş putea lega toate astea de O'Mara. Poate că tu ştii mai multe.

Ştiam, dar încă nu puteam spune că ştiam. Nu încă.

— Nu, am zis. Nu cred.

Mi-am scos pipa şi am aprins-o. După o noapte nedormită, avea un gust amar.

— Asta-i tot ce te deranjează?

— Mă tot întreb de ce n-ai găsit-o pe fată la Realito. Nu cred că ar fi fost prea greu pentru dumneata.

— Uite că n-am găsit-o. Trebuia, recunosc, dar n-am făcut-o.

— Mai ai şi altceva?

Am suflat fumul peste biroul lui.

— Îl caut pe O'Mara pentru că generalul mi-a spus s-o fac. N-ar fi avut nici un rost să îi spun că dumneata ai putea-o face, cu mijloacele de care dispui. El iţi poate permite să angajeze un om care să lucreze

doar pentru el. Bănuiesc că i-ai spus asta şi s-a ofensat.

Nu părea amuzat.

— Nici pomeneală. Dacă vrea să cheltuiască nişte bani, n-are decât. Tipii care s-au ofensat pe tine au un birou pe care scrie: „Biroul Omucideri”.

Îşi coborî picioarele de pe birou cu un pleznet sec şi se sprijini cu coatele de birou.

— O'Mara avea cincisprezece bătrâne în buzunar. E o sumă mare, dar O'Mara era tipul în stare să aibă aşa ceva. Era în stare să îi scoată şi să-i arate amicilor lui, doar că ăştia n-ar fi crezut că sunt chiar cincisprezece mii acolo. Soţia lui, în schimb, spunea că într-adevăr îi avea. Acum, dacă ar fi fost vorba de oricare alt fost contrabandist de alcool, cu atâţia bani câştigaţi ilegal, ai fi înclinat să spui că avea intenţia să dispară. Dar nu O'Mara. El îi avea tot timpul la el.

Rupse capul unei ţigări de foi cu dinţii, îl scuipă şi şi-o aprinse. Flutură un deget spre mine.

— Înţelegi?

I-am spus că înţeleg.

— O.K. O'Mara avea cincisprezece mii de dolari; un tip care trage cortina poate rămâne de negăsit doar atât cât îl ţin banii ăştia. Cin'şpe bătrâne e o sumă. Şi eu aş dispare dacă aş avea atât. Dar după ce i se termină, punem mâna pe el. O să încaseze un cec, o să semneze o chitanţă, merge la un hotel sau face un împrumut, garantează el ceva, primeşte o scrisoare sau scrie una. Se mută într-un oraş nou cu un nume nou, dar apucăturile nu are cum să şi le schimbe. Trebuie să se înscrie în circuitul financiar într-un fel sau altul. Un tip nu poate avea prieteni peste tot şi, chiar dacă ar avea, până la urmă unul tot îl trădează. Nu crezi?

— Ba cred, am spus.

— A ajuns departe, continuă Roof. Dar cinşpe bătrâne e toată pregătirea pe care şi-a făcut-o. Fără bagaje, fără nici o rezervare pe vapor, tren sau avion, fără nici un taxi sau aranjament cu cineva care să îl scoată din oraş. Am verificat tot. Propria lui maşină a fost găsită la

câţiva kilometri de locuinţa lui. Dar asta nu înseamnă nimic. Ştia destui tipi care l-ar fi dus de aici o mie de kilometri şi n-ar fi scos o vorbă nici dacă li s-ar fi oferit o recompensă grasă. Dar asta aici, nu peste tot, fără prieteni noi.

— Dar până la urmă tot o să-l găsiţi, am zis.

— Da, când i s-o face foame.

— Asta ar putea însemna un an sau doi. Generalul Winslow poate nu mai trăieşte nici un an. Asta e o chestie sentimentală, iar dumneata poţi ieşi la pensie cu un dosar deschis.

— Deci faci apel la sentimentalisme, frăţioare.

Îşi dădu ochii peste cap şi totodată i se mişcară şi sprâncenele roşcate şi stufoase. Nu mă plăcea. Se părea că nimeni nu mă plăcea la Departamentul de poliţie în ziua aceea.

— Mi-ar place, am spus şi m-am ridicat. Poate am mers prea departe cu apelul la treburile sentimentale.

— Bineînţeles, spuse Roof, gânditor dintr-odată. Ei bine, Winslow e o personalitate. Anunţă-mă dacă crezi că pot face ceva.

— Ai putea afla cine l-a împuşcat pe Larry Batzel, am spus. Chiar dacă n-are nici o legătură.

— Bineînţeles. Cu plăcere, spuse el fără nici o urmă de plăcere, împrăştiind scrum pe tot biroul. Tu doar trage în toţi tipii care ar putea să spună câte ceva, iar noi o să facem restul. Aşa ne place nouă să lucrăm.

— Am fost în legitimă apărare, am mârâit eu. Nu aveam ce face.

— Sigur că da. Du-te şi ia aer, frăţioare, eu am de lucru.

Dar mi-a făcut cu unul din ochii lui clipitori pe când ieşeam.

10.

Dimineaţa era o splendoare de albastru şi auriu şi păsările din copacii ornamentali de pe domeniul Winslow înnebuniseră de atâta cântat după ploaie.

Paznicul mi-a dat drumul înăuntru prin uşiţa de lângă colivia lui şi

am mers pe alee către terasa de sus, până la uşa imensă, sculptată în stil italian, de la intrare. Înainte de a suna am privit în josul dealului şi l-am văzut pe puştiul Trevillian stând pe banca lui de piatră cu capul în palme, privind aiurea.

M-am dus pe aleea pavată cu dale până la el.

— Azi e fără săgeţi, băiete?

M-a privit cu ochii lui umili, traşi în orbite.

— Fără. L-ai găsit?

— Pe tăticu tău? Nu, băiete, încă nu.

Şi-a smucit capul pe spate. Nările îi tremurau de indignare.

— Nu e tatăl meu, ţi-am spus. Şi nu mai vorbi cu mine de parcă aş avea patru ani. Tata e în Florida, undeva.

— Ei bine, al oricui tată ar fi, nu l-am găsit.

— Cine te-a pocnit peste mutră? m-a întrebat, studiindu-mă.

— Un tip cu un fişic de monezi în pumn.

— Monezi?

— Aha. E la fel de valabil ca un picior de pat. Poţi să încerci dacă vrei, dar nu pe mine, i-am rânjit eu.

— N-o să-l găseşti, a spus el cu o faţă amărâtă, privindu-mi falca. Pe el, vreau să zic. Pe bărbatul lui maică-mea.

— Pariez că-l găsesc.

— Pe cât pariezi?

— Pe mai mult decât o să ai tu vreodată în pantaloni.

A lovit cu răutate o dală de lângă el. Vocea îi era tot morocănoasă, dar parcă ceva mai puţin. Privirea îi devenise speculativă.

— Nu vrei să pariem pe altceva? Hai în spatele casei. Pariez pe un dolar că nimeresc de opt ori ţinta din zece lovituri.

Am privit înapoi spre casă. Nimeni nu părea nerăbdător să mă primească.

— Bine, am zis. Dar hai să ne grăbim.

Am trecut pe lângă zidul casei, pe sub ferestre. Sera de orhidee se vedea pe deasupra unor tufe, destul de departe. Un bărbat într-o salopetă curată lustruia ornamentele cromate ale unei limuzine uriaşe

în faţa garajelor. Am trecut pe lângă el, spre clădirea albă şi scundă de lângă terasamentul dealului. Băiatul a scos o cheie şi a deschis o uşă prin care am intrat într-o încăpere cu aer închis care păstra urmele persistente ale fumului de cordită. Băiatul a încuiat broasca automată a uşii.

— Întâi eu, s-a repezit el.

Încăperea părea o mică sală de antrenament pentru tir. Într-un capăt era o tejghea pe care se găsea o puşcă automată de calibru 22 şi un pistol lung şi subţire de tir. Amândouă armele păreau bine unse, dar cam prăfuite. La zece metri distanţă, era o despărţitură cam de un metru şi jumătate înălţime şi aparent destul de rezistentă, care traversa încăperea dintr-un perete în altul, şi un spaţiu de trecere dincolo de ea; acolo era un panou cam tot cât peretele despărţitor, care pe jumătate avea pictat un cer albastru cu câţiva norişori, iar pe cealaltă jumătate, două ţinte mari şi rotunde, împănate cu gloanţe. Prima jumătate era străbătută de două sârme pe care erau dispuse la intervale egale raţe şi ulcele de argilă. Deasupra, panoul avea câteva becuri mascate cu abajururi.

Băiatul trase de un mâner de care era legată o coardă şi o pânză aproape transparentă acoperi panoul reprezentând cerul, apoi aprinse becurile şi spectacolul unei plaje pe deasupra căreia zburau raţe sălbatice deveni aproape perfect.

Luă puşca de 22 şi o încărcă rapid, cu cartuşe scurte.

— Deci, un dolar dacă dobor opt din zece focuri?

— Hai, dă-i drumul, am zis şi am pus un dolar pe tejghea.

Băiatul ţinti aproape cu nepăsare, dar dorind să facă pe grozavul, trase prea repede şi rată trei lovituri. Fusese totuşi o demonstraţie destul de bună de tir. Aruncă nervos puşca într-un colţ.

— La naiba, hai să mai facem o încercare. Hai să n-o punem la socoteală, nu eram pregătit.

— Nu-ţi convine să pierzi bani, nu-i aşa, băiete? Bine, du-te şi aranjează-le, eşti la tine acasă.

Faţa lui subţire deveni furioasă şi vocea îşi ridică tonul.

— Tu să te duci! Înţelegi, trebuie să mă relaxez. Trebuie să mă relaxez!

Am ridicat din umeri, am săltat o placă rabatabilă de la tejghea şi am luat-o de-a lungul peretelui alb către despărţitura de acces în partea din spate. La un moment dat am auzit clicul făcut prin armarea puştii reîncărcate.

— Pune chestia aia jos, am mârâit la el peste umăr. Nu e voie să te atingi de o armă în poligon când cineva aranjează ţintele din faţa ta.

A pus-o jos cu părere de rău.

M-am aplecat şi am început să adun ţintele căzute pe falsul nisip al plajei, într-o lădiţă de lemn aflată într-un colţ. Am început să mă ridic.

M-am oprit când eram cu pălăria puţin deasupra despărţiturii-barieră. Habar n-am de ce m-am oprit, un instinct orb, probabil.

Puşca de 22 a troznit şi ţinta din faţa capului meu a picat. Pălăria mi se strâmbase pe cap de parcă ar fi trecut o pasăre şi ar fi atins-o cu aripa, în încercarea de a o testa drept cuib.

Iată un băiat drăguţ. Plin de şmecherii, ca şi Ochi-Roşii. Am aruncat ţintele pe care le adunasem, am luat pălăria de bor şi am ridicat-o vreo cinci centimetri, deasupra bordurii barierei. Arma a troznit din nou şi din nou a nimerit-o.

M-am lăsat să cad cu zgomot pe podea, printre ţinte.

O uşă s-a deschis, apoi s-a închis. Asta a fost tot. Nimic altceva. Lumina grea de la lămpile mascate cădea direct pe mine. Soarele clipea chiorâş spre cerul fals.

În ţinta cea mai apropiată de mine erau două găuri făcute de gloanţe, iar pălăria mea avea două perechi de orificii, de o parte şi de alta.

M-am târât cu grijă până la capătul peretelui despărţitor şi am scos un ochi prin deschizătură, privind sala de tir şi am văzut pe tejghea gurile mici ale celor două arme.

M-am ridicat, am mers la uşă, am stins luminile şi am ieşit. Şoferul familiei Winslow fluiera încetişor, lustruind ceva în faţa

garajului.

Am mototolit pălăria în mână şi m-am întors spre casă, uitându-mă după puşti. Nu se vedea, aşa că am sunat la uşă.

Am cerut să o văd pe doamna O'Mara şi nu i-am permis majordomului să îmi ia pălăria.

11.

Era îmbrăcată într-o chestie albă de culoarea perlei, cu guler alb de blană şi manşoane albe, tot de blană. Lângă fotoliul pe care era aşezată fusese împinsă o măsuţă pe rotile pentru micul dejun, iar ea arunca scrumul la nimereală, peste vesela de argint.

Fecioara blândă cu picioare frumoase apăru, strânse măsuţa, o împinse de acolo şi ieşi, închizând uşa.

Doamna O'Mara îşi întinse spatele pe perna fotoliului, părând foarte obosită. Linia bărbiei îi era foarte distantă, chiar rece. Mă privi nemulţumită, cu nişte ochi reci şi răi.

— Ieri păreai chiar uman, începu ea. Dar acum ştiu că nu eşti decât o brută, ca toţi ceilalţi. O brută de poliţist.

— Am venit să vă întreb despre Lash Yeager, am zis.

Nu prea părea să o amuze treaba asta.

— Şi cum te-ai gândit să mă întrebi tocmai pe mine?

— Păi... dacă aţi locuit o săptămână la Dardanella Club...

Mi-am mototolit şi mai tare pălăria.

Îşi privea fix ţigara.

— Ei bine, l-am cunoscut, mi se pare. Îmi aduc aminte, mai ales din cauza numelui său ciudat.

— Toţi au nume ciudate, animalele astea, am zis. Se pare că Larry Batzel, bănuiesc că aţi citit in ziare despre el, a fost prieten pe vremuri cu Dud O'Mara. Nu v-am pomenit despre asta ieri. Se pare că am făcut o greşeală.

Am observat că la gât începuse să îi pulseze o venă.

— Am o vagă senzaţie că eşti pe cale de a deveni insolent, aşa că

va trebui să chem să te dea afară.

— Nu înainte de a-mi termina partitura, am zis. Se pare că şoferul domnului Yeager, animalele astea, în afara numelor neobişnuite au şi şoferi, i-a povestit lui Larry Battzel că domnul Yager lipsea de acasă în noaptea în care a dispărut O'Mara.

Se părea că strămoşescul sânge războinic al familiei încă funcţiona. Pe faţă nu i s-a clintit nici un muşchi. Atâta doar că stătea înţepenită.

M-am ridicat şi i-am luat ţigara dintre buzele înţepenite şi am stins-o într-o scrumieră de jad, apoi i-am pus pălăria cu grijă pe unul din genunchii ei de mătase albă. M-am reaşezat.

După un timp, ochii i s-au mişcat, i-a coborât şi a privit pălăria. Faţa i s-a îmbujorat încet, deasupra pometţilor apărându-i două pete vii. Părea că se luptă cu propria-i limbă şi cu buzele.

— Îmi dau seama, am spus, că pălăria nu e mare scofală. Nu am avut intenţia doar să vă fac să vă daţi seama că am o pălărie. Dar ar fi interesant să aruncaţi o privire la găurile de gloanţe.

Mâinile i s-au mişcat şi a smuls pălăria. Ochii i s-au transformat în flăcări. A atins calota, s-a uitat la găuri şi prin corp i-a trecut un frison.

— Yeager? a întrebat, aproape neauzit.

Era o şoaptă, şoapta unei femei îmbătrânite.

I-am spus încet:

— Yeager n-ar fi folosit o puşcă de tir de calibrul 22, doamnă O'Mara.

Flăcările i s-au stins din privire. Acum erau nişte puţuri întunecate, de fapt mai mult goale decât întunecate.

— Sunteţi mama lui, i-am spus. Ce aveţi de gând să faceţi în privinţa lui?

— Dumnezeule îndurător. Dade. El… el a tras în dumneata?

— De două ori, am zis.

— Dar de ce?… Oh… de ce?

— Dumneavoastră, doamnă O'Mara, aveţi impresia că eu sunt un tip dat dracului. Încă unul din tipii ăia duri şi daţi dracului care

acţionează de partea cealaltă a legii. În afacerea asta, ar fi foarte simplă chestia, dacă ar fi aşa. Dar problema este că nu e deloc aşa! Trebuie să vă mai explic de ce a tras în mine?

N-a zis nimic, doar a dat încet din cap. Faţa ei devenise acum o mască.

— Aş putea spune că, probabil, nu s-a putut abţine, am spus. Nu dorea ca eu să i-l găsesc pe tatăl vitreg dintr-un singur motiv. E un mic răufăcător căruia îi plac banii. Pare un motiv minor, dar întregeşte tabloul. Era pe punctul de a pierde un dolar când a pariat cu mine la tir. Pare puţin, un lucru mărunt, dar el trăieşte într-o lume măruntă. În plus faţă de asta, e un mic sadic nebun, gata oricând să tragă în ceva.

— Cum îndrăzneşti? izbucni ea.

Dar asta nu însemna nimic, renunţă instantaneu să se mai simtă jignită.

— Cum îndrăznesc? Uite că îndrăznesc. Hai să nu ne mai chinuim cu motivul pentru care a tras în mine. Oricum, nu sunt primul, nu-i aşa? N-aţi fi avut cum să ştiţi despre ce vorbesc dacă n-aţi fi presupus că a făcut-o cu un anumit scop.

Nu se mişca şi nu scoate nici un sunet. Am respirat adânc.

— Hai să discutăm despre motivul pentru care l-a împuşcat pe Dud O'Mara, am spus.

Dacă m-aş fi gândit că măcar de data asta o să ţipe, ei bine, m-aş fi înşelat din nou. Bătrânul din casa cu orhidee îi dăduse mai mult decât înălţime, păr negru şi ochi nepăsători.

Şi-a întins buzele, a încercat să şi le lingă, apoi, pentru o secundă, a căpătat imaginea unei eleve speriate. Liniile obrajilor i s-au ascuţit, iar mâna i s-a ridicat ca trasă de sforile unui păpuşar, a apucat gulerul de blană albă şi a tras de el, strângându-l până când încheieturile degetelor i s-au albit încât aproape i se vedeau oasele prin piele, apoi s-a uitat lung la mine.

Şi apoi, pălăria mea i-a căzut de pe genunchi pe podea, fără ca ea să fi făcut vreo mişcare. Sunetul pe care l-a făcut atingând podeaua a fost unul din cele mai puternice pe care le-am auzit vreodată.

— Bani, a zis cu o voce scrâşnită. Desigur, vrei bani.

— Şi câţi bani vreau?

— Cincisprezece mii de dalori.

Am încuviinţat, cu gâtul înţepenit ca un dansator profesionist care încearcă să vadă ce are în spate.

— Cred că ar ajunge. Exact suma potrivită pentru o retragere. Atât avea şi el în buzunare şi atât a primit Yeager ca să vă scape de el.

— Eşti prea... eşti prea al dracului de şmecher. Aş putea să te omor cu mâna mea şi să-mi placă.

Am încercat să rânjesc.

— Corect. Şmecher şi fără nici un Dumnezeu pe lumea asta. Cam aşa s-a întâmplat. Băiatul l-a ademenit pe O'Mara unde m-a ademenit şi pe mine şi pentru acelaşi motiv. Nu cred că a făcut-o cu premeditare. Îşi ura el tatăl vitreg, dar nu cred că intenţiona să îl omoare.

— Îl ura, a spus ea.

— Şi iată-i în mica sală de tir, iar O'Mara e mort pe podea, în spatele barierei despărţitoare, ascuns vederii. Zgomotul împuşcăturilor, fireşte, nu însemna absolut nimic acolo. Sânge era foarte puţin, de la o gaură în cap, făcută cu o armă de calibru mic. Aşa că băiatul iese, încuie uşa şi se ascunde. Dar, după o vreme, trebuie să spună cuiva. Dumneavoastră sunteţi mama lui. Dumneavoastră v-a spus.

— Da, suspină ea. Exact aşa a făcut.

Ochii ei încetaseră să mă mai privească cu duşmănie.

— Vă gândiţi să numiţi asta un accident. Ar merge, mai puţin un singur lucru: băiatul nu e normal, şi dumneavoastră ştiţi acest lucru. Generalul ştie, ştiu şi servitorii. Mai sunt şi alte persoane care ştiu. Iar oamenii legii, atât de tâmpiţi cum îi credeţi dumneavoastră, sunt foarte deştepţi când e vorba de tipii subdezvoltaţi. Ce dracu', doar prind atâţia, iar părerea mea este că băiatul va vorbi până la urmă. După un timp, va începe chiar să se laude cu ce-a făcut.

— Continuă, spuse ea.

— Nu puteţi risca aşa ceva, am spus. Nici pentru fiul dumneavoastră şi nici pentru bătrânul bolnav din casa orhideelor. Ar

trebui să vă pretaţi la aranjamente murdare cu crima, în sensul ei cel mai abject. Aţi şi făcut-o, de altfel. Îl cunoaşteţi pe Yeager şi l-aţi angajat să vă scape de cadavru. Asta, exceptând aranjamentul cu ascunderea fetei, Mona Mesarvey, a făcut să pară o dispariţie voluntară.

— L-a luat chiar în maşina lui Dud, după ce s-a întunecat, spuse ea cu ochii duşi departe.

M-am ridicat şi mi-am luat pălăria de pe podea.

— Şi servitorii?

— Norris ştie, majordomul. Mai degrabă s-ar lăsa omorât decât să spună.

— Bun, Acum ştiţi de ce Larry Battzel a fost eliminat iar eu, luat la o plimbare cu maşina, da?

— Şantaj, spuse ea. Încă n-au apărut, dar îi aştept. Aş fi plătit oricât, iar el ştia.— Puţin câte puţin, an după an, ar fi putut scoate uşor un sfert de milion. Eu nu cred că Joe Mesarvey a fost amestecat în treaba asta. Fata ştiu sigur că nu era.

N-a răspuns nimic. Îşi ţinea doar privirea aţintită în ochii mei.

— De ce dracu', am mormăit eu, nu i-aţi luat armele?

— E mult mai rău decât crezi. Ar fi trecut la altceva, probabil şi mai grav. Uneori… uneori îmi este şi mie frică de el.

— Luaţi-l de aici atunci, am spus. Duceţi-l de aici, de lângă bătrân. E destul de tânăr pentru a fi vindecat, dacă îl daţi pe nişte mâini bune. Duceţi-l în Europa. Departe. Trimiteţi-l acum. L-ar ucide pe general pe loc dacă ar şti ce a ieşit din sângele lui.

Se ridică cu greu şi aproape că îşi târî corpul până la fereastră. Rămase nemişcată, privind oarbă prin draperiile albe, groase, cu mâinile atârnându-i moi pe lângă corp. După un timp s-a întors şi a trecut pe lângă mine. Când a ajuns în spatele meu a respirat adânc şi a oftat.

— A fost un lucru oribil. Cel mai groaznic lucru posibil. Şi totuşi, l-aş face din nou. Tata n-ar fi făcut aşa ceva. L-ar fi denunţat imediat. Iar treaba asta, cum spui tu, l-ar fi omorât.

— Luaţi-l de-aici, am insistat. Acum e ascuns pe undeva. Crede că

m-a omorât. Se ascunde pe undeva, ca un animal. Găsiţi-l, nu are cum să scape.

— Ţi-am oferit bani, spuse ea, tot din spatele meu. A fost o măgărie. Nu l-am iubit pe Dudley O'Mara. Şi asta a fost o măgărie. Nici măcar nu îţi pot mulţumi. Nu ştiu ce să mai spun.

— Lăsaţi-o baltă, am zis. Eu nu sunt decât un bătrân cal de povară. Încercaţi să faceţi ceva pentru băiat.

— Promit. Adio, domnule Carmady.

Nu ne-am strâns mâinile. Am coborât scările şi în faţa uşii mă aştepta, ca de obicei majordomul. Pe faţa lui nu se citea nimic, în afara politeţii.

— Astăzi nu doriţi să îl vedeţi pe general, domnule?

— Nu astăzi, Norris.

Nu l-am văzut pe băiat pe afară. Am ieşit prin portiţă şi m-am urcat în bătrânul Ford închiriat. Am coborât dealul, pe lângă vechile sonde de petrol.

Pe lângă unele dintre ele, invizibile din şosea, încă mai erau câteva puţuri pline cu apă stătută, cu resturi de petrol întins la suprafaţă.

Erau probabil adânci de trei, patru metri, sau mai mult. În ele puteau fi tot felul de lucruri. Poate într-unul din ele…

M-am bucurat că îl omorâsem pe Yeager.

În drum spre centru m-am oprit la un bar şi am băut câteva whisky-uri. Nu m-au ajutat la nimic.

M-au făcut doar să mi-o amintesc pe Perucă-Argintie, pe care nici n-am mai văzut-o vreodată.

SFÂRȘIT

CAUTĂ FEMEIA

Tipul cel uriaş nu avea nici o legătură cu treburile mele. Nici nu avusese vreodată, nici nu urma să aibă, cel puţin până în clipa aceea.

Eram pe Central, un fel de Harlem al Los Angelesului, lângă unul din blocurile acelea „mixte”, cu locuinţe atât pentru albi cât şi pentru negri. Eram pe urmele unui grec mititel, frizer de meserie, pe nume Tom Aleidis, a cărui nevastă îl vroia înapoi acasă şi era dispusă să plătească ceva bani pentru a fi găsit. Era o misiune paşnică, Tom Aleidis nu era un escroc.

L-am văzut pe uriaş stând în faţă la Shamey's, un local numai pentru negri, cu băutură şi jocuri de noroc, aflat la al doilea etaj, nu prea select. Se uita în sus la literele sparte ale firmei de neon cu o expresie de extaz pe figură, ca aceea a unui emigrant care vede Statuia Libertăţii, ca un om care a aşteptat o veşnicie şi a făcut un drum fantastic de lung doar pentru asta.

Nu era doar mare, era gigant. Avea peste doi metri înălţime şi cele mai ţipătoare haine pe care le-am văzut vreodată pe un tip întradevăr uriaş. Pantaloni maro raiaţi, o haină jerpelită gri, cu bile de biliard în loc de nasturi, pantofi suedezi maro din piele de capră, decoloraţi, o cămaşă cafenie, cravată galbenă, o garoafă roşie imensă şi o batistă care îi ieşea din buzunarul exterior de la piept, de culoarea drapelului irlandez. Batista era aranjată în trei puncte echidistante sub garoafa roşie. Pe Central Avenue, care nu era chiar cea mai cuminte stradă din lume, cu gabaritul acela şi îmbrăcat aşa cum era sărea în ochi ca o tarantulă pe o felie de cozonac.

A traversat trotuarul şi a împins uşile batante care dădeau spre Shamey's. Uşile încă nu apucaseră să se închidă ca lumea, când s-au deschise din nou, violent. Ceea ce zburase afară şi aterizase în rigolă, scoţând un sunet ascuţit, ca de şobolan pocnit, era un tânăr de culoare, cu părul lins, într-un costum foarte strâmt. Un „maroniu”, culoarea

cafelei cu puţină frişcă. Adică aşa avea faţa.

Tot nu era treaba mea. L-am urmărit pe colorat pornind pe lângă zid, sprijinindu-se de el din când în când.

Nu s-a mai întâmplat nimic, aşa că am făcut marea mea greşeală.

Am mers pe trotuar până am ajuns lângă uşile batante, doar să le împing puţin şi să arunc o privire înăuntru. Dar era deja prea mult.

O mână în care m-aş fi putut aşeza m-a prins de umăr, m-a strâns îngrozitor şi apoi m-a tras prin cele două uşi şi m-a şi ridicat trei trepte.

O voce profundă şi liniştită mi-a şoptit la ureche:

— E rost de pileală pe-aici, amice. Ce-ai zice de una mică?

Am reuşit să-mi eliberez puţin umărul, doar ca să pot să respir un pic. Nu aveam pistol, pentru că treaba cu grecoteiul nu părea să fie una în care să fie nevoie de aşa ceva.

M-a prins din nou de umăr.

— E normal, i-am zis repede, e o bombă sus.

— Nu spune asta, amice. Beula lucra aici. Micuţa Beula.

— De ce nu te duci singur să te convingi dacă mai e?

M-a mai săltat trei trepte.

— Mă simt bine, mi-a zis, şi n-aş avea chef să mă supere cineva. Hai să mergem amândoi sus şi poate radem câte una mică.

— N-o să te servească aici, am zis.

— N-am mai văzut-o pe Beula de opt ani, amice, mi-a zis blând, în timp ce îmi disloca braţul, fără ca să realizeze ce făcea. Nici nu mi-a mai scris de şase ani, dar poate avea motivele ei. Oricum, lucra aici. Hai să mergem sus, tu şi cu mine.

— Bine, am spus, merg cu tine sus, dar lasă-mă să umblu singur, nu trebuie să mă duci pe sus. Sunt O.K. Mă numesc Carmady, sunt băiat mare, ştiu să merg la toaletă singur şi pot şi alte chestii. Încearcă să nu mă duci pe sus.

— Micuţa Beula lucra aici, a spus el visător, fără ca măcar să fi auzit ce îi spusesem.

Am urcat împreună şi m-a lăsat să merg singur.

Într-un colţ, mai în spate, dincolo de bar era o masă unde se jucau

zaruri, în rest câteva măsuţe şi câţiva clienţi răspândiţi prin încăpere. Chicotelile care proveneau de la masa de joc au încetat instantaneu. Mai multe perechi de ochi ne-au fixat cu acea privire încărcată de o ură de moarte, privirea acordată unei alte rase.

Un negru solid stătea rezemat de tejgheaua barului; avea o cămaşă cu mânecă scurtă şi nişte bretele rozalii. Un fost boxer probabil, care primise toate soiurile de lovituri, mai puţin una în cap cu un pod de cărămizi. S-a îndreptat încet şi s-a apropiat de noi cu un mers legănat, de luptător.

Şi-a întins o labă mare şi neagră în dreptul pieptului uriaşului. Păreau doi armăsari gata să se încaiere.

— Fără tipi albi, frate. Numa' oameni de culoare, îmi parerău.

— Unde-i Beula? întrebă malacul cu vocea lui profundă şi calmă care se asorta cu faţa lui mare, albă şi ochii înfundaţi în orbite.

Negrul doar că nu i-a râs în nas.

— N-avem nici o Beula, frate. Nici pileală, nici distracţie, doar viraj. Hai, cară-te.

— Ia-ţi laba aia împuţită de pe mine, i-a spus uriaşul.

Bătăuşul barului a făcut atunci o greşeală. L-a pocnit. I-am văzut umărul coborând şi corpul urmând pumnul. Fusese o adevărată lovitură, perfectă, dar uriaşul nici măcar nu s-a deranjat să încerce să se ferească. Şi-a scuturat doar puţin capul şi l-a apucat pe negru de gât. Pentru gabaritul lui era destul de rapid. Gorila a încercat să-l lovească cu genunchiul, dar uriaşul l-a răsucit, l-a îndoit şi l-a apucat de la spate de curea, însă aceasta s-a rupt, aşa că l-a apucat de spinare cu laba lui uriaşă şi l-a aruncat de-a lungul încăperii înguste. Gorila a izbit zidul îndepărtat cu un zgomot care trebuie să se fi auzit până în Denver. S-a prelins apoi moale de-a lungul zidului şi a rămas jos, nemişcat.

— Mda, a zis uriaşul. Hai să ciupim câte una mică.

Am mers la bar. Barmanul lustruia tejgheaua cu o viteză incredibilă. Clienţii s-au fofilat pe lângă noi câte unul, câte doi, spre scările întunecoase. Nici nu i-am auzit când au dispărut.

— Whisky sec, a cerut malacul.

Am primit două pahare cu whisky sec.

— Nici tu nu ştii unde e Beula? l-a întrebat pe barman pe deasupra paharului gros, în timp ce sorbea din băutură.

— Beula, zici? a scheunat barmanul. N-am mai prea văzut-o p'aici în ultima vreme. Nu, cam de mult.

— De când eşti aici?

— Cam de-un an, recunosc. Dă v'un an, clar. Cam dă...

— De când coteţul ăsta a ajuns o cocină?

— Cine zice asta?

Uriaşul îşi puse pe tejghea un pumn cât o găleată.

— Oricum, de vreo cinci ani, m-am băgat eu. Flăcăul ăsta n-are de unde să ştie ceva despre o fată albă pe care să o cheme Beula.

Malacul s-a uitat la mine de parcă atunci aş fi ieşit din găoace.

— Ţie cine mama dracului ţi-a zis să-ţi bagi nasul?

I-am zâmbit. Un zâmbet larg şi prietenos.

— Eu sunt tipul cu care ai urcat aici. Îţi aminteşti?

Mi-a rânjit Un rânjet alb, plat.

— Whisky. Sec, i-a spus barmanului. Şi mişcă-ţi curul ăla mai repede. Ce servire e asta?

Barmanul s-a executat rapid, plin de ură până în albul ochilor.

Localul era gol acum, exceptându-ne pe noi doi, pe barman şi pe bătăuşul căzut lângă peretele din partea opusă.

Bătăuşul a mormăit ceva şi s-a mişcat. S-a rostogolit pe o parte şi a început, să se târască ca o muscă cu o aripă ruptă. Uriaşul nu i-a dat nici o atenţie.

— Nimic n-a mai rămas din localul ăla, s-a tânguit el. Aveau o scenă şi o trupă şi cămăruţe unde te puteai distra pe cinste. Beula făcea un pic de animaţie şi cânta. O roşcată a dracului de mişto. Tocmai trebuia să ne luăm când m-au săltat şi mi-au pus în cârcă o porcărie.

Alte două pahare erau în faţa noastră.

— Ce porcărie? l-am întrebat.

— Unde crezi c-am fost eu în ăia opt ani de care ţi-am zis?

— Ai spart pietre pe undeva.

— Corect. S-a împuns în piept cu un deget cât o bâtă de baseball. Steve Skalla. Afacerea Creat Bend din Kansas. Doar eu. Patruzeci de bătrâne. Exact aici m-au săltat. Eu am fost ăla care…

Bătăuşul ajunsese la o uşă în spate şi o deschisese, prăbuşindu-se înăuntru. S-a auzit încuietoarea.

— Unde dă uşa aia? a întrebat malacul.

— Ie… ie… a lu' domnu' Montgom'ry, la birou, domnu'. Iel e patronu'. Are birou' acolo-n spate…

— Ăsta trebuie să ştie, spuse uriaşul, hotărât. Se şterse la gură cu batista cu steagul Irlandei pe ea, apoi şi-o aranjă frumos la loc în buzunar. Sper că ăsta n-o să moară de prost. Mai toarnă două whiskyuri seci.

Traversă sala prin spatele mesei de joc. Încuietoarea nu îi dădu de furcă decât o secundă, apoi din uşă zburară câteva aşchii, intră înăuntru şi închise uşa după el.

Era o linişte deplină acum în localul lui Shamey. L-am privit pe barman.

— Tipul ăsta e un dur, i-am spus repede. Şi e hotărât să meargă până la capăt. Sper că ai înţeles ce vrea. Îşi caută fosta gagică. Asta lucra aici pe vremea când ăsta era un local pentru albi. Cum stai cu artileria?

— Credeam că sunteţi împreună, zise barmanul, privindu-mă suspicios.

— N-am avut ce face. M-a târât aici. Nu mi-ar fi plăcut să dea cu mine de pereţi.

— Sigur, am un puşcoi, zise barmanul, încă suspicios, începuse să se aplece undeva sub tejghea, când se opri brusc cu ochii rostogolindu-i-se în cap.

În spatele localului, după uşa închisă, se auzise un zgomot înfundat. Putea fi o uşă trântită. Putea fi zgomotul unei împuşcături. O singură pocnitură şi atât.

Barmanul şi cu mine am aşteptat prea mult timp, încercând să ghicim ce a fost. Oricum, nu ne plăcuse, orice ar fi fost.

Uşa biroului s-a deschis şi în pragul ei a apărut brusc uriaşul, cu un

Colt de armată de calibrul patruzeci şi cinci, care părea o jucărie în mâna lui.

A măturat încăperea cu o singură privire. Rânjetul i se întinsese pe figură. Arăta într-adevăr ca un tip care ar fi putut da singur lovitura de patruzeci de mii de la Great Bend Bank.

A venit spre noi cu paşi uşori, aproape neauziţi pentru greutatea lui.

— Sus labele, cioroiule.

Barmanul s-a ridicat încet, palid, cu mâinile goale în sus.

Uriaşul m-a privit, în timp ce se îndepărta de noi.

— Nici domnul Montgomery n-a ştiut unde este Beula, mi-a spus el încet. A încercat să mi-o spună cu asta. A vânturat pistolul. Salut, fraierilor. Să nu uitaţi să vă închideţi gurile, să nu rămâneţi cu ele căscate.

A luat-o în jos pe scări foarte liniştit, foarte tăcut.

Am făcut un salt peste tejgheaua barului şi am luat puşca cu ţeavă retezată care era pe un raft interior. Nu pentru a o folosi împotriva lui Steve Skalla, aia nu era treaba mea. Doar ca să n-o folosească barmanul pe mine. Am traversat încăperea şi am intrat pe uşa aceea.

Bătăuşul zăcea pe un mic hol, inconştient, cu un cuţit în mână. I-am luat cuţitul şi am păşit peste el spre o uşă pe care scria „BIROU”.

Domnul Montgomery era acolo, în dosul unui mic birou pătrat ce se afla lângă o fereastră acoperită doar pe jumătate de o batistă, ori o camaşă ruptă. Nu se vedea clar.

În dreptul mâinii lui drepte era un sertar întredeschis. Probabil de acolo provenea pistolul. Hârtia în care fusese învelit mirosea a ulei. Nu avusese o idee prea deşteaptă, dar nici nu ar fi fost în stare de una mai bună. Oricum, nu în cazul ăsta.

Nu s-a mai întâmplat nimic în timp ce am aşteptat să apară poliţiştii.

Când au venit, atât barmanul cât şi mardeiaşul dispăruseră. Mă încuiasem înăuntru doar eu, cu domnul Montgomery şi puşca. Pentru orice eventualitate.

Cazul i-a fost încredinţat lui Hiney. Un locotenent detectiv super-lent, cu faţă lungă şi veşnic nemulţumită şi cu nişte mâini lungi şi gălbui pe care şi le ţinea pe genunchi în timp ce vorbea cu mine, în micul său birou de la Departament. Cămaşa se vedea că fusese cârpită sub nodul cravatei ţepene, de modă veche. Părea un tip sărac, amărât şi cinstit.

Asta se întâmpla cam după o oră şi ceva. Cunoşteau totul despre Steve Skalla, din dosarele lor. Aveau chiar şi o fotografie făcută cu zece ani în urmă, în care arăta ca un actor francez din filmele vechi. Singurul lucru pe care nu îl ştiau era locul unde s-ar fi putut afla acum.

— Doi metri, spunea Hiney, o sută treizeci de kilograme. Un tip de calibrul ăsta nu poate ajunge departe, mai ales îmbrăcat, aşa de aiurea. Probabil că nu şi-a găsit altceva pe măsură, în viteza aia. De ce nu l-ai reţinut?

I-am dat înapoi fotografia şi am izbucnit în râs.

Hiney îndreptă spre mine unul din degetele sale îngălbenite şi spuse cu amărăciune:

— Carmady, un detectiv particular dur, ai? Ditamai omul de unu optzeci, cu o bărbie să spargi piatră cu ea. De ce nu l-a reţinut?

— Am cam început să-ncărunţesc pe la tâmple, am zis. Plus că nu aveam pistol, iar el avea. Afacerea la care lucram nu era din aia în care se trage cu puşca. Skalla pur şi simplu m-a săltat pe sus. Ştii, uneori arăt destul de drăguţ…

Hiney mă privi lung.

— Bun, am zis. Ce rost are să ne certăm. L-am văzut pe tip. Ar putea căra un elefant în buzunarul de la vestă şi n-aveam de unde să ştiu că o să omoare pe cineva. O să-l prindeţi voi cât de curând.

— Mda, spuse Hiney. Foarte uşor. Doar că mie nu-mi place să-mi pierd timpul cu crime din astea facile. Nici un pic de publicitate, nici la cinema, nici în ziare. N-o să fie clasată nici măcar pe locul trei ca priorităţi pe lista poliţiei. Să-ţi zic o chestie: cinci coloraţi, ţine minte, cinci, s-au ciopârţit pur şi simplu într-o casă de pe strada 84 din cartierul de Est, acum câtva timp. Toţi erau morţi, tăiaţi în bucăţi, sânge ca la abator peste tot pe pereţi, pe tavan. Vânătorii de ştiri de la ziare nici

măcar n-au vrut să-şi mişte fundurile să se ducă să vadă faza.

— Ia-l încet, am zis. Altfel, o să-ţi facă praf toţi copoii din secţie. Şi să vezi atunci publicitate şi titluri pe prima pagină, în toate ziarele.

— Da, dar şi asta m-ar lăsa rece şi tot nu m-aş ocupa de el, făcu Hiney în batjocură. Ia mai şi dă-l dracu'. Îl simt că pluteşte în aer. Eu n-am de făcut decât să stau şi să aştept.

— Încearcă măcar cu fata, i-am zis. Beula. Marea dorinţă a lui Skalla. Asta caută el. Asta a provocat totul. Încearc-o.

— De ce n-o faci? spuse Hiney. Eu n-am mai fost într-un bordel de douăzeci de ani.

— Da, cred că eu m-aş simţi ca acasă într-unul. Cât dai?

— Doamne, băiatule, poliţiştii nu angajează detectivi particulari. Cu ce i-ar plăti?

Îşi răsuci o ţigară dintr-o cutie cu tutun. Vârful se aprinse ca un foc de tabără. Un bărbat urla la un telefon într-o cămăruţă învecinată. Hiney îşi făcu o altă ţigară, cu mai multă grijă de data asta, îi linse capătul şi o aprinse. Îşi pocni din nou palmele pe genunchi.

— Gândeşte-te la ce publicitate ţi se va face, am zis. Pariez cu tine pe două'şcinci de dolari că o găsesc pe Beula înainte să-l bagi tu pe Skalla după gratii.

Chestia asta îi dădu de gândit. Aproape că îl vedeam numărându-şi banii din contul de la bancă în timp ce pufăia din ţigară.

— Îţi dau zece, nimic mai mult, se hotărî el. Dar e doar a mea, privatule.

L-am privit cu milă.

— Doar n-ai crede că lucrez eu doar pentru mizilicul ăsta, am spus. Dacă însă o să reuşesc să o fac, şi ţine cont, singur, o s-o fac pe degeaba, numai ca să-ţi demonstrez de ce eşti tu de douăzeci de ani doar locotenent.

N-a gustat poanta mai mult decât eu pe a lui cu bordelul, dar am bătut palma.

Mi-am scos bătrânul meu Chrysler din locul oficial de parcare al poliţiei şi l-am direcţionat înapoi spre zona lui Central Avenue.

Shamey's era închis, normal. Un tip într-un costum deschis la culoare stătea într-o maşină în faţa localului şi citea ziarul doar cu un ochi. Habar n-aveam din ce cauză. Nimeni de acolo nu ştia nimic despre Skalla.

Am parcat maşina după primul colţ şi am traversat strada până la un hotel pentru negri numit Hotel Sans Souci. Două rânduri de fotolii grele şi goale se holbau unele la altele peste o fâşie de preş de iută. În spatele recepţiei, un tip chel stătea cu ochii închişi şi cu mâinile încleştate pe marginea biroului. Picotea. Avea o cravată Ascot al cărei nod fusese făcut probabil în 1880, iar piatra verde din acul de cravată nu părea mai mare decât gura unei ţevi de tun. Fălcile lui grase şi fleşcăite îi cădeau pe ea iar mâinile cafenii erau suple, liniştite şi curate.

O plăcuţă metalică aşezată lângă cotul lui avea scris: „Acest hotel se află sub protecţia Internaţional Consolidated Agencies, Inc.”.

Când şi-a deschis un ochi, i-am arătat spre plăcuţă şi am spus:

— Control de la D.P.H. Aveţi ceva probleme?

D.P.H. însemna Departamentul pentru Protecţia Hotelurilor, o secţie a unei agenţii mai mari care se ocupa cu depistarea diverşilor tipi care semnează cecuri fără acoperire, sau care părăsesc hotelul pe scara de serviciu, lăsând în camere valize vechi pline cu cărămizi.

— Necazul, frate, a zis cu voce ridicată, sonoră, e o chestie care e-n fiecare dintre noi. Şi-a coborât vocea cu o octavă şi a adăugat: La noi nu-i cu cecuri.

M-am lăsat cu coatele lângă mâinile lui şi am început să mă joc cu o fisă de un sfert de dolar pe tejgheaua goală şi zgâriată.

— Ai auzit ce s-a întâmplat la Shamey's azi dimineaţă?

— Frate, io-s cam uituc.

Avea acum amândoi ochii deschişi şi urmărea sclipirea fisei care se învârtea pe tejghea.

— Bossul a încasat-o, am zis. Unul Montgomery. Şi-a rupt gâtul.

— Să-i odihnească Domnu' sufletu'. Vocea i-a coborât din nou. Poliţist?

— Particular, o chestie confidenţială. Şi pot să-mi dau seama când

dau de unul care ştie să tacă, atunci când îl văd.

S-a mai uitat o dată la mine, apoi şi-a închis iar ochii. Continuam să dau bobârnace banului. N-a putut să reziste să nu se uite la el din nou.

— Cine-a făcut-o? m-a întrebat încet. Cine l-a aranjat pe Sam?

— Un dur care-a scăpat din puşcărie şi s-a enervat că nu mai e un local pentru albi. Aşa era pe vremuri, mai ţii minte?

N-a spus nimic. Moneda a căzut cu un zbârnâit subţire şi s-a oprit.

— Hai, zii ceva, i-am zis. O să-ţi citesc un verset din Biblie sau îţi ofer ceva de băut. Sau amândouă.

— Frate, zise el somnoros. Mie-mi place să citesc Biblia-n familie. Adăugă, pe un ton profesional: Hai pe partea asta a biroului.

Am ocolit tejgheaua, m-am dus lângă el şi am scos o sticlă de o jumătate de whisky din buzunar. I-am dat-o pe sub tejghea. A umplut rapid două păhărele, l-a dat pe al lui pe gât cu un gest expert şi l-a umplut din nou.

— Ce-ai vrea să ştii? m-a întrebat. Nu-i un zgomot în cartier pe care să nu-l aud io. Da' nu-l spun oricui. Da' pileala asta-i într-o companie care-mi place.

— Cine era patron la Shamey's înainte să devină un local pentru oameni de culoare?

M-a privit surprins.

— Numele sărmanului păcătos e Shamey, frate.

— La ce mi-o fi folosind creierul? am mormăit eu.

— A murit, frate, l-a luat bunu' Dumnezeu. A murit în două'şnouă. De la o lădiţă de alcool din lemn, frate i s-a tras. Tocma'el, care lucra cu băuturi.

Şi-a ridicat vocea la un nivel superior.

— În anu' acela-n care toţi tipii bogaţi şi-au pierdut bunurile şi averile, frate. Vocea i-a coborât din nou. Da' io n-am pierdut un bănuţ.

— Pariez c-aşa a fost. Mai toarnă-ţi. A mai lăsat pe vre-unul de-ai lui, care să mai fie prin jur?

Şi-a mai turnat un păhărel, apoi a înşurubat hotărât dopul la

sticlă.

— Două ajunge, înainte de masă. Mulţam, frate. Metodele mata' de apropiere paradesc demnitatea omului, îşi drese gâtlejul. Avea o nevastă, spuse. Încearcă-n cartea de telefoane.

N-ar fi primit sticla, aşa că am pus-o la loc în buzunar. Ne-am strâns mâinile, s-a aplecat iar pe birou şi a închis ochii.

Pentru el, incidentul se consumase.

În cartea de telefoane exista un singur Shamey. Violet Lu Shamey, 1644 West Fifty-fourth Place. Am băgat o fisă la o cabină telefonică.

După un timp, o voce ca de drogată mi-a răspuns:

— U-hu... Ce... cine e?

— Sunteţi doamna Shamey, al cărei soţ a fost patronul unui local de distracţii pe Central Avenue?

— Ce... ce? Doamne-ajută-mă. Barbatul meu m-a lăsat de şapte ani. Cine ziceai că eşti?

— Detectiv Carmady. O să trec să vă văd chiar acum. E foarte important.

— Ce... cine zici că eşti?

Vocea era groasă, vâscoasă, grea.

Casa era de un cafeniu murdar şi avea în faţă un gard la fel de murdar şi de aceeaşi culoare. Curtea era mare şi goală, doar în mijloc era un palmier groaznic. Pe prispă se găsea un balansoar singuratic.

Briza după-amiezii făcea ca rămurelele cu frunzele care mai rămăseseră de anul trecut să lovească ritmic în peretele de la faţadă. Pe o frânghie întinsă pe o latură a curţii, spânzurau câteva haine gălbui, jerpelite şi pe jumătate spălate.

Am mai rulat puţin în susul străzii şi am parcat maşina pe marginea ei.

Soneria nu funcţiona, aşa că am bătut. A deschis o femeie, suflându-şi nasul prin uşă. O faţă lungă şi gălbejită având deasupra o claie de păr nepieptănat, care îi cădea în smocuri peste urechi. Trupul ei părea fără nici o formă în halatul de flanel căruia nu i se mai putea recunoaşte culoarea şi croiala iniţială. Era doar o chestie în jurul ei.

Avea labele picioarelor foarte mari şi era încălţată în nişte papuci bărbăteşti plezniţi.

— Doamna Shamey? am întrebat.

— Tu eşti... ?

— Da. Tocmai am telefonat.

Făcu un gest neglijent cu mâna.

— N-am avut timp să mă aranjez, se smiorcăi ea ipocrită.

Ne-am aşezat în două balansoare murdare, vechi de când lumea şi am privit în jur prin cameră; erau numai vechituri, excepţie făcând un mic aparat de radio nou, care îşi transmitea bâzâitul din cutia lui de lemn cu o ferestruică luminată.

— Ăsta e singurul meu prieten, spuse ea, apoi se îngrijoră. Bert n-a făcut nimic rău, aşa-i? Poliţaii nu mă prea vizitează.

— Bert?

— Bert Shamey, domnule. A murit. Mă rog la Dumnezeu să aibă acolo unde e toate târfele blonde din lume, că astea de aici niciodată nu i-au fost de-ajuns.

— Eu credeam că îi plac mai mult roşcatele, am zis.

— Cred c-a servit şi din astea, una sau două. Privirea ei mi se păru că devenise ceva mai atentă. Nu ţin minte vre-una în mod special. Te referi la una anume?

— Da, la o fată pe nume Beula. Nu îi cunosc celălalt nume. Lucra la Club, pe Central. Încerc să dau de ea, pentru ai ei.

— Eu n-am călcat niciodată pe-acolo, ţipă ea cu o violenţă neaşteptată. N-am de unde să ştiu.

— Era animatoare, am zis. Cântăreaţă. Nici o şansă să fi auzit de ea, nu?

Îşi suflă din nou nasul, într-una din cele mai murdare batiste pe care le-am văzut în viaţa mea.

— Am răcit, îmi explică.

— Ştiţi ce merge la asta, i-am sugerat.

Îmi aruncă o privire piezişă, desfrânată.

— Sunt pe geantă.

— Eu nu.

— Doamne, făcu ea. Nu eşti copoi. Nicu unul nu mi-a cumpărat vreodată ceva de băut.

Am scos plătica de whisky şi m-am jucat cu ea pe genunchi. Era încă aproape plină. Funcţionarul de la Sans Souci nu fusese fără fund. Ochii de culoarea algelor marine ai femeii făcură un salt pe sticlă. Îşi linse colţul buzelor.

— Omule, asta da băutură, oftă ea. Nu-mi pasă cine eşti, dar ai grijă de sticlă. Poa' să cadă.

S-a ridicat şi a ieşit legănându-se din cameră, apoi a revenit cu două pahare groase şi murdare.

— Nu mai punem apă. O bem aşa cum ai adus-o. Ridică paharele.

I-am turnat o porţie care pe mine m-ar fi făcut să mă urc pe pereţi, şi una mai mică pentru mine. A ras-o de parcă ar fi fost cu o tabletă de aspirină şi s-a uitat pofticioasă la sticlă. I-am mai turnat una. A băut-o aşezată pe scaun. Ochii îi deveniseră două pete maronii.

— Chestia asta îmi mai alină durerea, mi-a zis, Nici nu ştiu cum m-apucă. Despre ce vorbeam?

— Despre o fata roşcată pe care o cheamă Beula. Lucra la local. Acum ţi-o aminteşti mai bine?

— Daa, făcu ea.

Îşi terminase şi al doilea pahar. M-am ridicat şi am pus sticla pe masa de lângă ea, ceea ce o făcu să îşi mai toarne.

— Stai acolo pe scaun că n-o să te muşte şerpii, îmi spuse. Tocmai mi-a picat o idee.

S-a ridicat de pe scaun şi a strănutat de era cât pe-aci să îşi piardă halatul de pe ea, şi l-a strâns cu o mişcare fioroasă cu cordonul în faţă, apoi m-a privit rece.

— Să nu tragi cu ochiul, mi-a zis, ameninţându-mă cu degetul şi a ieşit din nou din cameră, izbindu-se în trecere de tocul uşii.

În spatele casei au început să se audă tot felul de buşituri şi trântituri. Mi s-a părut că aud un scaun căzând. Apoi un sertar de la un birou, probabil a fost tras prea tare şi a căzut pe podea. Apoi

cotrobăieli, foşneli şi bombănituri.

După un timp, s-a auzit o cheie răsucindu-se într-o broască şi scârţâitul capacului unui cufăr, deschizându-se, foşnituri şi zgomote de lucruri trântite. O tavă a căzut pe podea, aşa am avut impresia. Apoi, un chicotit de satisfacţie.

A revenit în cameră cu un pachet legat cu o panglică roz, decolorată. Mi l-a aruncat în poală.

— Uită-te la ele, Lou. Poze. Toate din ziare. N-ar fi ajuns ele în ziare dacă n-ar fi trecut mai întâi pe la poliţie. Aştia-s tipii de la local. Doamne, asta-i tot ce mi-a lăsat... ăla. Astea şi hainele lui vechi.

S-a aşezat şi s-a întins după sticla de whisky.

Am desfăcut panglica şi am răsfoit teancul de poze strălucitoare înfăţişând diverse persoane prinse în poziţii artistice. Nu toate erau cu femei. Erau şi bărbaţi, cu figuri de şmecheri, în costume vărgate sau machiaţi. Dansatori de step şi tot felul de comici, poze ale unor tipi care abundă în dosarele de la Moravuri. Probabil că nu mulţi dintre ei trecuseră de Main Street. Femeile aveau picioare frumoase şi dezgolite cu mult peste ce i-ar fi convenit lui Will Hays. Dar feţele lor erau mai şterse decât coatele unui bibliotecar. Toate, mai puţin una.

Avea un costum de Pierrot, cel puţin de la brâu în sus. De sub coiful alb şi înalt îi ieşeau nişte bucle care ar fi putut fi roşcate. Avea ochii plini de veselie. N-aş fi putut spune că nu avea o faţă stricată, nu sunt prea tare la fizionomii, dar era diferită de a celorlalte. Nu părea iremediabil piedută. Cineva avusese grijă de fata aceea. Poate un tip dur şi mare, ca Steve Skalla, dar în mod sigur avusese grijă de ea. În ochii ei veseli încă se citea speranţa.

Le-am pus pe celelalte deoparte şi am dus-o pe aceea în faţa ochilor împăienjeniţi şi sticloşi ai femeii din balansoar. I-am băgat-o sub nas.

— Asta, i-am spus. Cine e? Ce s-a întâmplat cu ea?

A privit-o ameţită, apoi a chicotit.

— Asta-i gagica lu' Steve Skalla, Lou. Drace, am uitat cum o cheamă.

— Beula, i-am spus. Beula o cheamă.

M-a privit pe sub sprâncenele ei roşcate şi zburlite; nu era chiar aşa de beată.

— Zău? a zis. Zău?

— Cine e Steve Skalla? am insistat.

— Era bătăuş la tractir, Lou. A chicotit. Acu'-i la pârnaie.

— Oo, nu, nu mai e. E în oraş. A ieşit. Îl cunosc, tocmai a ieşit.

Figura i s-a descompus ca o figurină de lut spartă. În momentul acela mi-am dat seama cine îl turnase pe Skalla la poliţia locală. Am izbucnit în râs. Nu puteam să mă înşel, pentru că ea ştia. Dacă n-ar fi ştiut, n-ar fi deranjat-o să-mi vorbească despre Beula. Nu avea cum să o uite pe Beula. Nimeni n-ar fi avut cum.

Ochii i se înfundaseră în orbite. Stăteam şi ne priveam unul pe altul în ochi. Apoi, mâna i-a zvâcnit spre fotografie.

Am făcut un pas înapoi şi am băgat-o în buzunar.

— Mai serveşte-te cu băutură, i-am zis şi i-am întins sticla.

A luat-o, a lins gâtul sticlei, apoi a dat-o pe gât. A privit în jos, la preşul jerpelit.

— Mda, a şoptit ea. L-am dat în gât, da' n-a ştiut niciodată. Avea banii de la bancă. Banii ăia.

— Dă-mi fata, am spus, şi Skalla n-o să afle nimic de la mine.

— E aici, spuse femeia. Lucrează la radio. Am auzit-o odată la postul KLBL. Da' şi-a schimbat numele, nuş'cum o cheamă.

Am mai avut o bănuială.

— Ba ştii. Încă o mai storci. Shamey nu ţi-a lăsat nimic. Din ce trăieşti? O storci de parale, pentru că s-a ridicat şi s-a ajuns de pe urma unor amărâţi ca tine şi ca Skalla. Asta e, aşa-i?

— Bani în bancă, horcăi ea. O sută pe lună. Re'ulat ca o rentă.

Sticla era din nou pe podea. Deodată, fără să fi fost atinsă, se răsturnă pe o parte şi alcoolul începu să gâlgâie uşor din ea. Femeia nu se mişcă să o ridice.

— Unde e? am insistat. Cum se numeşte?

— Ha'ar n-am, Lou. Aşa a fost înţelegerea. Primesc banii p-un cec

cu poşta. Habar n-am, pe bune.

— Pe dracu' nu ştii, am urlat la ea. Skalla...

Sări dintr-odată în picioare de pe podea şi începu să strige la mine:

— Ieşi, mă, afară. Ieşi până nu chem poliţia. Ieşi, mă...

— O.K., O.K., am mângâiat-o pe umăr. Ia-o-ncet, n-o să-i spun nimic lui Skalla. Linişteşte-te.

S-a aşezat din nou jos, încet şi cu grijă şi s-a întins după sticla aproape goală. De fapt, mă săturasem şi încă o scenă ar fi fost prea mult. Restul îl puteam afla prin alte metode.

Nici măcar nu s-a uitat când am ieşit. Am ieşit afară în lumina proaspătă a soarelui şi mi-am luat maşina. Eram un tip de treabă, care încerca să se descurce singur. Da, eram un tip jos pălăria. Îmi făcea plăcere să mă pun singur la încercare. Eram genul de tip care trage pe sfoară o epavă abrutizată de alcool şi îi smulge secretele vieţii ca să câştige un amărât de pariu de zece dolari.

Am condus până la prima drogherie şi m-am închis într-o cabină telefonică pentru a-l suna pe Hiney.

— Ascultă, i-am zis. Văduva tipului care era patron la Shamey's când Skalla lucra acolo, e încă în viaţă. Skalla ar putea să-i facă o vizită, dacă are curaj.

I-am dat adresa, şi mi-a răspuns acru:

— Aproape că am pus mâna pe el. Un echipaj de pe o maşină de patrulă de-a noastră a vorbit cu un şofer de autobuz de pe Seven Street, la cap de linie. Şoferul şi-a adus aminte de un flăcău de gabaritul ăsta, cu ţoale ciudate. A coborât la intersecţia lui Third cu Alexandria. Precis o să închirieze o cameră într-un bloc din alea de pe-acolo. Aşa că-i ca şi înhăţat.

I-am spus că mă bucur.

KLBL se află în zona selectă de vest a oraşului, aproape de Beverly Hills. Sediul se află într-un bloc de apartamente cu faţada din stucatură fără pretenţii şi lângă bloc se află o staţie Service de forma unei mori de vânt olandeze. Reclama firmei staţiei se învârtea cu litere de neon

odată cu aripile morii de vânt.

Am intrat într-o sală imensă de recepţie, având un perete întreg din sticlă prin care se vedea un studio de înregistrare gol şi o sală de audiţii cu o scenă şi scaune pentru public. Câteva persoane erau îngrămădite într-o parte a sălii de recepţie, încercând să fie atractive, iar blonda de la recepţie, cu nişte unghii de un purpuriu regal, împărţea batoane de ciocolată dintr-o cutie mare.

Am aşteptat mai bine de o jumătate de oră pentru a putea vorbi cu domnul Dave Marineau, directorul de studiou. Directorul de studiou, ca şi directorul programelor de zi, erau mult prea ocupaţi pentru a sta de vorbă cu mine. Marineau avea un mic birou izolat fonic, cu pereţii tapetaţi cu fotografii.

Era un bărbat înalt şi arătos, cumva în stilul levantin, cu buze roşii puţin cam groase, o mustaţă minusculă şi mătăsoasă, ochi căprui mari şi limpezi, părul negru-lucios care putea fi sau nu vopsit şi cu degete lungi, albe şi pătate puţin de nicotină.

Îmi citi cartea de vizită în timp ce eu mă chinuiam s-o găsesc pe fata mea gen Pierrot printre fotografiile de pe pereţi, fără însă să reuşesc.

— Un detectiv particular, ei? Ce pot face pentru dumneata?

Am scos Pierrotul din buzunar şi l-am aşezat pe minunata lui agendă maronie. Era cât se poate de distractiv să îl urmăreşti privind fotografia. Toată gama de trăiri interioare posibile i se perinda pe figură, una după alta, dar fără ca el să îşi dea seama. Rezultatul a fost pentru mine că ştia figura şi însemna ceva pentru el. Îşi compuse o ultimă figură, plictisită şi se uită la mine.

— Nu e chiar recentă, spuse el. Dar drăguţă. N-am idee la ce am putea-o folosi. Are şi picioare, nu?

— Poza e de cel puţin opt ani, i-am spus. Dumneata la ce ai folosi-o?

— În publicitate, desigur. Le schimbăm tot la două luni pentru coloana radio. Suntem încă o companie mică.

— De ce?

— Vrei să spui că nu ştii cine e?

— Ştiu cine a fost, am spus.

— Vivian Baring, desigur. Star la programul nostru de la *Jumbo Candy Bar*. Nu-l ştii? Un serial de trei ori pe săptămână, o jumătate de oră.

— N-am auzit de el. Pentru mine un serial radio e ceva de genul rădăcinii pătrate din nimic.

Se lăsă pe spate şi îşi aprinse o ţigară, deşi pe marginea scrumierei mai ardea una.

— O.K., spuse el sarcastic. Renunţă la a te mai da mare şi treci la subiect. Ce-ţi trebuie?

— Aş vrea adresa ei.

— Bineînţeles că nu ţi-o pot da. Şi n-o vei găsi în nici o carte de telefoane ori îndrumar. Îmi pare rău.

Începu să-şi aranjeze nişte hârtii pe birou şi cu ocazia asta dădu peste a doua ţigară care ardea în scrumieră, chestie care îl făcu să se simtă prost. Se lăsă din nou pe spate.

— Sunt într-o situaţie dificilă, i-am spus. Trebuie să dau de fata asta, şi încă repede. Şi n-aş vrea să mă consideri un şantajist.

Îşi linse buzele lui foarte groase şi foarte roşii. Pe undeva, îmi dădea senzaţia că se bucură de ceva. Spuse cu grijă:

— Vrei să spui că ştii ceva care i-ar putea provoca necazuri domnişoarei Baring şi implicit programului?

— Doar poţi oricând înlocui un star la radio, nu?

Îşi linse din nou buzele. Apoi gura îi luă o formă, hotărâtă.

— S-ar părea că miroase a ceva neplăcut, spuse el.

— S-ar putea să ţi se fi aprins mustaţa, am zis eu.

Nu a fost chiar cea mai bună poantă din lume, dar a reuşit să spargă gheaţa. A izbucnit în râs, apoi şi-a întins mâinile pe masă, şi-a apropiat de mine faţa şi a adoptat figura unui pasator de ponturi la cursele de cai.

— Facem o greşeală, spuse el. Clar. Dar probabil eşti un tip corect, aşa arăţi, deci o să fiu şi eu corect.

Trase spre el o agendă cu coperţi din piele, scrise ceva pe o foaie, o rupse şi o întinse pe birou spre mine.

Am citit: *„1737, North Flores Avenue”*.

— Asta e adresa, îmi spuse. Numărul ei de telefon nu pot să ţi-l dau fără consimţământul ei. Acum, tratează-mă şi dumneata ca un gentleman. Asta, în cazul în care poate afecta compania.

Am luat hârtia şi am băgat-o în buzunar şi mi-am zis că asta e: mă luase clar de fraier, aşa că am uzat de ultimele rămăşiţe de demnitate pe care le mai aveam. Am făcut o greşeală.

— Cum merge programul?

— Avem audienţa în creştere. E o chestie simplă, cotidiană, se cheamă : „O stradă din oraşul nostru”, dar e realizată minunat. Va cuceri întreaga ţară în scurt timp. Îşi trecu mâna peste frumoasa lui sprânceană. Întâmplător, domnişoara Baring scrie singură scenariul.

— Ah, am spus. Ei bine, uite care-i necazul dumitale. Fata a avut un prieten care a intrat la puşcărie. Asta a fost. S-a întâmplat să îl cunoască într-un tripou de pe Central Avenue unde lucra ea, pe vremuri. Acum tipul a ieşit, o caută şi a ucis un om. Hei, stai puţin…

Nu se făcuse alb ca hârtia, pentru că nu avea pielea de aşa natură, dar arăta foarte rău.

— Aşteaptă puţin, am continuat. Nu există nimic împotriva fetei şi o ştii foarte bine. Ea e O.K. Poţi să vezi asta pe faţa ei. Ar putea fi ceva publicitate inversă dacă se află, dar asta nu înseamnă nimic. Uită-te numai la vampele alea din Hollywood.

— Dar asta costă bani, spuse el, iar noi suntem un studio sărac. Şi s-ar duce dracului creşterea de audienţă.

Avea ceva vag necinstit, ceva care mă contraria.

— Prostii, am spus şi am pleznit cu palma în birou. Toată chestia e să i se asigure protecţie. Tipul ăsta dur, Steve Skalla e numele lui, o iubeşte. Omoară oameni cu mâinile goale. Ei n-o să-i facă nici un rău, dar dacă are un prieten, ori un soţ…

— Nu e căsătorită, spuse Marineau repede, urmărind mâna mea care se ridica şi pocnea în biroul său.

— Tipul şi-ar putea rupe singur gâtul, dacă ar ajunge cumva în apropierea ei. Skalla nu ştie unde e fata. E urmărit, aşa că o să-i fie greu să dea de ea. Copoii ar putea fi cea mai bună soluţie pentru voi, dacă aveţi atâta putere de convingere să vă promită că nu dau nimic la ziare.

— Nix, făcu el. Fără poliţai. Dumneata ai vrea slujba asta, aşa-i?

— Când urmează să ai nevoie de ea aici?

— Mâine seară. Astă seară nu vine.

— O să am grijă de ea până atunci, am zis, dacă ai nevoie de mine. Atât cât pot face de unul singur.

Îmi luă din nou cartea de vizită, o citi, apoi o azvârli într-un sertar.

— Du-te şi protejeaz-o, izbucni el. Dacă nu e acasă, stai acolo până apare. Eu acum am o conferinţă la etaj şi pe urmă mai vedem. Grăbeşte-te.

M-am ridicat.

— Vrei un avans?

— Asta mai poate aştepta.

Dădu din cap, mai făcu nişte gesturi aiurea din mâini, apoi se întinse după telefon.

Numărul acela de pe Flores trebuia să fie pe undeva pe lângă Sunset Towers, adică exact în partea cealaltă a oraşului faţă de unde locuiam eu. Traficul era destul de aglomerat, dar nu am rulat mai mult de două blocuri până să îmi dau seama că un coupe albastru care părăsise parkingul studioului după mine, era tot după mine.

Am făcut câteva manevre destul de credibile , şi normale, dar suficiente pentru a fi sigur că mă urmăreşte. Înăuntru era un bărbat, dar nu Skalla. Capul de-abia i se vedea deasupra volanului.

Am mai făcut câteva manevre, dar mai repede de data asta, şi l-am pierdut. Nu ştiam cine ar fi putut fi şi pentru moment nu aveam timp să îmi bat capul cu asta.

Am ajuns în zona numărului de pe Flores Avenue şi mi-am parcat maşina pe marginea străzii.

Nişte porţi de bronz se deschideau într-o frumoasă curte cu bungalouri şi două rânduri de bungalouri cu acoperişurile abrupte din

şindrilă modulată dădeau iluzia colibelor cu acoperişuri de paie din vechile stampe englezeşti. Dar foarte puţin.

Iarba părea mult prea bine întreţinută. Aleea era foarte largă şi era şi o piscină placată cu faianţă colorată, înconjurată de bănci din piatră. Un loc frumos. Soarele târziu al după amiezii forma umbre interesante pe gazon şi exceptând claxoanele, zgomotul traficului de pe Sunset Boulevard părea un zumzet de albine.

Numărul pe care îl căutam eu era cel al ultimului bungalou, pe partea stângă. Nimeni nu a răspuns când am apăsat pe butonul soneriei, care era amplasat chiar în centrul uşii, aşa că te puteai întreba în ce fel merge curentul electric acolo unde ar trebui să meargă. Foarte interesant. Am sunat de mai multe ori, apoi m-am dus spre băncile de piatră de lângă bazin, m-am aşezat pe una din ele şi am început să aştept.

O femeie a trecut pe lângă mine mergând repede, nu pentru că s-ar fi grăbit undeva, era doar o femeie care întotdeauna mergea repede. Era o brunetă slabă, ascuţită, îmbrăcată într-un costum de tweed portocaliu pârlit, cu o pălărie neagră care semăna cu coifurile pe care şi le fac băieţeii din hârtie. Arăta ca dracu' în tweedul acela portocaliu. Avea un nas subţire ca un cui, buzele strânse şi învârtea o legătură de chei.

S-a dus chiar la uşa mea, a descaiat-o şi a intrat. Nu arăta ca Beula.

M-am întors şi am sunat din nou. Uşa s-a deschis imediat. Femeia brunetă cu faţa ascuţită m-a măsurat de sus până jos şi a zis:

— Da?

— Domnişoara Baring? Domnişoara Vivian Baring?

— Cine?

A sunat ca o împunsătură de cuţit.

— Domnişoara Vivian Baring de la KLBL, am spus.Mi s-a spus că...

M-a străfulgerat cu privirea şi buzele aproape că s-au înfipt în dinţii din gură.

— Dacă asta e o poantă, nu-mi place, mi-a spus, şi a încercat să

îmi trântească uşa în nas.

Am spus repede:

— Domnul Marineau m-a trimis.

Asta a oprit închiderea uşii. S-a deschis din nou, foarte larg. Gura femeii era subţire ca hârtia de ţigară. Mai subţire.

— Întâmplător, a rostit ea foarte distinct, sunt soţia domnului Marineau. Întâmplător aceasta este reşedinţa domnului Marineau. Nu am cunoştinţă de această…

— Domnişoară Vivian Baring, am spus.

Dar nu era sigur ce anume refuzase să pronunţe. Furia ei era evidentă.

— …această domnişoară Baring, a continuat ea, de parcă eu n-aş fi spus nimic, s-a mutat de aici. Domnul Marineau pare să fie foarte glumeţ astăzi.

— Ascultă, cucoană. Asta nu-i…

Izbitura uşii aproape că m-a aruncat în bazinul din spate. Am rămas o vreme cu ochii pe ea, apoi m-am uitat spre celelalte bungalovuri. Dacă existase auditoriu, se ţinuse în umbră. Am sunat din nou.

De data asta uşa s-a deschis aproape smulsă, din ţâţâni. Bruneta era lividă.

— Pleacă de pe veranda mea! a ţipat ea. Pleacă înainte să pun să te arunce de aici.

— Aşteaptă o clipă, am mârâit eu. S-ar putea să fie o glumă pentru el, dar nu e şi pentru poliţie.

Asta a terminat-o. Figura i s-a schimbat într-o expresie mai moale şi interesantă.

— Poliţia? a repetat ea.

— Da, e o treabă serioasă. Este vorba despre o crimă. Trebuie să găsesc pe această domnişoară Baring. Nu vream să spun că ea… înţelegeţi…

Bruneta m-a tras în casă, a trântit uşa după mine şi s-a sprijinit pe ea cu spatele, gâfâind.

— Spune-mi, mi-a zis ea fără să respire, spune-mi. Roşcata aia e amestecată într-o crimă?

Gura i se deschise dintr-odată larg, iar ochii îi ieşiră din orbite.

I-am pus o mână peste gură.

— Ia-o-ncet, am rugat-o. Nu e vorba de Dave al dumitale. Nu Dave, doamnă.

— Oh. Se eliberă de mâna mea şi scoase un oftat de uşurare; arăta caraghioasă. Nu, desigur. Dar pentru o clipă... Ei bine, cine este?

— Nu cineva de care să ştii. N-aş putea spune aşa ceva. Mie îmi trebuie adresa domnişoarei Baring. O ai?

Nu vedeam nici un motiv pentru care să o fi avut. Deşi, dacă mi-aş fi folosit mai bine creierii, ar fi putut avea unul.

— Da, spuse ea. Într-adevăr, o am. Domnul „Deşteptul" nu ştie asta. Domnul „Deşteptul" nu ştie chiar cât crede el că ştie, nu-i aşa? El...

— Mie îmi trebuie doar adresa aia acum, am mârâit eu. Şi sunt al dracului de grăbit, doamnă Marineau. Poate mai târziu... I-am aruncat o privire încărcată de subînţelesuri. Sunt sigur că o să vreau să mai stăm la poveşti.

— Este pe Heather Street, spuse ea. Nu ştiu numărul, dar am fost acolo. Am trecut pe acolo. E doar o străduţă cu patru sau cinci case, şi doar una e la poalele dealului. Se opri puţin, apoi adăugă: Nici nu cred că are un număr casa aia. Strada e capătul lui Beachwood Drive.

— Are telefon?

— Da, dar e un număr exclusivist. Trebuie să aibă. Toţi ăştia au... Dacă l-aş fi ştiut...

— Bine, am zis. O să-i dau un telefon, şi o să-i ronţăi o ureche. Ei bine, doamnă Marineau, mulţumesc foarte mult. Rămâne între noi, desigur. Vreau să zic, e secret.

— Oh, sigur că da.

Ar fi vrut să mai pălăvrăgim, dar am împins-o din uşă şi am ieşit pe alee. I-am simţit privirea în spate tot timpul, aşa că m-am abţinut să izbucnesc în hohote de râs.

Tipul ăla cu mâinile agitate şi cu buze roşii şi pline făcuse o chestie

pe care chiar şi el ar fi considerat-o nostimă. Îmi dăduse prima adresă care îi venise în minte, a lui. Probabil se aştepta ca nevastă-sa să fie plecată. Nu ştiu. Oricum o întoarcem, părea îngrozitor de caraghios, doar dacă nu fusese cumva presat de timp.

Tot întrebându-mă din ce cauză fusese el presat de timp am devenit neatent. N-am observat coupeul parcat aproape în dreptul porţilor decât când l-am văzut pe individ coborând din el.

În mână avea un pistol.

Era un tip solid, dar nu de talia lui Skalla. M-a şuierat printre dinţi şi ceva i-a sclipit în palma întredeschisă. Putea fi o bucată de tablă sau o insignă de poliţai.

Erau maşini parcate pe ambele părţi ale lui Flores şi, în mod normal, ar fi trebuit să fie şi o grămadă de lume pe acolo. Dar nu era nimeni, cu excepţia omului cu armă şi a mea.

A venit mai aproape de mine, sâsâind.

— Te-am prins. Urcă-n maşina mea la volan, ca un băiat bun ce eşti.

Avea o voce răguşită, ca a unui cocoş extenuat care încerca să cânte.

— Doar aşa, cu tine?

— Da, numai că eu am pistolul, oftă el. Fă frumos, şi o să fii mai în siguranţă decât o femeie cu barbă la Congresul femeilor.

Se apropie încet, prudent şi am văzut din nou obiectul de metal.

— Hei, asta-i o insignă specială, am spus. N-ai dreptul să mă salţi mai mult decât am eu să te salt pe tine.

— Hai, scumpeteo, în maşină. Fii cuminte sau ţi-aduni boaşele de pe trotuar. Aici eu dau ordine.

Mă pipăi cu grijă.

— La dracu', nici nu eşti înarmat.

— Sictir, am mârâit eu. Crezi că mă săltai, dacă eram?

Am mers la coupeul lui albastru şi m-am strecurat la volan. Motorul era pornit. A urcat lângă mine, mi-a înfipt arma în coaste şi am pornit în josul dealului.

— Ia-o spre vest pe Santa Monica, mormăi el, şi pe urmă, să zicem, în sus, pe Canyon Drive spre Sunset. Pe unde-i poiana aia pentru călărit.

Am cotit spre vest pe Santa Monica, am trecut de capătul lui Holloway, apoi de un şir de maidane şi câteva magazine. Strada s-a lărgit treptat şi a devenit bulevard imediat ce am trecut de Doheney. Am dat puţin volanul spre stânga, să văd ce se întâmplă, dar m-a oprit. Am condus spre nord pe Sunset, apoi din nou spre vest. Luminile se aprinseseră în marile case de pe colină şi aerul era plin de muzică de la radio.

Am încetinit puţin şi m-am uitat odată la el, înainte de a se face prea întuneric. Chiar şi sub pălăria trasă pe ochi, îi observasem sprâncenele la Flores, dar vroiam să fiu sigur. Aşa că l-am mai privit o dată. Alea erau, clar.

Erau netede şi fine, negre, ca o panglică de pluş negru lipită peste faţa pătrată, deasupra ochilor şi a nasului. Nu aveau pauză la mijloc. Avea nasul mare şi brăzdat de o reţea de vinişoare, de la atârnatul prea multor halbe de bere deasupra.

— Bob McCord, am zis cu voce tare. Ex-poliţist. Deci ai trecut la răpiri, mai nou. Puşcărie scrie pe tine, puişor.

— Hai, leagă căţeaua.

Se părea totuşi că îl atinsesem. Se lăsă pe spate în colţul maşinii. Bob McCord fusese prins într-o afacere cu luare de mită şi executase trei ani la San Quentin. Ca recidivist, urma închisoarea Folsom din statul nostru.

A aşezat pistolul pe piciorul stâng şi s-a rezemat de uşă cu spatele lui mare. Am lăsat maşina să devieze uşor şi nu şi-a dat seama. Era o oră mai liniştită, între întoarcerea acasă a funcţionarilor şi balamucul de seară.

— Nu-i nici o răpire, a bombănit el. Doar că n-avem nevoie de necazuri. Doar n-o să crezi că te poţi pune cu o organizaţie cum e KLBL, să o ciupeşti de două foi fără să te-alegi cu nişte şuturi în fund. N-ar fi corect.

Scuipă pe fereastra maşinii fără să îşi întoarcă capul.

— Dă-i bice, băiete.

— Ce ciupeală?

— Nu ştii, ai? Nu eşti decât un puişor de-abia ieşit din găoace care-a dat cu capu-n zid, ai? Aşa eşti tu, inocent, doar toată lumea zice asta.

— Deci pentru Marineau lucrezi? Asta vroiam să ştiu. Normal că bănuiam, de vreme ce te-am plantat pe drum şi ai apărut iar.

— Gândeşti bine, puiu', da' bagă viteză. Mda, a trebuit să dau telefon. De-abia l-am prins.

— Unde mergem de-aici?

— Am grijă de tine până la nouă-jumate. După aia mergem într-un loc.

— Ce loc?

— Încă nu-i nouă jumate. Hei, ce faci, ai adormit în colţu' ăsta?

— Condu tu, dacă nu-ţi place cum o fac eu.

M-a împuns tare cu pistolul în coaste, atât de tare că m-a durut într-adevăr. Am tras violent de volan în stânga şi l-am făcut să cadă pe spate în colţul din dreapta, dar şi-a ţinut bine arma în mână. Dintr-o maşină de alături am auzit un ţipăt ascuţit, apoi am văzut un girofar funcţionând în faţă şi prin geamul din spate al maşinii, două şepci turtite, una lângă alta.

— O să oboseşti al dracului tot ţinând pistolul acela-n mână, i-am spus lui McCord. Oricum, n-o să ai curajul să-l folseşti. Eşti un copoi de paie. Nimic mai de doi bani decât un poliţai care şi-a întors insigna pe dos. Nu eşti decât o târâtură. Copoi de paie.

Nu eram încă prea aproape de maşina poliţiei, dar aveam de gând să îi distrag atenţia. M-a lovit peste cap, a ţinut volanul cu cealaltă mână şi a apăsat frâna. Ne-am oprit chiar la un stop. Mi-am scuturat capul, ameţit. În timp ce îmi reveneam, am văzut că s-a retras în colţul lui.

— Data viitoare, îmi spuse el cu o voce şi mai răguşită, te adorm şi te pun în portbagaj. Numai-ncearcă, băiete. Numa-ncearcă. Şi acum

condu şi ţine-ţi deşteptăciunile alea-n burtă.

Am mers înainte, printre gardurile înalte de verdeaţă care mărgineau terenurile de călătorie. Poliţaii din maşina din faţă conduceau normal, fără nici o grijă, trăgând cu urechea din când în când la ce se transmitea prin radio, discutând de una, de alta. Aproape că îi auzeam, în mintea mea, ce vor urma să spună.

— Şi pe urmă, mârâi McCord, nici n-am nevoie de pistol ca să am grijă de tine. Încă nu l-am întâlnit pe acela pe care să nu-l stăpânesc şi fără armă.

— Am întâlnit eu unu azi dimineaţă, i-am spus.

Am început să îi povestesc despre Steve Skalla.

A mai apărut un semafor pe rosu. Am avut senzaţia că maşina din faţă va trece oricum. McCord şi-a aprins o ţigară cu stânga, aplecându-şi puţin capul.

Continuam să îi povestesc despre Skalla şi despre bătăuşul de la Shamey's.

Apoi am apăsat brusc pe acceleraţie.

Coupeul a ţâşnit ca o săgeată înainte. McCord tocmai îşi rotea pistolul spre mine, când i-am strigat:

— Ţine-te bine. E un accident.

Am lovit maşina de patrulă cam în dreptul barei de protectie, în stânga. M-am jucat puţin cu volanul în stânga şi dreapta, producând nişte scrâşnituri îngrozitoare. S-au auzit nişte sunete ca atunci când se sacrifică animalele într-un abator, cauciucuri scrâşnind, zgomotul tablei sfărâmate, farul şi masca din stânga au sărit în ţăndări şi probabil că rezervorul de benzină s-a bombat.

Micuţul coupe a sărit în sus şi a scos un sunet de şoarece încolţit.

McCord ar fi putut să mă facă bucăţi, pentru că ţeava pistolului său era doar la câţiva centimetri de coastele mele. Dar, într-adevăr, nu era un tip tare. Era doar un copil prăpădit căruia îi trecuseră vremurile bune şi îşi găsise o slujbă de doi bani, iar acum avea o misiune din care nu înţelesese nimic.

A smucit uşa din dreapta şi s-a aruncat din maşină.

Unul dintre poliştiţi ieşise deja afară din maşina lui, în dreptul meu. M-am aruncat sub volan, în timp ce raza unei lanterne îmi trecea pe deasupra pălăriei.

N-a mers figura. S-au auzit paşi apropiindu-se şi o lanternă mi-a luminat faţa.

— Ieşi afară de-acolo, a lătrat o vece. Unde mama dracului te crezi, la curse?

Am ieşit cu o figură spășită. McCord era ghemuit undeva în spatele coupeului, ascuns.

— Ia să vedem cum stai cu mirosurile.

L-am lăsat să mă miroase.

— Whisky, a zis. Da, cred că da. Fă câţiva paşi, scumpule. Hai. M-a îndemnat cu lanterna.

Am făcut câţiva paşi.

Celălalt poliţist încerca să desprindă maşina lui de coupe. Înjura, dar era ocupat , cu necazul lui.

— Nu te prea clatini, zise poliţistul. Ce s-a întâmplat? Ai necazuri cu frânele?

Celălalt poliţist tocmai reuşise să desprindă barele de protecţie una de alta şi se urcă la volan.

Mi-am scos pălăria şi mi-am masat fruntea.

— Am avut o discuţie, am zis. Am fost lovit şi m-a ameţit pentru o clipă.

McCord a făcut o greşeală. A luat-o la fugă când a auzit ce-am spus. A traversat parcarea, a sărit zidul şi paşii i s-au auzit înfundaţi pe terenul de turf.

Asta îmi şi dorisem.

— Am fost răpit, am izbucnit spre poliţistul care mă chestiona. Îmi era frică să vă spun.

— Isuse, da' asta-i groaznic, a ţipat el, scoţându-şi pistolul din toc. De ce n-ai zis aşa? A luat-o la fugă spre zid. Ai grijă de maşina aia. Trebuie să-l prindem pe tipul ăla.

Deja era dincolo de zid. S-au auzit nişte mormăieli şi alţi paşi

duduind pe turf. O maşină s-a oprit cam la jumătate de bloc distanţă şi un bărbat a dat să coboare din ea, dar a rămas cu un picior pe podeaua maşinii. Nu reuşeam să îl disting cum aş fi vrut din cauza luminii slabe.

Poliţistul din maşina de patrulă a încercat să treacă cu ea prin gardul viu al zidului, dar nu a reuşit; a dat înapoi înfuriat şi a pornit în trombă, cu sirena urlând.

Am sărit în coupeul lui McCord şi am smuncit ştarterul.

Nu departe s-a auzit o împuşcătură, apoi două împuşcături şi apoi un ţipăt. Sunetul sirenei s-a stins la o curbă, ca apoi să se audă din ce în ce mai tare.

Am scos din coupe tot ce putea da şi am părăsit cartierul. În depărtare, spre nord, s-a auzit un sunet singuratic printre dealuri, vaietul unei sirene.

Am abondonat coupeul la o jumătate de bloc de Wilshire şi din faţă de la Beverly-Wilshire am luat un taxi. Ştiam că îmi vor lua urma, dar nu asta era important. Important era când.

Dintr-un coctail-bar din Hollywood l-am sunat pe Hiney. Era tot la serviciu şi tot morocănos.

— Ceva noutăţi în legătură cu Skalla?

— Ascultă, s-a răstit el. Ai fost să vorbeşti cu femeia aia, Shamey? Şi unde eşti?

— Clar c-am fost, i-am zis. În Chicago.

— Ai face bine să te-ntorci acasă. De ce-ai fost acolo?

— M-am gândit că o cunoaşte pe Beula, normal. O cunoaşte. N-ai vrea să mai ridicăm puţin pariul ăla?

— Termină cu comediile. E moartă.

— Skalla… am început eu.

— Asta-i partea ciudată, a mormăit el. Tipul a fost acolo. O hoaşcă din vecini l-a văzut. Numai că nu are nici un semn de violenţă. A murit din motive naturale. Am fost cam prins pe-aici şi n-am apucat s-o văd.

— Ştiu eu cât de ocupat eşti, i-am zis-o eu, ca sotto-voce.

— Bun. Ei bine, la dracu', doctoru' habar n-are de ce-a murit. Încă nu.

— De frică, i-am spus. Ea e aia care l-a turnat acum opt ani. Şi, probabil că a ajutat-o puţin şi whiskyul.

— Char aşa? făcu Hiney. Măi, măi. Oricum, punem noi laba pe el. Şi asta se va întâmpla la Girard, tipul se îndreptă spre nord, într-o maşină de închiriat. Îl băgăm la Legea Statală. Dacă sare peste Ridge, punem laba pe el la Casaic. Şi zici că tipa l-a dat în gât, ai? Cred că ar fi mai bine să te-ntorci, Carmady.

— No-no, am zis. Ăştia din Beverly Hills mă caută pentru un acident şi fugă de la locul faptei. De-acuma sunt şi eu un criminal.

Am mâncat un sandviş şi am băut nişte cafele înainte de a lua un taxi până la Flores şi Santa Monica iar de acolo am mers pe jos, pentru a-mi recupera maşina de unde o lăsasem parcată.

Locul era liniştit, dacă nu ar fi fost un copil aflat în spate, într-o maşină, exersând la ukulele.

Mi-am îndreptat maşina spre Heather Street.

Heather Street era ca o tăietură adâncă într-o pantă, terasată cu apartamente, chiar unde se termină Beachwood Drive. Era ca o privire aruncată peste umăr; era atât de curbată, încât chiar şi la lumina zilei, nu puteai vedea mai mult de o jumătate de bloc dintr-odată, şi asta doar dacă te aflai chiar în faţa lui.

Casa pe care o căutam era chiar la baza dealului, una din chestiile alea ameţitoare, cu uşa de la intrare sub nivelul străzii, un patio pe acoperiş, un dormitor sau chiar două la parter şi un garaj în care intrai la fel de uşor ca într-o sticlă cu măsline.

Garajul era gol, dar o limuzină uriaşă şi strălucitoare era parcată în faţă, cu cele două roţi de pe dreapta pe terasament. În casă se vedeau lumini.

Am condus de-a lungul trotuarului şi am parcat, apoi m-am întors pe jos pe betonul fin şi foarte puţin folosit şi am luminat interiorul limuzinei cu o lanternă stilou. Era înregistrată pe numele unui oarecare David Marineau, 1737 North Flores Avenue, Hollywood, California. Asta m-a făcut să mă întorc la maşina mea şi să îmi scot din compartimentul încuiat un pistol.

Am trecut din nou pe lângă limuzină şi am coborât trei trepte aspre din piatră, căutând soneria unei uşi strâmte cu o ogivă arcuită deasupra.

Nu am apăsat butonul soneriei, doar l-am privit. Uşa nu era chiar închisă. O dungă destul de largă de lumină difuză se contura pe tocul lateral. Am împins-o cam doi centimetri, apoi am împins-o destul că să îmi bag capul şi să mă uit înăuntru.

Am tras ca urechea. Tăcerea din interior m-a îndemnat să intru. Era o tăcere din acelea absolute, mormântale, care urmează unei explozii. Sau poate nu mâncasem suficient la prânz. Oricum, am intrat.

Livingul lung era pustiu până în spate, care spate nu era chiar aşa de îndepărtat, întrucât nu era o casă mare. Pe peretele acela erau uşi franţuzeşti şi prin geamuri se vedea rama metalică a balconului, care trebuie să fi fost foarte sus faţă de panta de dedesubt, ţinând cont de construcţia casei.

Existau lampadare drăguţe, fotolii drăguţe şi adânci, mese drăguţe, un covor gros de culoarea caisei coapte, două sofale mici şi drăguţe, una în faţă şi cealaltă aşezată în unghi drept, spre un cămin placat cu fildeş şi cu statuia zeiţei Victoria înaripată. Un foc era desenat în dosul paravanului de aramă, dar nu era aprins.

Atmosfera din încăpere era caldă şi discretă. Părea o cameră unde oamenii se pot simţi într-adevăr bine. Pe o măsuţă joasă era o sticlă de Vat 69, pahare, o frapieră de aramă şi linguriţe.

M-am uitat la uşă de parcă atunci aş fi văzut-o prima oară şi am rămas încremenit. Linişte. Timpul trecea. Trecea, în ticăitul unui ceas electric de pe un radio cu consolă, în zgomotul îndepărtat al claxoanelor de pe Beachwood, aflat la un kilometru distanţă, în zumzetul îndepărtat al unui avion de noapte, în ţârâitul metalic al unui greier de sub casă.

Şi dintr-o dată n-ai mai fost singur.

Doamna Marineau alunecă în cameră venind din spate printr-una din uşile ascunse de uşile franzuzeşti. Nu făcea mai mult zgomot decât un fluture. Încă mai avea coiful acela de pălărie neagră, costumul portocaliu de tweed şi tot ca dracul arăta. Într-o mână avea o mănuşă în

care ţinea un pistol. Habar n-aveam de ce, şi nici n-am aflat vreodată.

Nu m-a observat de la început, dar şi când a făcut-o, nu a însemnat nimic pentru ea. A ridicat pistolul spre mine şi a plutit pe covor în direcţia mea, cu buzele strânse atât de tare încât nu am reuşit să văd şi dinţii pe care îi ascundea.

Doar că de data asta aveam şi eu pistol. Ne-am privit unul pe celălalt pe deasupra armelor. Poate mă recunoscuse, dar nu puteam să îmi dau seama de asta după expresia de pe faţa ei. I-am zis:

— Deci ia-ai aranjat?

A înclinat puţin din cap.

— Doar pe el, a spus.

— Lasă pistolul jos. Ai terminat cu el.

L-a aplecat puţin. Nu dădea semne că ar fi observat Coltul pe care îl împingeam în aer întreptat spre ea. L-am coborât şi eu. Mi-a spus:

— Ea nu era aici.

Vocea îi era uscată, ca un sunet impersonal, plat, fără timbru.

— Domnişoara Baring nu era aici?

— Nu.

— Mă recunoşti?

Mă privi mai atentă, dar faţa nu i se lumină de plăcere.

— Sunt tipul care o căuta pe domnişoara Baring, i-am spus. Dumneata mi-ai spus unde să vin, îţi aminteşti? Numai că Dave a trimis un bandit să mă ameninţe cu un pistol şi să mă ia într-o plimbare cu maşina, ca să aibă el timp să vină aici şi să facă ceva. Ce anume, nu ştiu.

— Nu eşti poliţist, spuse bruneta. Dave mi-a spus că eşti un impostor.

Am făcut un gest vulgar cu mâna şi m-am apropiat puţin de ea, într-un mod cât se poate de firesc.

— Nu sunt un poliţist de stat, am admis, dar tot poliţist sunt. Dar asta a fost demult. Între timp s-au mai petrecut nişte lucruri, aşa-i?

— Da, spuse ea. În special cu Dave. Hi, hi.

Nu fusese un râs, nimeni nu avusese intenţia de a face din asta un râs. Fusese doar puţin abur ieşind printr-o supapă de siguranţă.

— Hi, hi, am imitat-o.

Ne uitam unul la altul ca doi nebuni care se cred Napoleon şi Josephine.

Ideea era să ajung cât mai aproape de ea, să îi smulg pistolul. Dar eram încă departe.

— În afară de dumneata, mai e cineva pe aici?

— Doar Dave.

— M-am gândit eu că Dave trebuie să fie aici.

N-a fost o chestie prea deşteaptă, dar destul ca să mai fac un pas.

— Oh, da, Dave e aici, a fost ea de acord. Da. Ai vrea să-l vezi?

— Ei bine, dacă nu deranjez prea tare…

— Hi, hi, făcu ea. Nici un deranj. Uite aşa.

A îndreptat pistolul spre mine şi a apăsat pe trăgaci. A făcut-o fără să i se mişte un muşchi al feţei.

Faptul că arma nu a funcţionat a mirat-o întrucâtva, dar numai aşa, ca o chestie care s-a întâmplat acum vreo două săptămâni. Nu a fost o chestie imediată, sau măcar actuală. Eu iarăşi nu mai eram acolo pentru ea. A ridicat pistolul cu grijă în mâna ei înmănuşată şi s-a uitat pe ţeavă, dar nu i-a folosit la nimic. A scuturat pistolul, curioasă, apoi şi-a dat din nou seama de prezenţa mea. Eu nu mă mişcasem. Oricum, n-aş fi avut cum.

— Cred că nu e încărcat, a spus ea.

— Sau poate e descărcat, am zis eu. Păcat. Astea mici nu au decât şapte gloanţe. Ale mele nu se potrivesc. Ia să vedem, putem rezolva ceva?

Mi-a pus pistolul în mână, apoi şi-a împreunat palmele. Ochii ei păreau că nu au pupile, sau că au doar pupile, nu eram sigur.

Arma nu era încărcată. Încărcătorul era gol. Am mirosit ţeava. Pistolul nu mai fusese folosit de la ultima curăţire, şi asta fusese demult.

Asta m-a dat peste cap. Până în acel moment, treaba părea destul de simplă, dacă scăpăm fără să fiu implicat în nici o crimă, dar asta dădea totul peste cap. Nu mai înţelegeam despre ce vorbeam noi doi.

Am băgat pistolul ei într-un buzunar, iar pe al meu l-am înfipt la centură, apoi mi-am frământat buza de jos, aşteptând să văd ce s-ar putea întâmpla. Nu s-a întâmplat nimic.

Ascuţita doamnă Marineau rămăsese în aceeaşi poziţie, privind un punct undeva, între ochii mei, ca un globe-trotter înrăit care priveşte un splendid apus de soare pe Muntele Whitney.

— Ei bine, i-am spus în cele din urmă, hai să aruncăm o privire prin casă, să vedem ce mai e.

— Te referi la Dave?

— Da, chiar şi la el.

— E în dormitor, se maimuţări ea. E acasă, în dormitor.

Am apucat-o de braţ şi am întors-o. S-a lăsat întoarsă, ca un copil mic şi ascultător.

— Dar de data asta e pentru ultima oară când mai e acasă, a zis. Hi, hi.

— Da, desigur.

Vocea mea sunase ca vocea unui pitic.

Domnul Marineau era intr-adevăr mort, în caz că avusesem vreun dubiu până atunci.

O veioză rotundă şi albă, cu umbre verticale, lumina la capătul unui pat din dormitorul decorat în alb şi argintiu. Era singura lumină din cameră. Îi filtra pe faţă o lumină discretă. Totuşi, nu murise de prea mult timp pentru a arăta ca un cadavru.

Stătea întins pe pat în mod normal, puţin pe o parte, probabil stătuse faţă în faţă cu cel care îl împuşcase. O mână îi era aruncată într-o parte şi arăta ca un mănunchi de iarbă de mare, iar cealaltă era sub el. Ochii deschişi îi avea clari şi strălucitori şi păreau să exprime un fel de autosatisfacţie. Gura îi era întredeschisă şi lumina lămpii făcea să lucească marginea dinţilor de sus.

La început nu am reuşit să observ rana. Era foarte sus, în partea de sus a capului, în tâmplă, dar mult în spate, destul de în spate pentru a-i înfunda osul petrosal în creier. Avea urme de pulbere arsă, mărginită de un roşu întunecat şi un firicel de sânge care îi cobora, îngroşându-se

maroniu pe obraz.

— La dracu', am exclamat eu către femeie, dar asta e o rană de sinucidere.

Ea stătea la picioarele patului şi privea peretele de deasupra capului lui. Poate o interesa şi altceva în afara peretelui, în orice caz, nu i se vedea pe faţă.

Am ridicat mâna moale a mortului şi am mirosit locul unde baza degetului mare se împreuna cu palma. Am simţit cordita, apoi n-am mai simţit cordita, apoi n-am mai ştiut dacă am mirosit sau nu cordita. Oricum, nu avea nici o importanţă, testul cu parafină ar fi dovedit-o oricum.

I-am lăsat mâna în jos cu grijă, ca pe un obiect foarte fragil, de o valoare imensă. Apoi m-am aplecat peste pat, m-am uitat de jur împrejur, am căutat pe podea, m-am băgat pe jumătate sub pat, am înjurat, m-am ridicat din nou şi l-am rostogolit puţin pe omul mort de pe pat, ca să mă uit sub el. Am găsit un tub mic şi strălucitor de alamă, dar nici urmă de pistol.

Din nou începea să arate a asasinat. Asta mai îndrepta lucrurile, căci nu era genul de tip care să se sinucidă.

— Ai văzut vreun pistol? am întrebat-o.

— Nu.

Faţa îi era albă ca o foaie de plăcintă.

— Unde e fata aia, Baring? Ce credeai că face ea aici?

Şi-a muşcat degetul mic de la mâna stângă.

— Mai bine mărturisesc, spuse ea, că am venit aici să îi omor pe amândoi.

— Continuă, am zis.

— Nu era nimeni aici. Bineînţeles, după ce i-am dat telefon şi mi-a spus că nu eşti un poliţist adevărat, că n-a fost nici o crimă şi că eşti un şantajist care nu vrea decât să mă sperie ca să obţină adresa…

S-a oprit şi a suspinat o dată, o chestie puţin mai adâncă decât un sughiţ, apoi şi-a mutat privirile într-un colţ al tavanului.

Cuvintele ei aveau un aranjament dezlânat, dar le spunea ca un

prăvăliaş indian.

— Am venit aici să îi omor pe amândoi, nu neg asta.

— Cu un pistol fără gloanţe?

— Acum două zile nu era aşa, m-am uitat eu. Dave trebuie să-l fi descărcat. Cred că îi era frică.

— Ascultăm, am zis.

Continuă.

— Aşa că am venit aici. Asta a fost ultima jignire, să te trimită la mine ca să obţii adresa ei. Asta era mai mult decât puteam…

— Spune mai departe, am spus. Ştiu cum te simţi. Am citit şi eu din astea în revistele cu povestiri de dragoste.

— Da. Ei bine, a spus că trebuie să o vadă pe domnişoara Baring în legătură cu nişte probleme legate de studiou şi că nu e nimic personal, că nici n-a fost şi că n-o să fie niciodată…

— Doamne, am zis. O ştiu şi pe asta. Ştiu ce ţi-a îndrugat. Dar avem aici un om mort şi trebuie să facem ceva, chiar dacă e doar soţul tău.

— Eşti… eşti un…

— Mda, am zis eu. Aşa e mai bine decât cu aiurelile alea.

Continuă.

— Uşa nu era închisă şi am intrat. Asta-i tot. Acum eu o să plec şi n-o să mă opreşti tu. Ştii unde stau… şi mă numi în acelaşi fel.

— O să discutăm mai întâi cu poliţia, am spus.

Am trecut pe lângă ea, m-am dus la uşă, am închis-o, am incuiat-o pe dinăuntru şi am băgat cheia în buzunar. Am mers apoi la ferestrele franţuzeşti şi m-am uitat afară. Femeia îmi arunca priviri ucigaşe, dar nu puteam auzi şi ce rosteau buzele ei despre mine.

Ferestrele franţuzeşti din partea opusă patului dădeau în acelaşi balcon ca şi cele din living. Telefonul era acolo, într-o nişă lângă pat, de unde te puteai întinde să-l apuci dimineaţa şi să comanzi să îţi aducă un colier de diamante ca să îl încerci.

M-am aşezat pe marginea patului şi m-am întins după telefon când o voce înăbuşită a ajuns până la mine prin sticla ferestrei şi a zis:

— Stai aşa, amice. Opreşte-te.

Chiar şi estompată de geam, vocea era profundă şi blândă. O mai auzisem şi înainte. Era vocea lui Skalla.

Eram chiar în lumina lămpii, care era lângă mine. M-am aruncat de pe pat pe podea, cu mâna spre centură.

A răsunat o împuşcătură şi ceafa mi s-a acoperit de cioburi de sticlă. Nu reuşeam să-mi dau seama de ce; Skalla nu fusese pe balcon, doar mă uitasem.

M-am rostogolit şi am început să mă târăsc spre ferestrele franţuzeşti, singura mea şansă, ţinând cont de lampa aceea.

Doamna Marineau a făcut exact ce trebuia să facă, doar că pentru celălalt. Şi-a smuls un pantof şi a început să mă pocnească cu tocul în cap. Am prins-o de glezne şi ne-am rostogolit împreună, în timp ce ea îmi făcea ţeasta ţăndări.

Am reuşit să o arunc de pe mine, dar n-a durat prea mult, ca să apuc să mă bucur. Când am început să mă ridic, Skalla era în cameră, râzând la mine. Pistolul de calibrul patruzeci şi cinci se simţea tot ca acasă în pumnul lui. Uşa franţuzească şi cea a balconului închis arătau de parcă trecuse prin ele o turmă de elefanţi turbaţi.

— O.K., am spus. Mă predau.

— Ei, cine s-a păcălit? Sunt sigur că te place, amice.

M-am ridicat în picioare. Femeia era undeva într-un colţ. Nici măcar nu m-am uitat la ea.

— Ia-ntoarce-te, amice, să-ţi fac o probă.

Încă nu îmi scosesem pistolul; a făcut-o el. Nu i-am pomenit nimic despre cheie, dar a luat-o. Deci ne urmărise de undeva.

Mi-a lăsat totuşi cheile de la maşină. A aruncat o privire pistolului descărcat şi i-a dat drumul înapoi în buzunarul meu.

— De unde ai apărut? l-am întrebat.

— Simplu. M-am urcat pe balcon şi am stat acolo cât m-am uitat la voi, prin grilaj. O floare la ureche pentru un bătrân circar ca mine. Ce mai faci, amice?

Din creştet îmi curgea sânge pe faţă. Am scos o batistă şi m-am

şters. Nu i-am răspuns.

— Isus, da' caraghios mai arătai întinzându-te după telefon cu mortu'n spate.

— Da, să mori de râs, nu altceva, am zis. Ia-o-ncet, e soţul ei.

S-a uitat la ea.

— E femeia lui?

Am dat din cap şi am regretat imediat.

— Asta-i nasol. Dacă ştiam... da' n-am putut să m-abţin. Tipu' a vrut-o.

— Tu... am început să spun, holbându-mă la el.

Am auzit un tânguit straniu, înăbuşit, din spate, din dreptul femeii.

— Cine altu', amice? Cine altu'? Haideţi mai bine să mergem cu toţii înapoi în living. Mi se pare mie că au ei acolo o sticloanţă arătoasă. Şi trebuie să te dai cu ceva pe cap.

— Eşti complet nebun să te învârţi pe aici, am mârâit. Eşti dat în urmărire generală. Nu poţi scăpa din canionul ăsta decât dacă o iei înapoi pe Beachwood sau peste dealuri, pe jos.

— Nimeni, a zis cu voce liniştită, uitându-se la mine, nimeni n-o să dea nici un telefon la poliţie de aici.

Skalla m-a urmărit în timp ce m-am spălat şi mi-am pus un leucoplast pe creştet, în baie. Apoi ne-am întors în living. Doamna Marineau, prăbuşită pe una din sofale, privea pierdută la focul neaprins. Nu scotea o vorbă.

Nu fugise pentru că Skalla o ţinuse sub ochi tot timpul. Părea resemnată şi indiferentă, de parcă nu i-ar mai fi păsat ce se întâmplă.

Am turnat în trei pahare din sticla de Vat 69 şi i-am dat unul brunetei. Şi-a ţinut mâna departe de pahar şi aproape că mi-a zâmbit, prăbuşindu-se ca o cârpă de pe canapea pe podea, cu zâmbetul pe faţă.

Am pus jos paharul, şi am ridicat-o, întinzând-o la loc pe sofa, cu capul jos. Skalla se holba la ea. Femeia era leşinată, albă ca hârtia.

Skalla şi-a luat paharul, s-a aşezat pe cealaltă sofa şi a pus pistolul lângă el. Şi-a sorbit băutura, uitându-se la femeie cu o expresie ciudată

pe figura lui palidă.

— Nasol, a zis. Nasol. Da' oricum, ticălosu' ăla o escroca. Să-i ia dracu'.

Şi-a mai turnat băutură; a dat-o pe gât, apoi s-a aşezat mai aproape de ea, pe sofaua care făcea unghi drept cu aceea pe care era aşezată.

— Deci eşti detectiv, a spus.

— Cum ai ghicit?

— Lu Shamey mi-a zis de un tip care a fost pe acolo, şi care semăna cu tine. M-am învârtit pe aici şi m-am uitat in maşina ta de afară. Nu m-a văzut nimeni.

— Bun, şi acum? am întrebat eu.

Părea mai enorm ca niciodată, în hainele lui lejere, tip sport. Nişte haine de şmecher. Mă întrebam cât timp îi luase ca să le adune pe toate. Nu puteau fi haine de gata, era prea mare pentru aşa ceva.

Îşi ţinea picioarele larg desfăcute şi întinse pe covorul de culoarea caisei, şi se uita trist la plezniturile pantofilor din piele de căprioară din dreptul degetelor. Erau cei mai oribili pantofi pe care îi văzusem în viaţa mea.

— Ce cauţi aici? mă întrebă el arţăgos.

— O caut pe Beula. M-am gândit că ar avea nevoie de niţel ajutor. Am pariat cu un poliţai din oraş că o găsesc înainte să te găsească el pe tine dar încă n-am găsit-o.

— N-ai întâlnit-o, ai?

Am dat din cap încet, foarte atent.

— Nici eu, amice, a spus el calm. Mă-nvârt pe-aici de ore întregi. N-a fost acasă. N-a venit decât tipul din dormitor. Cum a rămas cu jegu' ăla de şef de la Shamey's?

— De aia ai fost dat în urmărire.

— Ha, pentru un tip ca ăla? N-au decât. Bun, tu trebuie s-o tai. Aş fi vrut să iau mortul, pentru Beula. N-aş fi vrut să-l las aici, s-o sperie. Da' cred că acum nu mai are nici un rost. Intră-n contu' la omorul ălălalt.

Se uită la femeia de lângă cotul său. Faţa îi era în continuare palid-verzuie şi ochii închişi, dar se vedea o mişcare în dreptul pieptului.

— Dacă nu era ea, spuse, cred că aş fi făcut curăţenie şi v-aş fi aranjat şi pe voi. Atinse pistolul de lângă el. N-am nimic deosebit împotriva ta, normal. Doar pentru Beula. Dar aşa, rămân un tip slab.

— Păcat, am mârâit, simţind durerea din creştet.

Îmi rânji:

— Cred că o să-ţi iau cu împrumut căruţa. Am de făcut câteva drumuri scurte. Aruncă-mi cheile.

I le-am aruncat. Le-a prins şi le-a pus peste Coltul uriaş. Şi-a întins puţin corpul şi a scos dintr-un buzunar un mic pistol perlat, cam de calibrul 23. L-a ţinut în căuşul palmei.

— Asta a făcut treaba, spuse el. Am lăsat maşina pe care o închiriasem pe o stradă mai jos, am urcat dealul şi am dat o tură împrejurul casei. Am auzit sunând soneria. Tipu' ăsta era la uşă. L-am văzut, dar el nu m-a văzut. N-a răspuns nimeni. Ei, ce zici de asta ? Tipu' avea cheia. Cheia de la casa Beulei.

Figura îi arăta o mare de suferinţă. Femeia de pe sofa respira ceva mai adânc şi am avut senzaţia că îi văd un ochi clipind.

— Ce dracu, am spus. Putea s-o obţină într-o mie de feluri. Tipul e mare boss la KLBL, unde lucrează ea. Putea să i-o şutească din poşetă, ce zici de asta? La dracu, nu-i obligatoriu să i-o fi dat ea.

— Corect, amice, izbucni el radios, normal că nu era obligatoriu să i-o dea chiar ea lu'... O.K. Tipu' intră şi eu mă iau rapid după el, da' apucase să închidă uşa. Ţi-e clar c-am deschis-o-n felu' meu. De al'fel, ţ-ai da' seama că n-a închis-o ca lumea. Era în mijloc, aici în cameră, chiar lângă birou. Clar că mai fusese şi-nainte aici, mi-am dat seama - suferinţa îi revenise pe figură, chiar dacă nu mai era chiar atât de intensă - pentru că şi-a vârât o mână într-un sertar şi a scos asta.

Învârti puţin flecuşteţul cu prăsele perlate în mâna lui enormă.

Pe faţa doamnei Marineau se desluşea acum clar trezirea.

— Aşa că m-am dat la el. A tras o dată, da' a ratat. Gagiu' se sperie şi fuge în dormitor. Eu, după el. Mai scapă un foc, încă o ratare. O

să găseşti bomboanele înfipte în pereţi pe undeva.

— O să ţin minte, am zis.

— Bun, şi după aia, pun laba pe el. Dacă ea ar fi vrut să termine cu mine şi să-mi zică, ar fi fost O.K. Asta vroiam eu de la ea, înţelegi? Da' nu să dau de libidinosu' ăla. Aşa că, regret. Da' tipu', a fost curajos.

Şi-a frecat obrazul. Începusem să mă îndoiesc de ultima mutare.

— Îi zic: „Femeia mea locuieşte aici, amice. Care-i treaba?”. Îmi zice: „Revino mâine, asta-i noaptea mea.”

Skalla făcu un gest larg cu mâna stângă.

— După asta, natura şi-a urmat cursu' ei, nu? L-am pus jos. Doar că în timp ce făceam asta, drăcia asta de pistol nenorocit s-a descărcat şi el s-a lăsat ca o... ca o... Se uită la femeie şi nu sfârşi ce avea de spus. Ce mai, era mort.

Un ochi al femeii clipi din nou.

— Şi apoi?

— M-am cărat. Orice tip ar fi făcut-o. Da' m-am întors. M-am gândit că-i nasol de Beula cu mortu' ăla-n pat şi-i mai bine să mă-ntorc să iau mortu' şi să-l duc în deşert şi să-l îngrop pentru un timp. Şi pe urmă îmi vine blestemul ăsta şi strică tot.

Femeia se prefăcea probabil de mult timp. Îşi mişcase picioarele şi îşi întorsese corpul, centimetru cu centimetru, pentru a ajunge în poziţia potrivită pentru a se sprijini cu spatele de spătarul sofalei. Micul pistol cu prăsele perlate încă se odihnea în palma deschisă a lui Skalla când acţionă. Ţâşni de pe sofa cu un salt perfect, răsucindu-se în aer ca o acrobată. Îşi întinse genunchii şi rase pistolul din mâna lui ca o veveriţă care culege o alună.

El se ridică înjurând, în timp ce ea i se rostogolea la picioare. Coltul cel mare îi era la îndemână, dar nu se atinse de el. Se aplecă înainte să o prindă pe femeie cu mâinile goale.

Ea îi râse în faţă înainte de a-l împuşca.

Trase de patru ori, rapid, în partea, de jos a stomacului, apoi percutorul lovi în gol. Îi aruncă pistolul în faţă şi se rostogoli de lângă el.

Bărbatul păşi spre ea fără să o ajungă. Faţa lui mare păru golită de

orice pentru o clipă, apoi i se umplu de ridurile aspre ale durerii, riduri care păreau să fi existat acolo dintotdeauna.

Porni cu paşi mari, drept peste covor, spre uşă. Am sărit şi am luat Coltul. Asta ca să nu îl ia femeia. După al patrulea pas pe care îl făcu, pe covorul gălbui închis apărură dârele de sânge.

Ajunse la uşă şi se sprijini pentru un moment de ea, apoi îşi scutură capul şi se întoarse. Mâna stângă, cu care se ţinuse de burtă şi apoi se sprijinise de uşă lăsase o pată de sânge pe lemnul uşii.

Se aşeză pe primul scaun pe care îl întâlni în cale şi se întinse în el, cu amândouă mâinile ţinându-se strâns de burtă. Sângele i se scurgea printre degete încet, ca apa care se revarsă dintr-un bazin prea plin.

— Bombonelele astea, spuse, dor ca alea mari, acolo jos.

Femeia brunetă se duse spre el ca o păpuşă pe sârmă. O urmărea venind ca prin ceaţă, pe sub pleoapele lui mari, pe jumătate lăsate.

Când ea ajunse suficient de aproape de el, se întinse şi îl scuipă în faţă.

Bărbatul nu făcu nici o mişcare şi nici privirea nu i se mişcă. Am sărit la ea şi am aruncat-o într-un scaun. N-am fost prea manierat.

— Las-o-n pace, mormăi el către mine, poate îl iubea pe tip.

De data asta nimeni nu a încercat să mă împiedice să telefonez la poliţie.

Câteva ore mai târziu, mă aflam într-un local de pungaşi, la Lucca's, între Fifth şi Western, sorbind un cocteil cu martini şi mirându-mă cum s-or fi simţind unii să le tot amestece toată ziua şi să nu guste niciodată din ele. Era târziu, trecuse de unu. Skalla era în sectorul de poliţie de la General Hospital. Domnişoara Baring încă nu îşi făcuse apariţia, dar băieţii ştiau că va ieşi la iveală când va afla că Skalla fusese arestat şi nu va mai constitui o primejdie pentru ea.

KLBL, care nu ştiuse nimic la început, era în şedinţă cu uşile închise. Aveau doar douăzeci şi patru de ore pentru a decide dacă mai continuă sau nu serialul.

Lucca's era la fel de plin ca la amiază. După o vreme, o italiancă brunetă cu nasul mare şi nişte ochi cu care n-ar fi trebuit să te încurci,

apăru şi îmi spuse:

— Avem o masă pentru dumneavoastră, acum.

Am mai comandat un martini şi ceva de mâncare. Mi se pare că am şi mâncat.

În imaginaţia mea îl vedeam pe Skalla cu mine la masă, în faţa mea. Ochii lui negri şi clari aveau ceva în ei care era mai mult decât durere, parcă îmi cereau ceva, mă rugau să fac ceva. Pe de o parte încerca să îmi spună despre ce este vorba, pe de altă parte îţi ţinea burta cu mâinile şi spunea într-una: „Las-o-n pace, poate îl iubea pe tip."

Am părăsit localul şi am condus spre nord, spre Franklin şi mai încolo, spre Beachwood, iar apoi în sus pe Heather Street. Nu era păzită. Atât de siguri erau de ea.

Am cotit pe strada de jos şi am privit în susul pantei pipernicite, scăldate în lumina lunii. Casa se vedea din spate cam la nivelul celui de-al treilea etaj al unui bloc. Se vedeau consolele metalice care sprijineau balconul. Acesta părea atât de înalt încât doar cu un balon aş fi putut ajunge la el. Dar acesta fusese drumul pe care şi-l alesese să ajungă sus... Aşa era el, alegea întotdeauna soluţia cea mai complicată.

Ar fi putut fugi dracului altundeva, ar fi putut lupta ca să câştige bani, ar fi putut chiar cumpăra o casă a lui, unde să trăiască. Existau o grămadă de tipi în lumea interlopă care l-ar fi putut ajuta pe Skalla, fără să îl tragă in piept. Dar nu, în loc de toate astea, el preferase să se caţere pe balconul ei, ca Romeo şi să se aleagă cu stomacul plin de gloanţe. Şi ca de obicei în astfel de cazuri, de la altă femeie.

Am mai virat la o curbă albă care arăta de parcă era chiar lumina lunii, am parcat şi am urcat restul de drum pe jos. Aveam şi o lanternă cu mine, dar nu mi-a fost necesară ca să-mi dau seama că în faţa uşii nu e nimeni care să aştepte lăptarul. Nu am trecut prin faţa uşii. M-am gândit că poate postaseră pe cineva cu un binoclu cu infraroşii undeva, pe deal.

M-am fofilat pe terasamentul dealului prin spate, printre casă şi garajul gol. Am găsit o fereastră la care puteam să ajung şi am reuşit să

îi sparg geamul fără să fac prea mult zgomot, lovind cu patul pistolului prin pălărie. Nu s-a întâmplat nimic, exceptând faptul că greierii şi broscuţele au încetat pentru o clipă să mai cânte.

Am găsit drumul către dormitor şi mi-am plimbat discret lanterna împrejur, după ce lăsasem storurile şi trăsesem draperiile. Fascicolul de lumină a căzut peste un pat răscolit, peste pete de pudră de ridicat amprentele, peste chiştoace de ţigări lăsate pe pervazul ferestrelor şi peste urme de călcâie în puful, covorului. Într-un perete era un birou încastrat, care ar fi putut însemna ceva. Pe lângă lanternă, îmi luasem şi o şurubelniţă din oţel. Am forţat biroul.

Bijuteriile nu valorau mai mult de o mie de dolari, poate nici chiar jumătate. Dar, pentru o fată care lucra în show business puteau valora mult. Le-am pus de unde le-am luat.

Într-un colţ era o măsuţă de toaletă şi un scaun vopsit în alb şi argintiu şi în dulăpiorul de lângă el, trei valize.

Livingul avea ferestrele închise şi in aer plutea un miros ascuţit şi neplăcut. Oamenii legii se ocupaseră cum trebuia de sticla de Vat 69. Probabil whiskyul uşurase munca celor din echipa de la amprente. Am găsit un scaun care nu avea sânge pe el, mi-am scos propria sticluţă, mi-am udat gâtlejul şi am aşteptat în întuneric.

O stafie a fâlfâit undeva la subsol sau în altă parte. Asta m-a făcut să îmi ud din nou gâtlejul. Cineva a ieşit dintr-o casă aflată la vreun kilometru de acolo şi a tuşit. S-a trântit o uşă. Apoi tăcere. Broscuţele au reînceput să orăcăie, apoi am auzit şi greierii. După aceea, ticăitul ceasului electric a devenit atât de puternic, încât a acoperit toate celelalte zgomote.

Apoi am adormit.

Când m-am trezit, luna dispăruse din ferestrele de la faţadă şi o maşină tocmai oprise undeva. Nişte paşi uşori, atenţi şi delicaţi s-au făcut remarcaţi în liniştea nopţii. S-au oprit în faţa uşii de la intrare, apoi s-a auzit o cheie pătrunzând în broască.

În deschizătura uşii s-a profilat pe cerul alburiu un cap fără pălărie. Panta pe care era dealul era prea întunecoasa pentru a putea

prinde şi alte amănunte. Uşa s-a închis.

Pe covor s-a auzit foşnetul unor paşi. Aveam deja lanterna în mână. Am apăsat pe buton şi s-a făcut lumină.

Fata nu a scos nici un sunet, nici măcar o şoaptă. Doar a îndreptat spre mine un pistol.

— Hello, Beula, am zis.

Probabil că numai la aşa ceva nu se aşteptase.

Nu eră nici prea înaltă, nici prea scundă, fata asta. Avea picioarele lungi, din acelea care ştiu să umble şi să danseze. Părul, chiar şi în lumina lanternei, părea o văpaie. La colţul ochilor avea încreţituri cum au cei care râd mult. Avea o gură în stare să râdă.

Pistolul părea de calibrul 32, dar avea linia dreaptă, specifică Mauserului.

După un timp, a spus cu voce calmă:

— Poliţia, presupun.

Avea şi o voce frumoasă. Încă mi-o mai amintesc, din când în când.

— Hai să stăm jos şi să discutăm, am spus. Suntem doar noi doi aici. Ai mai băut vreodată direct din sticlă?

Nu mi-a răspuns. S-a uitat la pistolul pe care îl ţinea în mână, a schiţat un zâmbet şi şi-a scuturat capul.

— Nu poţi să faci două greşeli, i-am spus. Nu o fată deşteaptă ca tine.

Şi-a băgat pistolul în buzunarul lateral al unui trenci lung, gen cazon, gen Ulster.

— Cine eşti dumneata?

— Doar un copoi. Detectiv particular pentru dumneata. Mă numesc Carmady. Iei o înghiţitură?

Ţineam sticla întinsă. Încă nu mă ridicasem, aşa că trebuia să o ţin ridicată.

— Nu beau. Cine te-a angajat?

— KLBL. Pentru a te proteja de Steve Skalla.

— Deci ştiau, spuse ea. Ştiau despre el.

Am rumegat ideea şi nu am spus nimic.

— Cine a fost aici? întrebă ea dintr-odată.

Stătea încă în mijlocul camerei, de data asta cu mâinile în buzunare şi tot fără pălărie.

— Doar instalatorul n-a fost, am zis eu. Întârzie puţin, ca de obicei.

— A, eşti unul din *ăia*, strâmbă ea din nas. Din ăia cu bancuri de doi bani.

— Nu sunt, am spus. Nu chiar. E doar o modalitate de a începe o discuţie cu oamenii cu care am de discutat. Skalla a reapărut, s-a băgat singur în bucluc, a fost împuşcat şi e arestat. E la spital, destul de grav.

— Cât de grav?

Continuă să stea nemişcată.

— Ar putea supravieţui, dacă l-au operat în timp util. Deşi, chiar şi aşa, mă îndoiesc. Are trei în burtă şi unul în şira spinării.

În sfârşit se mişcă de acolo şi dădu să se aşeze.

— Nu în scaunul ăla, am sărit eu. Stai aici.

A venit şi s-a aşezat lângă mine, pe una din sofale. Ochii îi sclipeau; puteam să îi văd acum.

— De ce s-a întors? mă întrebă ea.

— S-a gândit că trebuie să facă un pic de curăţenie. Să îndepărteze cadavrul şi alte chestii. Băiat bun, Skalla ăsta.

— Crezi?

— Da, doamnă, chiar dacă sunt singurul din lume care crede asta.

— Cred că o să iau din băutura aia, spuse.

I-am dat sticla şi a înşfăcat-o urgent.

— Doamne, am spus, vei fi implicată în afacerea asta.

A privit spre uşa care dădea spre dormitor, în spatele meu.

— L-au dus la morgă, am spus. Poţi merge.

S-a ridicat brusc şi a dispărut din cameră. S-a întors la fel de repede.

— Ce au împotriva lui Steve? m-a întrebat. Dacă supravieţuieşte?

— A omorât un negru pe Central, ieri dimineaţă. A fost mai mult

sau mai puţin legitimă apărare de ambele părţi, nu ştiu. Dacă nu era Marineau, cred că ar fi putut scăpa cu o suspendare.

— Marineau? întrebă ea.

— Da. Ştii că l-a omorât pe Marineau?

— Nu fi ridicol, spuse. Eu l-am omorât pe Marineau.

— O.K., dar lui Steve nu-i convine aşa.

Se holbă la mine.

— Vrei să spui că Steve s-a întors aici dinadins pentru a-şi asuma răspunderea?

— Cred că da, dacă ar fi fost nevoit. Părerea mea e că într-adevăr avea intenţia să îl ducă pe Marineau undeva în deşert şi să scape de el. Numai că a apărut pe aici o femeie, doamna Marineau.

— Da, spuse ea indiferentă. Crede că eram amanta lui. Libidinosul dracului!

— Erai? am întrebat.

— Nu începe iarăşi, zise ea. Ce dacă am lucrat odată pe Central Avenue?

Ieşi din nou din cameră. Zgomotul unor valize trântite a ajuns până în living. Am mers după ea. Îşi împacheta hainele din garderoba ei de artistă, şi o făcea cu plăcerea de a vedea lucrurile frumoase bine împachetate.

— Doar n-o să porţi chestii din alea la ţară, i-am spus, stând sprijinit de cadrul uşii.

M-a ignorat şi mai mult.

— Tocmai mă gândeam să îmi iau o vacanţă, în Mexic, spuse ea. Iar apoi, America de Sud. N-am avut intenţia să îl omor. A fost grosolan cu mine şi a încercat să mă şantajeze cu ceva, până când am fost nevoită să scot pistolul, dar nu s-a potolit şi din nou ne-am luptat, iar arma s-a descărcat. Am fugit.

— Exact ce a spus Skalla că a făcut, am zis eu. La dracu', nu puteai să îl împuşti doar pentru un avans.

— Oricum, nu-ţi foloseşte la nimic. Şi nici vreunui poliţist. Şi nu-ţi foloseşte nici că am executat opt luni în Dalhart, Texas, mai de mult,

pentru că l-am călcat pe un beţiv cu maşina. Şi nici muierii ăleia a lui Marineau care urlă de-şi iese din minţi că l-am sedus pe bărba'su' şi că după ce m-am săturat i-am dat papucii.

— Chiar l-ai călcat pe beţivul ăla?

M-a măsurat din cap până-n picioare.

— Da, a şoptit ea.

M-am apropiat de ea.

— Ai vreo vânătaie, sau îţi dau jos hainele să mă uit?

— Nu.

— Păcat, am spus şi am prins-o în braţe.

La început ochii i-au luat foc, pentru a se preface apoi în pietre întunecate. I-am sfâşiat haina în mai multe locuri, apoi am strâns-o puternic, înfigându-i degetele în braţe şi gât, după care am pleznit-o peste gură cu dosul palmei. I-am dat drumul, gâfâind.

S-a îndepărtat de mine, făcând câţiva paşi cu spatele, dar nu a căzut.

— Va trebui să aşteptăm acum să se învineţească, i-am spus, şi după aia mergem la poliţie.

A izbucnit în râs, apoi s-a dus la oglindă să se uite. A început să plângă.

— Ieşi afară de-aici până îmi schimb hainele, a ţipat ea la mine. Bine, m-am răzgândit. Dar dacă pentru Steve o să mai conteze, o să le spun adevărul.

— Ooh, taci din gură şi schimbă-te, i-am spus.

Am ieşit şi am trântit uşa.

Nici măcar n-am sărutat-o. Măcar atâta puteam şi eu să fac. Nu cred că s-ar fi putut supăra mai tare pe mine, după păruiala pe care i-o trăsesem.

În restul nopţii am călătorit, la început în maşini separate, pentru a o ascunde pe a ei la mine în garaj, apoi într-a mea. Am mers în sus de-a lungul coastei până în Malibu, unde am băut nişte cafele şi am mâncat sandvişuri, apoi şi mai departe. Ne-am luat micul dejun în capătul lui Ridge Route, la nord de San Fernando.

Faţa începuse să îi arate ca mănuşile unui boxer de categoria grea după un sezon încărcat. Avea buza de jos cam cât o banană şi pe vânătăile de pe braţe şi gât puteai să prăjeşti carne, atât de fierbinţi erau.

Când s-a luminat bine de ziuă, ne-am îndreptat spre Primărie.

Tipii nici măcar nu s-au gândit să o reţină, sau să o verifice. Practic declaraţia a fost scrisă de ei, iar ea doar a semnat-o. A făcut-o cu privirea pierdută, cu gândurile duse.

Apoi, un tip de la KLBL a venit împreună cu nevastă-sa şi au luat-o cu ei.

Aşa că n-am mai apucat s-o duc la un hotel. Şi nici ea să îl vadă pe Skalla, pentru că acesta era sub anestezice.

A murit la două şi jumătate în aceeaşi după-amiază. Ea îl ţinea de unul din degetele lui lungi şi albe, dar pentru el putea fi foarte bine şi Regina Siamului.

SFÂRȘIT

COLIERUL DE JAD

1. UN FEI ŢUI DE 300 DE CARATE

Tocmai îmi fumam pipa, în timp ce lustruiam geamul despărţitor al uşii biroului, în dreptul literelor numelui meu, când a sunat Violets M'Gee. Nu mai avusesem un angajament de o săptămână.

— Cum mai merge treaba în Sindicatul Detectivilor? m-a întrebat Violets. Tipul lucra la Brigada de Omucideri, ce ţinea de Biroul Şerifului. O flendureală pe plajă? Un body guard, ori ceva de genul ăsta?

— Fac orice pentru un dolar, i-am zis. Orice, în afară de crimă. Pentru asta iau trei sute cincizeci.

— Da' pariez că faci o treabă meseriaşă pentru banii ăştia. Ţine adresa asta, John.

Mi-a dat numele, adresa şi telefonul unui tip numit Lindley Paul, care locuia în Castellamare, era un personaj monden, umbla peste tot şi făcea orice, numai să muncească nu, stătea singur doar cu un servitor japonez şi conducea o maşină foarte mare. Cei de la Biroul Şerifului nu aveau împotriva lui nimic altceva decât că tipul se distra prea mult.

Castellamare era la periferia oraşului, dar n-ai fi zis, ţinând cont că nu cuprindea decât vreo două duzini de case de diferite mărimi, atârnate ca nişte sprâncene de coasta muntelui şi arătând de parcă un strănut mai zdravăn le-ar fi putut scutura până jos, printre ospătăriile de pe plajă. Pe marginea autostrăzii era o cafenea şi în spatele ei o arcadă de beton, care era de fapt un podeţ pentru pietoni. Din capătul acestuia pornea o săgeată suspendată de trepte de ciment alb, care ducea, dreaptă ca o linie, până pe coasta dealului.

Quinonal Avenue, îmi spusese domnul Lindley Paul la telefon, era a treia stradă, în cazul în care aş fi avut amabilitatea să urc până acolo. Era foarte uşor să o găseşti din prima, spunea el, deşi străzile fuseseră proiectate după un model foarte interesant de curbe, dar deosebit de complicat. Oamenii de pe plajă stăteau ore în şir mirându-se, cu ochii

pe ele, fără a încerca să se mişte mai mult decât o râmă dintr-o conservă de momeli pentru pescuit.

Aşa că mi-am parcat jos bătrânul meu Chrysler albastru şi am urcat. Era o seară frumoasă şi apa încă scânteia când am început urcuşul. Când am ajuns în vârf dispăruse însă de tot. M-am aşezat pe ultima treaptă şi mi-am masat muşchii picioarelor, aşteptând ca pulsul să îmi revină la normal, apoi mi-am desprins cămaşa lipită de spate şi am pornit către casă, care era singura şi chiar în faţă.

Era o casă frumoasă, dar nu părea să fi costat prea mulţi bani. Către uşa de la intrare urca o scară metalică brunată, iar dedesubtul casei se afla garajul. În garaj era parcată o maşină neagră, mare cât un cuirasat, o navă imensă cu forme aerodinamice şi cu o capotă sub care puteau intra cu uşurinţă trei maşini obişnuite. În vârful radiatorului avea legată o coadă de coiot. Părea mai scumpă decât casa.

Bărbatul care mi-a deschis uşa din capătul scărilor de fier purta un costum alb de flanel, cu o eşarfă violetă de mătase, aranjată neglijent la gât. Avea un gât ciocolatiu şi moale, ca gâtul unei femei foarte puternice. Avea ochii albastru-verzui, deschis, spre aquamarin, trăsăturile destul de dure, dar frumoase, trei bucle de păr blond care ţâşneau de pe fruntea bronzată şi netedă, avea vreo trei centimetri mai mult decât mine, adică un metru optzeci şi şapte, şi în general înfăţişarea unui tip care se îmbracă de obicei cu un costum alb de flanel şi poartă o eşarfă violetă de mătase la gât.

A tuşit uşor, a privit umărul meu şi a întrebat:

— Da?

— Eu sunt cel pe care l-aţi comandat. Cel recomandat de Violets M'Gee.

— Violets? Doamne, ce poreclă ciudată. Stai puţin, numele dumitale este…

A ezitat, iar eu l-am lăsat să se chinuie, până ce a tuşit din nou şi şi-a mutat privirea lui albastru-verzuie spre un punct aflat la câţiva kilometri, undeva în spatele meu.

— Dalmas, am spus. Acelaşi ca mai devreme, după amiază.

— Aa, da, poftim înăuntru, domnule Dalmas. Mă vei scuza, desigur, dar servitorul e liber astă seară, aşa că eu…

A zâmbit jenat în timp ce închidea uşa, de parcă închisul şi deschisul unei uşi l-ar fi înjosit într-un fel.

Am pătruns într-un fel de balconaş care mărginea sufrageria pe trei părţi, la un nivel mai ridicat doar cu trei trepte faţă de aceasta. Am coborât cele trei trepte şi Lindley Paul mi-a făcut din sprâncene un semn către un scaun roz, pe care m-am aşezat sperând să nu las cumva vreun semn.

Era genul de cameră unde lumea stă aşezată pe perne joase direct pe podea, cu genunchii la gură, unde se soarbe absint prin bulgări de zahăr, se vorbeşte hârâit, iar unii se mulţumesc doar să chiţăie. De-a lungul întregului balcon se aflau rafturi cu cărţi şi piedestale cu sculpturi colţuroase în lut smălţuit. Mai erau tot felul de divane drăguţe şi bucăţi de mătase brodată legate la baza lampadarelor şi multe altele. Mai era şi un pian mare din lemn de trandafir cu o vază foarte înaltă pe el, în care se afla un singur trandafir galben, iar la picioare, un covor chinezesc de culoarea piersicii, în care un popândău ar fi putut sta ascuns o săptămână fără să-şi scoată nasul afară.

Lindley Paul se sprijini în curbura pianului şi îşi aprinse o ţigară fără a-mi oferi şi mie una. Îşi lăsă capul pe spate pentru a sufla fumul spre tavan, gâtul arătându-i din ce în ce mai mult a gât de femeie.

— Este vorba despre o treabă foarte simplă, spuse el neglijent. Aproape că nici nu trebuia să te deranjez, dar m-am gândit că nu ar strica să am o escortă. Trebuie să îmi promiţi că nu te apuci să vânturi arme sau altceva de genul ăsta. Presupun că porţi o armă?

— Oh, da, am spus. Da.

I-am privit gropiţa din bărbie. Un sculptor ar fi irosit o grămadă de marmură până să i-o termine.

— Ei bine, nu aş dori să o foloseşti, ştii… sau ceva de genul ăsta. Urmează să mă întâlnesc cu nişte persoane şi să cumpăr ceva de la ei. Voi avea nişte bani la mine.

— Câţi bani şi pentru ce? l-am întrebat, ţinându-mi chibritul

aprins la capătul uneia din ţigările mele.

— Ei bine, de fapt…

Zâmbetul era destul de reuşit, dar mi-aş fi băgat podul palmei în el fără nici un fel de regret. Nu cred că îmi plăcea individul.

— De fapt, este o misiune confidenţială încredinţată de un prieten. Nu aş dori să intru în amănunte.

— Vrei doar să merg cu dumneata pentru a-ţi ţine pălăria? am sugerat eu.

Mâna i-a tresărit şi pe mâneca albă a costumului i-a căzut puţin scrum. Asta l-a enervat. L-a privit încruntat, apoi a rostit calm, în maniera unui sultan care îi sugerează unei cadâne din haremul său, ale cărei trucuri s-au învechit, un ştreang de mătase.

— Sper că nu ai de gând să fii impertinent!

— Speranţa ne ţine în viaţă, am zis eu.

S-a holbat un timp la mine.

— Să fiu al dracului dacă n-am chef să-ţi trag una în nas, a zis.

— Ei, aşa mai merge, i-am spus. N-ai putea s-o faci fără să te răneşti puţin, dar, oricum, e o chestie. Şi acum, hai să discutăm despre afaceri.

Încă mai era supărat.

— Am cerut un body guard, mi-a spus pe un ton rece. Dacă foloseam o secretară particulară, tot n-ar fi trebuit să îi povestesc toate afacerile mele intime.

— Le-ar fi aflat ea şi singură dacă ar fi lucrat, pentru dumneata. Le-ar fi aflat şi pe faţă şi pe dos. Dar pentru mine este doar o zi de muncă, obişnuită. Va tretrebui să-mi spui. Despre ce este vorba, şantaj?

Mi-a răspuns după mai mult timp.

— Nu. Este vorba despre un colier de jad Fei Ţui evaluat la cel puţin şapte zeci şi cinci de mii de dolari. Ai auzit vreodată de jadul Fei Ţui?

— Nu.

— O să luăm câte un coniac mic şi o să-ţi povestesc despre el. Da, o să luăm câte un coniac mic.

S-a desprins de pian şi s-a îndepărtat de el ca un dansator profesionist, fără a-şi mişca trupul deasupra taliei. Mi-am stins ţigara şi am tras aer în piept, simţind mirosul lemnului de santal, sau cel puţin aşa mi s-a părut mie. Lindley Paul a venit cu o sticlă arătoasă şi cu două boluri. A turnat cam câte o linguriţă în fiecare şi mi-a dat unul din pahare.

L-am dat pe al meu pe gât şi l-am aşteptat să şi-l învârtă pe al lui în paharul ţinut sub nas, să îi aspire aroma pe nări şi să vorbească. Până la urmă a ajuns şi acolo.

A început pe un ton destul de plăcut:

— Jadul Fei Ţui este singurul jad de valoare din lume, preţios el însuşi. Celelalte sunt valoroase mai ales datorită manoperei. Nu mai există depozite de jad de acest fel cunoscute şi încă neexploatate; de-a lungul vremurilor au fost în general foarte puţine, iar cele cunoscute au fost epuizate cu sute de ani în urmă. O prietenă de-a mea avea un colier de jad din acesta. Cincizeci şi una de mărgele, înfăţişând capete de mandarini, lucrate perfect, cam de şase carate fiecare. A fost singurul obiect care i-a fost luat şi am fost preveniţi, întâmplarea a făcut să fiu împreună cu această doamnă, fapt care m-a şi îndemnat să îmi asum riscul de a face eu tranzacţia, deci am fost preveniţi să nu alertăm poliţia, sau compania de asigurări, ci să aşteptăm telefonul lor. Am fost sunaţi după câteva zile, preţul a fost fixat de ei, zece mii de dolari, precum şi data şi ora schimbului. Astă seară, la ora unsprezece. Locul încă nu îl cunosc, dar bănuiesc că trebuie să fie pe undeva pe aproape, pe Palisades.

M-am uitat în paharul meu gol şi l-am scuturat. Mi-a mai turnat puţin coniac. L-am trimis după primul şi mi-am aprins încă o ţigară, de data aceasta o splendidă Virginia Straight Cut, cu monogramă pe filtru.

— Deci avem de-a face cu o bandă specializată în răscumpărări de bijuterii furate, am spus. Pare bine organizată, altfel n-ar şti cum şi când trebuie făcută treaba. Lumea nu prea iese cu bijuterii valoroase şi în jumătate de cazuri, când o fac, e vorba de ţicniţi. E greu de imitat jadul?

— Ca material, nu, a zis Lindley Paul. În privinţa prelucrării însă, ar

putea dura şi o viaţă de om.

— Deci marfa nu poate fi falsificată, am spus. Ceea ce înseamnă ca nici nu poate fi vândută decât pentru o mică parte din valoarea ei. Deci, banii de răscumpărare constituie singura modalitate pentru bandă de a face rost de un câştig. Părerea mea e că vor să te tragă-n piept. Te-ai gândit cam târziu la un bodyguard, domnule Paul. De unde ştii că ei se aşteaptă să vii cu un body guard?

— Nu ştiu, spuse el supărat, dar eu nu sunt un erou. Nu îmi place să mă plimb singur pe întuneric. Dar dacă nu am cu cine, nu am şi gata. La început m-am gândit să merg singur, dar apoi mi-am zis: de ce să n-am pe cineva cu mine, ascuns în maşină, în spate, pentru orice eventualitate?

— În eventualitatea că le-ai da banii iar el ţi-ar da un pachet aiurea? Dar cum ai putea preveni chestia asta? Dacă mă apuc să trag cu pistolul şi ies la iveală şi este un pachet aiurea, n-o să-ţi mai vezi jadul niciodată. Oamenii lor de legătură nu cunosc de obicei cine stă în spatele întregii afaceri. Dacă nu deschid eu pachetul, până să vezi dumneata ce ţi-au lăsat, tipii au dispărut. S-ar putea chiar să nu îţi dea nimic. Ar putea foarte bine să îţi spună că marfa îţi va fi livrată prin poştă, după ce vor controla dacă nu cumva banii sunt marcaţi. Sunt?

— Dumnezeule, nu.

— Ar fi trebuit să fie, am mârâit eu. Pot fi marcaţi în ziua de azi astfel că doar la microscop sau cu infraroşii se pot detecta semnele făcute. Dar asta înseamnă să dispui de echipament adecvat, iar asta înseamnă poliţie. O.K., să sărim peste asta. Partea mea te costă cincizeci de dolari. Mai bine mi-i dai acum, în eventualitatea că nu ne vom mai întoarce. Îmi place să simt banii.

Faţa lui mare, de bărbat bine, mi se părea acum puţin cam palidă şi lucioasă. A rostit încet:

— Hai să mai bem câte un coniac.

De data asta a turnat ca lumea.

Am stat şi am aşteptat să sune telefonul. Am primit cei cincizeci de dolari, aşa că aveam cu ce să mă joc.

Telefonul a sunat de patru ori şi, după voce, mi-am dat seama că a vorbit doar cu femei. Cel pe care îl aşteptam nu a venit mai devreme de zece şi jumătate.

2. ÎMI PIERD CLIENTUL

Conduceam. Sau, mai bine zis, doar ţineam de volanul uriaşei maşini negre şi o lăsam să se conducă singură. Purtam un trenci sport, deschis la culoare şi o pălărie aparţinând lui Lindley Paul şi într-unul din buzunare aveam zece mii de dolari în hârtii de o sută. Paul stătea în spate. Avea un Luger montat în argint, o splendoare. Să-l tot priveşti. Speram că ştie să îl folosească. În toată afacerea asta, nu era nimic care să îmi placă.

Locul de întâlnire era o văgăună, undeva în capătul lui Purissima Canyon, cam la un sfert de oră de casă. Paul zicea că ştie locul foarte bine şi că nu va avea nici o problemă în a mă direcţiona într-acolo.

Atâta am schimbat vitezele şi am făcut la opturi pe serpentine până am coborât dealul, că la un moment dat ameţisem, şi dintr-odată am ajuns în plină autostradă, unde luminile farurilor maşinilor păreau fascicule neîntrerupte, aproape materiale, în orice direcţie te-ai fi uitat. Camioanele lungi, cu remorci, rulau pe banda lor.

Am părăsit autostrada după o staţie service, pe Sunset Boulevard. Drumul era acum pustiu şi, pe măsură ce mirosul algelor marine scădea în intensitate, creştea aroma salviei, coborând de pe dealuri, un iz sălbatic din ce în ce mai puternic. O fereastră mică şi îndepărtată se deschidea spre noi ca în visul unui intermediar de vânzări imobiliare. O maşină se apropie de noi mârâind uşor şi lumina ei albă şi strălucitoare ascunse dealurile pentru o clipă. Luna nu era decât pe jumătate pe cer şi măturici de ceaţă rece încercau să o dea jos.

— Până aici a fost Bel-Air Beach Club, spuse Paul. Următorul canion este Las Pulgas şi după aceea vine Purissima. Oprim la capătul următorului deal.

Vocea îi era misterioasă şi tensionată. Nu mai avea nimic din

accentul de Park Avenue de la el de acasă.

— Ţine-ţi capul jos, am mârâit la el peste umăr. Precis am fost urmăriţi tot drumul până aici. Maşina asta sare-n ochi ca o farfurioară cu icre de stridii la un picnic din Iowa.

Motorul maşinii a continuat să toarcă în faţa mea, până ce i-am auzit şoapta ascuţită când am ajuns în vârful dealului:

— Întoarce aici.

Am schimbat direcţia şi maşina neagră a pătruns într-un bulevard larg, năpădit de mărăcini, care încă nu fusese deschis traficului. Cioturile negre ale stâlpilor pentru electricitate, neterminaţi, ţâşneau din trotuarele denivelate. Buruienile năpădiseră betonul străzii peste tot şi puteam auzi ţârâitul greierilor şi orăcăitul broaştelor printre ele. Doar maşina era tăcută.

Cam la o distanţă de un bloc se vedea o casă întunecată. Probabil că cei care locuiau acolo se culcau odată cu găinile. După ea, betonul se termina dintr-odată. Am patinat pe o pantă noroioasă până pe o terasă, apoi încă o pantă şi apoi, de-a curmezişul drumului a apărut un fel de barieră pe care mi s-a părut că sunt pictate nişte stafii albe, patru câte patru. Am auzit un foşnet în spate şi Paul s-a întins către mine, şoptindu-mi cu un oftat:

— Asta-i locul. Trebuie să cobori, să dai la o parte bariera şi apoi să bagi maşina în fundătură. Au aranjat aşa, probabil ca să nu avem noi posibilitatea să ieşim prea repede. Au nevoie de timp să fugă.

— Ţine-ţi gura şi stai aplecat până mă auzi pe mine că strig, am zis.

Am tăiat contactul motorului supersilenţios şi am stat un timp să ascult. Nu se auzeau decât broaştele şi greierii, e drept că puţin mai tare. Nu se mişca nimeni prin preajmă, pentru că altfel, greierii ar fi amuţit. Am pipăit mânerul rece al pistolului de sub braţ, am deschis portiera maşinii şi am coborât pe pământul tare. Am rămas nemişcat. Peste tot erau tufe şi mirosea a salvie. Locul era perfect potrivit să ascunzi o armată întreagă. M-am îndreptat spre barieră.

Poate nu era decât o tatonare, pentru a vedea dacă Paul face ce i

se spusese.

Mi-am scos mâinile din buzunare – amândouă – şi am început să ridic de un capăt al barierei albe. Nu era nici o tatonare.

Cea mai puternică lanternă din lume m-a izbit cu fascicolul de lumină exact în faţă, dintr-un tufiş de la nici cinci metri.

O voce piţigăiată de negru s-a auzit din întunericul din spatele lanternei:

— Suntem doi şi-narmaţi. Saltă labele sus şi goale. N-ai nici o şansă.

Nu am spus nimic. În clipa aceea stăteam cu capătul barierei ridicat la câţiva centimetri de pământ. Nu se auzea nimic dinspre Paul, sau maşină. Apoi greutatea tablei mi-a întins muşchii şi creierul mi-a comandat să las bariera jos. Mi-am ridicat încet mâinile. Lumina mă ţintuise ca pe o muscă strivită pe un zid. Nu mă gândeam la ceva anume, mă întrebam doar dacă nu ar putea exista cumva o soluţie favorabilă nouă.

— E numai bine-aşa, spuse vocea piţigăiată. Ţine-le aşa pân-ajung io la tine.

Vocea îmi trezise nişte amintiri vagi în cap. Nu era nimic clar. Memoria mea era plină de amintiri vagi. Mă întrebam ce făcea Paul în timpul ăsta. O figură ascuţită, subţire, se detaşă din fanta de lumină doar pentru o clipă, pentru a înceta să mai fie ascuţită sau subţire, ba nici măcar figură, devenind un foşnet lateral. Apoi foşnetul ajunse în spatele meu. Stăteam cu braţele ridicate, clipind din cauza luminii.

Un deget subţire îmi atinse spatele, apoi am simţit mânerul unui pistol.

— N-o să doară decât un pic, spuse vocea a cărei amintire îmi umbla pe undeva prin cap.

Am auzit un chicotit şi o şuierătură. O strălucire albă şi fierbinte mi-a străbătut creştetul capului, am căzut pe barieră şi am urlat, mâna mea dreaptă încercând să ajungă sub braţul stâng.

A doua oară nu am mai auzit şuieratul. Doar strălucirea s-a mărit din ce în ce mai mult, până ce nu a mai rămas nimic altceva decât

lumină, o lumină albă şi dureroasă. Apoi s-a făcut întuneric şi ceva roşu se mişca precum un germen la microscop. Apoi n-a mai fost nimic roşu şi nimic mişcător, doar un gol şi senzaţia de cădere.

M-am trezit privind aiurit la o stea, ascultând la ce îşi spuneau doi spiriduşi într-o pălărie neagră.

— Lou Lid.

— Ce-i ăsta?

— Lou Lid.

— Cine-i Lou Lid?

— Un pistolar dur pe care l-ai văzut odată la Primărie.

— Aa… Lou Lid.

M-am rostogolit pe o parte, am pipăit pământul şi m-am ridicat în genunchi. Am tuşit. Nu mai era nimeni acolo. Vorbeam singur, în timp ce îmi reveneam. M-am clătinat şi m-am sprijinit cu amândouă palmele pe pământ, trăgând cu urechea, dar fără să aud ceva. Când mi-am mişcat mâinile, noroiul întărit mi s-a înfipt în piele, ca şi crengile uscate ale salviei roşiatice din care îşi extrag albinele sălbatice mierea.

Mierea e dulce. Foarte, foarte dulce şi cade greu la stomac. M-am lăsat în faţă şi am vomitat.

Timpul trecea şi începeam să îmi revin pe dinăuntru. Încă nu auzeam nimic altceva, exceptând bâzâitul din propriile mele urechi. M-am ridicat cu grijă, ca un bătrân care iese din cada de baie. Nu simţeam mare lucru în picioare, şi genunchii parcă îmi erau din cauciuc, M-am clătinat şi mi-am şters transpiraţia rece de pe frunte. Mi-am pipăit ceafa. Era moale şi umflată, ca o piersică prea coaptă. Când am atins-o, durerea m-a străbătut până în vârful degetelor. Simţeam toate durerile pe care le suportasem de la prima linie pe dosul palmei din şcoala elementară.

Apoi ochii mi s-au limpezit suficient pentru a distinge conturul depresiunii neclare de pământ sălbatic, cu tufe crescute pe versanţi ca un fel de zid scund şi un drum prăpădit, neclar în lumina slabă a lunii, şerpuind într-o parte. Atunci am văzut maşina.

Era foarte aproape de mine, la nici şapte metri. Pur şi simplu nu

privisem în direcţia ei. Era maşina lui Lindley Paul, cu luminile stinse. M-am împleticit spre ea şi, instinctiv, mi-am dus mâna sub braţul stâng, după pistol. Bineînţeles că nu mai era nici un pistol acolo. Piţigăiatul a cărui voce îmi amintea de cineva avusese grijă de asta. Dar mai aveam lanterna-stilou. Am scos-o, am deschis portiera din spate şi am aprins-o.

N-am văzut nimic: nici sânge, nici tapiţerie distrusă, nici sticle sparte, nici cadavre. Se părea că maşina nu fusese scena nici unei bătălii. Pur şi simplu era goală. Cheile atârnau în bord. Cineva o condusese până acolo şi o părăsise. Am îndreptat fasciculul lanternei spre sol şi am început să patrulez de jur împrejur, căutându-l pe acel cineva. Dacă maşina era acolo, de ce n-ar fi fost şi el?

Şi de-odată, în liniştea rece s-a auzit zgomotul unui motor deasupra, pe marginea căldării. Am stins lanterna. Luminile unor faruri au măturat tufişurile. M-am aruncat la pământ şi m-am târât în umbra caroseriei maşinii lui Lindley Paul.

Farurile se apropiau şi lumina devenea din ce în ce mai puternică. Veneau în jos pe pantă, pe drumul acela pe care îl văzusem puţin mai devreme. Acum puteam să disting duduitul motorului unei maşini mici.

Pe la jumătatea drumului, maşina s-a oprit. Un reflector lateral al maşinii s-a desprins şi s-a deplasat, apoi s-a fixat asupra unui obiect pe care nu puteam să îl văd de acolo. Reflectorul a fost aşezat apoi la loc şi maşina şi-a continuat coborârea.

Când a ajuns jos a întors puţin şi limuzina neagră a intrat în bătaia farurilor. Mi-am prin buza de sus între dinţi şi nu am realizat ce fac decât atunci când am simţit gustul sângelui. Maşina s-a mai mişcat puţin şi luminile s-au stins brusc. Motorul s-a oprit şi încă o dată noaptea m-a înconjurat, goală şi neagră, întunecată şi tăcută. Nimic, nici o mişcare în afara broaştelor şi a greierilor, care fuseseră acolo tot timpul de fapt, doar că nu îi auzisem eu. Am auzit apoi zgomotul unei portiere, am văzut fasciculul unei lanterne şi am auzit paşi repezi pe pământul tare, apropiindu-se. Săgeata de lumină s-a oprit deasupra capului meu ca o sabie.

Apoi am auzit râsul. Râsul unei fete, încordat şi zglobiu ca o

coarda de madolină. Fasciculul lanternei a coborât pe sub maşină şi mi-a luminat picioarele. Vocea fetei mi-a ordonat clar:

— Hei, tu ăla, gata! Ieşi de acolo cu mâinile sus, şi vezi să nu ai ceva în ele. Te văd perfect.

N-am făcut nici o mişcare. Vocea a strigat din nou la mine.

— Ascultă, domnule, am trei gloanţe pregătite pentru picioarele tale şi încă şapte pentru rest, plus încă vreo câteva încărcătoare de schimb şi să ştii că le schimb destul de rapid. Ieşi?

— Pune jucăria aia deoparte, am urlat eu la ea, sau ţi-o zbor din mână cu un glonţ. Parcă era vocea altcuiva. Era groasă şi răguşită.

— Ooh, domnul pare cam nervos. Mi se păruse că vocea îi tremurase puţin, dar imediat s-a înăsprit la loc. Ce faci, ieşi? Număr până la trei. Gândeşte-te la şansele pe care le ai. Ce crezi că poţi să faci cu alea doisprezece cartuşe ale tale, sau poate chiar şaisprezece? Picioarele or să te doară al dracului. Încheieturile rănite au nevoie de ani de zile de tratament ca să se refacă, şi uneori…

M-am ridicat dintr-odată şi am privit fix în raza de lumină.

— Să ştii că şi eu vorbesc în prostie când sunt speriat, i-am spus.

— Nu… nu mai mişca nici un centimetru! Cine eşti?

— Un copoi privat păcălit, detectiv pentru tine. Ce-ţi pasă?

Am pornit să ocolesc maşina, mergând spre ea. Nu a tras. Când am ajuns la doi metri de ea m-am oprit.

— Rămâi acolo unde eşti, a strigat ea nervoasă, după ce mă oprisem.

— Bine. La ce te uitai acolo sus, cu reflectorul?

— La un om.

— E rănit grav?

— Mă tem că e mort, spuse ea simplu. Nici dumneata nu arăţi mai bine.

— Am fost fentat, am spus, şi chestia asta îmi provoacă întotdeauna cearcăne sub ochi.

— Iată un caz interesant de simţ al umorului, a spus ea. Ca al unui candidat la morgă.

— Hai acolo să ne uităm la el, am zis eu, morocănos. Tu poţi să stai în spatele meu cu mitraliera aia, dacă te crezi mai în siguranţă aşa.

— În viaţa mea au m-am simţit mai în siguranţă ca acum, a spus ea nervoasă şi s-a dat înapoi din faţa mea.

Am ocolit maşinuţa cu care venise. O maşinuţă obişnuită, frumoasă şi curată şi strălucitoare sub lumina ce mai rămăsese de la lună. Am auzit paşi în spate, dar nu le-am dat nici o atenţie. Cam la jumătatea pantei, la vreo doi metri în afara drumului, am văzut picioarele omului mort.

Am îndreptat lanterna mea mică spre el şi fata a adăugat fasciculul său puternic. L-am putut vedea în întregime. Era întins pe pământ, la rădăcina unei tufe, pe spate. Era într-o poziţie care spunea totul.

Fata era tăcută. Se ţinea departe de mine, respira greu, dar ţinea lanterna la fel de sigură şi nemişcată ca un tip dur din brigada de la omucideri.

Una din mâinile lui era aruncată lateral, într-un gest îngheţat, cu degetele strânse. Celaltă mână era sub el, iar trenciul îi era răsucit; probabil se răsucise în cădere, când fusese aruncat din maşină. Părul lui blond era plin de sânge negru, închegat, care lucea în lumina lunii şi mai avea şi pe faţă, amestecat cu noroi cenuşiu. Nu i-am văzut pălăria.

Şi atunci am fost la un pas de a fi împuşcat. Până în acel moment nu mă gândisem la pachetul cu bani pe care îl avusesem în buzunar. Ideea mi-a trecut prin cap atât de rapid şi m-a lovit aşa de tare, încât mişcarea pe care am făcut-o cu mâna spre buzunar a fost complet involuntară. Probabil am arătat ca un tip care încearcă să scoată o armă.

Bineînţeles că buzunarul era gol. Am scos mâna şi m-am uitat în spate, la ea.

— Domnule, spuse ea reţinându-şi un oftat, dacă nu mi-aş fi făcut o părere despre dumneata…

— Aveam zece bătrâne, am spus. Erau banii lui. Îi ţineam pentru el. Erau banii pentru răscumpărare. Doar acum mi-am adus aminte de ei. Şi să ştii că ai cel mai drăgălaş sistem nervos pe care l-am întâlnit la o

femeie. Nu l-am omorât eu.

— Nici nu m-am gândit că l-ai omorât dumneata, a spus ea. Numai cineva care îl ura extraordinar de mult putea să îi crape capul în halul ăsta.

— Nu îl cunoşteam suficient pentru a-l urî, i-am zis. Mai ţine-mi puţin lanterna.

Am îngenunchiat şi l-am căutat prin buzunare, încercând să îl mişc cât mai puţin posibil. Avea nişte mărunţiş de argint şi cheile într-un mic portmoneu din piele, portofelul obişnuit, cu fereastră acoperită cu celuloid, în care era permisul de conducere şi obişnuita asigurare în spatele permisului. Nu avea alţi bani. Mă întrebam de ce nu îi controlaseră şi buzunarele de la pantaloni. Poate se speriaseră de lumină. În schimb, îl purecaseră până şi în căptuşeala hainei. Am mai scos câteva lucruri la iveală: două batiste frumoase şi albe, pufoase ca zăpada uscată, vreo şase plicuri cu chibrituri din diverse baruri de noapte pentru snobi, un portţigaret din argint, greu ca un geamantan şi plin cu ţigările lui, Straight Cut, încă un portţigaret, cu o emblemă reprezentând o broască ţestoasă şi capace din mătase brodată cu câte un dragon. Am desfăcut cutiuţa şi înăuntru, sub banda de elastic erau prinse trei ţigări lungi, ruseşti, cu filtru de carton. Am luat una: părea veche şi uscată.

— Astea or fi pentru dame, am spus. El fuma din celelalte.

— Poate sunt cu droguri, a zis fata în spatele meu, respirându-mi pe gât. Am cunoscut odată un tip care fuma din astea. Pot să mă uit?

I-am pasat tabachera şi s-a holbat la ea până ce a trebuit să-i mârâi să o pună la loc pe pământ. Altceva nu mai aveam ce examina. A închis cutiuţa cu zgomot şi mi-a dat-o, iar eu i-am băgat-o în haină, în buzunarul de la piept.

— Asta e tot. Oricine o fi fost ăla care l-a percheziţionat, i-a fost teamă să o facă pe îndelete. Mulţumesc.

M-am ridicat cu mişcări fireşti şi când m-am întors, i-am zburat pistolul din mână.

— Fir-ar să fie, izbucni ea, nu-i nevoie să fii atât de brutal.

— Hai, bagă, i-am zis. Cine eşti şi cum se face că umbli pe aici la ora asta din noapte?

— Eu am fost drăguţă cu tine, nu? se plânse ea. Muream de curioasă şi de speriată, dar nu ţi-am pus nici măcar o singură întrebare, aşa-i?

— Ai fost foarte drăguţă, i-am spus. Dar eu sunt într-o situaţie în care nu pot să-mi permit să mă joc. Cine eşti? Şi închide lanterna aia, nu mai avem nevoie de ea.

A stins lanterna şi încetul cu încetul am început să ne distingem în întuneric, apoi am putut să vedem tufişurile, cadavrul de lângă noi şi undeva, spre sud-est, orizontul vag luminat, spre Santa Monica.

— Mă numesc Carole Pride, mi-a spus. Locuiesc în Santa Monica. Încerc să scriu articole de ficţiune pentru o revistă sindicală. Uneori am insomnii, aşa că îmi iau maşina şi plec să mă plimb. Cunosc zona asta ca pe buzunarele mele. Ţi-am observat sclipirea lanternei aici jos şi mi s-a părut că e cam rece pentru flirturi şi cu lanternă.

— Nu ştiu cum e, am zis. N-am făcut-o niciodată. Ai permis pentru ăsta?

Am cântărit în mână pistolaşul. Părea un Colt de calibrul 25 pe întuneric şi era foarte bine echilibrat. Ştiam o grămadă de tipi care fuseseră adormiţi cu un 25.

— Bineînţeles că am permis. Chestia cu încărcătoarele de schimb a fost doar un bluf.

— Nu eşti prea fricoasă, nu, domnişoară Pride? Sau, doamnă?

— Nu, nici nu e nevoie... Zona asta nu e deloc primejdioasă. Oamenii nici nu îşi încuie casele noaptea. Cred că doar din întâmplare ticăloşii ăştia au fost atraşi de singurătatea locului.

Am întors micul pistol cu ţeava spre mine şi i l-am întins în palmă.

— I-al. În noaptea asta n-are rost să mă dau mai deştept decât sunt. Acum, ar fi drăguţ din partea dumitale să mă duci până la Castellamare, să-mi iau maşina şi să îi caut pe oamenii legii.

— N-ar trebui să stea cineva cu el?

Mi-am privit cadranul fosforescent al ceasului de la mână.

Şi-a băgat pistolul în poşetă, am coborât panta şi ne-am urcat în maşina ei. A întors-o fără să aprindă farurile şi am început să urcăm drumul pe întuneric. Maşina mare şi neagră din spatele nostru părea un monument.

În vârful dealului am coborât şi am tras la loc bariera, în poziţia în care o găsisem la venire. Omul de jos era în siguranţă de acum, probabil pentru foarte mult timp.

Până ce n-am ajuns lângă prima casă de pe drum, fata nu a scos nici o vorbă. A aprins luminile de poziţie şi mi-a spus încet:

— Ai sânge pe faţă, domnule cum-te-o-fi-chemând, şi nu am văzut în viaţa mea un om care să aibă mai multă nevoie să bea ceva ca dumneata. Ce-ai spune să mergem până la mine şi să telefonăm de acolo la Los Angeles? În zona asta nu e decât o staţie de pompieri.

— John Dalmas e numele, am zis. Mă simt excelent cu sânge pe faţă. Nu cred că ţi-ar place să fii amestecată într-o afacere atât de împuţită. Nici măcar n-o să pomenesc de dumneata.

Mi-a răspuns:

— Sunt orfană şi locuiesc singură. Ce-ar mai conta…

— Lasă, du-mă pe plajă, i-am spus. După aia, o să cânt solo.

A trebuit totuşi să ne oprim o dată până să ajungem la Castellamare. Drumul cu maşina mi-a făcut rău şi a trebuit să cobor să merg în tufişuri.

Când am ajuns la locul unde îmi lăsasem parcată maşina şi de unde porneau treptele spre vârful dealului, i-am spus noapte bună şi am aşteptat în Chrysler până ce nu i s-au mai văzut luminile de poziţie de la spatele maşinuţei ei.

Cafeneaua era încă deschisă. Aş fi putut să intru să beau ceva şi să dau un telefon. Dar mi s-a părut mai deştept să fac ce-am, făcut o jumătate de oră mai târziu, adică să intru în clădirea secţiei de poliţie West Los Angeles, având încă sângele pe faţă.

Poliţaii sunt şi ei oameni, iar whiskyul lor e la fel de bun, ca şi gratiile pe care ţi le trag în faţă.

3. LOU LID

N-am povestit-o cum trebuia. Pe măsură ce înaintam, suna din ce în ce mai rău. Reavis, individul care venise de la Biroul Omucideri de la Departamentul Poliţiei mă asculta cu privirea lăsată în podea, împreună cu doi tipi în civil care sprijineau peretele din spatele lui ca doi body-guarzi. O maşină de patrulă plecase demult pentru a păzi cadavrul.

Reavis era un bărbat subţire, cu faţă ascuţită, un om liniştit, cam la cincizeci de ani, cu pielea întinsă pe oase, cu faţa palidă şi îmbrăcămintea imaculată. Pantalonii aveau o dungă ca o lamă de brici şi şi i-a aranjat cu grijă după ce s-a aşezat. Cămaşa şi cravata arătau de parcă şi le pusese pe el de cel mult zece minute, iar pălăria de parcă o cumpărase chiar înainte de a veni.

Eram în biroul ofiţerului de serviciu al Secţiei de poliţie West Los Angeles, chiar în capătul lui Santa Monica Boulevard, aproape de Sawtelle. Nu eram decât noi patru înăuntru. Un beţiv închis într-o celulă din arestul poliţiei, în aşteptarea dubei pentru beţivi care să îl ducă la şedinţa de dimineaţă a curţii, n-a încetat o clipă cât timp am stat noi de vorbă, să se manifeste exersând strigătul de luptă al aborigenilor australieni.

— Şi aşa am fost eu body-guardul lui pentru aseară, am încheiat eu. Am reuşit să fac o treabă splendidă.

— Eu nu mi-aş face atâtea probleme din asta, a spus Reavis, cu grijă. I se poate întâmpla oricui. Părerea mea e că te-au luat drept Lindley Paul ăsta, te-au doborât ca să evite discuţiile şi să câştige timp, poate nici nu aveau marfa la ei şi nu vroiau să o lase aşa ieftin. Când şi-au dat seama că nu erai Paul au turbat şi s-au descărcat pe el.

— Avea un pistol, am spus eu. Un Luger frumos, dar când ai două arme îndreptate împotriva ta, de obicei renunţi să te mai dai războinic.

— În privinţa acestui frate de culoare neagră din oraş, ia să vedem, spuse Reavis.

Se întinse după telefonul de pe birou.

— Doar o voce în întuneric, n-aş putea fi sigur.

— Da, dar am putea afla cu ce se ocupa el în timpul acela. Lou Lid. Iată un nume uşor de reţinut.

Ridică telefonul din furcă şi spuse centralistului:

— Comută-mă pe frecvenţa departamentelor, Joe… Vorbeşte Reavis de la West L.A. în legătură cu jaful urmat de crimă. Caut un pistolar negru sau mulatru, numit Lou Lid. Vârsta douăzeci şi doi - douăzeci şi patru, maroniu-lucios, zvelt, scund, greutatea cam cincizeci, operat la un ochi, nu mai ştiu la care. E ceva pe capul lui, nu chiar aşa de important, a intrat şi a ieşit de mai multe ori. Băieţii de la Secţia şaptezeci şi şapte trebuie să-l ştie. Îmi trebuie evidenţa mişcărilor pe care le-a făcut seara trecută. Daţi timp o ora echipei de la cei de culoare, apoi anunţaţi prin radio.

Trânti telefonul şi se întoarse spre mine.

— Avem cea mai bună trupă de copoi de la vest de Chicago. Dacă e-n oraş, îl arestează cu ochii închişi. Ei, mergem acolo, acum?

Am coborât, ne-am băgat într-o maşină de patrulă şi am luat-o prin Santa Monica spre Palissades.

Câteva ore mai târziu eram acasă, în lumina cenuşie a zorilor. Mă îndopasem cu aspirine şi cu whisky şi tocmai îmi frecam ceafa cu apă fierbinte când a sunat telefonul. Era Reavis.

— Ei bine, am dat de Lou Lid, a zis el. Cei din Pasadena i-au săltat, nu chiar cu mănuşi, dar totuşi, cu destulă grijă. Era cu un mexican pe nume Fuente.

— Continuă, am spus, în timp ce strângeam telefonul de parcă vroiam să îl sparg. Care-i bomba?

— Deja ai ghicit. I-au găsit sub Colorado Street Bridge. Amândoi cu căluş în gură, împachetaţi şi legaţi cu nişte sârmă ruginită. Beliţi ca nişte portocale cojite, îţi place?

— Doar asta îmi mai trebuia ca să adorm ca un bebeluş, am spus, respirând adânc.

Pavajul betonat de pe Arroyo Seco Boulevard trece cam la douăzeci şi cinci de metri pe sub Colorado Street Bridge, cunoscut şi ca Podul Sinucigaşilor.

— Ei bine, a zis Reavis după o pauză, s-ar părea că ai muşcat dintr-o chestie putredă. Acum ce mai zici?

— Pentru moment, aş zice că e vorba de o încercare de a şuti banii de răscumpărare de către doi şmecheraşi care au prins cumva firul afacerii. Or fi vrut s-o taie cu banii. Au dat lovitura singuri şi au fost prinşi cu banii.

— Asta înseamnă că au avut pe cineva în interiorul bandei, a zis Reavis. Vrei să spui că flăcăii ştiau de mărgele, dar nu le aveau ei. Îmi place mai mult aşa, decât să fi încercat să plece din oraş cu tot mălaiul, în loc să-l paseze bossului. Şi mai mult, ca bossul să considere că are prea multe guri de hrănit.

Mi-a urat noapte bună şi vise plăcute. Am băut whisky până mi-a calmat durerea de cap, dar asta nu a însemnat că mi-a făcut bine.

M-am dus la birou destul de târziu, încât puteam fi considerat un aristocrat, dar fără să mă simt deloc aşa. Două copci din spatele capului începeau să mi se deschidă, iar leucoplastul pus pe porţiunea rasă mă ardea cum arde ciorba degetul unui ospătar.

Biroul meu era compus din două încăperi, lipite de laboratorul de cofetărie de la Mansion House Hotel. Cea mică era o cămăruţă de aşteptare pe care o lăsam întotdeauna descuiată pentru clienţii care vin şi aşteaptă, în caz că am vreun client care să vrea să aştepte.

Carole Pride era înăuntru, strâmbând din nas la sofaua roşie şi decolorată, la cele două scaune vechi şi la măsuţa pe care aveam câteva reviste de dinainte de abrogarea prohibiţiei.

Purta un deux-pieces din tweed pestriţ, cu revere largi, o cămaşă bărbătească şi cravată, pantofi frumoşi, o pălărie care costa în jur de douăzeci de dolari din câte ştiam eu şi care arăta de parcă fusese făcută cu o singură mână, dintr-o bucată de sugativă veche.

— Deci te-ai sculat, totuşi, spuse ea. Asta e foarte important de ştiut. Începeam să cred că îţi rezolvi problemele în pat.

— Ta, ta, am făcut eu. Hai în budoarul meu.

Am descuiat uşa de comunicaţie, o treabă mult mai cu gust decât să o fi izbit cu piciorul să se deschidă, efectul ar fi fost acelaşi, oricum şi

am pătruns în restul apartamentului: un covor roşu destul de uzat şi pătat cu cerneală, cinci clasoare verzi din care trei erau umplute doar cu aerul din California, un calendar-reclamă al cvintetului Dionne alunecând pe o pardoseală albastră ca cerul, câteva scaune din imitaţie de nuc şi obişnuitul birou cu urmele obişnuite de călcâie pe el, iar în spatele lui, obişnuitul scaun rotativ şi scârţâitor. M-am aşezat în acesta din urmă şi mi-am pus pălăria pe telefon.

Nu apucasem să mă uit la ea prea bine până atunci, nici chiar în lumina de la Castellamare. Arăta cam de douăzeci şi şase de ani şi se vedea că nu dormise prea bine. Sub părul castaniu cârlionţat avea o faţă obosită, dar drăguţă, cu o frunte mai degrabă îngustă şi puţin prea bombată pentru a fi considerată elegantă, un nas mic şi obraznic, buza de sus o idee prea lungă şi gura o idee prea mare. Părea liniştită, dar nu ca un şoricel. Părea deşteaptă, dar nu în genul Hollywood.

— Am citit în ziarul de seară care apare dimineaţa, spuse ea, despre ce-a fost acolo. Doar o notiţă.

— Asta înseamnă că cei de la poliţie n-o vor da la ştiri senzaţionale. Sau poate o păstrează pentru ziarele de dimineaţă.

— Ei bine, oricum, m-am agitat puţin în locul dumitale.

Am privit-o lung, am scos o cutie plată de ţigări şi mi-am umplut pipa.

— Faci o greşeală, i-am spus. M-am făcut de tot rahatul aseară şi m-am culcat după ce-am golit o sticlă. Asta e treaba poliţiei.

— N-aş crede, a zis. Nu în întregime. Şi oricum, trebuie să faci ceva pentru banii pe care i-ai primit. Sau n-ai fost plătit?

— Cincizeci de dolari, am zis. O să-i înapoiez când o să ştiu cui trebuie să-i înapoiez. Nici măcar maică-mea nu m-ar sfătui să-i păstrez.

— Îmi place de dumneata, mi-a zis. Arăţi ca un tip care era cât pe-aci să se îmbogăţească, şi deodată, ceva l-a blocat chiar în ultimul minut. Ai idee cui îi aparţine colierul de jad?

M-am ridicat brusc în picioare, chestie care mi-a adus aminte de lovitura de la cap.

— Care colier, de jad?

Aproape că am ţipat la ea. Nu îi spusesem nimic despre vreun colier de jad. Nici în ziare nu se pomenise nimic despre colierul de jad.

— Nu trebuie să fii prea deştept pentru asta. Am discutat cu omul însărcinat cu cazul ăsta, locotenentul Reavis. I-am povestit despre noaptea trecută. Mă am destul de bine cu poliţaii. El credea că ştiu mai multe, aşa că mi-a mai spus câteva chestii.

— Ei bine, cui îi aparţine? am întrebat-o după o tăcere apăsătoare.

— Unei oarecare doamne Philip Courtney Prendergast, doamnă care locuieşte în Beverly Hills. Mă rog, din când în când. Soţul ei are cam un milion şi o boală de ficat. Doamna Prendergast e o blondă cu ochii negri, care se plimbă în tot felul de locuri, în timp ce domnul Prendergast stă acasă şi ia calomel.

— Blondelor nu le plac blonzii, am spus. Lindley Paul era blond ca un producător de iodlere din Elveţia.

— Nu fi caraghios. Citeşte revistele de cinema. Blondei ăsteia îi plăcea blondul. *Ştiu.* Redactorul social de la Chronicle mi-a spus. Cântăreşte o sută de kilograme, are mustaţă şi i se spune Giddy Gertie.

— El ţi-a spus despre colier?

— Nu. Directorul de la Blocks Jewellery Company mi-a spus despre colier. I-am spus că fac un articol despre rarităţile de jad pentru Gazeta Poliţiei. Uite cum mă faci să mă dau mare.

Mi-am aprins pipa pentru a treia oară şi m-am fâţâit pe scaun atâta că era să cad pe spate.

— Reavis ştie toate astea? am întrebat-o privind-o uimit şi încercând să nu par.

— Nu mi-a spus dacă ştie, dar le poate afla destul de uşor, nu mă îndoiesc de asta. Reavis nu-i prost deloc.

— Doar pentru dumneata, am spus. Despre Lou Lied şi Fuente the Mex ţi-a spus?

— Nu. Cine sunt ăştia?

I-am povestit.

— Oo, dar este extraordinar, a spus ea încântată şi mi-a zâmbit.

— Nu cuva bătrânul tău a fost poliţist? am întrebat-o suspicios.

— A fost şeful poliţiei din Pomona vreme de cincisprezece ani.

N-am spus nimic. Mi-am amintit că şeful poliţiei din Pomona, John Pride, fusese împuşcat mortal de doi bandiţi tineri, cu vreo patru ani în urmă. După o vreme, i-am zis:

— Trebuia să mă fi gândit la asta. Bun, şi acum, ce urmează?

— Pariez cu dumneata cinci dolari contra unu că doamna Prendergast nu şi-a primit colierul înapoi şi că hepaticul ăla de soţ al ei are destulă influenţă să ţină secretă partea asta a istoriei şi să evite ca numele lor să apară în ziare, şi că ea are nevoie de un detectiv frumos să o ajute să îl recapete fără scandal.

— De ce, scandal?

— Ei, asta n-am de unde să ştiu. E genul de femeie care probabil că are un coş plin în dormitor.

— Am senzaţia că aţi luat împreună micul dejun. La ce oră te-ai trezit?

— Aa, nu, nu ne vedem decât la ora două. La şase m-am sculat.

— Doamne, Dumnezeule, am zis şi am scos o sticlă dintr-un sertar adânc. Îngrozitor ce mă doare capul.

— Numai unul, a zis Carole Pride repede. Şi asta numai pentru că ai fost bătut. Dar aş îndrăzni să spun că asta se întâmplă destul de des.

Am turnat băutura pe gât, am strâns dopul, dar nu prea tare şi am respirat adânc.

Fata a scotocit puţin în poşeta ei maronie şi mi-a spus:

— Ar mai fi ceva, dar poate că ar trebui să te ocupi chiar dumneata de asta.

— Ei, mă bucur că mai am şi eu ceva de făcut.

A împins cele trei ţigări lungi, ruseşti, pe birou, spre mine. Nu zâmbea.

— Uită-te în muştiucuri şi trage singur concluziile. Le-am şutit aseară din tabachera chinezească. O să te miri de ce o să găseşti înăuntru.

— Şi mai spui că eşti fiică de poliţist, am dojenit-o eu.

S-a ridicat, şi-a luat poşeta de pe birou, măturând şi nişte scrum de pipă cu ocazia asta şi s-a îndreptat spre uşă.

— Pe lângă asta, mai sunt şi femeie. Acum merg să mă întâlnesc cu un alt redactor social, poate mai aflu câte ceva despre doamna Philip Courtney Prendergast şi despre viaţa ei amoroasă. Drăguţ, nu-i aşa?

Uşa de la birou şi gura mea s-au închis cam în acelaşi timp.

Am luat una din ţigările ruseşti. Am pipăit-o atent cu degetele şi m-am chiorât în muştiuc. Părea că înăuntru are ceva rulat, o bucăţică de hârtie sau carton, ceva care nu ar fi trebuit să se afle acolo. Am reuşit să o scot cu lama unghierei de la briceag.

Era într-adevăr un carton, o carte de vizită subţire, de culoarea fildeşului, format bărbătesc. Nu avea decât două cuvinte gravate pe ea:

„Soukesian-Psihiatru”.

M-am uitat şi în celelalte muştiucuri şi am găsit cărţi identice în fiecare. Pentru mine nu însemna nimic, nu auzisem în viaţa mea de Soukesian, psihiatrul. După o vreme, m-am uitat în cartea de telefoane. Exista un Soukesian, pe West Seventh. Părea armean după nume, aşa că am căutat şi la capitolul „Covoare orientale”. Era trecut şi acolo, dar asta nu însemna nimic. Nu era nevoie să fii neapărat psihiatru ca să vinzi covoare orientale. Meseria asta e folositoare doar atunci când le cumperi. Şi ceva îmi spunea că Soukesian cel de pe cartea de vizită nu avea nimic în comun cu covoarele orientale. Îmi cam imaginam eu la ce se referea afacerea lui şi ce fel de oameni avea ca pacienţi. Cu cât eşti mai barosan în branşa asta, nevoia de reclamă scade. Dacă îi dai timp suficient şi destui bani, poate vindeca orice, de la un soţ obosit până la o pişcătură de lăcustă. Era precis expert în femei nemulţumite, în probleme amoroase delicate şi încurcate, flăcăi aiuriţi care n-au mai scris de mult timp acasă, în sfaturi cum ar fi dacă să-ţi vinzi anul ăsta proprietatea, sau să mai aştepţi până la anul, ori: „Ce părere aveţi, rolul ăsta mi se potriveşte, sau îmi strică imaginea în faţa publicului cinefil?” Chiar şi bărbaţii merg la el, tipii care sunt nişte adevăraţi tauri furioşi în dosul biroului, dar în interiorul lor au firi de moluşte. Dar majoritatea clientelei e formată de femei, femei cu bani, femei cu bijuterii, femei

care pot fi răsucite ca un şiret de mătase pe un deget mic şi asiatic.

Mi-am umplut din nou pipa şi m-am scuturat de gânduri, fără ca totuşi să îmi mişc prea tare capul; am încercat să pescuiesc un motiv pentru care un om umblă cu o tabacheră de rezervă cu trei ţigări în ea, şi în fiecare ţigară are ascuns numele unui alt om. Cine ar fi putut găsi numele acela?

Am împins sticla mai la o parte şi am mormăit nemulţumit. Oricine ar fi fost acela care ar fi găsit cărţile, ar fi trebuit să o facă numai după ce l-ar fi scărmănat pe Lindley Paul cu un piepten des. Cine ar fi făcut asta? Numai poliţia. În ce împrejurare? Numai în cazul în care domnul Lindley Paul ar fi fost găsit mort sau grav rănit, în anumite circumstanţe misterioase.

Mi-am luat pălăria de pe telefon şi l-am sunat pe un tip pe nume Willy Peters care lucra în asigurări, sau cel puţin aşa zicea el şi care mai avea pe lângă asta şi o listă cu numere de telefon de vânzare, obţinute de la cameriste şi şoferi, pe bani grei. Mi-am zis că Lindley Paul putea să se lipsească de cei cincizeci de dolari.

Willy Peters avea ce îmi trebuia mie. Era un număr de la Brentwood Heights.

L-am sunat pe Reavis la Departament. Mi-a spus că totul era în regulă, mai puţin somnul lui, şi despre mine să-mi ţin gura închisa şi să nu-mi fac probleme, dar că ar fi trebuit să îi spun despre fată. I-am dat dreptate, dar i-am spus că poate şi el are o fată şi nu i-ar fi convenit să o vadă asaltată de copoii din spatele aparatelor de fotografiat de la ziarele de scandal. Mi-a spus că într-adevăr are una, că într-adevăr nu am ieşit prea bine din afacerea asta, dar că i se poate întâmpla oricui şi tot aşa.

L-am sunat apoi pe Violets M'Gee să-l invit să luăm masa împreună într-o zi când o să fie spălat pe dinţi şi înfometat, dar mi s-a spus că e plecat în Ventura să aducă un prizonier. Atunci am format numărul de la Brentwood Heights, la Soukesian, psihiatrul.

După un timp, o voce de femeie cu un vag accent străin mi-a răspuns.

— Allo?

— Pot să vorbesc cu domnul Soukesian?

— Îmi pare foarte rău, domnul Soukesian nu vorbeşte niciodată la telefon. Eu sunt secrretarra lui. Dorriţi să preiau un mesaj?

— Da, ai un creion?

— Norrmal că am. Mesajul, vă rrog.

Mai întâi i-am dat numele, adresa, ocupaţia şi numărul de telefon, apoi m-am asigurat că le-a scris corect. I-am spus:

— Este vorba de asasinarea unui bărbat pe nume Paul Lindley. S-a întâmplat aseară pe Palissades, lângă Santa Monica. Aş dori să îl consult pe domnul Soukesian.

— Va fi foarrte încântat. Avea o voce calmă şi liniştită ca o stridie. Darr, desigur, nu vă pot prrogrrama astăzi. Domnul Soukesian este foarrte ocupat. S-arr putea mâine.

— Săptămâna viitoare e-n regulă, i-am zis. Nu e nici o grabă când investigăm o crimă. Spune-i doar că îi dau două ore, după care o să merg la poliţie cu ce ştiu.

A urmat o tăcere lungă. Mi s-a părut că aud o respiraţie scurtă, dar puteau fi paraziţii de pe fir. Apoi s-a auzit din nouvocea calmă:

— O să-i comunic. Darr nu înţeleg…

— Bagă viteză, îngeraş. Aştept în birou.

Am închis şi mi-am pipăit ceafa, apoi mi-am pus cele trei cartoane în portofel şi m-am simţit în stare să mănânc ceva cald. Am ieşit să o fac.

4. A DOUA RECOLTĂ

Indianul puţea. Duhoarea lui umpluse deja micuţa cameră de aşteptare până să mă duc eu să deschid uşa de comunicaţie, după ce auzisem deschizându-se uşa de la intrare. Stătea în uşă şi arăta de parcă ar fi fost turnat în bronz. Era foarte mare de la brâu în sus şi avea un piept foarte dezvoltat.

Altfel, arăta ca un vagabond de pe stradă. Era îmbrăcat într-un

costum maro, prea mic pentru el. Pălăria îi era cu două numere mai mică şi transpirase mult timp pe capul celui care o purtase înaintea lui, şi pe care se potrivise mai bine. I se potrivea ca o morişcă de vânt pe acoperiş. Gulerul îi stătea lejer, ca un căpăstru şi avea aceeaşi tentă de maro murdar. Cravata îi atârna peste haina închisă la nasturi şi avea un nod atât de strâns că ziceai că s-a folosit de o pereche de cleşti ca să-l obţină. Nu era mai mare decât un bob de mazăre. În jurul gâtului gol, deasupra gulerului, avea legată un fel de panglică neagră.

Avea o faţă mare şi plată şi un nas mare şi borcănat care arăta ca prova unui crucişător. Avea ochii lipsiţi de gene, fălcile căzute şi nişte umeri de fierar. Dacă l-ai fi spălat puţin şi l-ai fi îmbrăcat într-o togă albă, ai fi jurat că ai de-a face cu un senator roman.

Mirosul lui era mirosul de pământ al omului primitiv; era murdar, dar nu de murdăria oraşului.

— Ha, a zis. Hai repede. Hai acum.

Am făcut un gest cu degetul mare spre interiorul biroului şi m-am întors. M-a urmat greoi, făcând la fel de mult zgomot ca o muscă la plimbare. M-am aşezat în dosul biroului şi i-am arătat scaunul din faţă, dar nu s-a aşezat. Ochii lui mici şi negri mă priveau ostili.

— Hai unde? am vrut eu să ştiu.

— Ha. Eu, A Doua Recoltă. Eu indian Hollywood.

— Ia loc, domnule Recoltă.

A strâmbat din nas şi nările i s-au umflat. Nişte şoareci de mărime medie ar fi putut trece cu uşurinţă prin ele.

— Nume A Doua Recoltă. Nu domnul Recoltă. Prostii.

— Ce vrei?

— A zis hai repede. Mare părinte alb zis hai acum. A zis…

— Ia mai termină cu latineasca asta porcească, i-am spus. Ce crezi că sunt, un novice la lecţia de dansul şarpelui?

— Prostii, a zis.

Şi-a scos pălăria cu o figură dezgustată şi a întors-o pe dos. Şi-a trecut un deget pe sub banda căptuşelii interioare şi a întors-o cu partea de dinăuntru la vedere. Banda de piele avea ceva prins cu o

agrafă. A desfăcut agrafa până când acel ceva s-a desprins şi s-a rostogolit pe birou. Era o bucată de hârtie murdară, îndoită. A arătat spre ea, furios. Părul, lui negru, lins şi unsuros, avea o dâră circulară sus de tot, la pălărie.

Am desfăcut hârtia şi am găsit o carte de vizită pe care scria: „Soukesian, Psihiatru”. Era subţire şi gravată frumos. Mai aveam trei la fel în portofel.

M-am jucat puţin cu pipa goală, uitându-mă la indian şi încercând să îl domin cu privirea.

— O.K., ce vrea?

— Vrea tu vino acum. Repede.

— Prostii, am făcut eu.

Indianului i-a plăcut asta. Asta era calea către prietenia dintre noi. Aproape că a zâmbit.

— Asta îl costă o sută de dolari avans, am adăugat.

— Ha?

— O sută dolari. Bani buni. Dolari până la numărul o sută. Eu nu bani, nu vin. Înţeles?

Am început să număr pe degete.

Indianul a mai aruncat o hârtie mototolită pe birou. Am desfăcut-o. Conţinea o hârtie nou-nouţă de o sută de dolari.

— Iată un psihiatru corect, am zis. Mă cam sperie un tip atât de deştept, dar cu toate astea, o să vin.

Indianul şi-a pus la loc pălăria, fără să se mai deranjeze să îşi ridice banda interioară. Arăta doar puţin mai comic aşa.

Mi-am scos pistolul de sub braţ, nu cel pe care îl avusesem noaptea trecută. Din nefericire, ce nu îmi place mie, e să pierd un pistol. I-am scos magazia în podul palmei să văd dacă are ce îi trebuie, am înfipt-o la loc, am pus siguranţa şi am băgat pistolul la loc în toc, sub braţ.

Pentru indian puteam la fel de bine să mă fi scărpinat pe gât.

— Eu maşină, a zis. Maşină mare. Prostii.

— Păcat, am spus. Nu mai îmi plac maşinile mari. Oricum, hai să

mergem.

Am încuiat şi am ieşit. În lift indianul mirosea într-adevăr puternic. Chiar şi liftierul şi-a dat seama.

Maşina era un autoturism Lincoln cafeniu, nu prea nou, dar într-o stare bună, cu perdeluţe la ferestrele din spate. Am trecut pe lângă un teren de polo de un verde strălucitor, după care am început să urcăm pe o stradă îngustă şi aproape la fel de abruptă ca scara care ducea spre locuinţa lui Lindley Paul. Eram mult în afara oraşului, dincolo de Westwood, în Brentwood Heights.

Am trecut pe lângă două livezi de portocali, nişte mofturi de oameni bogaţi, pentru că nu eram într-o zonă propice creşterii portocalilor, pe lângă case joase şi lăbărţate pe poalele dealurilor, care arătau ca nişte bazoreliefuri.

Apoi casele au dispărut, şi n-au mai rămas decât poalele arse de soare ale dealurilor şi panglica de beton, apoi, în stânga, prăpastia rece a unui canion fără nume, iar în dreapta stânca aproape verticală a dealului în care fusese tăiată şoseaua, pe care câteva ierburi şi flori îndărătnice se încăpăţânau să crească, precum nişte copii răi care nu vor să se ducă la culcare.

În faţă aveam spatele a doi bărbaţi, unul subţire şi mlădios ca o sfoară de bici, cu un gât închis la culoare şi cu un cap cu părul negru şi un chipiu de şofer pe el, iar celălalt un spate neîngrijit, îmbrăcat într-un costum maro vechi, cu un gât gros de indian şi un cap greoi cu o pălărie veche şi unsuroasă şi o urmă în păr.

Apoi panglica de drum s-a răsucit în ac de păr şi cauciucurile late ale Lincolnului au început să alunece pe o porţiune de prundiş când am trecut printre două porţi deschise şi am început un urcuş domol prin mijlocul unei pajişti de muşcate sălbatice. În capătul drumului se afla un fel de cuib de vulturi, o clădire construită în vârful dealului, din mortar alb, sticlă şi crom, la fel de modernistă ca un aparat cu raze x şi la fel de singuratică precum un far.

Maşina a urcat până în vârful dealului, a întors şi a oprit în faţa unui perete alb în care era o uşă neagră. Indianul a coborât şi s-a uitat la

mine. Am coborât şi eu, pipăindu-mi mânerul pistolului cu interiorul cotului stâng.

Uşa neagră din peretele alb s-a deschis încet, neatinsă din afară, făcând să apară un pasaj strâmt care se termina undeva în interior, departe. Un bec clipea în tavan.

Indianul mi-a zis:

— Ha. Tu intră, viteaz.

— După dumneata, domnule Recoltă.

A luat-o înainte mormăind şi l-am urmat, iar uşa neagră s-a închis fără zgomot, după noi. O şmecherie să le ia ochii clienţilor. La capătul coridorului strâmt se afla un lift. Am fost nevoit să intru în el împreună cu indianul. Am urcat încet, însoţiţi de murmurul surd al motorului. Liftul s-a oprit, uşile s-au deschis şi am ieşit la lamina zilei.

Liftul a coborât cu indianul. Era o cameră rotundă, aproape numai ferestre de jur împrejur, unele din ele fiind acoperite cu draperii împotriva soarelui după-amiezii. Covoarele de pe jos aveau nuanţele blânde ale persanelor vechi şi într-un colţ se afla un birou făcut din plăci de lemn curbat, provenite dintr-o biserică, probabil. La birou se afla o femeie care îmi zâmbea, un zâmbet uscat, subţire şi aiurit, pe care dacă l-aş fi atins, s-ar fi transformat în praf.

Avea părul negru-lucios şi ondulat şi o faţă închisă, de asiatică. Purta perle în urechi şi pe degete inele, nişte inele mari şi ieftine, unul cu o piatră de lună, iar altul cu un smarald şlefuit care arăta la fel de caraghios ca o cătuşă pentru sclavi cumpărată de la o dugheană. Avea mâinile mici şi negricioase, dar nu mai erau tinere şi inelele nu i se potriveau.

— Ah, domnu' Dalmas, foarte amabil din parrtea dumneavoastrră că aţi venit. Soukesian va fi foarrte încântat.

— Mulţumesc, am zis. Am scos hârtia de o sută de dolari şi am pus-o pe birou în faţa mâinilor ei negricioase şi lucioase.

N-a atins-o şi nici nu s-a uitat la ea.

— Fac cinste, am zis. Dar mulţumesc oricum că v-aţi gândit.

S-a ridicat încet, fără să-şi lase zâmbetul, s-a strecurat de după

birou într-o rochie strâmtă care-i venea ca pielea pe o sirenă şi mi-a arătat cât de bine poate să arate, dacă îţi plac alea cu patru numere mai mari decât normal.

— O să vă conduc, a spus ea.

S-a mişcat în faţa mea către un perete îngust, lambrisat, singurul de altfel din încăpere, restul fiind doar ferestre şi uşa liftului care mă adusese până acolo. A deschis o uşiţă mascată, în spatele căreia era o lumină difuză, mătăsoasă, care nu părea a proveni de la soare. Zâmbetul ei era acum mai bătrân decât Egiptul. Mi-am strâns din nou braţul peste mânerul pistolului şi am intrat.

În spatele meu, uşa s-a închis în tăcere. Camera era octogonală, drapată în catifea neagră, fără ferestre, cu un tavan înalt. În mijlocul covorului negru care acoperea podeaua se afla o masă albă octogonală şi pe fiecare latură a mesei se găsea câte un taburet care reproducea masa, în miniatură. La poalele draperiilor negre, pe fiecare latură se mai afla câte un taburet, iar în mijlocul mesei albe, pe un suport negru, era un glob alb, lăptos, de la care provenea lumina. Altceva nu mai era în cameră.

Am stat nemişcat cam vreo cincisprezece secunde, cu sentimentul neclar că sunt observat. Apoi draperiile negre s-au depărtat puţin şi un bărbat a intrat în încăpere, a mers direct în partea opusă a mesei şi s-a aşezat. Numai după aceea s-a uitat la mine. Mi-a spus:

— Ia loc, te rog, în faţa mea. Nu fuma şi nu te agita. Şi acum, cu ce pot să te ajut?

5. SOUKESIAN, PSIHIATRUL

Era un bărbat înalt şi drept ca un stâlp de oţel, cu cei mai negri ochi din lume şi cu cel mai frumos şi mai fin păr blond deschis pe care l-am văzut. Putea avea între treizeci şi şaizeci de ani. Nu arăta mai armean decât mine. Avea părul pieptănat pe spate şi un profil ca al lui John Barrymore la douăzeci şi opt de ani. Un idol de matineu. Mă aşteptam să scoată ceva pe furiş, ceva negru şi alunecos, printre degete.

Purta un costum negru cu revere duble, croit foarte original, cămaşă albă şi cravată neagră. Era imaculat ca o carte pe care o primeşti în dar.

Am înghiţit în sec şi i-am zis:

— N-am nevoie de o consultaţie. Cunosc chestiile astea.

— Da? m-a întrebat el cu delicateţe. Şi ce ştii despre ele?

— Hai s-o lăsăm baltă, am zis. Am înţeles figura cu secretara, o bucăţică numai bună, pusă anume ca să şochezi lumea când intră la tine. Indianul m-a cam nelămurit, dar, oricum, nu e treaba mea. Nu sunt un sectorist fraier. Am venit să discutăm despre o crimă.

— Indianul este un medium natural, îmi explică Soukesian. Sunt mai rari decât diamantele, dar ca şi pe diamante, uneori le găseşti în locuri murdare. Dar asta s-ar patea să nu te intereseze. Cât despre crimă, poţi să mă informezi, nu citesc niciodată ziarele.

— Hai, hai, i-am zis eu. Nici măcar ca să afli cine-a tras lozul cel mare? Ei bine, asta e.

M-am apucat şi i-am spus toată povestea, şi despre cărţile de vizită, şi unde le-am găsit.

Pe faţa lui nu s-a mişcat un muşchi. Nu vreau să spun că nu a ţipat, ori că nu a dat din mâini, sau că nu s-a aruncat pe podea, sau că nu şi-a ros unghiile. Vreau să spun că pur şi simplu n-a mişcat nici măcar o geană, nici măcar un ochi. Pur şi simplu a stat acolo şi m-a privit, ca un leu de piatră din faţă de la Biblioteca publică.

Când am terminat şi-a întins un deget şi l-a pus pe glob.

— Spui că nu ai arătat cărţile astea de vizită celor de la poliţie. De ce?

— Spune-mi dumneata. Eu am făcut-o pur şi simplu.

— Fără discuţie că suta de dolari pe care ţi-am trimis-o ar putea fi aproape de un răspuns.

— E şi asta o idee, am spus. Dar să ştii că n-am venit până aici doar pentru distracţii.

S-a mişcat doar atât cât să-şi încrucişeze braţele. Ochii îi erau la fel de plaţi ca o tavă de cofetărie, sau la fel de adânci ca o gaură până în

China - cum doriţi, oricum, nu spuneau nimic. Mi-a zis:

— N-o să mă crezi dacă îţi spun că pe omul ăsta nu l-am cunoscut decât pe linie profesională.

— Ar trebui să mă mai gândesc la asta, am spus.

— Am impresia că nu prea ai încredere în mine. Poate că domnul Paul a avut. Mai era ceva pe cărţile alea în afară de numele meu?

— Mda, am făcut eu. Ceva ce nu ţi-ar place.

Era un fel de copilărie, ceva care se bagă în dialogul poliţiştilor din serialele radio dramatizate. A lăsat-o să treacă pe lângă el.

— Lucrez într-un domeniu foarte sensibil, mi-a spus. Chiar şi în acest paradis al escrocilor. Arată-mi una din cărţile alea.

— Am glumit, i-am zis. Nu e nimic pe ele, în afara numelui.

Am scos o carte de vizită din portofel şi i-am dat drumul pe birou, în faţa lui. Mi-am pus portofelul la loc. A întors cartea pe dos cu o unghie.

— Ştii la ce m-am gândit? l-am întrebat. M-am gândit că Paul credea că dumneata ai putea fi în stare să afli cine i-a făcut-o, chiar dacă poliţia nu reuşeşte... Iar asta înseamnă că se temea de cineva.

Soukesian şi-a desfăcut braţele şi le-a încrucişat în mod invers. Să încerci să scoţi ceva de la el era echivalent cu a te urca pe o rază de lumină ca să încerci să muşti de bec.

— Nu crezi nimic din toate astea, a zis. Cât vrei? Spune repede, pentru cele trei cărţi şi o declaraţie semnată că ai percheziţionat cadavrul înainte de sosirea poliţiei?

— Nu-i rău, am spus, pentru un tip al cărui frate e angrosist de covoare.

A zâmbit, amabil. Avea ceva plăcut când zâmbea.

— Angrosiştii de covoare sunt nişte persoane foarte respectabile. Dar Arizmian Soukesian nu e fratele meu. În Armenia, este un nume foarte des întâlnit.

Am dat din cap.

— Crezi că sunt un escroc, desigur, a adăugat.

— Convinge-mă că nu eşti.

— Poate că nu umbli după bani, a spus gânditor.

— S-ar putea.

Nu am observat să îşi fi mişcat piciorul, dar trebuie să fi atins vreun buton aflat pe podea. Draperiile negre s-au dat la o parte şi indianul a intrat în încăpere. Nu mai era nici murdar şi nici caraghios.

Era îmbrăcat cu nişte pantaloni albi, largi şi o tunică albă brodată cu negru. În jurul pieptului avea o eşarfă neagră, iar pe frunte o bandă neagră. Ochii săi negri păreau adormiţi. S-a îndreptat către taburetul de lângă draperie şi s-a aşezat. Şi-a împreunat braţele şi şi-a lăsat bărbia în piept. Părea mai voluminos ca înainte, de parcă, şi-ar fi luat hainele acestea peste celelalte.

Soukesian îşi ţinea mâinile deasupra globului care se afla între noi, pe masa albă. Lumina de pe tavanul îndepărtat fusese întreruptă şi începuse să unduiască în nişte forme stranii şi modulate, foarte vagi, pe fondul negru al tavanului. Indianul îşi ţinea capul în jos şi obrajii săi îi atingeau pieptul, dar ochii au început să i se ridice şi i s-au oprit pe mâinile care se unduiau.

Mâinile se mişcau într-un ritm rapid, graţios şi complicat, care putea să însemne orice sau nimic, puteau reprezenta pe cei din Liga de juniori executând dansuri greceşti, sau resturi de panglici de la Pomul de Crăciun, călcate în picioare pe podea.

Bărbia puternică a indianului rămase pe pieptul lui solid şi ochii i se închiseră ca la o broască ţestoasă.

— L-aş fi putut hipnotiza şi fără toate astea, a spus încet Soukesian. Este doar un punct din program.

— Mda. I-am urmărit gâtul ferm şi întins.

— Şi acum, un obiect pe care l-a atins Paul, a zis. Cartea aceasta.

S-a ridicat fără nici un zgomot, a ocolit masa şi s-a apropiat de indian. I-a vârât cartea în bentiţa neagră de pe frunte, a lăsat-o acolo şi s-a întors la loc.

A început să bolborosească ceva foarte încet, într-un limbaj gutural pe care nu îl cunoşteam. Îi urmăream gâtul.

Indianul a început să vorbească. Vorbea încet şi greoi, fără a-şi

mişca buzele, astfel încât cuvintele păreau nişte pietre mari pe care trebuia să le împingă în susul dealului.

— Lindley Paul om rău. Face dragoste squaw şef. Şeful supărat. Şeful a fost jefuit colier. Lindley Paul trebuie adus înapoi. Om rău omoară. Grrrr.

Palmele lui Soukesian s-au atins una de alta cu zgomot şi capul indianului a tresărit. Ochii lui mici şi fără gene s-au deschis din nou. Soukesian m-a privit fără nici o expresie pe faţa lui frumoasă.

— Frumos, am zis. Şi nimic de prost gust, care să-ţi sară-n ochi. Am îndreptat un deget spre indian. E puţin cam greu ca să-l ţii pe genunchi, nu-i aşa? N-am mai văzut un spectacol ca lumea cu ventriloci de când fetele de la corul bisericii au renunţat să mai poarte sutiene.

Soukesian a zâmbit subţire.

— Ţi-am urmărit muşchii gâtului, am continuat eu. Dar nu contează, cred că am reţinut mesajul. Paul punea nişte coarne cu nevasta cuiva. Tipul ăsta e destul de gelos pentru a-l îndepărta. Ca teorie, nu e lipsită de interes, pentru că acest colier de jad pe care îl purta ea nu se scoate în lume aşa des şi cineva trebuia să ştie exact seara aceea în care urma să îl poarte, ca să aranjeze lovitura. Un soţ ar fi ştiut asta.

— Este foarte posibil, a spus Soukesian. Şi, de vreme ce dumneata nu ai fost ucis, poate nu a existat nici intenţia de a-l omorî pe Lindley Paul. Poate doar să fie bătut bine.

— Mda, am zis eu. Dar asta e o altă idee. Trebuia să mă fi gândit la ea până acum. Dacă Lindley Paul se temea de cineva şi a vrut să lase un mesaj, atunci s-ar putea să fie scris ceva pe cărţile alea, ceva cu cerneală invizibilă.

Asta l-a dat gata. Zâmbetul i-a rămas atârnat tot acolo, dar parcă era ceva mai crispat. Nu am avut timp să îmi dau seama dacă era aşa.

Lumina din globul lăptos s-a stins brusc şi în clipa aceea camera s-a scufundat într-un întuneric total. Nu puteai să îţi vezi nici propria-ţi mână. Am tras un călcâi taburetului, m-am ridicat cu pistolul deja în mână şi m-am dat înapoi.

Un curent de aer mi-a adus în nări un miros puternic de pământ. M-am înfiorat. Fără cea mai mică eroare de localizare în timp şi spaţiu, chiar şi în bezna aceea completă, indianul m-a atacat pe la spate şi mi-a prins braţele. A început să mă ridice. Aş fi putut să îmi ridic puţin mâna şi să împroşc camera întunecată cu gloanţe, trase orbeşte, dar nici măcar nu am încercat. Nu avea nici un rost.

Indianul mă ridica, cu braţele lipite de corp, de parcă era o macara. Apoi m-a lăsat jos cu putere şi mi-a prins şi încheieturile. Mi le-a dus la spate, răsucindu-le. Un genunchi ca un colţ de fundaţie mi s-a înfipt în spate. Am încercat să strig, dar respiraţia mi s-a blocat în gât şi n-a mai putut să iasă.

Indianul m-a împins într-o parte şi mi-a secerat picioarele cu picioarele lui aşa că am căzut, lovind greu podeaua, cu el peste mine.

Încă aveam pistolul în mână iar indianul nu avea de unde să ştie. Cel puţin, nu se comporta ca şi cum ar fi ştiut. Era înghesuit jos, între noi. Am încercat să îl întorc.

Lumina s-a aprins din nou.

Soukesian stătea în picioare lângă masă, sprijinindu-se de ea. Arăta mult mai bătrân. Pe faţă avea ceva care nu îmi plăcea. Arăta ca un tip care are ceva de făcut şi nu prea are chef, dar hotărât totuşi să facă acel lucru.

— Deci aşa, a spus el încet. Un scris invizibil.

Apoi draperiile negre s-au dat la o parte şi femeia subţire şi negricioasă a intrat în viteză în cameră, cu o cârpă albă îmbibată cu ceva, pe care o ţinea cu amândouă mâinile şi mi-a aruncat-o pe faţă, mi-a înfăşurat-o în jurul obrajilor şi s-a aplecat să mă privească cu ochii ei negri şi fierbinţi.

Indianul a tuşit puţin în spatele meu şi m-a strâns mai tare.

A trebuit să respir cloroformul. Fusesem mult prea presat de greutatea indianului, aşa că mirosul puternic, dulceag şi gros a intrat imediat în mine.

Am dispărut de acolo.

Ultimul lucru de care am fost conştient a fost zgomotul a două

focuri de armă. Dar asta nu mai avea nimic de-a face cu mine.

Când mi-am revenit, zăceam din nou undeva, afară, ca în noaptea precedentă. De data asta însă era ziuă şi soarele mă frigea pe piciorul drept. Vedeam cerul albastru şi fierbinte, conturul unei creste de deal, nişte stejari piperniciţi, tufe de yucca înflorite, năpădind panta dealului şi iarăşi cerul albastru şi fierbinte.

M-am ridicat în fund. Piciorul drept îmi amorţise şi au început furnicăturile. L-am frecat, apoi mi-am frecat zona buricului. Mirosul cloroformului îmi stăruia în nări. Mă simţeam greţos şi gol ca un bidon vechi de ulei.

M-am ridicat în picioare, dar n-am reuşit să mă şi menţin. De data asta mi-a fost mult mai rău. Tremuram şi îmi era frig, iar stomacul mă durea îngrozitor. M-am ridicat din nou în picioare.

Briza oceanului urca panta dealului şi m-a mai întremat puţin. M-am împleticit câţiva paşi ameţit şi am observat nişte urme de roţi pe pământul roşu-argilos, apoi o cruce din tablă galvanizată, care pe vremuri fusese vopsită în alb, dar vopseaua se cojise aproape peste tot. Era prevăzută cu nişte socluri goale pentru becuri electrice, iar baza o avea încastrată într-un suport din ciment cu o uşiţă prin care ieşeau nişte fire de cupru.

În spatele blocului de ciment am văzut picioarele.

Ieşeau de sub o tufă. Erau încălţate în pantofi cu talpă groasă, de genul celor purtaţi de băieţii de liceu înainte de război. De ani de zile nu mai văzusem pantofi din aceia decât o singură dată.

M-am apropiat, am dat tufele la o parte şi m-am uitat la indian.

Mâinile lui mari erau întinse de o parte şi de alta a corpului, late, goale şi fără viaţă. În păr avea frunze, urme de pământ argilos şi seminţe de plante sălbatice. Pe frunte îi poposise o rază de soare. Pe burta lui, muştele găsiseră o pată de sânge. Avea ochii ca mulţi alţii pe care îi mai văzusem până atunci, chiar prea mulţi, pe jumătate deschişi, clari, dar piesa de dincolo de ei se terminase.

Era din nou îmbrăcat în hainele acelea caraghioase de stradă şi pălăria soioasă era lângă el, cu banda interioară tot în afară. Nu mai

arăta caraghios, nici dur şi nici insolent. Era doar cadavrul prăpădit al unui flăcău care încă nu apucase să-şi dea seama despre ce era vorba.

Bineînţeles că eu îl omorâsem. Era vorba de împuşcăturile pe care le auzisem de la pistolul meu.

Nu am găsit arma. M-am căutat prin haine. Dispăruseră şi celelalte două cărţi de vizită. Nimic altceva. Am luat-o pe dârele de cauciucuri şi le-am urmărit în josul dealului. În depărtare maşinile scânteiau în lumina soarelui, reflectând lumina în parbrizuri sau în oglinzile farurilor. Jos se vedea un service şi câteva case şi mai departe, albastrul mării, câteva cheiuri şi curba lungă a foarfecii spre Point Firmin. Eram destul de ameţit. Nu reuşeam să văd Catalina Island.

Tipilor cu care eram în afaceri se pare că le plăcea zona asta a ţării.

Mi-a trebuit o jumătate de oră să ajung la staţia-service. Am telefonat după un taxi şi a trebuit să îl aştept să vină tocmai din Santa Monica. Am mers apoi cu el până aproape de casă, în Berglund, la trei blocuri de birou, mi-am schimbat hainele, mi-am vârât ultimul pistol pe care-l mai aveam în tocul de sub braţ şi m-am aşezat să dau telefoane.

Soukesian nu era acasă. Nu mi-a răspuns nimeni. Carol Pride nu mi-a răspuns, dar nici nu mă aşteptam, îşi lua probabil ceaiul cu doamna Philip Courtney Prendergast. Dar Departamentul poliţiei mi-a răspuns şi Reavis era încă la serviciu. Nu a părut deosebit de încântat să mă audă.

— Ceva noutăţi în asasinatul lui Lindley Paul? l-am întrebat.

— Credeam că ţi-am spus s-o laşi baltă. Vorbeam serios.

Era pus pe scandal.

— E drept că mi-ai spus, dar asta nu înseamnă că nu mă preocupă. Aş vrea să se rezolve cazul ăsta. Eu cred că soţul ei a făcut-o.

Pe fir s-a aşternut tăcerea, apoi l-am auzit din nou:

— Soţul cui, deşteptule?

— Soţul tipei care şi-a pierdut colierul de jad, normal.

— Precis ţi-ai băgat nasul să afli cine e.

— M-a luat valul, i-am zis. Tocmai am ieşit la suprafaţă.

De data asta, tăcerea a fost mai lungă. Atât de lungă că am putut asculta şi lista de maşini furate, difuzată la radio pe frecvenţa poliţiei. Apoi i-am auzit vocea, clară şi distinctă:

— Mi-ar place să-ţi vând o idee, băgăreţule. Poate reuşesc. Are foarte mult bun simţ în ea. Comisia specială a poliţiei ţi-a dat odată o licenţă, iar şeriful, o insignă specială. Orice căpitan activ, cu o plângere împotriva ta, ţi le poate sălta în orice moment. Poate chiar şi un locotenent aşa cum aş fi eu, de exemplu. Acum, ce-ai obţinut tu când ai primit licenţa şi insigna? Nu, lasă-mă pe mine să-ţi spun. Ai obţinut statutul social al unui gândac de bucătărie. Ai devenit un fel de spion deînchiriat. Singurul lucru de pe lumea asta pe care trebuia să îl faci atunci era să îţi foloseşti ultima sută de dolari ca să-ţi cumperi un loc de veci în rate şi nişte mobilă pentru un birou şi să stai pe coada ta până când cineva ţi-ar fi adus un leu mare înăuntru, iar tu să-ţi bagi capul în gura lui să vezi dacă muşcă. Dacă-ţi halea urechea, înseamnă că erai bun de fraier. Te-ai prins?

— E o chestie, am zis. Mi s-a întâmplat cu ani în urmă. Deci nu vrei să rezolvi cazul ăsta?

— Dacă aş putea avea încredere în tine, ţi-aş spune că vrem să dăm gata o bandă foarte deşteaptă de hoţi de bijuterii. Dar nu am încredere în tine. Unde eşti, într-o sală de biliard?

— Sunt în pat, am zis. Tocmai trăgeam o băută la telefon.

— Bine, dar acum încălzeşte-ţi o sticlă de apă, toarnă-ţi-o pe faţă şi du-te la culcare ca un băiat bun ce eşti.

— Noo, mai degrabă aş împuşca un indian, doar aşa, ca să mă-antrenez.

— Bine, băieţică, dar numai un indian.

— Să nu uiţi ce-ai zis! am strigat şi i-am închis telefonul în nas.

6. DOAMNA ŞI PILEALA

Pe drum, în jos pe bulevard, m-am tratat cu o băutură, cafea neagră cu puţin brandy, într-un local unde eram cunoscut. Mi-a prins foarte bine la stomac, dar capul mi-l simţeam în continuare de parcă ar fi fost al unui manechin de ghips şi încă mai simţeam în nări mirosul de cloroform.

Am mers către birou şi am intrat în micuţa cameră de recepţie. De data asta erau două, Carole Pride şi o blondă cu ochii negri. O blondă care l-ar fi făcut chiar şi pe un episcop să dea o gaură în vitraliul cu sfinţi.

Carole Pride s-a ridicat şi mi-a spus, încruntată:

— Dânsa este doamna Philip Courtney Prendergast... Aşteaptă cam de mult timp, şi nu este obişnuită să aştepte. Doreşte să te angajeze.

Blonda mi-a zâmbit şi şi-a scos o mănuşă. I-am atins mâna. Avea probabil treizeci şi cinci de ani şi acea expresie visătoare pe care ţi-o dau ochii mari şi negri. Puteai să fii orice, să îţi doreşti orice, avea de toate. N-am dat prea multă atenţie felului în care era îmbrăcată. Era în alb şi negru. Erau nişte haine pe care i le recomandase un tip şi acesta trebuie să fi fost bun în meseria lui pentru că altfel nu s-ar fi îmbrăcat la el.

Am descuiat uşa atelierului meu particular de gândit şi le-am poftit înăuntru.

Pe colţul biroului trona o sticlă pe jumătate goală.

— Vă cer scuze pentru că v-am făcut să mă aşteptaţi, doamnă Prendergast. Dar a trebuit să ies pentru o mică problemă.

— Nu înţeleg de ce a mai trebuit să ieşi, mi-a zis Carole Pride cu răceală. Se pare că aveai aici tot ce îţi trebuie.

Le-am potrivit scaunele, m-am aşezat în dosul biroului şi m-am întins după sticlă, când a sunat telefonul.

O voce stranie a vorbit repede:

— Dalmas? O.K., avem pistolul tău. Bănuiesc că-l vrei înapoi, nu?

— Le vreau pe amândouă. Sunt un om sărac.

— Nu avem decât unul, a zis vocea. Ăla pe care l-ar vrea sticleţii. Te sun mai târziu. Mai gândeşte-te.

— Mulţumesc, am spus şi am închis. Am pus sticla jos pe podea şi i-am zâmbit doamnei Prendergast.

— O să vorbesc eu, a spus doamna Carole Pride. Doamna Prendergast are o uşoară răceală şi trebuie să îşi menajeze vocea.

I-a aruncat blondei o privire din acelea lungi pe care femeile au impresia că bărbaţii nu le înţeleg, dar care îţi dă senzaţia unei freze dentare.

— Ei bine... a zis doamna Prendergast şi s-a mişcat puţin, astfel încât să poată vedea după birou locul unde pusesem sticla de băutură.

— Doamna Prendergast mi-a acordat toată încrederea dânsei, a zis Carole Pride. Nu ştiu de ce, mai ales că i-am explicat cum poate evita o publicitate neplăcută.

M-am încruntat la ea.

— Nu va fi nimic de genul ăsta. Am vorbit cu Reavis ceva mai devreme. A pus atâta interdicţie asupra discuţiilor despre cazul ăsta încât şi explozia unei dinamite ar suna ca un cămătar care priveşte un ceas de un dolar.

— Foarte spiritual, a zis Carole Pride, pentru un tip care se scaldă în atâta inteligenţă. Dar întâmplarea face că doamna Prendergast doreşte să îşi recapete colierul, fără ca domnul Prendergast să afle că acesta a fost furat. Se pare că dânsul nu a aflat încă.

— Ei, asta-i altceva, am spus eu. (Pe dracu' n-a aflat.)

Doamna Prendergast mi-a acordat un zâmbet pe care l-am simţit până în buzunarul de ceas.

— Îmi place la nebunie rachiul de secară, a gângurit ea. Nu s-ar putea... un păhărel?

Am scos două păhărele şi am pus din nou sticla pe birou. Carole Pride s-a lăsat ostentativ pe spate şi şi-a aprins o ţigară, privind tavanul. Nu era aşa de greu să o priveşti. Puteai să te uiţi la ea chiar şi mai mult timp, fără să ameţeşti. Doamna Prendergast, în schimb, avea tot ce

trebuie pentru o lovitură fulgerătoare.

Am turnat în cele două păhărele, pentru doamne. Carole Pride nici nu s-a atins de al ei.

— În caz că nu ştii, a spus ea foarte distantă, Beverly Hills, cartierul unde locuieşte doamna Prendergast, este mai deosebit, din mai multe puncte de vedere. Poliţia are acolo maşini care comunică între ele prin radio şi un teritoriu mic de acoperit, dar îl acoperă întocmai ca o plapumă, pentru că poliţiei îi sunt acordaţi mulţi bani pentru protecţie în Beverly Hills. În anumite case, au chiar linie directă cu poliţia, linii aeriene care nu pot fi tăiate.

Doamna Prendergast şi-a zăpăcit paharul dintr-o singură lovitură şi s-a uitat la sticlă. I-am făcut din nou plinul.

— Asta-i nimic, s-a aprins ea. Avem chiar şi celule foto conectate la seifuri şi la dulapurile de haine. Ne putem aranja casele astfel încât nici măcar servitorii să nu poată trece prin anumite locuri, fără ca poliţia să nu bată la uşă în mai puţin de treizeci de secunde. Splendid, nu-i aşa ?

— Da, splendid, a zis Carole Pride. Dar asta, doar în Beverly Hills. Odată afară însă, şi nu poţi să trăieşti toată viaţa în Beverly Hills decât dacă nu eşti cumva furnică, odată afară, bijuteriile nu îţi mai sunt în siguranţă. Aşa că doamna Prendergast şi-a făcut un duplicat după colierul dânsei de jad, din steatită.

Mi-am îndreptat spinarea. Lindley Paul îmi scăpase ceva despre faptul că ţi-ar lua o viaţă de om ca să realizezi un duplicat după un Fei Ţui, chiar dacă ai avea material corespunzător.

Doamna Prendergast s-a mai jucat puţin cu păhărelul ei, dar nu mult timp. Zâmbetul îi devenea tot mai cald.

— Aşa că, atunci când doamna Prendergast trebuia să meargă la un party afară din Beverly Hills, trebuia să poarte imitaţia, dacă vroia neapărat colierul de jad. Domnul Prendergast era foarte categoric în această privinţă.

— Are un temperament de zgârie-brânză, a spus doamna Prendergast.

I-am mai turnat nişte rachiu. Carole Pride a văzut ce-am făcut şi aproape că a lătrat la mine:

— Dar în noaptea furtului a greşit şi l-a luat pe cel bun.

Am privit-o răutăcios.

— Ştiu la ce te gândeşti, a izbucnit ea. Cine ştia că a făcut greşeala asta? S-a întâmplat să ştie domnul Paul, la scurt timp după ce au părăsit casa. Era doar escorta dânsei.

— Aa… a… a atins puţin colierul, a oftat doamna Prendergast. Putea să recunoască jadul adevărat chiar numai la o simplă atingere. Am auzit că unii oameni pot să facă aşa ceva. Ştia foarte multe despre bijuterii.

M-am întins în scaunul scârţâitor.

— La dracu', am spus dezgustat. Trebuia să îl bănuiesc pe tipul ăsta de la început. Banda trebuia să aibă un deget arătător în înalta societate. Cum ar fi putut ei să ştie altfel că bunătăţile au fost scoase din frigider? Precis că i-a anunţat şi ei s-au folosit de ocazia asta ca să-l scoată din joc.

— Câtă risipă de talent, nu crezi? mi-a spus Carole Pride, dulce. A împins cu un deget păhărelul ei pe birou. Mie nu îmi trebuie, doamnă Prendergast, dacă mai doriţi încă unul…

— Hai noroc, a zis doamna Prendergast şi l-a dat pe gât.

— Unde şi când a avut loc atacul? am întrebat-o eu tăios.

— Ei bine, şi aici e ceva ciudat, s-a repezit Carole Pride să răspundă, luându-i-o înainte doamnei Prendergast cu o fracţiune de secundă. După party, care s-a ţinut în Brentwood Heights, domnul Paul a vrut să meargă la Trocadero. Erau cu maşina, lui. Atunci erau pe Sunset Boulevard, tocmai treceau prin Country Strip, dacă îţi mai aduci aminte. După ce şi-au omorât puţin timpul la Troc…

— Şi câteva fumuri din alea… a chicotit doamna Prendergast, întinzându-se după sticlă.

Şi-a reumplut unul din pahare. Adică, o parte din rachiu a nimerit şi în pahar.

— …domnul Paul a condus-o acasă pe Santa Monica Boulevard.

— Era şi normal să meargă pe acolo, am zis. E cam singurul drum pe unde poţi merge, dacă nu vrei să te umpli de praf.

— Da, dar ăsta trece şi pe lângă un anumit hotel-de-la-poa-lele-dealului, numit Tremaine, vizavi de care se află o berărie. Doamna Prendergast a observat că o maşină porneşte din faţa berăriei şi se ia după ei. E foarte sigură că e vorba de aceeaşi maşină care i-a înghesuit spre şanţ puţin mai târziu, iar flăcăii care au executat furtul ştiau exact ce vroiau. Doamna Prendergast îşi aminteşte foarte bine.

— E şi normal, a spus doamna Prendergast. Sper că nu insinuezi cumva că aş fi fost beată. Fetiţa poate să ducă destul. Şi doar nu pierzi o sârmă cu mărgele din alea chiar în fiecare zi.

A dat pe gât al cincilea păhărel.

— N-am nici cea mai mi-mică idee de cum arătau oa-oamenii ăia, mi-a zis ea poticnindu-se uşor. Lin - ăsta-i domnu' Paul - aşa îi ziceam eu, Lin, ştii, s-a simţit foa'te nasol din cauza asta. D-aia şi-a şi frânt gâtu'.

— Cei zece mii de dolari pentru răscumpărare erau banii dumneavoastră? am întrebat-o eu.

— Că doar n-or fi fost ai majordomului, scumpule. Şi vreau mărgelele alea înainte să afle Court. Ce-ar fi să băgăm un ochi în berăria aia?

S-a scotocit în poşeta ei alb cu negru şi a împins nişte bani mototoliţi spre mine, peste birou. I-am îndreptat şi i-am numărat. Erau patru sute şaizeci şi şapte de dolari. O sumă frumoasă. I-am lăsat acolo.

— Domnul Prendergast, a trântit-o Carole Pride dulce, pe care doamna Prendergast îl numeşte „Court”, crede că imitaţia a fost furata. Se pare că dânsul nu poate deosebi colierele. Nu ştie nimic de noaptea trecută, decât că Lindley Paul a fost asasinat de nişte bandiţi.

— Pe dracu' nu ştie, am zis eu cu voce tare, de data asta scârbit. I-am împins banii pe birou. Cred că aveţi impresia că aţi fost şantajată, doamnă Prendergast. Vă înşelaţi. Eu cred că motivul pentru care istoria asta n-a răbufnit în presă, după felul în care s-a întâmplat, este că s-au făcut presiuni asupra poliţiei. Dar ei s-ar fi mişcat oricum, pentru că

sunt în urmărirea unei bande specializate în bijuterii. Tipii care l-au omorât pe Paul sunt deja morţi.

Doamna Prendergast se holba la mine cu o privire grea şi strălucitoare de alcoolică.

— Habar n-aveam că am fost şantajată, a zis ea. Acum avea probleme cu s-ul. Eu vreau mărgelele înapoi şi le vreau repede. Banii nu-ss-o prob'emă. Mai pune-un pa'ar.

— Îl aveţi în faţă, am zis.

Din partea mea, putea să bea până cădea sub birou. Carole Pride a zis:

— Nu crezi că ai putea merge la berăria aia, poate găseşti ceva?

— Da, poate găsesc ceva covrigi proaspeţi. Prostii.

Blonda se chinuia cu sticla peste cele două pahare. Într-un târziu a reuşit să umple unul, l-a dat pe gât, apoi a început să şteargă biroul cu teancul de bani, ca un copil care face cercuri pe nisip.

Am luat banii şi am ocolit biroul să îi bag în poşetă.

— Dacă o să fac ceva, o să vă anunţ, am spus. Nu am nevoie de garanţie de la dumneavoastră, doamnă Prendergast.

Asta i-a plăcut. Aproape că ar mai fi băut un pahar, dar s-a gândit mai bine şi a renunţat, apoi s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre uşă.

Am ajuns lângă ea exact la timp pentru a o opri să deschidă cu nasul. Am deschis-o cu o mână, in timp ce o ţineam de braţ cu cealaltă. În camera de primire, un şofer în uniformă sprijinea un perete.

— O.K., zise el nonşalant, aruncându-şi ţigara dintre degete şi prinzând-o de braţ. Hai să mergem, baby. Vă' că tre' să te car în spinare. Da' să mor io dacă n-o fac.

Ea trase o chicoteală, lăsându-se pe el, după care dispărură pe coridor. M-am întors în birou şi m-am aşezat. M-am uitat la ea. Ştergea biroul cu o cârpă de praf pe care o găsise pe undeva.

— Tu şi sticla ta de serviciu, a zis ea supărată.

Ochii ei mă priveau cu duşmănie.

— Ia mai dă-o şi dracu', am spus nervos. N-am mai multă

încredere în ea decât într-o pereche de ciorapi vechi. Sper s-o violeze cineva în drum spre casă. S-o ia dracu' cu berăria ei cu tot.

— Ideile ei despre morală sunt foarte împrăştiate, domnule John Dalmas. Are grămezi de bani şi nu îşi face probleme din cauza asta. L-am văzut pe soţul ei şi acesta nu e altceva decât un vrej de fasole cu un carnet de cecuri care nu se mai termină. Dacă s-a făcut vreun aranjament, atunci ea l-a făcut. Mi-a spus că de câtva timp îl suspecta pe Paul că face parte dintr-o bandă, dar nu i-a păsat atâta timp cât a lăsat-o în pace.

— Prendergast ăsta e o prună uscată, nu? Altfel nu se poate.

— E înalt, slab şi galben. Ai zice că s-a acrit de la prima înghiţitură de lapte şi a rămas aşa.

— Nu Paul a furat colierul.

— Nu?

— Nu. Iar ea nu are nici un fel de copie a lui.

Ochii i s-au micşorat şi privirea i-a devenit întunecată.

— Bănuiesc că Soukesian, psihiatrul, ţi-a spus asta.

— Cine mai e şi ăsta?

S-a aplecat puţin în faţă, apoi s-a lăsat pe speteaza scaunului, strângându-şi poşeta sub braţ.

— Deci asta era, a zis ea încet. Nu îţi place cum lucrez. Scuză-mă că m-am amestecat, dar am crezut că te pot ajuta puţin.

— Ţi-am spus că nu e treaba mea. Du-te acasă şi scrie un articol de ficţiune. Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Am crezut că suntem prieteni, a zis ea. Şi că mă placi.

M-a privit un timp, clipind din ochii ei obosiţi.

— Trebuie să îmi câştig existenţa. Nu pot face asta dacă îi calc pe coadă pe cei de la Departamentul poliţiei.

S-a ridicat şi m-a privit un timp, fără să spună nimic. Apoi s-a îndreptat spre uşă şi a ieşit. Am ascultat zgomotul paşilor ei îndepărtându-se pe mozaicul de pe coridor.

Am rămas aproape fără să mă mişc, zece sau cincisprezece minute. M-am chinuit să ghicesc motivul pentru care Soukesian nu m-a

omorât. Nimic nu se potrivea. Am coborât în parcare şi mi-am luat maşina.

7. TRAVERSEZ BARUL

Hotelul Tremaine era destul de departe de Santa Monica, aproape de zona în care se aruncau gunoaiele. O cale ferată interurbană trecea chiar printre benzile şoselei, pe mijloc şi chiar când am ajuns în dreptul blocului al cărui număr îl căutam, un tren format din două vagoane a trecut ca o rachetă cu optzeci de kilometri pe oră, făcând zgomot ca un cargou care decolează. Am profitat şi am accelerat, depăşind blocul odată cu trenul şi am parcat pe spaţiul cimentat din faţa unui magazin care dăduse faliment. Am ieşit din maşină şi am tras cu ochiul pe după colţul zidului.

De unde eram se vedea firma hotelului Tremaine, deasupra unei uşi înguste aflată între două magazine, amândouă goale - un hotel de mâna doua, cu două etaje. Lemnăria precis mirosea a petrol, zidăria era crăpată, perdelele deşirate, iar arcurile de la pat îţi intrau în spate. Ştiam totul despre astfel de locuri cum era hotelul Tremaine, dormisem în ele, jucasem cărţi în ele, mă ţigănisem cu proprietărese urâte şi acre, fusesem împuşcat uneori în ele şi încă mai aveam timp să fiu scos dintr-unul în dubiţa de la morgă. Erau locuri unde puteai găsi fete ieftine, drogaţi şi cuţitari, tot felul de indivizi mici şi daţi dracului care trăgeau înainte de a apuca să zici salut.

Berăria era pe partea străzii pe care eram şi eu. M-am întors la Chrysler şi am intrat în el cât mi-am schimbat pistolul din tocul de sub braţ la centură, apoi am luat-o pe trotuar.

Deasupra era un semn de neon roşu pe care scria: „BERE”. Un oblon mare, tras, acoperea fereastra-vitrină de la faţadă, contrar legii. Localul era un magazin transformat pe jumătate. Am deschis uşa şi am intrat.

Barmanul se juca la un automat pe banii casei şi un bărbat stătea pe un taburet la bar, cu pălăria dată pe ceafă, citind o scrisoare.

Preţurile erau vopsite cu alb pe oglinda din spatele barului.

Barul era o masă mare şi greoaie din lemn, având la cele două capete câte un Colt de frontieră, băgate în nişte tocuri ieftine, pe care nici un pistolar adevărat nu le-ar fi purtat. Pe pereţi erau câteva afişe tipărite în care erai sfătuit să nu ceri băutură pe credit, cum să scapi de mahmureală dacă bei băutura cutare şi nişte poze cu picioare frumoase.

Localul arăta ca şi cum întreţinerea n-ar fi costat prea mult.

Barmanul şi-a încetat jocul şi a venit la bar. Părea în jur de cincizeci de ani şi amărât. Marginea de sus a pantalonilor era destrămată şi călca de parcă ar fi avut bătături. Bărbatul de pe taburet stătea crispat peste scrisoare, silabisind cuvintele scrise cu cerneală verde pe hârtie roz.

Barmanul şi-a proptit mâinile pe tejghea şi s-a uitat la mine cu expresia unui actor care joacă în general roluri de morţi. Am zis:

— Bere.

Mi-a dat-o încet, după ce i-a desfăcut dopul cu un cuţit vechi de masă. Am sorbit din bere ţinând-o cu mâna stângă şi după o vreme am întrebat:

— L-ai mai văzut pe Lou Lid în ultima vreme?

Părea să fie în regulă. În nici un ziar nu apăruse vreo referire la Lou Lid sau Fuente the Mex.

Barmanul s-a uitat la mine cu o privire nepăsătoare. Pielea de deasupra ochilor îi era pictată ca la o şopârlă. Într-un târziu a lăsat să îi scape o şoaptă răguşită:

— Nu-l cunosc.

Pe gât avea o cicatrice albă şi groasă. Un cuţit îi intrase pe vremuri pe acolo, ceea ce ar fi putut fi şi explicaţia răguşelii.

Omul care citea scrisoarea a scos deodată o exclamaţie şi s-a bătut cu palmele pe pulpe.

— Tre' să-i zic asta lu' Moose, mormăi el. Chestia-i de milioane.

S-a ridicat de pe taburet şi s-a îndreptat grăbit spre o uşă din spatele încăperii. A intrat şi uşa s-a închis după el.

Barmanul m-a întrebat cu vocea lui aspră şi răguşită:

— Lou Lid ai zis? Mişto nume. Da' pe-aici umblă o groază de băieţi. Nu-i ştiu pe toţi după nume. Copoi?

— Particular, am zis. Dar asta nu trebuie să te deranjeze. Beau şi eu o bere. Lou Lid ăsta-i ca o rază. E maro-deschis. Tânăr.

— Ei, să poa' să-l fi văzut vr'odată, da' nu-mi aduc aminte.

— Cine-i Moose?

— Cine, Moose? Asta-i bossu'. Moose Magoon.

A luat un prosop gros şi l-a băgat într-o găleată cu apă, l-a stors şi i-a făcut un nod la un capăt, apoi l-a întins pe tejghea, ţinându-l de capete. A rezultat o măciucă groasă de cinci centimetri şi lungă de o jumătate de metru. Cu aşa ceva puteai să trimiţi un tip până în comitatul vecin, dacă ştiai cum să o foloseşti.

Omul cu scrisoarea roz s-a întors în local chicotind încă, şi-a îndesat scrisoarea într-un buzunar lateral al hainei şi s-a îndreptat către automat. Mişcarea asta l-a adus în spatele meu. Începeam să mă îngrijorez.

Mi-am terminat berea repede şi m-am ridicat de pe taburet. Barmanul încă nu îmi ceruse banii. Ţinea în mâini prosopul înnodat şi îl rostogolea pe masă în sus şi în jos, încet.

— Excelentă berea, am spus. Mii de mulţumiri.

— Mai treci, mi-a şoptit el şi a ciocănit cu unghia în sticlă.

Asta mi-a distras privirile pentru o clipă. Când m-am uitat din nou spre uşa din spate, un bărbat solid stătea în ea, cu un pistol mare în mână.

Nu spunea nimic, doar stătea acolo. Arma avea ţeava îndreptată spre mine. Părea un tunel. Omul era negricios şi lat în umeri. Avea un corp de luptător, şi părea destul de rău.

Nimeni nu spunea nimic. Barmanul şi omul cu pistolul cel mare mă priveam fix. Atunci am auzit venind trenul pe calea ferată interurbană. Se apropia în viteză şi zgomotos. Asta era momentul. Oblonul era tras pe toată vitrina de la faţadă şi nimeni nu putea să vadă înăuntru. Trenul urma să facă un zgomot asurzitor când va trece prin dreptul barului aşa că împuşcăturile care vor urma se vor pierde,

acoperite.

Zgomotul trenului care se apropia devenea tot mai puternic. Trebuia să mă mişc până nu era prea târziu.

Am plonjat cu capul înainte, rostogolindu-mă peste tejghea.

Ceva a bubuit aproape neauzit în vacarmul făcut de tren şi am simţit şuieratul glonţului pe deasupra capului. S-a înfipt undeva în perete, nu am observat unde anume. Trenul s-a îndepărtat şi odată cu el şi zgomotul.

Am lovit picioarele barmanului aproape în acelaşi timp cu podeaua. Mi-a căzut pe gât.

Am căzut cu nasol într-o băltoacă de bere stătută şi m-am izbit cu urechea de cimentul de pe jos. Capul mi-a vâjâit de durere. Eram culcat pe un fel de grătar din lemn în spatele barului şi pe jumătate răsucit pe stânga. Mi-am scos pistolul din centură. Numai printr-o minune nu îmi alunecase de-a lungul cracului pantalonului.

Barmanul a scos un sunet ciudat şi ceva m-a atins în creştet. Pentru o clipă nu am mai auzit nici un fel de împuşcături. Nu l-am împuşcat pe barman. I-am înfipt ţeava pistolului într-o anumită parte a corpului unde unii oameni sunt foarte sensibili. El făcea în mod sigur parte din acea categorie.

A sărit de pe mine ca o lăcustă. Dacă nu a ţipat de durere, nu a fost pentru că nu a putut s-o facă. M-am răsucit puţin şi i-am înfipt pistolul în şliţul pantalonilor.

— Nu mişca! am mârâit la el. N-am treabă cu tine.

Am mai auzit bubuitul a două împuşcături. Trenul era departe deja, dar se părea că nimănui nu îi păsa de asta. Acestea două din urmă au muşcat din lemn. Barul era bătrân şi solid, dar nu îndeajuns pentru a opri gloanţele dintr-o armă de calibrul 45. Barmanul a gemut deasupra mea şi ceva cald şi umed mi-a picurat pe faţă.

— M-aţi împuşcat, băieţi, a şoptit el şi s-a lăsat încet peste mine.

M-am rostogolit de sub el exact la timp şi m-am furişat până în capătul barului, lângă automatul de bere şi m-am uitat pe după el, cu grijă. O faţă deasupra căreia era o pălărie maro era cam la douăzeci de

centimetri de a mea, cam la aceeaşi înălţime.

Ne-am privit în ochi preţ de o fracţiune de secundă, timp suficient pentru un lăstar de stejar să ajungă la maturitate, dar de fapt barmanul încă fâlfâia prin aer în spatele meu.

Asta era ultimul meu pistol şi nu aveam de gând să mai las pe cineva să mi-l ia. M-am ridicat în picioare înainte ca omul din faţa mea să aibă timp să reacţioneze. N-a avut timp să facă nimic. A alunecat doar pe o parte, în timp ce din gură îi ţâşnea un şuvoi de sânge.

De data asta am auzit împuşcătura. S-a auzit aşa de tare de parcă a fost sfârşitul lumii, atât de puternică încât aproape că nu am auzit uşa din spate trântindu-se. M-am furişat în continuare pe după capătul barului, am izbit arţăgos pistolul cuiva căzut pe jos şi mi-am ridicat puţin pălăria peste marginea tejghelei. Nimeni nu a tras în ea. Apoi mi-am scos un ochi şi o jumătate de faţă.

Uşa din spate era închisă şi spaţiul dintre noi era liber. M-am ridicat într-un genunchi şi am ascultat. În spate s-a mai auzit trântindu-se o uşă, apoi zgomotul unui motor de maşină.

Asta m-a umplut de draci. Am făcut un salt de-a curmezişul încăperii, am pocnit uşa deschizând-o larg şi am trecut, dincolo. Fusese doar o cursă. Trântiseră uşa şi porniseră motorul maşinii doar ca să mă facă să ies la iveală. Am apucat să văd o mână care se lasă deasupra mea cu o sticlă.

Am fost numărat pentru a treia oară în douăzeci şi patru de ore.

De data asta m-am trezit urlând, cu un miros puternic de amoniac în nas. Am înotat spre o faţă. Dar nu aveam cu ce să înot. Braţele îmi atârnau de parcă eram legat de nişte ancore de patru tone bucata. M-am mişcat puţin şi am tuşit.

Faţa dinaintea mea s-a materializat în figura plictisită, dar totuşi atentă a unui bărbat cu un halat alb; era un doctor.

— Îţi place? a mormăit el. Sunt unii care îl şi beau, amestecat cu un tonic neutralizator.

M-a tras puţin şi am simţit o înţepătură în umăr şi un ac.

— Floare la ureche, mi-a zis. Capul dumitale se prezintă într-o

condiţie foarte gravă. Nu ai voie să ieşi.

Faţa lui a dispărut. Mi-am rotit ochii. Deasupra era un fel de ceaţă. Apoi am distins faţa fetei, îngrijorată, uitându-se atentă la mine. Era Carole Pride.

— Mda, am zis. M-ai urmărit. Precis.

A zâmbit şi s-a mişcat. I-am simţit degetele atingându-mi uşor obrajii, dar nu puteam să o văd.

— Băieţii din patrulă au făcut-o, a zis ea. Ticăloşii te înfăşuraseră într-un covor, ca încărcătură pentru camionul care era în spate.

Nu vedeam prea bine. Un roşcovan cu o faţă mare, într-un costum albastru, a plutit prin faţa mea. Avea în mână un pistol cu butoiaşul desfăcut. Cineva a tuşit undeva în spate.

— Mai erau doi tipi împachetaţi acolo, a zis fata. Dar erau morţi. Puah.

— Du-te acasă, am mormăit eu ameţit. Du-te şi scrie un articol de ficţiune.

— Ai mai spus-o o dată, fraiere. Continua să mă mângâie pe obraz. Credeam că îi termini când te-am văzut că pleci singur. Ţi-e somn?

— Am avut noi grijă de asta, s-a auzit o voce ascuţită. Ia-l pe tipul ăsta împuşcat de-aici şi du-l undeva unde poţi să te ocupi de el. Îl vreau în viaţă.

Reavis a apărut în faţa mea ca din ceaţă. Faţa i s-a materializat încet, cenuşie, atentă şi foarte severă. Apoi a dispărut în jos, probabil s-a aşezat pe un scaun lângă mine,foarte aproape de mine.

— Deci, a trebuit să faci pe deşteptul. Foarte bine, gură-mare. Ai căutat-o cu lumânarea şi ai dat peste ce-ai căutat. Mă lasă rece că te doare capul.

— Dă' ceva de băut.

Am întrezărit o mişcare vagă, o sclipire de lumină, apoi gâtul unui bidonaş mi-a atins buzele. Un lichid fierbinte mi-a curs pe gâtlej. Ceva rece mi s-a prelins pe obraz şi mi-am îndepărtat gura de la ploscă.

— Mulţumesc. L-aţi prins pe Magoon, ăla mai mare?

— E îndopat cu plumb, dar încă mai mişcă. E în drum spre Departament.

— Pe indian l-aţi găsit?

— Ha? a înghiţit el în sec.

— E în tufişuri, sub Crucea Albă, în jos, pe Palisades. Eu l-am împuşcat. N-am avut intenţia asta.

— Sfinte…

Reavis a dispărut din nou şi degetele au continuat să îmi mângâie blând şi ritmic obrazul.

Reavis s-a întors şi s-a aşezat din nou.

— Cine-i indianul? a izbucnit el.

— Forţosul lui Soukesian. Soukesian psihiatrul. El…

— Ştim despre el, m-a întrerupt Reavis supărat. Ai fost plecat o oră întreagă, băgăreţule. Doamna ne-a spus despre cărţile alea de vizită. A zis că a fost din vina ei, dar eu nu cred asta. Ducă-se dracului. Dar sunt afară doi tipi morţi.

— Am fost de faţă, am spus. Am fost la el acasă. Ştie ceva, dar nu ştiu exact ce. Îi era teamă de mine şi cu toate astea, nu m-a omorât. Mi se pare ciudat.

— Un amator, a zis Reavis cu voce uscată. L-a lăsat pe Moose Magoon s-o facă el. Moose Magoon era un dur, până mai adineaori. Palmaresul lui se întinde de aici până în Pittsburg… Bun. Ia-o încet. Asta a fost băutura pentru mărturisiri „ante mortem”. S-ar părea că ţi-a priit al dracului.

Mi-a pus din nou plosca la gură.

— Ascultă, am zis cu voce groasă. Asta a fost echipa care dădea jafurile. Soukesian era creierul, Lindley Paul degetul arătător. Trebuie să-i fi tras în piept cu ceva…

— Prostii, a zis Reavis, în momentul în care a sunat telefonul undeva, după care am auzit o voce strigând:

— E pentru dumneata, locotenente.

Reavis a plecat şi când s-a întors, după un timp, nu s-a mai aşezat.

— S-ar putea să ai dreptate, a zis el încet. S-ar putea să ai

dreptate, în privinţa asta. Într-o casă din vârful dealului, în Brentwood Heights, e un tip cu părul auriu, mort într-un fotoliu şi o femeie care îl plânge, încleştată de el. Figura olandeză. Pe o masă, lângă el, se află un colier de jad.

— Prea multă moarte, am zis şi am leşinat.

Mi-am revenit într-o ambulanţă. La început am crezut că sunt singur. Apoi i-am simţit mâna şi am ştiut că nu sunt. Eram orb ca o piatră de data asta, nu vedeam nici un fel de lumină. Nu erau însă decât bandajele.

— Doctorul e în faţă cu şoferul, mi-a zis ea. Poţi să-mi strângi mâna. Ai vrea să te sărut?

— Doar dacă asta nu mă obligă la altceva.

A râs încetişor.

— Cred că o să trăieşti, a zis şi m-a sărutat. Îţi miroase părul a scotch. De obicei faci baie în aşa ceva? Vezi că doctorul a spus că nu ai voie să vorbeşti.

— M-au trosnit cu o sticlă plină. I-am spus lui Reavis despre indian?

— Da.

— I-am spus că doamna Prendergast crede că Paul era amestecat în…

— Nici măcar nu i-ai pomenit despre doamna Prendergast, a zis rapid.

N-am mai răspuns nimic la asta. După un timp, a spus:

— Soukesian ăsta, avea mutra unui tip care umblă cu femei?

— Doctorul a spus că nu am voie să vorbesc, am zis.

8. OTRAVĂ BLONDĂ

Două săptămâni mai târziu, conduceam în jos, pe Santa Monica. Zece zile mi le petrecusem în spital, pe cheltuiala mea, până mi s-a vindecat o contuzie destul de gravă. Moose Magoon era în aripa specială rezervată arestaţilor din Spitalul Municipal, unde i se extrăgeau cele şapte sau opt gloanţe poliţiste din corp. După ce au terminat să i le extragă, l-au îngropat.

Între timp au îngropat şi cazul, destul de adânc. Ziarele îşi făcuseră numărul şi între timp apăruseră alte probleme şi la urma urmei, nu fusese vorba decât de o bandă care opera în domeniul bijuteriilor şi care se destrămase din cauza prea multor trădări din interior. Cel puţin aşa spuneau cei de la poliţie, şi ei trebuiau să ştie ce vorbesc. Alte bijuterii nu au mai găsit, dar nici nu se aşteptau la aşa ceva. S-au gândit că banda nu dădea decât câte o singură lovitură odată, pregătită cu grijă, după care nu mai rămânea nici o urmă. Din toată gaşca, nu erau decât trei inşi care ştiau într-adevăr despre ce era vorba: Soukesian, care îşi folosea relaţiile pentru a afla cine are bijuterii şi de care, Moose Magoon, care s-a dovedit că era armean de origine şi Lindley Paul, care aranja loviturile şi care a tapat atât de mult banda, până ce aceasta s-a spart. Sau cel puţin aşa spuneau cei de la poliţie şi ei trebuiau să ştie.

Era o după-amiază cladă şi frumoasă. Carole Pride locuia pe Twenty-fifth Street într-o căsuţă frumoasă din cărămidă roşie, ornată cu alb, cu o verandă în faţă.

Sufrageria avea pe jos un covor cafeniu, fotolii alb cu roz, un cămin din marmură neagră cu suporţi înalţi din aramă pentru buşteni, rafturi înalte cu cărţi, încastrate în perete, draperii crem şi obloane de aceeaşi culoare.

Nu era nimic feminin în cameră, cu excepţia unei oglinzi înalte, în faţa căreia se afla o porţiune de podea descoperită.

M-am aşezat într-un fotoliu comod şi am încercat să îmi odihnesc ce mai îmi rămăsese din ceafă, în timp ce sorbeam dintr-un pahar de

scotch cu sifon şi îi priveam părul castaniu cârlionţat de deasupra rochiei cu guler înalt care îi făcea faţa mică, aproape copilăroasă.

— Aş paria că nu le-ai scris tu pe toate, am spus.

— Dar nici tata nu le-a cumpărat primind mită, a izbucnit ea. Avem câteva loturi în Plaja Del Rey, dacă tot trebuie să le ştii tu pe toate.

— Un pic de petrol, am zis. Frumos. Dar nu trebuie să le ştiu pe toate. Şi nu mai ţipa la mine.

— Ţi-ai păstrat autorizaţia?

— Oh, sigur că da. Măi, ce bun e scotchul acesta. Aşa-i că nu ţi-ar place să faci o plimbare într-o maşină veche?

— Dar cine sunt eu să strâmb din nas la o maşină veche? m-a întrebat ea. Cred că ţi-au pus prea multă scrobeală în guler la spălătorie.

I-am zâmbit liniei dintre sprâncene.

— E adevărat că te-am sărutat când erai în ambulanţă, a zis ea. Dacă-ţi mai aminteşti. Dar nu trebuie să te dai prea mare. Îmi era doar milă de capul tău pocnit.

— Eu sunt un profesionist, am zis. Doar n-o să crezi că pun bază pe aşa ceva. Hai să facem o plimbare cu maşina. Trebuie să mă văd cu o blondă în Beverly Hills. Am de dat un raport.

S-a ridicat şi m-a privit urât.

— Aha, Prendergast, a spus ea cu răutate. Aia cu picioarele ei de lemn sfinţit.

— S-ar putea să fie sfinţit, am spus.

S-a răsucit şi a ieşit din cameră, dar în mai puţin de trei secunde era înapoi, cu o pălăriuţă caraghioasă octogonală, cu un bumb roşu pe ea şi cu o jachetă dreaptă, cu guler din piele de căprioară şi manşete.

— Hai, a spus ea fără să respire.

Familia Philip Courtney Prendergast locuia pe una din acele străzi largi şi curbate pe care casele păreau adunate şi puse acolo după mărimea şi cantitatea de bani gheaţă pe care o reprezentau. Un japonez făcea manichiura la câţiva acri de peluză verde, cu expresia aceea de

uimire pe faţă pe care trebuie să o aibă un grădinar japonez. Casa avea acoperişul roşu de ardezie englezească şi un porte-cochére, câţiva copaci de import şi un şpalier cu viţă de vie. Era un locşor frumos şi liniştit. Dar Beverly Hills e Beverly Hills, aşa că majordomul, avea guler cu aripioare şi un accent ca al lui Alan Mowbray.

Ne-a condus prin nişte spaţii tăcute până într-o încăpere care era goală în momentul acela. Era mobilată cu canapele şi fotolii comode făcute dintr-o piele de un galben-pai, aranjate în jurul unui cămin în faţa căruia, pe parchetul strălucitor, dar nu într-atât încât să aluneci pe el, era aşezat un covor atât de gros şi de mătăsos pe cât de bătrână era mătuşa lui Esop. Un buchet de flori într-un colţ, un alt buchet pe o măsuţă joasă, pereţii acoperiţi cu un tapet mat, linişte, confort, spaţiu, comoditate, o tentă de eleganţă modernistă, o tentă de eleganţă antică. O cameră foarte drăguţă.

Carole Pride a strâmbat din nas la toate astea.

Majordomul a deschis un canat al uşii antifonate cu piele şi doamna Prendergast a intrat în cameră. Era în bleu-pal, pălărie şi poşetă, pregătită să iasă. Mănuşile bleu-pal pocnind uşor o coapsă bleu-pal. Un zâmbet, chemarea abisurilor din ochii ei negri, un fard înalt şi emoţia vizibilă chiar înainte de a deschide gura să vorbească.

Braţele i-au zburat spre noi. Ca din întâmplare, cel dinspre Carole Pride şi-a ratat ţinta. Eu l-am scuturat uşor pe al meu.

— E minunat din partea voastră că aţi venit, a ţipat ea. Ce mă bucur să vă văd din nou pe amândoi. Încă mai simt gustul rachiului acela pe care îl aveai la birou. A fost teribil, nu?

Ne-am aşezat cu toţii. Am spus:

— Nu am avut intenţia să vă răpesc din timp, venind personal la dumneavoastră, doamnă Prendergast. Totul s-a rezolvat cu bine şi v-aţi recăpătat colierul.

— Da, omul acela ciudat, straniu. Mi s-a părut foarte ciudat când am aflat ce era de fapt. L-am cunoscut şi eu, ştiaţi?

— Soukesian? Da, m-am gândit că s-ar putea să îl fi cunoscut, am zis.

— Oh, da. Chiar foarte bine. Dar am impresia că îţi datorez o mulţime de bani. Şi sărmanul dumitale cap. Cum îi merge?

Carole Pride era aşezată chiar lângă mine.

A zis încet, printre dinţi, ca pentru ea, dar nu numai:

— Rumeguş impregnat cu creozot. Nici termitelor nu le-ar place aşa ceva.

I-am zâmbit doamnei Prendergast şi zâmbetul mi-a fost returnat cu un înger în spate.

— Nu îmi datoraţi nimic, am spus. Dar ar mai fi o problemă…

— Imposibil. Sunt obligată. Dar, haideţi să servim câte un scotch, nu?

Şi-a pus poşeta pe genunchi, a apăsat un buton de pe braţul fotoliului şi a spus:

— Scotch şi sifon, Vernon. A chicotit. Drăguţ, nu? Nici măcar nu se observă microfonul. Casa e plină de chestii din astea. Domnului Prendergast îi plac la nebunie. Asta e legat la camera majordomului.

Carole Pride mi-a şoptit:

— Precis că şi ăla care e legat la patul şoferului e drăguţ.

Doamna Prendergast nu a auzit-o. Majordomul a apărut cu o tavă, a amestecat băuturile, ni le-a înmânat şi a ieşit. Doamna Prendergast mi-a spus peste buza paharului:

— Ai fost drăguţ că nu ai spus la poliţie că îl bănuiam pe Lin Paul de… ei bine, în sfârşit. Şi că nu am avut nici o legătură cu vizita dumitale la berăria aia. Apropo, cum le-ai explicat pe astea?

— N-a fost mare lucru. Le-am spus că le ştiam de la Paul. Eraţi împreună, vă mai amintiţi?

— Dar el nu ţi-a spus, nu?

Mi s-a părut că în ochii ei e o umbră de şiretenie.

— Practic el nu mi-a spus nimic. Ăsta-i adevărul. Şi bineînţeles că nu mi-a spus că vă şantaja.

Am avut senzaţia că lângă mine, Carole Pride a încetat să mai respire. Doamna Prendergast continua să mă privească peste buza paharului. Faţa ei a avut pentru o clipă o expresie pe jumătate tâmpită,

expresia unei-nimfe-surprinse-în-timp-ce-face-baie. Apoi şi-a pus paharul jos, a deschis poşeta, şi-a scos o batistă şi a început să o muşte. În cameră se aşternuse tăcerea.

— Asta, a spus ea cu voce răguşită, e cam fantastic, nu?

I-am rânjit rece.

— Pe undeva, doamnă Prendergast, poliţia seamănă cu presa. Pentru un motiv sau altul, nu poate folosi tot ceea ce ştie. Dar asta nu înseamnă că sunt şi tâmpiţi. Reavis nu e tâmpit. Nici el nu prea crede, ca şi mine de altfel, că Soukesian ăsta era şeful bandei de bijuterii. Nu era genul care să îl poată stăpâni mai mult de cinci minute pe un tip cum era Moose Magoon. I-au modificat figura doar aşa, pentru exerciţiu. Şi totuşi, Soukesian avea colierul. Eu cred că l-a cumpărat de la Moose Magoon. Pentru cele zece mii de dolari suportaţi de dumneavoastră şi pentru încă o mică chestie, cum ar fi plata în avans pentru Moose ca să facă treaba.

Doamna Prendergast îşi coborâse pleoapele aşa de mult, că părea că stă cu ochii închişi, dar şi le-a ridicat şi mi-a zâmbit. Părea zâmbetul unei stafii mai degrabă. Carole Pride nu făcea nici o mişcare lângă mine.

— Cineva îl vroia mort pe Paul, am continuat eu. E clar. Poţi omorî un om din greşeală cu un baston, dar numai dacă nu ştii cât de tare să îl loveşti. Dar nu îi împrăştii creierii pe faţă. Şi dacă îl baţi doar ca să-l înveţi minte să fie băiat bun altă dată, nu îl atingi la cap, pentru că în felul ăsta n-o să ştie cât de tare l-ai bătut. Ori, chestia asta trebuie s-o ştie, dacă îi dai doar o lecţie.

— Ce… ce…? a întrebat femeia cu voce răguşită, ce legătură are asta cu mine?

Faţa îi era o mască. Avea o privire fierbinte şi amărâtă, ca mierea otrăvită. O mână i se mişca în interiorul poşetei, apoi a devenit imobilă, înăuntru.

— Moose Magoon ar fi făcut o treabă din asta, am continuat eu, deja plictisit, dacă ar fi fost plătit. Ar fi făcut orice fel de treabă. Iar Moose era armean, aşa că Soukesian ştia cum să îl ia. Iar Soukesian era exact genul de tip care pune fustiţe pe păsărele şi care ar face orice să

îndeplinească dorinţele unei anumite femei, chiar şi să aranjeze asasinarea unui om, mai ales dacă omul ăsta îi este rival, mai ales dacă omul acesta obişnuieşte să se odihnească pe perne aşezate direct pe podea şi poate chiar să facă anumite fotografii nevinovate atunci când prietenele sale se apropie foarte tare de Grădina Edenului. Nu e prea greu de înţeles, nu-i aşa, doamnă Prendergast?

— Ia şi bea ceva, mi-a zis Carole Pride cu voce de gheaţă. Ai luat-o razna. Nu-i nevoie să spui că tipa asta e o curvă. Ştie asta. Dar cum dracu' să o şantajeze cineva? Îţi trebuie o anumită reputaţie pentru a fi şantajată.

— Termină! am ţipat la ea. Cu cât sunt mai puţini cei care ştiu, cu atât trebuie să plăteşti mai mult ca să rămână aşa.

Am urmărit mâna blondei făcând o mişcare rapidă în poşetă.

— Nu te deranja să scoţi pistolul, i-am zis. Ştiu foarte bine că n-or să te spânzure. Vroiam doar să ştii că n-ai prostit pe nimeni şi că acea capcană de la berărie fusese pregătită pentru mine, ca să mă termine, după ce pe Soukesian l-au lăsat nervii şi că tu eşti aia care m-a trimis acolo pentru a-mi primi porţia. Restul nu mai contează acum.

Şi-a scos totuşi pistolul şi l-a ţinut pe genunchiul ei bleu-pal, zâmbindu-mi.

Carole Pride a aruncat cu paharul în ea, dar femeia s-a ferit şi un glonţ a scăpat din pistol, încet şi politicos, înfingându-se în tapetul mat al unui perete, sus, aproape de tavan, neproducând un zgomot mai tare decât acela făcut de un deget care intră într-o mănuşă.

Uşa s-a deschis şi un bărbat subţire şi extraordinar de înalt a dat buzna în cameră.

— Împuşcă-mă pe mine, a spus el. Eu nu sunt decât soţul tău.

Blonda l-a privit lung. Pentru o clipă am avut senzaţia că o să-i asculte sfatul.

Apoi a zâmbit puţin mai tare, şi-a băgat pistolul la loc în poşetă şi s-a întins după pahar.

— Iar ai tras cu urechea? a zis ea nepăsătoare. Într-o bună zi o să auzi ceva care n-o să-ţi placă.

Bărbatul înalt şi subţire a scos un carnet de cecuri cu coperte de piele din buzunar, a ridicat dintr-o sprânceană spre mine şi a zis:

— Cât vrei pentru tăcerea voastră, definitivă?

M-am uitat chiorâş la el.

— Ai auzit tot ce-am spus aici?

— Cred că da. Transmisia e foarte bună pe vremea asta. Mi se pare că ai acuzat-o pe soţia mea cum că ar avea de-a face cu asasinarea unui om, nu-i aşa?

Am continuat să-l privesc.

— Ei bine, cât vrei? a izbucnit el. Nu mă tocmesc, sunt obişnuit cu şantajiştii.

— Fă-l de-un milion, am zis. Şi să ştii că tocmai a tras în noi. Asta face patru bucăţi în plus.

Blonda a izbucnit în râs ca o nebună, apoi râsul i s-a transformat într-un scheunat, care a devenit apoi un fel de urlet. În clipa următoare era pe covor, rostogolindu-se, gemând şi izbind podeaua cu picioarele.

Bărbatul cel înalt s-a apropiat rapid de ea şi a plesnit-o peste faţă cu dosul palmei. Cred că s-a auzit până la doi kilometri de acolo. Când s-a îndreptat, faţa îi era roşie ca focul, dar blonda se liniştise, gemând încet.

— O să vă conduc până la uşă, a zis el. Mă puteţi suna mâine la birou.

— Pentru ce? l-am întrebat, luându-mi pălăria. Tot fraier eşti şi la birou?

Am luat-o pe Carole Pride de mână şi am ieşit din cameră. Am părăsit casa în linişte. Grădinarul japonez tocmai făcuse o grămadă din crenguţe şi iarbă tăiată şi se aplecase să o ridice, strâmbându-se.

Am demarat, pornind în jos, spre poalele dealului. Un semafor pe roşu, lângă bătrânul Hotel Beverly Hills m-a ţinut în loc pentru o vreme. Am stat, ţinându-mă de volan. Nici fata de lângă mine nu se mişca. Privea drept înainte.

— N-am reuşit să ajung la senzaţia aia de căldură maximă, am zis. Şi nici să dobor pe cineva. N-a ieşit o scenă prea tare.

— Nu cred că ea a planificat omorul cu sânge rece, a şoptit ea. Probabil era sătulă până peste urechi şi cineva i-a băgat ideea asta în cap. O femeie ca asta saltă bărbaţii când vrea şi apoi se satură de ei şi îi lasă baltă, iar ei înebunesc încercând să o facă să revină. Poate nu a fost decât o ceartă între cei doi rivali, Paul şi Soukesian, iar Moose Magoon a sărit peste cal.

— Ea m-a trimis la berăria aia, am spus, şi asta e suficient pentru mine. Iar Paul avea unele idei despre Soukesian. Ştiam că ea o să rateze. Mă refer la pistol.

Am strâns-o aproape de mine. Tremura.

O maşină s-a oprit în spatele nostru şi şoferul s-a aplecat peste volan. Am mai aşteptat puţin, apoi i-am dat drumul lui Carole Pride, m-am dat jos din maşină şi m-am apropiat de cea din spate. La volan era un tip solid.

— Asta-i un stop pentru intrarea-n bulevard. Poiana îndrăgostiţilor e ceva mai sus, pe deal. Ia-ţi hârbul şi tai-o până nu te-mping eu.

— Mai suflă-ţi nasu' doar o dată, l-am rugat eu. Doar o dată. Şi' pe urmă să-mi spui pe care parte vrei lustrul.

A scos o insignă de căpitan de poliţie din vestă şi mi-a rânjit. Apoi am rânjit împreună. Nu eram într-o zi bună.

M-am întors la maşină şi am întors-o spre Santa Monica.

— Hai să mergem acasă şi să mai bem câte un scotch, am zis. De-al tău.

SFÂRȘIT

BAY CITY BLUES

1. SINUCIDEREA CENUŞĂRESEI

Trebuie să fi fost vineri, pentru că mirosul de peşte de la laboratorul de cofetărie al pensiunii din apropiere era atât de puternic că puteai ridica un garaj pe el. În afară de miros, era o zi frumoasă şi călduroasă de primăvară, pe la mijlocul după-amiezii, şi nu mai avusesem un contract de o săptămână. Îmi ţineam picioarele pe un sertar deschis al biroului şi îmi încălzeam gleznele la soare, când a sunat telefonul. Mi-am ridicat pălăria de pe el şi am scos un fel de căscat în microfon.

O voce a zis:

— Am auzit şi ar trebui să-ţi fie ruşine, Johnny Dalmas. Ai auzit de cazul Austrian?

Era Violets M'Gee, un detectiv de la Biroul Şerifului, un băiat foarte bun dacă n-ar fi avut un obicei prost: să-mi paseze mie tot felul de cazuri în care mâncam şi bătaie, iar cu banii luaţi nu puteam să-mi cumpăr nici măcar o vestă la mâna doua.

— Nu.

— O chestie din alea care se petrec pe plajă, în Bay City. Se aude că orăşelul s-a cam acrit de când şi-au ales ultima dată primar, dar şeriful locuieşte acolo şi nouă ne place să fim băieţi faini. Dar, mă rog, să nu mai insist. Se spune că băieţii cu jocurile au băgat vreo treizeci de bătrâne în campania electorală şi că acum, când ţi se dă meniul, îţi pasează şi un pont câştigător la curse, în casele alea de tocat banii.

Am căscat din nou.

— L-am auzit şi pe ăsta, a lătrat M'Gee. Dacă nu te interesează sunt gata să îmi muşc şi cealaltă unghie de la degetele mari şi s-o las baltă. Tipul zice că are ceva bani de cheltuit.

— Care tip?

— Matson ăsta, care a găsit cadavrul.

— Care cadavru?

— Deci nu ştii nimic despre cazul Austrian?

— Nu ţi-am zis că nu?

— N-ai făcut altceva decât să căşti şi să zici „care”. O.K. O să-l lăsăm pe bietul băiat să fie asasinat, iar Biroul Omucideri să se ocupe de caz, acum, că e în oraş tipul.

— Matson ăsta? Cine să-l asasineze?

— Ei, dacă ar şti asta, n-ar mai avea nevoie de un detectiv particular care să afle, nu? Tipul a lucrat în meseria ta până a dat faliment, acum câtva timp, iar acum de-abia poate să scape din cauza băieţilor cu pistoale care îi bagă beţe în roate.

— Mai termină, am zis. Mi-a amorţit braţul stâng.

— Eu sunt la serviciu.

— Iar eu tocmai vroiam să cobor până jos la magazin, să cumpăr o sticlă de Scotch foarte vechi.

— Dacă auzi bătăi în uşă, să ştii că eu sunt.

A sosit în mai puţin de o jumătate de oră: un tip solid, cu faţă plăcută, cu părul argintiu şi obraji cu gropiţe şi o gură mică, numai bună să pupe copiii cu ea. Purta un costum albastru bine călcat, pantofi lustruiţi cu botul pătrat şi un colţ de elan care îi atârna pe burtă, agăţat de un lanţ de aur.

S-a aşezat cu grijă, aşa cum fac toţi oamenii graşi, a dezvirginat dopul sticlei de whisky, a mirosit-o să vadă dacă nu cumva a fost înlocuit conţinutul cu cel al unei sticle de trăscău de nouă'şopt de cenţi bucata, cum fac ăia în bombele ordinare. Apoi şi-a turnat o porţie zdravănă şi a plimbat puţin din ea pe limbă, arând biroul, cu o privire necruţătoare.

— Nici nu mă mir că stai aici şi aştepţi să-ţi pice un contract, a zis el. Doar trebuie să chemi femeia să-ţi facă curăţenie.

— Puteai să-mi pui şi mie puţin. Care-i treaba cu Matson ăsta şi cu cazul Austrian?

M'Gee şi-a terminat paharul şi şi-a mai turnat unul, dar nu chiar aşa mult. M-a urmărit cum mă jucam cu o ţigară.

— O olandeză platinată, a spus. O tipă blondă pe care o cheamă Austrian, nevasta unui doctor din Bay City. Un tip care se plimbă toată noaptea cu maşina prin diverse case, încercând să împiedice tot felul de actori rataţi să vadă elefanţi roz la micul dejun. Aşa că paraşuta a luat-o pe cont propriu. În seara când şi-a făcut de petrecanie, era tocmai la clubul Vance Conried, pe faleza dinspre nord. O ştii?

— Da. Era un club, sau aşa ceva, cu o plajă particulara frumoasă jos şi cu cele mai mişto picioare din Hollywood în faţa cabinelor. S-a dus acolo să joace la ruletă, nu?

— Ei bine, dacă tot există localuri unde se şi poate juca în regiunea asta, a zis M'Gee, aş spune că acest Club Conried e unul dintre ele şi se poate juca şi la ruletă acolo. Să zicem că a jucat la ruletă. Se spune că tipa juca alte jocuri, mult mai intime cu Conried, dar hai să spunem că mai juca şi la ruletă. Bun, joacă şi pierde, treabă pentru care şi este făcută ruleta. În noaptea aia şi-a pierdut şi cămaşa de pe ea şi a aruncat cortina peste casă. Conried o ia şi o bagă în birou la el şi îi trimite vorbă doctorului, soţul ei, prin Centrala doctorilor de noapte. Aşa că doctorul…

— Stai puţin, i-am zis. Să nu-mi spui că toate astea le aveţi voi în evidenţă. Nu cu sindicatul jocurilor de noroc pe care le avem în zonă, asta în cazul în care există un astfel de sindicat.

M'Gee m-a privit cu milă.

— Nevastă-mea are un frăţior care încă se mai joacă cu avioane de hârtie. Nu cred că ar avea nelămuriri. Deci, doctorul dă buzna ca o furtună în bomba lui Conried şi îi înfigje un ac în braţ ca s-o potolească. Dar nu poate să o ducă acasă, pentru că are un caz grav în Brentwood Heights. Aşa că Vance Conried îşi scoate maşina personală şi o duce acasă, dar între timp doctorul îşi sunase asistenta de la birou şi îi ceruse să se ducă acasă la el, să vadă dacă nevastă-sa e bine. Chestie pe care tipa o şi face, iar Conried se întoarce la cartofii lui prăjiţi. Sora o vede pe femeie în pat şi pleacă, iar servitoarea se duce să se culce. Toată treaba asta a fost pe la miezul nopţii, eventual foarte puţin mai târziu.Ei bine, cam pe la două dimineaţa s-a întâmplat să treacă tipul ăsta, Harry

Matson, pe acolo. Conducea un serviciu de paznici de noapte în zonă şi în noaptea aia îi venise rândul să facă el turele. Pe strada unde locuia Austrian aude un motor de maşină într-un garaj întunecat şi merge să vadă despre ce e vorba. O găseşte pe paraşuta blondă pe spate, pe ciment, într-o pijama vărgată şi papuci, cu funingine de la gazele de eşapament pe toată faţa şi în păr.

M'Gee a făcut o pauză să mai ia o gură de whisky şi a privit din nou prin cameră. Am urmărit cum raza de soare se prelinge în jos de pe pervazul ferestrei mele coborând în aleea întunecoasă.

— Ce crezi că face prostănacu'? zise M'Gee, ştergându-şi buzele cu o batistă de mătase. Hotărăşte că fufa e moartă, chestie care ar fi putut fi adevărată, dar în cazurile astea de intoxicaţie cu gaze niciodată nu poţi să fii sigur, pentru că tratamentul ăsta cu albastru de metilen…

— Pentru numele Domnului, am zis. Ce-a făcut tipul?

— N-a anunţat poliţia, a continuat M'Gee, netulburat. A oprit motorul maşinii şi şi-a luminat drumul cu lanterna până acasă, la câteva blocuri distanţă. L-a căutat pe doctor de acolo şi după un timp, erau amândoi înapoi în garaj. Doctorul a spus că e moartă. L-a trimis pe Matson să-l sune pe şeful poliţiei locale acasă la el, dintr-o încăpere alăturată. Matson s-a executat şi după un timp, apare şeful cu doi agenţi în spate şi imediat după ei, dubiţa de la morgă, unde era de serviciu în săptămâna aia adjunctul procurorului. Tipii de la morgă saltă cadavrul şi un flăcău de la laboratoare ia nişte probe de sânge care vor demonstra mai târziu că e vorba de monoxid de carbon. Procurorul le dă liber, dama e făcuţă cenuşă şi cazul e închis.

— Bun, şi care-i treaba? l-am întrebat.

M'Gee îşi terminase cel de-al doilea pahar şi deja se gândea la al treilea. S-a hotărât totuşi să îşi aprindă mai întâi o ţigară de foi, dar nu aveam aşa ceva şi chestia asta l-a enervat, dar până la urmă şi-a aprins una de-a lui.

— Nu sunt decât un poliţist, mi-a spus el, clipind în norul de fum. N-am de un' să ştiu. To' ce ştiu e că Matson ăsta şi-a pierdut autorizaţia, că a tăiat-o din oraş şi că-i e frică.

— Dă-l dracu', am spus. Ultima oară când m-am dat mare într-un oraş mic m-am ales cu ţeasta fracturată. Cum dau de Matson ăsta?

— O să-i dau numărul tău de telefon şi o să ia el legătura cu tine.

— De unde mama dracului îl cunoşti?

— Ei, şi tu, îl cunosc destul de bine ca să i te recomand, a zis M'Gee. Bineînţeles, dacă apare ceva nou, va trebui să mă…

— Ţi-e clar, am zis. Ţ-o pun pe birou. Bourbon sau secărică?

— Du-te dracu', a zis el. Scotch.

— Cum arată Matson ăsta?

— Ca un semi-greu, cin'zecişapte, unu şaptezeci, grizonat.

Şi-a mai turnat un păhărel, l-a băut scurt şi a plecat.

Am mai stat o oră şi am fumat o grămadă de ţigări. Se întunecase şi îmi simţeam gâtul uscat. Nu m-a sunat nimeni. M-am ridicat şi am aprins luminile, m-am spălat pe mâini şi am oscilat în jurul unui păhărel. Am închis sticla. Sosise vremea să mănânc.

Îmi pusesem pălăria şi ieşeam pe uşă, când băiatul de la Green Feather a apărut pe coridor, căutând cu privirea numerele de pe uşi. Pe mine mă căuta. Am semnat pentru un pachet de o formă neregulată făcut dintr-o hârtie subţire şi galbenă de genul celei folosite de spălătoriile publice. Am pus pachetul pe birou şi i-am tăiat sfoara. Înăuntru era un alt pachet, din hârtie satinată şi un plic cu un bilet şi o cheie plată. Biletul începea fără introducere:

„Un amic din Biroul şerifului mi-a dat numele şi adresa dumitale şi mi-a spus că eşti o persoană în care pot avea încredere. Am făcut o treabă cam mârşavă şi acum am probleme, dar vreau să le rezolv. Te rog să vii după ce se lasă întunericul la adresa asta: 524, Tennyson Arms Apartaments, pe Harvard, aproape de Sixth şi foloseşte cheia asta dacă nu sunt acasă. Fereşte-te de Pat Reel, administratorul. Nu am încredere în el. Pune te rog papucul într-un loc sigur şi păstrează-l curat.

P.S. I se spune Violets, dar n-am aflat de ce.”

Eu aflasem, în schimb. I se spunea aşa pentru că obişnuia să sugă bomboane parfumate cu aromă de violete, dezinfectante pentru gât. Biletul nu era semnat. Mi se părea cam agitat. Am desfăcut hârtia

satinată. Conţinea un papuc de catifea verde, era micuţ şi avea o căptuşeală din piele albă de ied. Pe ea era ştampat cu caractere aurii numele „Verschoyle” şi într-o parte era scris un număr cu o cerneală aproape ştearsă – S 465. Numărul ar fi putut însemna mărimea, dar ştiam că nu era vorba de mărime, pentru că Verschoyle Inc. de pe Cherokee Street din Hollywood făcea numai pantofi de comandă, încălţăminte pentru teatre şi pentru cluburile de alpinism.

Mi-am aprins o ţigară şi m-am lăsat pe spate în fotoliu, gândindu-mă la asta un timp. Într-un târziu am apucat cartea de telefoane, am căutat numărul de la Verschoyle Inc. şi l-am format. Telefonul a sunat de mai multe ori până ce am auzit o voce ciripită, care a zis:

— Alo, da?

— Cu Verschoyle, personal, am lătrat eu în telefon. Aici e Peters, de la Biroul Identificări.

Nu am specificat despre care birou de identificări e vorba.

— Oh, domnul Verschoyle a plecat acasă. Închidem la cinci şi jumătate. Eu sunt domnul Pringle de la arhivă. Dacă pot să vă…

— Mda. Avem o pereche de pantofi de la voi printre nişte lucruri furate. Este un înscris aici: S-Patru-Şase-Cinci. Poate să însemne asta ceva pentru voi?

— O, da, desigur. Este numărul comenzii. Să mă uit pentru dumneavoastră?

— Neapărat.

S-a întors imediat.

— Oh, da, într-adevăr, este numărul comenzii doamnei Leland Austrian. 736, Altair Street, Bay City. Doamna îşi comandă încălţămintea numai la noi. Este foarte trist. Da. Acum două săptămâni i-am făcut două perechi de pantofi de catifea smarald.

— Ce vrei să spui cu „trist”?

— Oh, a murit, ştiţi. S-a sinucis.

— La dracu'. Două perechi de papuci, ai zis?

— Oh, da, amândouă de acelaşi fel. Foarte des se întâmplă să se comande două perechi la fel, în culorile acestea delicate. Ştiţi, o pată

sau o urmă lăsată de indiferent ce… De obicei se comandă special pentru a se asorta la o anumită rochie…

— Bine, bine, mulţumesc mult şi ai grijă de tine, am zis şi am închis telefonul.

Am luat din nou pantofiorul şi l-am studiat cu atenţie. Nu fusese purtat. Pielea de bivol de pe talpă nu avea nici o urmă de rosătură. M-am întrebat ce putea face Harry Matson cu el. L-am încuiat în seif şi am ieşit să iau masa.

2. OMORÂT ÎN BĂTAIE

Tennyson Arms era un fel de azil de noapte, într-o clădire demodată cu opt etaje şi faţadă din cărămidă roşie, înegrită de vreme. Curtea centrală era destul de mare, cu palmieri, o fântână arteziană cimentată şi câteva ronduri de flori cu un aspect cam prea preţios pentru locul acela. Deasupra uşii de la intrare atârnau lampioane şi holul era mochetat cu pluş roşu. Era mare şi gol, exceptând canarul plictisit dintr-o colivie aurită, mare cât un butoi. Era genul de bloc cu apartamente ocupate în general de văduve, posesoare de asigurări pe viaţă de pe urma bărbaţilor. Oricum, văduve nu prea tinere. Avea un lift fără însoţitor, cu deschidere automată a uşilor la oprire.

Am păşit pe carpeta cafenie, îngustă, a coridorului de la etajul cinci şi nu am văzut pe nimeni, nu am auzit pe nimeni şi nu am simţit mirosul de mâncare gătită de la nici un apartament. Locul era pustiu ca biroul unui ministru. Apartamentul 524 dădea probabil în curtea interioară, pentru că uşa următoare avea în partea superioară un geam vopsit. Am ciocănit încet şi pentru că nimeni nu mi-a răspuns, am folosit cheia plată şi am intrat, apoi am închis uşa după mine.

Lângă patul de perete din faţă scânteia o oglindă. Pe acelaşi perete cu uşa de la intrare erau două ferestre închise, cu storurile întunecate, trase pe jumătate, dar care lăsau să intre suficientă lumină de la un apartament luminat de pe partea cealaltă a curţii, pentru a putea distinge în semiîntunericul din cameră mobila veche şi greoaie,

ieşită din garanţie de cel puţin zece ani şi sclipirea clanţelor din alamă de la două uşi. Am tras în jos storurile de la cele două ferestre şi m-am folosit de lanterna-stilou pe care o aveam la mine pentru a găsi drumul înapoi la uşă. Am aprins lumina de la întrerupătorul de lângă ea, un candelabru uriaş cu becuri gen lumânare, strident colorate. Am stins candelabrul, lăsând doar o lumină roşie de la o veioză cu picior şi am filmat camera dintr-o privire.

Într-un intrând de lângă patul de perete era o despărţitură folosită de obicei pentru schimbatul hainelor, dar care acum era ocupată de un birou încastrat în perete. Pe el era o perie neagră de haine, un piepten cu câteva fire de păr cenuşiu între dinţi, o cutie cu pudră de talc, o lanternă, o batistă bărbătească mototolită, un teanc de foi de hârtie de scris, o călimară cu cerneală şi un toc, aşezate pe o sugativă şi, în general, nimicurile dintr-o valiză ce se pun în sertarele unui birou. Cămăşile fuseseră cumpărate dintr-un magazin de confecţii bărbăteşti din Bay City. Pe un umeraş atârna un costum gri-închis, iar jos era o pereche de ghete negre. În baie era un aparat de ras, câteva lame, trei periuţe de dinţi din bambus, de unică folosinţă, într-un pahar şi alte câteva aruncate lângă. Pe scaunul lăsat al toaletei era o carte de Dorsey: *„De ce ne comportăm ca nişte fiinţe umane”*, care avea un semn la pagina 116. Am deschis-o şi am citit câteva titluri: *Evoluţia pe Pământ*, *Viaţă şi sex*, când a început să sune telefonul în living.

Am închis lumina la baie şi am traversat camera spre canapea, lângă care, pe o măsuţă, era aşezat telefonul. A continuat să sune şi de afară i-a răspuns claxonul unei maşini. După ce a sunat şi pentru a opta oară, am mormăit nemulţumit şi l-am ridicat.

— Pat? Pat Reel? a întrebat o voce.

Habar n-aveam cum ar putea Pat Reel să vorbească. Am mai scos o mormăială. Vocea de la capătul firului era şi groasă şi răguşită, în acelaşi timp. Părea vocea unui tip dur.

— Pat?

— Normal.

A rămas tăcut, dar nu a închis. După un timp, a spus:

— Harry Matson la telefon. Ascultă, îmi pare al dracului de rău, dar nu pot să trec astă seară. Te deranjează mult?

— Normal.

— Adică?

— Normal.

— Asta e tot ce ştii să zici, ce dracu'?

— Sunt grec.

A râs. Părea mulţumit de răspuns. Am întrebat:

— Ce fel de periuţă de dinţi foloseşti, Harry?

— Oh, du-te dracu'!

— Ne vedem pe scări, am spus.

Vocea a devenit nervoasă:

— Ascultă aici, maimuţoiule. Să nu crezi că ne poţi trage în piept. Îţi ştim numele, îţi ştim telefonul şi mai avem şi un loc drăgălaş unde te-am putea ascunde dacă nu renunţi să îţi mai bagi nasul acolo unde nu e treaba ta, înţelegi? Şi să mai ştii că Harry nu mai locuieşte acolo, ha, ha.

— L-aţi ridicat, nu?

— Da, aş putea spune că l-am ridicat. Ce credeai că o să facem cu el, credeai că-l ducem la un film?

— Asta-i nasol, am spus. Bossului n-o să-i placă.

Am întrerupt şi am pus telefonul la loc pe măsuţă, apoi mi-am masat muşchii de la ceafă. Am scos cheia plată din buzunar, am şters-o cu o batistă şi am aşezat-o, cu grijă pe masă. M-am ridicat de pe canapea, m-am dus la o fereastră şi am ridicat puţin storul, atât cât să pot arunca o privire afară. Dincolo de curtea dreptunghiulară cu palmieri, la acelaşi nivel cu cel la care mă aflam eu, un bărbat complet chel stătea în mijlocul camerei fără să facă absolut nici o mişcare. Nu părea a fi un spion.

Am lăsat storul la loc, mi-am pus pălăria pe cap şi am mers să sting lumina. Am aşezat lanterna aprinsă jos pe podea şi am deschis uşa cu grijă, cu clanţa înfăşurată în batistă.

Sprijinit de tocul uşii, cu opt degete care arătau ca nişte ghiare şi dintre care doar unul nu era alb ca ceara, stătea atârnat ceea ce mai

rămăsese dintr-un om.

Ochii îi erau vineţi şi holbaţi, adânciţi în orbite cam cu trei centimetri. Se uitau la mine, dar fără să mă vadă. Părul cărunt îi era năclăit cu sânge purpuriu. Una din tâmple îi era carne vie şi era numai sânge până pe umărul obrazului. Singurul deget care nu era alb era făcut ferfeniţă până la a doua falangă. Din ciotul de carne sfârtecată îi ieşeau aşchii de os şi ceea ce pe vremuri fusese o unghie îi atârna ca un ciob ascuţit de sticlă.

Omul era îmbrăcat într-un costum maro cu buzunare aplicate dar nu avea decât trei şi chiar şi acestea erau întoarse pe dos, atârnându-i în unghiuri ciudate, cu pânza de culoare închisă a căptuşelii la vedere.

Zgomotul respiraţiei îi era foarte îndepărtat şi aproape insignifiant, zgomotul pe care îl faci atunci când calci pe frunze moi şi moarte, căzute la pământ. Avea gura căscată şi întinsă ca a unui peşte şi sângele îi bolborosea înăuntru. În spatele său, coridorul era pustiu ca un mormânt proaspăt săpat.

Nişte tocuri de cauciuc au scârţâit deodată în porţiunea fără duşumea dinspre scara de incendiu. Degetele arcuite ale omului au alunecat de pe tocul uşii şi corpul a început o mişcare legănată. Nu se putea ţine pe picioare. I s-au îndoit şi corpul i s-a răsucit în aer, ca al unui săritor de la trambulină, apoi a căzut spre mine.

Mi-am încleştat dinţii şi mi-am depărtat picioarele, prinzându-l de spate. Era greu cât doi inşi la un loc. Am făcut un pas înapoi şi aproape că am căzut, apoi încă doi şi l-am târât pe călcâie din coridor. L-am lăsat jos pe o parte, cât de încet am putut, ghemuit peste el şi gâfâind. După o secundă m-am îndreptat, am mers la uşă şi am închis-o, apoi am încuiat-o. Am aprins lumina şi m-am îndreptat spre telefon.

A murit înainte de a-l atinge. S-a auzit o bolboroseală, apoi un oftat şi apoi linişte. Mâna nerănită s-a întors dintr-o dată, degetele i s-au desfăcut încet într-o mişcare înceată şi au rămas aşa. M-am dus la el şi i-am pipăit artera carotidă, apăsând puternic cu degetele. Nu se simţea nici o mişcare a pulsului. Am scos din portofel o mică oglindă din inox şi i-am ţinut-o timp de aproape un minut în dreptul gurii, dar nu s-

a aburit deloc. Harry Matson revenise acasă din călătorie.

Am auzit clinchetul unei chei în broasca uşii şi m-am mişcat rapid. Eram deja în baie când s-a deschis uşa, cu pistolul în mână şi cu ochii la crăpătura uşii de la baie.

Omul a intrat rapid, ca o pisică deşteaptă care trece printr-o uşă crăpată. Ochii i-au clipit la vederea luminii din tavan, apoi s-a uitat în jos. A înţepenit. Corpul său masiv nu şi-a mai mişcat nici un muşchi. Stătea acolo şi se uita.

Era un bărbat masiv, îmbrăcat într-un trenci descheiat la nasturi. Părea că vine sau pleacă de undeva. Pe capul mare, purta o pălărie gri, moale. Avea sprâncenele groase şi negre şi faţa trandafirie a unui politician, iar gura era a unei persoane care zâmbeşte de obicei, dar nu şi acum. Avea o faţă cu oase proeminente şi morfolea o ţigară de foi pe jumătate fumată, pe care o sugea cu nişte zgomote ascuţite.

Şi-a pus legătura de chei în buzunar şi a rostit: „Dumnezeule”, foarte încet, apoi din nou şi din nou. A făcut un pas în faţă şi s-a aplecat peste omul mort de jos într-o mişcare parcă filmată cu încetinitorul. A atins gâtul omului de jos cu nişte degete mari, a clătinat din cap, apoi s-a uitat prin cameră. S-a uitat la uşa întredeschisă a băii, după care mă ascundeam eu, dar pe figură nu i s-a schimbat nimic.

— De-abia a murit, a zis el ceva mai tare. L-au omorât în bătaie.

S-a ridicat încet şi s-a răsucit pe călcâie. Nu îi plăcea lumina din tavan mai mult decât mie. A aprins veioza şi a stins luminile din tavan, apoi s-a răsucit din nou pe călcâie. Umbra i-a înotat pe peretele opus, s-a oprit, şi s-a lăsat din nou. Şi-a plimbat ţigara în gură, a scos un chibrit din buzunar şi şi-a aprins-o cu grijă, răsucind-o atent pe toate părţile deasupra flăcării. După ce s-a stins chibritul, l-a băgat în buzunar. Toate astea fără să îşi dezlipească privirea de la omul mort de pe podea.

A făcut un pas spre canapea şi s-a lăsat să cadă într-un colţ. Arcurile au scârţâit sumbru. S-a întins după telefon fără să se uite la el, cu privirea lipită de mort.

Era cu mâna pe telefon când acesta a îndeput să sune din nou. A tresărit. A ridicat din sprâncene şi ochii i s-au rostogolit în jos, privindu-

şi trupul masiv de sub trenci. A schiţat un rânjet bine studiat, a ridicat receptorul din furcă şi a rostit cu o voce bogată, picantă.

— Alo… da, Pat la telefon.

Din receptor a ajuns până la mine un cârâit uscat, nearticulat, apoi am văzut faţa lui Pat Reel congestionându-se încet, până când a ajuns de culoarea cărnii proaspete de vită. Mâna lui mare a scuturat telefonul cu furie.

— Aşa. Deci domnul Big Chin, a tunat el în telefon. Ei bine, ascultă aici, cap-sec, ştii ceva? Cadavrul tău e aici, pe mocheta mea, asta ca să ştii şi tu unde e… Cum a ajuns aici? De unde dracu' vrei să ştiu eu? Mă-ntrebi pe mine? Tu l-ai omorât aici şi să-ţi mai zic ceva. O să te coste o grămadă, înţelegi, o grămadă. Eu n-am nevoie de reglări de conturi în casa mea. Ţi-l dau pe tavă pe tip şi tu îi faci de petrecanie la mine-n casă, luate-ar dracu'. O să îmi dai o mie şi nici un cent mai puţin, iar tu o să vii să iei ce-i aici, şi când spun asta, vorbesc serios. Înţelegi?

Hârâielile au străbătut din nou camera până la mine. Pat Reel asculta. Privirea i se mai înmuiase şi îi devenise aproape adormită, iar roşeaţa i-a dispărut din obraji. A vorbit mult mai liniştit.

— O.K., O.K., glumeam şi eu… Sună-mă jos, peste o jumătate de oră.

A aşezat telefonul şi s-a ridicat. Nu s-a uitat spre uşa de la baie; nu se uita nicăieri anume. A început să fluiere, apoi s-a scărpinat pe obraz, a făcut un pas spre uşă şi s-a oprit să se mai scarpine o dată. Nu ştia că nu e nimeni în apartament, dar nici că ar putea fi cineva şi nu avea pistol. A mai făcut un pas spre uşă. Big Chin îi spusese ceva la telefon şi ideea eră că trebuia să plece. A mai făcut încă un pas, apoi şi-a schimbat părerea.

— Ei bine, a rostit el cu voce tare. Tâmpitu' dracului. Ochii i s-au rotit rapid prin cameră. Vrea să mă tragă pe mine-n piept, nu?

Mâna i se ridicase spre lanţul de siguranţă. I-a dat însă drumul brusc şi s-a aplecat peste cadavru. A mişcat puţin corpul, răsucindu-l fără nici un efort pe carpetă, şi şi-a aplecat capul să miroase locul unde fusese capul mortului. A clătinat nemulţumit din cap, s-a ridicat în

picioare şi a apucat cadavrul de sub braţe. A aruncat o privire scurtă spre camera întunecată de baie şi a avansat spre mine cu spatele, târând corpul şi mârâind, cu ţigara clămpănindu-i între buze. În părul lui castaniu deschis strălucea lumina veiozei.

Era încă aplecat, cu picioarele îndepărtate, când am ieşit din baie, în spatele lui. S-ar fi putut să mă fi auzit în ultima secundă, dar nu mai avea nici o importanţă, îmi trecusem pistolul în mâna stângă şi în dreapta aveam un mic baston de buzunar. L-am pocnit în cap, chiar sub urechea dreaptă, şi am făcut-o cu toată dragostea.

Pat Reel s-a prăbuşit înainte, peste cadavrul întins pe care îl căra, cu capul între picioarele acestuia. N-a mai mişcat. Am păşit peste el, spre uşă şi am ieşit.

3. UN GENTLEMAN AL PRESEI

Pe Western Avenue am găsit o cabină telefonică şi am sunat la Biroul Şerifului. Violets M'Gee încă mai era acolo, dar se pregătea să plece acasă. L-am întrebat:

— Cum îl cheamă pe cumnatul tău, ăla mic, care lucrează la hârtia aia numai bună de aruncat din Bay City?

— Kincaid. I se spune Dolly Kincaid. Un tip mărunţel.

— Unde ar putea fi la ora asta?

— De obicei se învârte pe la Primărie. Crede că acolo se simte mai bine pulsul politicii. De ce?

— L-am văzut pe Matson, am zis. N-ai idee pe unde stă?

— Noo, am vorbit doar la telefon. Ce crezi despre el?

— O să-ncerc să îl ajut. Eşti acasă diseară?

— Nu văd de ce n-aş fi. De ce?

Nu i-am spus de ce. M-am urcat în maşină şi m-am îndreptat spre Bay City. Am ajuns acolo pe la nouă. Departamentul poliţiei avea vreo şase camere, în clădirea primăriei. Am împins o uşă batantă, lustruită de atâta folosinţă şi am pătruns într-un coridor luminat în care se găsea o masă de recepţie. Mai era acolo o centrală telefonică şi un bărbat în

uniformă în dosul ei.

Mi-am sprijinit o mână pe masă şi un bărbat în civil, fără haină şi cu un toc sub braţ atât de mare că părea un picior de lemn lipit de coaste şi-a ridicat un ochi de pe ziarul pe care îl citea şi a mormăit: „Da?”, după care a făcut să sune scuipătoarea de lângă el fără a-şi mişca faţa mai mult de doi centimetri.

— Îl caut pe un tip pe nume Dolly Kincaid.

— A ieşit să mănânce. Eu îi ţin locu', a spus el cu voce puternică şi indiferentă.

— Mulţumesc. Aveţi pe aici o cameră a presei?

— Normal. Avem şi o toaletă. Vrei să le vezi?

— Ia-o-ncet, i-am zis. N-am de gând să vă fac curăţenie în oraş.

A nimerit din nou scuipătoarea.

— Camera de presă e mai încolo, pe hol, da' nu-i nimeni în ea acum. Dolly ar trebui să se întoarcă, dacă nu s-o fi-nfundat în v'o bombă.

Un tânăr mărunţel, cu faţa delicată şi rozalie şi cu privire inocentă şi-a făcut apariţia în hol, cu un hamburger pe jumătate mâncat în mâna stângă. Pălăria, care arăta exact ca o pălărie de reporter din filme, îi stătea împinsă spre ceafă, pe un păr blond, tuns scurt. Era descheiat la gulerul cămăşii şi cravata cu nodul într-o parte îi stătea peste haină. Singurul aspect care nu se potrivea cu imaginea vânătorului de ştiri senzaţionale din filme era că nu era beat. A întrebat cu voce indiferentă:

— Arde ceva, băieţi?

Tipul brunet, în civil, a făcut din nou scuipătoarea să răsune şi a răspuns:

— Se aude că primarul şi-ar fi schimbat izmenele, dar s-ar putea să fie doar un zvon.

Tânărul mărunţel a zâmbit mecanic şi s-a întors să plece. Poliţistul i-a spus:

— Tipul ăsta vrea să-ţi vorbească, Dolly.

Kincaid a muşcat din hamburger şi s-a uitat la mine plin de

speranţă.

— Sunt un amic de-al lui Violets. Putem vorbi undeva?

— Hai să mergem în camera de presă, a spus el.

Poliţistul brunet s-a uitat lung după mine, în timp ce ne îndepărtam. Avea o privire de parcă ar fi căutat pe cineva cu care să se bată; s-o fi gândit că poate eu eram acela.

Am străbătut holul până la capăt şi am intrat intr-o cameră cu o masă lungă şi goală, plină de zgârieturi, cu trei sau patru scaune de lemn şi o mulţime de ziare aruncate pe jos. La un capăt al mesei erau două telefoane şi exact pe centrul fiecărui perete se afla câte un tablou cu rama pătată de murdărie de muşte: Washington, Lincoln, Horace Greely şi încă unul pe care nu l-am recunoscut.

Kincaid a închis uşa, s-a aşezat pe un colţ al mesei, şi-a pus piciorul de jos peste cel de sus şi a luat o ultimă gură din sendviş. I-am spus:

— Numele meu e John Dalmas şi sunt detectiv particular în Los Angeles. Ce-ai spune de o plimbare până pe Altair Street, la numărul 726? În timpul ăsta mi-ai putea povesti câte ceva despre cazul Austrian. Dar mai întâi, sună-l pe M'Gee să-l întrebi de mine.

I-am întins o carte de vizită.

Tânărul rozaliu a alunecat rapid de pe masă, a vârât cartea de vizită în buzunar fără măcar să o citească, s-a apropiat de mine şi mi-a şoptit la ureche:

— Stai aşa.

A păşit în vârful picioarelor spre tabloul înrămat al lui Horace Greely, l-a luat de pe perete şi a apăsat pe o mică porţiune pictată de pe el. Vopseaua a cedat. Fusese pusă probabil acolo ulterior. Kincaid s-a uitat la mine şi a ridicat din sprâncene. Am încuviinţat. A atârnat tabloul la loc şi s-a întors lângă mine.

— Un microfon, a respirat el, adânc. Ţi-e clar că n-am idee cine ascultă şi când, sau măcar dacă drăcia funcţionează.

— Cred că Horace Greely ar muri de plăcere dacă ar şti, am spus eu.

— Mda. Pulsul politic e aproape mort astă-seară. Cred că aş putea să ies. Oricum, Al De Spain o să-mi ţină locul.

Acum vorbea tare.

— Poliţaiul ăla mare şi brunet?

— Ce-i cu el?

— Ce-a păţit de-i aşa scârbit?

— E degradat temporar şi l-au detaşat la supraveghere activă. Nici măcar nu e de serviciu în noaptea asta. Se învârte şi el pe aici şi e atât de turbat că nu l-ar putea da afară nici cu toate forţele de poliţie din, oraş.

Am ridicat din sprâncene, arătând spre microfon.

— E-n regulă, a spus Kincaid. Trebuie să le mai bagi câte ceva ca să aibă ce să rumege.

A mers până la o chiuvetă murdară dintr-un colţ şi s-a spălat pe mâini, folosind un strop de săpun lichid, după care s-a şters cu o batistă de-a lui, din buzunar. Tocmai şi-o băga la loc, când s-a deschis uşa.

Un bărbat scund, între două vârste, cu părul grizonat, a rămas în cadrul ei, uitându-se la noi cu o figură impasibilă. Dolly Kincaid a zis:

— 'nă seara, Şefu'. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

Şeful m-a privit în tăcere, fără să pară a se bucura că mă vede. Avea ochii de culoare verde marin, o gură strânsă şi subţire, un nas de copoi şi pielea de o nuanţă nesănătoasă. Nu părea suficient de înalt pentru a fi copoi. A înclinat uşor din cap şi a întrebat:

— Cine-i amicul?

— Este un prieten de-al cumnatului meu. E detectiv particular în Los Angeles. Ia să vedem...

Kincaid a început să se scotocească disperat prin buzunare, căutând cartea mea de vizită. Nici măcar nu îmi reţinuse numele. Şeful s-a repezit:

— Ce-nseamnă asta? Un detectiv particular? Ce treabă ai pe-aici?

— N-am spus că am venit cu vreo treabă, i-am zis.

— Mă bucur să aud asta, mă bucur foarte mult.

A deschis şi a ieşit repede, trântind uşa după el.

— Şeful, Anders, e un tip dat naibii, a zis cu voce tare Kincaid. Nici că se putea mai bine.

Mă privea ca un şoarece încolţit.

— Aşa-s toţi, am zis şi eu, la fel de tare. În Bay City.

Pentru o clipă am crezut că o să leşine, dar a rezistat. Am ieşit în faţa primăriei şi ne-am urcat în maşina mea.

Am oprit pe Altair Street, peste drum de reşedinţa doctorului Leland Austrian. Era o noapte fără nici o adiere de vânt şi luna era uşor învăluită în ceaţă. Dinspre faleză de lângă plajă venea o adiere plăcută, cu miros de apă sărată şi alge. În zona portului pentru iahturi se vedeau mici lumini săltăreţe şi se desluşeau contururile întunecate ale celor trei cheiuri. Departe, în larg, se vedea, un barcaz mare de pescuit, cu ghirlande de lumini între cele două catarge şi din vârfurile lor, spre prova şi spre pupa. Era mult prea luminat ca să nu te gândeşti că pe el se petreceau cu totul altfel de lucruri decât banalul pescuit.

În porţiunea aceea, Altair Street era o fundătură tăiată de o poartă metalică ornamentată, în zidul care împrejmuia o proprietate. Casele erau aşezate doar pe o parte a străzii, pe parcele de aproximativ zece acri fiecare, frumos aranjate. Pe partea dinspre mare era o alee îngustă şi un zid jos, după care venea povârnişul abrupt al falezei.

Dolly Kincaid stătea cu spatele lipit de banchetă, în colţul lui, faţa fiindu-i luminată din când în când de capătul aprins al ţigării. Casa Austrian era cufundată în beznă, excepţie făcând un mic bec din intrândul în care se afla uşa principală. Casa avea faţada de stucatură, un zid din cărămidă în faţa pajiştii de la stradă, porţi din metal şi garajul lângă intrare, în exteriorul zidului. De la garaj pornea o alee asfaltată, care ducea la o intrare laterală în casă. Pe zid, lângă porţile metalice, era o placă de bronz pe care bănuiam ce scrie: „Leland M. Austrian, Dr.”

— Bun, am zis, şi acum, care-i treaba cu cazul Austrian?

— Nici o treabă, a zis Kincaid încet. Doar că mă bagi pe mine în încurcături.

— De ce?

— Trebuie să fi auzit cineva la microfonul ăla când ai pomenit de

adresa lui Austrian. Altfel nu se explică de ce a apărut şefu' Anders.

— Părerea mea e că De Spain şi-a dat seama că sunt copoi şi asta, doar dintr-o privire. Poate că el i-a spus.

— Nu, nici vorbă de aşa ceva. De Spain îl urăşte de moarte pe Şefu'. Ce dracu', doar până acum o săptămână era locotenent - detectiv. Anders e cel care nu vrea să ne amestecăm în cazul ăsta, el ne-a interzis să mai scriem despre el.

— Mişto presă mai aveţi în Bay City.

— Atmosfera e mişto, iar presa e doar o adunătură de slugoi.

— O.K., am zis. Ai un cumnat care e detectiv la Biroul Şerifului. Toate ziarele din Los Angeles ţin cu şeriful, mai puţin unul. Tipul locuieşte în orăşelul acesta şi, la fel ca mulţi alţii, nu îşi păstrează ograda prea curată. În concluzie, îţi este frică, nu?

Dolly Kincaid şi-a aruncat ţigara pe geam. Am urmărit-o cum descrie un arc de cerc roşu până pe aleea strâmtă. M-am întins şi am apăsat pe demaror.

— Te rog să mă ierţi, am spus. N-o să te mai deranjez.

Am băgat în viteză şi maşina a apucat să facă câţiva metri până ce Kincaid s-a hotărât să tragă frâna de mână.

— Nu sunt un laş, a spus el, băţos. Ce vrei să ştii?

Am tăiat contactul şi m-am lăsat pe spate, cu mâinile întinse pe volan.

— Mai întâi: de ce i-a fost retrasă autorizaţia lui Matson? E clientul meu, acum.

— Oh, Matson. Tipii au zis despre el că a încercat să îl şantajeze pe doctorul Austrian. Nu numai că i-au retras autorizaţia, dar l-au şi gonit din oraş. Doi băieţi cu pistoale l-au săltat într-o noapte, la o plimbare cu maşina şi l-au pus să aleagă: ori pleacă din târg, ori...Tipul s-a dus la departament şi a spus ce i s-a întâmplat. Ai fi putut să le auzi râsetele de la câteva blocuri de-acolo. Nu cred că ăia doi erau poliţai.

— Cunoşti pe cineva, numit Big Chin?

Dolly Kincaid s-a gândit un timp.

— Nu. Şoferul primarului, un caraghios pe care-l cheamă Moss

Lorenz, are o faţă pe care ai putea aşeza şi un pian. Dar nu am auzit vreodată să îl cheme cineva Big Chin. Mai înainte a lucrat pentru Vance Conried. Ai auzit de Conried?

— Sunt sătul până-n gât de el, am spus. Dacă acest Conried avea chef să scape de un tip care il deranja, mai ales de vreunul care făcea valuri pe aici prin Bay City, Lorenz era exact omul pe care l-ar fi folosit. Şi asta, pentru că primarul l-ar fi acoperit, până la un punct.

— De cine să scape? a zis Dolly Kincaid cu vocea brusc îngroşată şi tensionată.

— Nu numai că l-au gonit pe Matson afară din oraş, am spus. L-au urmărit până la un apartament din Los Angeles şi un tip pe nume Big Chin a început să facă presiuni asupra lui. Probabil Matson continua să se ocupe de ceea ce se ocupase şi mai înainte.

— Isuse, a şoptit Kincaid. N-am auzit nimic de aşa ceva.

— Nici poliţaii din Los Angeles, până să plec eu. L-ai cunoscut pe Matson?

— Vag.

— Crezi că era un tip corect?

— Ei bine, corect cât poate să... Ei bine, da, cred că era O.K. Isuse, să îl elimine?

— Era atât de corect, cât poate să fie un detectiv particular?

A chicotit, dar mai mult din cauza nervilor şi a şocului, decât din amuzament. O maşină a întors în capătul străzii şi a parcat lângă trotuar, apoi luminile i s-au stins. Nu a coborât nimeni din ea.

— Ce ştii despre doctorul Austrian? l-am întrebat. Unde era când a fost omorâtă nevastă-sa?

— Pe toţi dracii, a sărit Kincaid în sus. Cine a spus că nevastă-sa a fost omorâtă?

— Eu cred că asta încerca Matson să spună. Dar părerea mea este că încerca să scoată mai mulţi bani ca să nu spună, decât ca să spună. Oricum nu le-a convenit, dar metoda pe care a ales-o îl ducea în mod sigur la întâlnirea cu capătul unei ţevi de plumb. După părerea mea, Conried a aranjat treaba, pentru că nu îi convenea să existe un martor,

care să îl incrimineze, nu vorbim aici de ciubucurile oficiale. Pe de altă parte, ar fi fost mai convenabil pentru reputaţia clubului lui Conried ca, doctorul Austrian să îşi fi omorât nevasta, decât ca ea să se fi sinucis pe motiv că şi-a pierdut toţi banii la ruleta lui Conried. Poate nu cu mult mai convenabil, dar oricum, ar fi fost mai bine. Aşa că nu îmi dau seama de ce să fi pus Conried un premiu pe capul lui Matson doar pentru că acesta spunea în stânga şi dreapta că nevasta doctorului a fost asasinată. Mă gândesc că poate tipul mai spunea şi alte chestii în afară de asta.

— Toate speculaţiile astea, te-au dus spre vreo concluzie? m-a întrebat Kincaid, politicos.

— Aiurea, sunt doar chestii la care mă gândesc noaptea, în timp ce îmi întind crema pe faţă. Povesteşte-mi despre tipul ăla, laborantul care a luat probele de sânge. Cine e?

Kincaid şi-a mai aprins o ţigară şi s-a uitat la maşina care întorsese în capătul străzii. Aceasta îşi aprinsese din nou farurile şi începuse să ruleze încet, înainte.

— Unul pe care îl cheamă Greb, a spus el. Are o cămăruţă în blocul mediciniştilor şi lucrează pentru doctori, când este nevoie.

— Neoficial?

— Neoficial, dar oricum, nu există personal calificat în zonă. În orăşelul ăsta, până şi agenţii care acţionează incognito trebuie să facă de serviciu o săptămână pe an ca procurori în procesele publice, aşa că ce dracu'. Şefu' îi manipulează cum vrea el.

— De ce-ar face-o?

— Mă gândesc că poate primarul îi dă ordine, la sugestia vreunuia din jucătorii pentru care lucrează Vance Conried, sau poate chiar a lui. Poate lui Conried nu i-a convenit ca vreun boss de-al lui să afle că e amestecat într-o afacere cu morţi ce ar putea afecta afacerile clubului, astfel încât acesta să fie eventual închis.

— Corect, am spus. Se pare că tipul ăla nu prea ştie unde stă.

Maşina se mişca în continuare de-a lungul trotuarului, dar cu luminile stinse din nou.

— Şi până mai sunt încă sănătos, a zis Dolly Kincaid, ar trebui să ştii că asistenta de la biroul doctorului Austrian a fost nevasta lui Matson. O roşcată halitoare de bărbaţi, făcută numai din curbe.

— Şi eu mă dau în vânt după ştrampii bine umpluţi, i-am spus. Dar acum trebuie să ieşi rapid pe uşa aia, să treci în spate şi să stai culcat.

— Isuse…

— Fă ce ţi-am spus. Acum!

Uşa din dreapta s-a deschis şi omuleţul s-a prelins afară ca un fum, apoi uşa s-a închis. Am auzit cum se deschide portiera din spate, am aruncat o privire scurtă şi l-am văzut cum se chirceşte pe podeaua maşinii. M-am strecurat pe sub volan pe scaunul pe care stătuse el, am deschis din nou portiera dreaptă şi am coborât pe trotuar.

Maşina cealaltă se apropiase destul de mult de a mea. Farurile i-au clipit din nou şi m-am lăsat rapid în jos. Lumina a deviat cât să măture maşina mea, apoi s-a stins iarăşi. Am putut să o văd mai bine: era un coupé mic şi întunecat. Timp de un minut nu s-a întâmplat nimic, apoi uşa din stânga s-a deschis şi un tip bondoc a coborât în stradă şi a traversat-o spre mine. Mi-am scos arma de sub braţ şi mi-am înfipt-o sub curea, după care mi-am încheiat nasturul de sus al hainei. M-am ridicat, am ocolit maşina şi i-am ieşit în întâmpinare.

Când m-a văzut, a încremenit. Mâinile îi atârnau goale pe lângă corp şi în gură avea o ţigară.

— Poliţia, mi-a spus. Mâna dreaptă i s-a mişcat încet spre buzunarul hainei. Frumoasă noapte, nu-i aşa?

— Da, am spus. Cam ceţoasă, dar mie îmi place ceaţa. Împrospătează aerul şi…

— Unde-i tipul celălalt? mi-a tăiat-o el.

— Ce…?

— Pe mine nu mă prosteşti, străine. Am văzut o ţigară aprinsă în partea din dreapta a maşinii.

— Eu eram, i-am spus. N-am ştiut că-i împotriva legii să fumezi pe scaunul din dreapta al maşinii.

— Ooh, un maimuţoi deştept. Cine eşti şi ce-nvârţi pe-aici?

Faţa lui mare şi unsuroasă sclipea în aerul cernut al nopţii.

— Numele meu e O'Brien, am zis. Tocmai am picat din San Mateo, într-o călătorie de plăcere.

Mâna îi era aproape de buzunar.

— Ia să vedem permisul de conducere, mi-a zis.

S-a apropiat să îl ia, astfel că ne-am fi putut atinge dacă am fi întins amândoi braţele unul spre celălalt.

— Ia să vedem ce iţi dă dreptul să-mi ceri permisul de conducere, am spus eu.

Mâna lui a făcut o mişcare bruscă. Am fost mai rapid şi i-am îndreptat pistolul spre stomac. Mâna i-a îngheţat şi a încremenit ca într-un bloc de gheaţă. A zis cu voce groasă.

— Ai permis pentru chestia asta?

— Oricând. Ia să vedem insigna şi după aia îl pun la loc. Să nu-mi spui că o ţii în locul ăla pe care te aşezi.

A mai stat un minut încremenit. Apoi a privit în lungul străzii, de parcă ar fi sperat să mai apară o maşină. În spatele meu, din maşină, se auzea o respiraţie uşoară, sibilantă. Nu aveam idee dacă bondocul o auzea şi el. Propria lui respiraţie era atât de grea că ar fi putut să calce şi o cămaşă cu ea.

— Oh, la dracu', las-o baltă cu şmecheriile astea, a izbucnit el deodată cu furie. Ştiu că nu eşti decât un prăpădit de detectiv de două parale din Los Angeles.

— Am mai săltat preţul între timp, am zis. Am urcat la treizeci de cenţi.

— Du-te dracu'. N-avem chef să-ţi bagi nasu' pe-aici, te-ai prins? De data asta doar îţi spun.

S-a răsucit pe călcâie şi a traversat strada până la coupéul lui. A ridicat un picior să intre în maşină, apoi gâtul lui gros s-a răsucit şi faţa i-a sclipit din nou spre mine.

— Pleacă dracu' de-aici, mi-a zis, înainte să te trezeşti într-un boschet.

— Salut, pisoiaş grăsuţ, i-am zis. Mă bucur că te-am surprins cu pantalonii pe vine.

S-a aruncat în maşină, a pornit-o cu o smucitură, a întors în scrâşnetul cauciucurilor şi a dispărut în josul străzii ca o săgeată.

Am sărit şi eu într-a mea şi m-am luat după el. Eram doar la un bloc distanţă în urma lui când a oprit la intersecţia cu Arguello Boulevard. A luat-o la dreapta. Eu am făcut la stânga. Dolly Kincaid s-a ridicat şi şi-a pus bărbia pe partea de sus a banchetei din spatele meu.

— Ştii cine era tipul? m-a întrebat el, respirând cu greu. Trigger Weems, mâna dreaptă a Şefului. Ar fi putut să te-mpuşte.

— Da, şi Fannie Brice ar fi putut să se nască cu un rât de porc, i-am răspuns eu. Cât pe-aci.

Am mai condus puţin şi am oprit ca să îl las să vină în faţă.

— Unde ai maşina? l-am întrebat.

— Cum unde, la primărie, în parcarea poliţiei.

— Ghinion, am zis. Va trebui să iei autobuzul până în Los Angeles. Ce dracu', doar trebuie să mai petreci şi tu câte o seară la sora ta. Mai ales seara asta.

4. FEMEIA ROŞCATĂ

Drumul pe care conduceam era sinuos şi întortocheat, pe la poalele dealurilor, printre luminile răzleţe spre nord-vest şi dese înspre sud ca împunsăturile dintr-un goblen. Cele trei cheiuri păreau nişte creioane de lumină aşezate pe o bucată de catifea neagră. În canioane, era ceaţă şi aerul avea un iz sălbatic, dar deasupra era senin.

Am ocolit o staţie-service micuţă, închisă noaptea şi am pătruns într-un alt canion, mai larg, trecând pe lângă o împrejmuire care părea foarte scumpă şi care închidea o proprietate invizibilă. Apoi, casele s-au risipit şi mai mult de-a lungul dealurilor, iar mirosul mării a devenit şi mai puternic. Am făcut la stânga pe după o casă cu un turnuleţ rotund şi alb şi am trecut printre singurii stâlpi luminaţi pe o porţiune de câţiva kilometri, până în faţa unei clădiri albe aflată aproape de autostrada de

coastă. Lumina se strecura printre draperiile ferestrelor de-a lungul unei colonade arcuite din stucatură albă, făcând să clipească uşor maşinile parcate în diagonală de jur-împrejurul unei peluze ovale.

Ajunsesem la Club Conried. Nu aveam o idee prea clară asupra motivului pentru care venisem acolo, dar se părea că acesta era unul din locurile unde trebuia să vin. Doctorul Austrian încă se mai vântura prin diverse locuri neştiute ale oraşului, făcând vizite la pacienţi fără nume. Aflasem că obişnuia să îşi facă apariţia în jur de unsprezece seara. Acum era zece şi jumătate.

Am parcat maşina într-un loc liber şi am păşit sub colonadă. Un negru de un metru-optzeci, îmbrăcat într-o uniformă de mareşal de operetă din America de Sud, a tras jumătate dintr-un grilaj metalic imens dinăuntru şi mi-a spus:

— Cartea dumneavoastră, vă rog, domnu'.

I-am pus câteva bancnote de un dolar împăturite în palma lui liliachie. Degetele lui enorme de ebonită s-au închis deasupra banilor ca ghearele unei dragline într-o grămadă de pietriş. Cealaltă mână mi-a cules o scamă de pe umărul stâng şi mi-a înfipt o insignă de metal sub batista din buzunarul exterior de la haină.

— Şefu' ăl nou din peşteră-i un dur, mi-a şoptit el. Vă mulţumesc, domnu'.

— Vrei să zici fraier, am spus şi am trecut pe lângă el.

Holul - ei îl numeau foaier - arăta ca un aranjament făcut de studiourile MGM pentru „Melodiile de pe Broadway” din 1980. În lumina artificială părea să fi costat un milion de dolari şi era suficient de mare ca să adăpostească un teren de polo. Covorul nu era chiar atât de gros ca să îmi atingă gleznele. În spate era o scară îmbrăcată în crom, care arăta ca un pasaj de pe un vapor şi care ducea spre sala de mese, iar în capul ei era un şef de sală italian cu figură de clean, cu un zâmbet artificial, o vipuşcă de cinci centimetri la pantaloni şi un teanc de meniuri aurite sub braţ.

Mai era şi o scară curbată, cu balustradă, ca şinele emailate în alb ale unei sănii. Aceasta ducea probabil la etajul al doilea, unde era sala

de jocuri. Tavanul era plin de steluţe care sclipeau. În spatele intrării în bar, care era întunecată şi vag roşiatică, precum un coşmar abia uitat, era o oglindă rotundă, uriaşă, în capătul unui intrând alb cu o perucă egipteană deasupra. În faţa oglinzii, o doamnă în verde îşi aranja părul platinat. Rochia de seară îi era atât de decoltată la spate, încât i se vedea aluniţa de efect pe care şi-o lipise pe muşchiul lombar, cam la doi centimetri de locul unde ar fl trebuit să îi vină elasticul chiloţilor, asta în cazul în care ar fi purtat aşa ceva.

O fată din personal, îmbrăcată într-o pijama de culoarea piersicilor înfloriţi, cu mici dragoni pe ea, a venit să îmi ia pălăria şi a privit dezaprobator la hainele mele. Avea ochii tot atât de negri, lipsiţi de expresie şi strălucitori ca tocurile unor pantofi de seară din piele, făcuţi în serie. I-am dat o monedă de un sfert de dolar şi mi-am păstrat pălăria. O fată care vindea ţigări şi-a făcut apariţia în pasajul dinspre restaurant, cu o tăviţă de mărimea unei cutii de bomboane de două kilograme. În păr avea pene şi destulă îmbrăcăminte ca să o poată ascunde sub un timbru de trei cenţi. Unul din picioarele ei lungi, goale şi superbe era auriu iar celălalt argintiu. Avea expresia rece şi dispreţuitoare a unei dame care îşi aranjează întâlnirile amoroase cu aşa de mult timp înainte, încât trebuie să se gândească de două ori până să accepte un rendez-vous cu un maharajah cu un coş plin de rubine sub braţ.

M-am îndreptat spre lumina crepusculară a barului. Înăuntru se vorbea încet, dintr-un colţ veneau acordurile unui pian şi un tenor cânta *„Micul meu cow-boy"*, tot atât de confidenţial ca un barman care îţi amestecă un Mickey Finn. Încet-încet, lumina purpurie a devenit ceva prin care puteam şi eu să văd. Barul era destul de plin, dar nu aglomerat. Un bărbat a izbucnit într-un hohot de râs destul de fals şi pianistul şi-a exprimat nemulţumirea ciocănind nervos cu unghia în lemnul pianului.

Am ochit o masă liberă, m-am dus la ea şi m-am aşezat cu spatele la perete. Vizibilitatea mi s-a mai îmbunătăţit şi deja puteam să îl văd pe cowboyul cântăreţ. Avea părul roşu şi atât de ondulat, că părea pus

pe bigudiuri. Fata de la masa de lângă mine era şi ea roşcată. Avea părul despărţit cu cărare pe mijloc şi atât de strâns la spate de parcă l-ar fi urât. Avea nişte ochi mari, închişi la culoare şi flămânzi, trăsături vultureşti şi nu era fardată, exceptând gura care îi sclipea ca o reclamă de neon. Deux-pièces-ul ei de stradă avea reverele ridicate şi umerii foarte largi. Pe sub haină purta un flanel strâns pe gât, oranj, şi la pălăriuţa gen Robin Hood pe care o purta pe cap avea o pană neagră, cu oranj. Mi-a zâmbit şi i-am văzut dinţii subţiri şi ascuţiţi ca o seară de Crăciun pentru un cerşetor. Nu am răspuns zâmbetului.

Şi-a golit paharul şi a bătut cu el în masă. Un chelner cu o hăinuţă deschisă a apărut din neant şi a venit lângă noi.

— Scotch cu sifon, a ordonat femeia.

Avea o voce tare stridentă şi un accent de beţivă.

Chelnerul s-a uitat la ea, apoi şi-a mişcat uşor obrazul şi s-a uitat şi la mine.

— Bacardi cu grenadină, am spus eu.

Chelnerul a dispărut şi fata a spus:

— O să-ţi facă rău, băiete.

Nu m-am uitat la ea.

— Deci n-ai chef de joacă, a spus ea, leneşă.

Mi-am aprins o ţigară şi am suflat fumul în aerul purpuriu.

— N-ai decât să te duci să te-mpuşti, a zis fata. Aş putea agăţa zeci de gorile ca tine în orice bloc de pe Hollywood Boulevard. Hollywood Boulevard, rahat. O grămadă de şmecheri fără muncă şi blonde cu figuri de peştoaice, care se chinuie să-şi înfrângă mahmureala.

— Cine a zis ceva de Hollywood Boulevard?

— Tu ai zis. Cine altul decât un tip de pe Hollywood Boulevard n-ar răspunde unei fete care-l insultă în mod civilizat?

— Încă nu m-ai insultat, am spus.

— Caracterul meu e de vină, frumosule.

Chelnerul s-a întors cu băuturile. M-a servit pe mine primul. Fata a zis tare:

— Am senzaţia că nu eşti obişnuit să serveşti doamnele.

Chelnerul i-a dat paharul de scotch cu sifon.

— Vă cer scuze, doamnă, i-a spus el cu voce de gheaţă.

— Bineînţeles. Mai treci pe-aici din când în când şi poate o să-ţi fac şi manichiura, dacă o să găsesc vreo sapă pe undeva. Prietenul meu o să-ţi plătească pentru asta.

Chelnerul s-a uitat la mine. I-am oferit o bancnotă şi o ridicare din umărul drept. A scos nişte mărunţiş, şi-a oprit bacşişul şi a dispărut printre mese.

Fata şi-a luat paharul şi a venit la masa mea. Şi-a pus coatele pe masă şi şi-a luat obrajii în palme.

— Măi, măi, un cheltuitor, a spus ea. Nu credeam că se mai fabrică din ăştia. Cum mă găseşti?

— Mă mai gândesc, am zis. Vorbeşte mai încet, dacă nu vrei să te dea ăştia afară.

— M-aş mira. Doar dacă sparg vreo oglindă. Plus că eu şi bossul lor ne avem uite-aşa, Şi-a agăţat cele două degete arătătoare îndoite. Ei, asta în caz că aş da de el. A râs fals şi a sorbit puţin din pahar. Te-am mai văzut pe-aici?

— Se prea poate.

— Tu pe unde m-ai mai văzut?

— În mii de locuri.

— Da. Chiar aşa. În ziua de azi, o fată nu îşi mai poate păstra individualitatea.

— Dar nici nu poate să şi-o recupereze dintr-o sticlă, i-am spus.

— Vorbeşti prostii. Ţi-aş putea da o mulţime de nume ale unor tipi importanţi care se duc la culcare cu câte o sticlă în fiecare mână. Şi care au nevoie de o injecţie în braţ ca să nu se trezească urlând.

— Da? am zis. Escroci de cinema, nu?

— Da. Eu lucrez pentru un tip care îi înţeapă în braţ: zece dolari înţepătura. Câte-odată două'şcinci, sau chiar cincizeci.

— Pare o afacere bună, am zis.

— E bună, atâta timp cât ţine. Crezi că o să mai ţină?

— Oricând poţi să te muţi în Palm Springs dacă te zboară ăştia de

aici.

— Cine să zboare, pe cine? Şi de unde?

— N-am idee, am zis. Despre ce vorbeam?

Era roşcată. Nu era frumoasă, dar avea curbe. Şi lucra pentru cineva care făcea tot felul de injecţii în braţ. Mi-am lins buzele.

Un bărbat masiv şi brunet a apărut în uşa barului şi a rămas acolo, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască cu lumina. Apoi a început să studieze locul fără grabă. Privirea i s-a plimbat până la masa unde eram noi. Şi-a împins pieptul înainte şi a pornit spre noi.

— Oho, a zis fata, gorila localului. Te descurci?

Nu i-am răspuns. Şi-a plesnit obrajii palizi cu o mână palidă care părea puternică şi mi-a aruncat o ocheadă. Pentru ea venise tipul în bar, dar acum se uita la mine. Avea părul întins, închis şi lucios deasupra ochilor cenuşii şi a sprâncenelor care păreau trase cu creionul, o gură frumoasă de actor şi un nas care îi fusese spart, dar refăcut destul de bine. A vorbit aproape fără să îşi mişte buzele:

— Nu te-am mai văzut pe aici în ultima vreme, sau mă înşală memoria?

— N-am idee, am spus. Ce încerci să-ţi aduci aminte?

— Numele tău, doctore.

— Renunţă, am zis. Nu ne-am cunoscut niciodată. Am scos insigna de pe buzunarul hainei şi am pus-o pe masă. Ăsta-i biletul de intrare de la tamburul major de la uşă. Mi-am scos o carte de vizită din portofel şi am pus-o lângă insignă. Aici ai numele meu, vârsta, greutatea, înălţimea, cicatrici, dacă sunt şi numărul condamnărilor. Am venit să îl văd pe Conried.

A ignorat insigna şi a citit cartea de vizită de două ori, a întors-o şi s-a uitat pe spatele ei, a întors-o din nou pe faţă, şi-a lăsat o mână pe spătarul scaunului şi mi-a acordat un zâmbet prăfuit. Nu s-a uitat la fată nici atunci şi nici altă dată. A frecat suprafaţa mesei cu muchia cărţii de vizită, producând un scârţâit ca de şoricel. Fata şi-a ridicat privirile în tavan. Părea pe punctul de a ţipa.

Bărbatul mi-a spus cu voce uscată:

— Deci eşti unul din ăia. Îmi pare foarte rău. Domnul Conried a trebuit să plece în nord într-o călătorie de afaceri. A luat un avion ceva mai devreme.

Fata a spus:

— Înseamnă că era sosia lui aia pe care-am văzut-o eu după-amiază, pe Sunset and Vine, intr-o limuzină Cord gri.

Nu s-a uitat la ea. A zâmbit uşor.

— Domnul Conried nu are o limuzină Cord gri.

— Nu te lăsa prostit de el, a zis fata. Pariez că e sus în clipa asta, „aranjând” vreo ruletă.

Bărbatul brunet nu s-a uitat la ea nici de data asta. Stilul în care nu se uita la ea era mai categoric decât o palmă. Am văzut-o pălind uşor; a rămas palidă. Am spus:

— Aici nu e, dincolo nu e. Mulţumesc pentru că m-ai ascultat. Rămâne pentru altă dată.

— Bineînţeles. Dar nu ne trebuie priviri particulare pe aici. Regret mult.

— Mai spune o dată „Regret mult” şi o să ţip. Hai, ajută-mă, a spus roşcata.

Bărbatul brunet mi-a pus cartea de vizită în buzunarul exterior de la piept al hainei de seară, cu nişte gesturi normale. Şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat.

— Ştii cum e treaba, a spus el. Aşa că...

Fata a scos un fel de cotcodăcit şi i-a aruncat băutura în faţă.

Brunetul s-a retras brusc doi paşi şi a scos o batistă albă din buzunar. Şi-a tamponat uşor faţa şi şi-a scuturat capul. Când şi-a lăsat batista jos, pe pieptul cămăşii avea o pată mare şi udă, iar gulerul îi era o ruină.

— Regret mult, a spus fata. Am avut senzaţia că eşti o scuipătoare.

Brunetul şi-a lăsat mâna în jos şi marginea de jos a dinţilor i-a sclipit.

— Scoate-o de aici, a mârâit el. Scoate-o de aici, repede.

S-a întors şi s-a îndepărtat repede printre mese, ţinându-şi batista în dreptul gurii. Doi chelneri cu haine de serviciu s-au apropiat de masa noastră şi au rămas acolo, privindu-ne nemişcaţi. Toată lumea din local era cu ochii pe noi.

— Prima repriză, a spus fata. Spectacol lejer. Amândoi boxerii au fost prudenţi.

— Nu cred că mi-ar place să fiu cu tine şi să am ghinionul să nu-ţi fiu pe plac.

Capul i-a tresărit. În lumina stranie, purpurie, faţa ei palidă părea că sare spre mine. Chiar şi buzele ei rujate păreau acum uscate. Şi-a dus mâna la gură, înţepenită, ca o gheară. A tuşit uscat, ca un tuberculos şi s-a întins după paharul meu. A sorbit bacardiul cu grenadină cu înghiţituri mari, lacomă. Apoi a început să tremure. S-a întins să îşi ia poşeta de pe masă şi a dat-o jos. Poşeta s-a deschis şi din ea au ieşit nişte lucruri. O tabacheră din metal s-a rostogolit până sub scaunul meu. A trebuit să mă ridic, să dau scaunul la o parte pentru a o lua. Unul din chelneri era în spatele meu.

— Pot să vă ajut? m-a întrebat el, suav.

Eram încă aplecat când paharul din care băuse fata a căzut pe masă şi s-a rostogolit, spărgându-se apoi pe podea chiar lângă mâna mea. Am ridicat tabachera, m-am uitat la ea întâmplător şi am văzut că avea capacul decorat cu fotografia unui bărbat brunet şi osos. Am pus-o la loc în poşetă şi am apucat fata de braţ, în timp ce chelnerul care îmi vorbise s-a strecurat pe lângă mine şi a apucat-o de celălalt braţ. Fata ne-a privit cu nişte ochi de orb, în timp ce îşi mişca capul într-o parte şi alta, ca atunci când ai gâtul înţepenit.

— Mami e pe picior de plecare, a croncănit ea, şi am început să traversăm barul cu ea.

Îşi ducea înainte picioarele într-un mod aiurit şi îşi muta greutatea dintr-o parte în alta, de parcă ar fi vrut să ne enerveze cu tot dinadinsul. Chelnerul înjura încet, ca pentru el, într-o şoaptă monotonă. Am ieşit din lumina purpurie în foaierul strălucitor.

— Toaleta pentru dame, a mârâit chelnerul, arătând spre o uşă

care arăta ca intrarea laterală din Taj Mahal. Înăuntru e o colorată de categoria grea care poate să facă orice.

— Rahat, toaletă pentru dame, a zis fata pe un ton răstit. Şi ia laba de pe mâna mea, stewardezule. Mi-ajunge braţul prietenului meu.

— Nu este prietenul dumneavoastră, doamnă. Nici măcar nu, vă cunoaşte.

— Cară-te, golane. Ori eşti prea politicos, ori nu eşti deloc. Cară-te până nu-mi uit educaţia şi te bubui.

— O.K., am spus eu. O s-o scot eu la aer. A venit singură?

— Nu văd nici un motiv pentru care să n-o faceţi, a spus el şi s-a îndepărtat.

Şeful chelnerilor a parcurs jumătate de drum pe puntea lui de corabie şi s-a oprit uitându-se la noi, cu o privire ameninţătoare, iar fata de la garderobă ne-a privit la fel de plictisită ca un arbitru la un meci de deschidere de patru reprize.

Mi-am scos noua prietenă în aerul rece şi ceţos, am dus-o pe sub colonadă şi i-am simţit corpul lipindu-se de al meu şi revenindu-şi destul de rapid.

— Eşti un băiat drăguţ, mi-a spus ea încet. Cred că mi-am jucat rolul la fel de aiurea ca o cusătură cu aţă albă. Eşti un băiat drăguţ, domnule. Nu credeam că o să scap cu viaţă de acolo.

— De ce?

— Îmi făcusem o idee greşita despre cum să scot nişte bani. Dar mai bine s-o las baltă. S-o las lângă celelalte idei tâmpite care mi-au trecut prin cap toată viaţa. Pot să vin cu tine? Aici am ajuns cu un taxi.

— Bineînţeles. Pot să ştiu cum te cheamă?

— Helen Matson, a zis ea.

Acum nu mai aveam nici un dubiu. Ghicisem însă de mult.

Încă se mai sprijinea de mine când am coborât aleea pavată spre parcare. Când am ajuns lângă maşina mea, i-am descuiat portiera şi am ţinut-o până ce s-a urcat. S-a lăsat pe spate pe banchetă şi şi-a sprijinit capul pe spătar.

Am trântit portiera, apoi am deschis-o din nou.

— Vrei să îmi spui ceva? Cine-i tipul cu poza de pe tabacheră? Am senzaţia că l-am mai văzut undeva.

Şi-a deschis ochii.

— O poveste veche, a spus ea, care s-a terminat. El…

Şi-a holbat ochii şi gura i s-a deschis larg, în timp ce am auzit un foşnet şi ceva tare mi s-a infipt în spate. O voce mi-a şoptit:

— Nici o mişcare, amice. Jaf înarmat.

Apoi un tun naval mi s-a descărcat în ureche şi capul meu a devenit un joc de artificii explodând în înaltul cerului, apoi împrăştiindu-se şi căzând încet şi stinse. Apoi, întunericul şi valurile. Bezna m-a înghiţit.

5. VECINUL MEU MORT

Miroseam a gin. Nu în mod normal, ca după două sau trei pahare, ci de parcă Oceanul Pacific era făcut din gin pur, iar eu înotasem în el cu hainele pe mine. Aveam gin în păr, în sprâncene, pe faţă, pe gât şi pe cămaşă. Haina îmi fusese dată jos şi eu zăceam întins pe mocheta cuiva şi mă uitam la o fotografie înrămată de pe o policioară din plastic. Rama era dintr-un fel de lemn pictat, iar fotografia se vroia artistică, cu lumina venind de sus, pe o faţă lungă, slabă şi nefericită. Dar, cu toată iluminaţia, faţa arăta tot aşa: lungă, slabă şi nefericită, sub un păr lipit şi decolorat, care părea pictat pe craniul uscat. Se vedea ceva scris într-un colţ al fotografiei, sub sticlă, dar nu am putut să citesc ce scria acolo.

Am dat să mă ridic ţinându-mi capul cu mâna, şi am simţit un val de durere în talpă. Am gemut, dar am transformat geamătul într-o mormăială, din pură mândrie profesională, apoi m-am răsucit uşor şi cu grijă pe o parte şi am privit piciorul unui pat de perete, dublu. Celălalt pat era ridicat în perete şi avea pictat pe lemnul lăcuit, un desen cu flori. Când m-am rostogolit, o sticlă de gin a căzut de pe pieptul meu şi a lovit podeaua. Era goală. Nu-mi venea să cred că putuse să fie atâta gin doar într-o singură sticlă.Mi-am adunat genunchii sub mine şi am stat un timp în patru labe, gâfâind ca un câine care nu îşi poate termina

mâncarea, dar care totuşi nu vrea să o las acolo. Mi-am răsucit puţin capul şi m-a durut. Am mai încercat o dată, dar durerea nu mă lăsase, aşa că m-am ridicat in picioare şi am constatat că sunt fără pantofi.

Apartamentul părea destul de drăguţ, nici prea scump dar nici prea ieftin, mobila obişnuită, obişnuita veioză-tobă mocheta durabilă, obişnuită. Pe pat, pe cel care era lăsat, zăcea o fată îmbrăcată doar cu nişte ciorapi lungi de mătase, de culoarea pielii. Pe corp avea nişte zgârieturi adânci care sângeraseră şi în jurul mijlocului avea un prosop gros şi mare de baie, făcut sul. Ochii îi erau deschişi. Părul ei roşu, care înainte era despărţit cu cărare pe mijloc şi tras pe spate de parcă l-ar fi urât, era tot aşa. Atâta doar că acum nu îl mai ura.

Era moartă.

În dreptul sânului stâng avea o porţiune arsă, cam de mărimea palmei mâinii unui bărbat şi în mijlocul ei, un degetar de sânge lucios. Sângele îi cursese de acolo într-o dâră care acum era uscată.

Pe o canapea am văzut mai multe haine, cele mai multe fiind ale ei, dar era şi haina mea. Pe podea erau pantofi, ai ei şi ai mei. M-am dus până acolo în vârful picioarelor, ca atunci când păşeşti pe o pojghiţă subţire de gheaţa, mi-am luat haina şi am căutat prin buzunare. Nu părea să lipsească nimic. Aveam hamul cu tocul pistolului pe mine, dar bineînţeles că era gol. Mi-am pus haina şi pantofii, m-am dus lângă pat şi am ridicat prosopul greu de baie. Un pistol greu a lunecat din el. Era pistolul meu. L-am şters de puţin sânge de pe ţeavă, l-am mirosit inutil şi l-am vârât în tăcere în toc.

Pe coridorul din afara apartamentului s-au auzit paşi grei apropiindu-se de uşă, după care s-au oprit. Am auzit un murmur de voci, apoi cineva a ciocănit în uşă, o bătaie rapidă, tare şi nervoasă. Am privit uşa şi m-am întrebat cât timp le va lua până să încerce clanţa şi dacă era descuiată, astfel încât să poată să intre, sau, dacă avea siguranţa pusă, cât timp le va lua până să meargă să îl aducă pe administrator cu o dublură, asta în cazul în care nu cumva era deja printre ei. Încă mă mai gândeam când au încercat clanţa. Era încuiată.

Foarte drăguţ. Era cât pe-aci să izbucnesc într-un hohot de râs.

Am făcut câţiva paşi spre cealaltă uşa şi am aruncat o privire în baie. Jos erau aruncate două prosoape de baie şi încă unul era împachetat frumos pe marginea căzii, iar deasupra acesteia era o fereastră de sticlă sablată. Am închis încet uşa de la baie, m-am ridicat pe marginea căzii şi am împins în sus geamul. Mi-am scos capul pe fereastră şi am privit în jos, de la înălţimea etajului şase, o stradă întunecată, mărginită de copaci. Ca să văd strada, a trebuit să mă uit printr-o deschizătură dintre doi pereţi, nu mai mare decât o rază de lumină. Ferestrele erau dispuse în perechi, amândouă pe acelaşi perete, vizavi de deschizătură. M-am mai împins puţin în afară şi mi-am zis că dacă încerc, poate reuşesc să ajung la cealaltă fereastră. Mă întrebam dacă e deschisă, dacă îmi folosea la ceva şi dacă am suficient timp până ce vor reuşi să deschidă uşa.

În spatele meu, dincolo de uşa închisă a băii, bătăile se înteţiseră şi se auzeau, tot mai tare Am auzit şi o voce care urla: *„Deschide sau spargem uşa!”*

Asta nu însemna nimic. Făcea parte din rutina poliţienească. N-o să spargă uşa, pentru că undeva există o cheie şi, ca să spargi o uşă ca aceea fără o secure de pompieri însemna muncă multă şi dureri de picioare.

Am lăsat partea de jos a ferestrei şi am deschis-o pe cea de sus, apoi am luat un prosop de pe suport. Am deschis din nou uşa băii şi privirea mi s-a aţintit direct către fata din fotografia înrămată de pe policioară. Trebuia să citesc inscripţia de pe ea înainte să plec. M-am dus la ea şi am luat-o, în timp ce bătăile se auzeau tot mai tare. Scria aşa: *„Cu toată dragostea, Leland”*.

Numai pentru chestia asta şi doctorul Austrian pica de fraier. Am luat fotografia cu mine, am mers din nou în baie şi am închis uşa. Am vârât fotografia între prosoapele murdare dintr-un compartiment al dulapului din baie. Dacă erau nişte copoi adevăraţi, nu le-ar fi luat prea mult timp ca să dea de ea. Dar dacă ne aflam în Bay City, probabil că n-or s-o găsească niciodată. Nu aveam nici un motiv să cred că mă aflam în Bay City, doar că Helen Matson locuia probabil acolo şi că aerul care

intra pe geamul deschis părea a fi aer de plajă.

M-am strecurat pe fereastra deschisă afară, cu prosopul într-o mână şi m-am întins spre cealaltă fereastră, ţinându-mă cu cealaltă mână de cerceveaua celei pe care o părăseam. Ajungeam exact cât să ridic jumătatea de jos, dacă nu era încuiată. Era. Mi-am balansat piciorul şi am lovit geamul chiar lângă încuietoare. Am făcut un zgomot care probabil s-a auzit la un kilometru. Bătăile în uşă se auzeau într-un ritm constant.

Mi-am înfăşurat mâna în prosop şi am introdus-o prin spărtură până ce am nimerit închizătoarea geamurilor şi am deblocat-o. Apoi m-am răsucit înapoi şi am ridicat pe dinafară geamul prin care tocmai ieşisem. Mai rămâneau amprentele. Nu cred că aş fi reuşit să conving pe cineva că nu fusesem în apartamentul lui Helen Matson. Tot ce îmi trebuia mie era şansa de a dovedi cum ajunsesem acolo.

Am privit în jos, în stradă. Un bărbat se urca într-o maşină. Nici măcar nu s-a uitat în sus, spre mine. În apartamentul în care pătrundeam prin efracţie nu se vedea nici o lumină. Am tras în jos geamul şi l-am încălecat. Cada era plină cu cioburi de sticlă spartă. Am coborât pe podea, am strâns cioburile din cadă şi le-am învelit în prosop, apoi le-am ascuns după dulăpior. Am folosit alt prosop să şterg urmele de pe pervaz şi de pe marginea căzii, apoi mi-am scos pistolul şi am deschis uşa camerei de baie.

Era un apartament mult mai spaţios. Camera la care mă uitam avea amândouă paturile lăsate şi acoperite cu o cuvertură roz. Erau frumos aranjate şi goale. Dincolo de dormitor era un living. Toate ferestrele erau închise şi locul avea un aer închis şi prăfuit. Am aprins lustra din tavan, apoi am tras o dungă cu degetul pe braţul unui fotoliu şi am privit praful care se adunase pe el. În cameră mai era un fotoliu cu un aparat de radio încastrat, o poliţă mare cu cărţi care arăta ca o targă, o servantă înaltă cu un sifon pe ea, un decantor pentru băuturi şi câteva pahare puse cu gura în jos. Am mirosit băutura care era scotch şi am luat o gură. Capul m-a durut ceva mai tare, dar mi-a prins bine.

Am lăsat lumina aprinsă şi m-am întors în dormitor să mă uit prin

dulapuri şi sertare. În dulap erau haine bărbăteşti de comandă şi numele scris de croitor pe un bon era George Talbot. Hainele lui George păreau cam mici pentru mine. Am încercat noptiera şi am găsit o pijama care părea să mi se potrivească. În dulap mai era şi un halat de baie şi nişte papuci. M-am dezbrăcat la piele.

Când am ieşit de sub duş nu mai miroseam decât foarte vag a gin. De dincolo nu se mai auzeau zgomote, deci erau deja în apartamentul doamnei Helen Matson, ocupaţi să deseneze cu creta şi să măsoare distanţe cu sfoara. Mi-am pus pijamaua domnului George Talbot, halatul de baie şi papucii, m-am dat pe păr cu puţină briantină de-a domnului Talbot, i-am folosit şi pieptenul. M-am rugat ca domnul şi doamna Talbot să se simtă bine acolo unde se aflau şi să nu fie nevoiţi să se întoarcă acasă prea curând.

M-am întors în living, am mai băut puţin scotch Talbot şi mi-am aprins o ţigară Talbot. Apoi am descuiat uşa de la intrare. Am auzit o tuse pe coridor. Am deschis uşa, m-am sprijinit în pragul ei şi m-am uitat pe coridor. Un bărbat în uniformă se sprijinea de perete, vizavi. Era blond, micuţ, cu ochii foarte mobili. Pantalonii lui albaştri aveau o dungă ca o lamă de cuţit şi el părea hotărât, curat, competent şi curios.

Am tuşit şi am întrebat:

— Ce se întâmplă, domnule ofiţer?

S-a uitat la mine cu nişte ochi maro-roşcaţi cu marginile gălbui, o culoare rar întâlnită la cei cu părul blond.

— Mici necazuri la apartamentul de lângă. N-aţi auzit nimic?

Vocea îi era uşor sarcastică.

— Ce, tocătura de zarzavaturi? Ha, ha. Asta-i ceva obişnuit. Erau beţi?

Poliţistul a revenit la starea lui prudentă, obişnuită. A strigat către capătul holului:

— Hei, Al!

Un bărbat a apărut dintr-o uşă deschisă. Avea cam un metru-optzeci şi cântărea cel puţin o sută de kilograme, avea părul brunet şi ochi negri şi inexpresivi. Era Al De Spain, pe care îl întâlnisem mai

devreme la Departamentul de poliţie din Bay City.

A venit spre noi pe hol, fără să se grăbească. Poliţistul în uniformă a spus:

— Dânsul locuieşte în apartamentul învecinat.

De Spain s-a apropiat de mine şi m-a privit în ochi. Ai lui nu exprimau nimic în plus faţă de nişte plăcuţe de tablă neagră. A vorbit încet:

— Numele?

— George Talbot, am spus.

A fost un fel de chiţăit.

— Ai auzit ceva zgomote? Vreau să zic, înainte de a veni noi.

— A, o ceartă, cred. Cam pe la miezul nopţii. Dar nu e ceva nou acolo. Am arătat cu degetul spre apartamentul fetei moarte.

— Chiar aşa? Te ştiai cu dama?

— Noo. Nu cred că mi-ar fi făcut plăcere s-o cunosc.

Mi-a înfipt o mână mare în piept şi m-a împins prin uşa deschisă în apartament. Şi-a ţinut mâna pe pieptul meu, în timp ce ochii i-au coborât spre buzunarele mele de la halatul de baie, apoi m-a privit din nou. Când făcusem deja opt paşi în interiorul apartamentului, a spus peste umăr:

— Hai înăuntru şi închide uşa, Shorty.

Shorty a intrat şi a închis uşa, cu ochii lui mici şi strălucitori.

— Hai că-i tare poanta, a spus De Spain, indiferent. Scoate-ţi pistolul, Shorty.

Shorty şi-a plesnit tocul de la centură şi a scos un pistol de poliţie cu iuţeala fulgerului. Şi-a lins buzele.

— Măi, să fie, a şoptit el. Măi, măi. A deschis buzunarul în care ţinea cătuşele şi a scos o pereche. Cum ţi-ai dat seama, Al?

— De ce să-mi dau seama?

De Spain îşi ţinea privirea aţintită asupra mea. Mi-a zis blând:

— Ce vroiai să faci? Să cobori să-ţi iei un ziar?

— Sigur că da, a spus Shorty. E clar că el e ucigaşul. A trecut prin ferestrele de la baie şi şi-a pus pe el ţoalele tipului care stă aici. Gagii-s

plecaţi. Uite ce de praf. Şi aerul e stătut.

De Spain a zis calm:

— Shorty e un poliţist care lucrează în mod ştiinţific. Nu trebuie să-l laşi să-şi pună mintea cu tine. Deşi, s-ar putea să i se-nfunde într-o bună zi.

— Dacă-i aşa tare, cum de mai e în uniformă? am zis eu.

Shorty a roşit. De Spain i-a spus:

— Caută-i ţoalele, Shorty. Şi pistolul. Fă-o repede. Asta e avansarea noastră, dacă ne mişcăm repede.

— Nu ţi s-a dat ţie cazul ăsta, totuşi, a spus Shorty.

— Am ceva de pierdut?

— Tu nu, dar eu pot să pierd uniforma asta.

— Trebuie să rişti, băiete. Viermele ăla de Reed, din apartamentul de lângă, n-ar putea găsi nici măcar un fluture într-o cutie de pantofi.

Shorty a dispărut în dormitor. De Spain şi cu mine am rămas nemişcaţi, doar că îşi luase mâna de pe pieptul meu şi o lăsase să-i atârne pe lângă corp.

— Nu trebuie să-mi povesteşti, a mormăit el. Lasă-mă să ghicesc.

L-am auzit pe Shorty învârtindu-se prin apartament, închizând şi deschizând uşi. Apoi am auzit un chiot ca acela pe care îl scoate un terier când miroase o gaură de şobolan. Shorty a apărut în cameră cu pistolul meu într-o mână şi cu portofelul în cealaltă. Ţinea pistolul de ţeavă, cu o batistă.

— S-a tras cu arma asta, a spus el, victorios. Şi nu îl cheamă Talbot pe tipul ăsta.

De Spain nu şi-a întors capul. Pe faţa lui nu se vedea nimic. Mi-a zâmbit subţire şi numai colţurile gurii lui mari şi braţele s-au mişcat puţin.

— Nu mai spune, a zis el. Nu mai spune. M-a împins de lângă el cu o mână tare ca o bară de oţel. Îmbracă-te, scumpeteo şi încearcă să nu te strângi prea tare cu cravata. Suntem aşteptaţi într-un loc.

6. ÎMI RECAPĂT PISTOLUL

Am ieşit din apartament şi am pornit de-a lungul holului. Prin uşa deschisă a apartamentului doamnei Helen Matson răzbătea o dâră de lumină. Doi bărbaţi stăteau în uşă, lângă un coş şi fumau. Din camera femeii moarte răzbăteau glasurile unor bărbaţi.

În capătul coridorului am cotit la dreapta şi am coborât pe scări, etaj după etaj, până ce am ieşit în holul de la intrare. O jumătate de duzină de oameni erau adunaţi acolo şi căscau gura: trei femei în halate de casă, un bărbat chel cu cearcăne verzui sub ochi, care semăna cu un funcţionar public şi încă doi, retraşi în umbră. Un alt agent în uniformă se plimba în sus şi în jos chiar în faţa uşilor, fluierând încetişor. Am trecut pe lângă el. Nu l-am interesat câtuşi de puţin. Afară mai era un grup de oameni, care stăteau de vorbă.

— Iată o noapte mare pentru micul nostru oraş, a spus De Spain.

Am mers până la o limuzină neagră care nu avea însemnele poliţiei pe ea. De Spain s-a aşezat la volan şi mi-a spus să trec lângă el. Shorty a intrat în spate. Îşi băgase de mult pistolul înapoi în toc, dar nu îi apăsase piedica şi îşi ţinea mâna foarte aproape de el.

De Spain a demarat brusc, aruncându-mă în perna banchetei. Am luat prima curbă pe două roţi şi ne-am îndreptat spre est. O maşină mare şi neagră, cu două girofaruri roşii pe capotă, era doar la o jumătate de bloc de noi, apropiindu-se în viteză, când am luat curba.

De Spain a scuipat prin geamul deschis şi a zis dispreţuitor:

— Ăsta-i Şefu'. Tipul o să întârzie şi la propria-i înmormântare. Mamă, da', de data asta chiar i-am luat pielea de pe nas.

Shorty a spus dezgustat de pe bancheta din spate:

— Mda, pentru o lună de retrogradare.

— Păstrează rahaturile astea pentru tine, i-a zis De Spain, dacă mai vrei să te întorci la Omucideri.

— Prefer să am o uniformă şi ce să mănânc, a spus Shorty.

— Termină cu tâmpeniile, i-a zis De Spain.

De Spain a forţat maşina la maxim pe o distanţă de vreo zece

blocuri, apoi a încetinit puţin. Shorty a spus:

— Ăsta nu e drumul spre Departament.

A încetinit şi mai mult, a descris o curbă şi a întors spre stânga, pe o stradă întunecată şi liniştită, o stradă rezidenţială, mărginită de conifere, cu case micuţe şi asemănătoare, cu peluze micuţe şi asemănătoare în faţă. A oprit maşina uşor lângă trotuar şi a tăiat contactul. Şi-a pus braţul drept pe spătarul scaunului pe care stăteam eu şi s-a întors spre micul om în uniformă, dotat cu privire „ageră".

— Crezi că tipul ăsta a omorât-o, Shorty?

— Pistolul lui a făcut-o.

Shorty a mormăit, l-am auzit mişcându-se în spate, apoi un clic metalic şi un fascicul orbitor mi-a luminat ceafa. I-am auzit respiraţia aproape. A ridicat mâna şi m-a apăsat pe locul care mă durea la ceafă. Am scos un strigăt. Lanterna s-a stins şi întunericul străzii ne-a învăluit din nou.

— Cred că a picat de fraier, a spus Shorty.

De Spain i-a spus pe un ton indiferent:

— La fel ca şi fata. Nu chiar aşa de bătător la ochi, dar aşa a fost. A fost prostită să îşi scoată hainele de pe ea înainte de-a fi împuşcată şi zgâriată, în aşa fel încât zgârieturile să arate ca ştii tu ce. Apoi a fost împuşcată prin prosopul ăla, cu pistolul învelit în el. Nimeni n-a auzit împuşcătura. Cine a raportat-o, Shorty?

— De unde dracu' vrei să ştiu eu? Un tip a telefonat cu două sau trei minute înainte să apari tu la Primărie, în timp ce Reed umbla după fotograf. Un tip cu o voce groasă, aşa a zis centralistul.

— O.K. Dacă ai fi făcut-o tu, Shorty, cum ai fi plecat de acolo?

— Normal. Aş fi ieşit de acolo normal, a spus Shorty. De ce nu? Hei, a strigat el la mine, de ce nu ai plecat de acolo?

— Am şi eu micile mele secrete, am spus eu.

De Spain i-a zis calm:

— Deci, nu te-ai fi căţărat pe un zid exterior la etajul şase, nu, Shorty? N-ai fi spart apartamentul vecin, ca după aceea să pretinzi că eşti tipul care stă acolo, nu-i aşa? Şi n-ai fi anunţat poliţia să se ducă

urgent acolo să îl prindă pe asasin, nu-i aşa?

— La dracu', a spus Shorty. Să fi sunat tipul ăsta?

— Nu, n-aş fi făcut nici una din chestiile astea.

— Nici asasinul nu le-a făcut, a spus De Spain, cu excepţia ultimei. El a dat telefon.

— Maniacii ăştia sexuali fac chestii ciudate, a zis Shorty. Poate că tipul ăsta era doar un ajutor, iar celălalt a vrut să îl bage la apă, i-a tras una în cap şi l-a lăsat de fraier.

De Spain a hohotit răutăcios.

— Salut, maniac sexual ce eşti, mi-a zis şi m-a împuns în coaste cu un deget ca o ţeavă de pistol. Uită-te cum stăm ca fraierii, poate dând cu piciorul la slujbe – cel puţin unul din noi are o slujbă – şi chinuindu-ne să ne imaginăm cum s-a întâmplat, în timp ce tipul ăsta care are toate răspunsurile stă ca mutul şi nu ne spune nimic. Nici măcar nu ştim cine-i dama.

— O roşcată pe care-am lipit-o în bar la Club Conried, am spus. Nu, ea m-a lipit pe mine.

— Vre-un nume, ceva?

— Nu. Era cam terminată. Am ajutat-o să iasă la aer şi ea m-a rugat s-o conduc de acolo şi când o instalam în maşină, cineva m-a pocnit pe la spate. Când mi-am revenit, eram în apartamentul ei şi fata era moartă.

— Ce făceai în barul de la Club Conried? m-a întrebat De Spain.

— Vroiam să mă tund, am spus. Ce poţi să faci într-un bar? Roşcata era ameţită şi părea speriată de ceva şi i-a aruncat bossului un pahar cu băutură în faţă. Mi s-a făcut milă de ea.

— Să ştii că şi mie mi-e milă de roşcate, a spus De Spain. Tipul ăla care te-a pocnit trebuie să fi fost cât un elefant, dacă te-a cărat până în apartamentul ei.

— Pe tine nu te-a pocnit nimeni? l-am întrebat eu.

— Nu, a zis el. Da' pe tine, Shorty?

Shorty a spus că nici el, dar fără să îi facă plăcere să o spună.

— Bine, am spus. E ca şi cum te-ai îmbăta groaznic. S-ar putea să

îmi fi revenit în maşină, dar tipul avea un pistol şi m-a ţinut liniştit. Probabil m-a urcat în apartament cu fata. Poate că fata îl cunoştea. Când am ajuns acolo, m-o fi pocnit iarăşi şi eu nu îmi aduc aminte de nimic între cele două lovituri.

— Am mai auzit de chestii din astea, a spus De Spain. Dar nu le-am crezut niciodată.

— Ei bine, e adevărat, am spus. Trebuie să fie adevărat. Pentru simplu motiv că eu nu îmi amintesc nimic, iar tipul nu putea să mă fi cărat până acolo fără ajutor.

— Eu aş fi putut, a spus De Spain. Am cărat şi tipi mai grei decât tine.

— E-n regulă, am zis eu. Deci m-a cărat până sus. Şi acum, ce facem?

— Nu-nţeleg de ce a trebuit să intre tipul în belea? a zis Shorty.

— A picat doar de fraier, a spus De Spain. Asta nu-i o belea aşa mare. Pasează-mi arma şi portofelul.

Shorty a ezitat, dar i le-a dat până la urmă. De Spain a mirosit pistolul, apoi i-a dat drumul nepăsător în buzunarul de la haină. A deschis portofelul şi s-a uitat la el în lumina de la bord, apoi l-a închis şi l-a pus deoparte. A pornit maşina şi a întors în mijlocul străzii, apoi am pornit înapoi spre Arguello Boulevard, am intrat pe el dinspre est şi a oprit în faţa unui magazin de băuturi, cu o reclamă de neon deasupra.

De Spain a spus, peste umăr:

— Fugi înăuntru, şi sună la Departament, Shorty. Spune-i sergentului că avem o pistă tare şi că mergem să ridicăm un suspect în legătură cu crima din Brayton Avenue. Zi-i să-i spună Şefului că a-ncurcat-o.

Shorty a coborât din maşină, a trântit portiera, a vrut să spună ceva dar s-a răzgândit, a traversat grăbit trotuarul şi a intrat în magazin.

Maşina noastră a ţâşnit înainte ca o rachetă şi a atins şaizeci pe oră în câteva secunde. De Spain râdea încetişor în barbă. A atins optzeci imediat după aceea şi am intrat într-un păienjeniş de străduţe, ca într-un târziu să oprească sub un pom de piper în dreptul unei şcoli.

Mi-am recuperat pistolul când trăgea frâna de mână. A râs din nou, sec, şi a scuipat pe fereastră.

— O.K., a spus. De-aia l-am şi pus acolo. Am vorbit cu Violets M'Gee. Puştiulică ăla de reporter m-a sunat din Los Angeles. L-au găsit pe Matson. Acum băieţii transpiră în locuinţa unui tip cu o casă cu apartamente de închiriat.

Mi-am lăsat pistolul între genunchi şi m-am retras în colţul maşinii.

— Am ieşit din Bay City, copoiule, i-am spus. Ce-a zis M'Gee?

— A spus că ţi-a dat un fir către Matson, dar nu ştia dacă l-ai contactat sau nu. Tipul ăsta cu apartamentele tocmai se chinuia să îngroape un cadavru în spatele casei – n-a reţinut cum îl cheamă – când l-au surprins doi băieţi de la patrulă. M'Gee a zis că dacă l-ai văzut pe Matson şi i-ai aflat povestea, precis ai plecat în Bay City şi ai intrat în vreo belea din alea din care te trezeşti după ce-ai luat un par în cap, lângă un cadavru.

— Nu l-am găsit pe Matson, am spus.

Îi simţeam privirea lungă pe sub sprâncenele întunecate.

— În schimb ai dat de belea, mi-a zis.

Mi-am scos o ţigară din buzunar cu mâna stângă şi am aprins-o cu bricheta de bord. În dreapta ţineam pistolul. I-am spus:

— Mi-am dat seama că o să vrei să ieşi din Bay City, că nici măcar nu ai fost însărcinat să te ocupi de cazul ăsta. Iar acum, ai trecut limita de jurisdicţie a oraşului, cu un prizonier la bord. În ce crezi că te-ai băgat?

— Într-o găleată cu rahat, dacă nu pic cu ceva într-adevăr bun.

— Bănuiesc că te referi la mine, am spus. Eu cred că ar trebui să facem o echipă şi să spargem astea trei crime.

— Trei?

— Da. Helen Matson, Harry Matson şi nevasta doctorului Austrian. Sunt legate între ele.

— Am scăpat de Shorty, a spus De Spain liniştit, pentru că e doar un băieţel şi şefului îi plac băieţeii, iar Shorty o să dea vina pe mine. De

unde să începem?

— Am putea începe prin a-l găsi pe un individ pe nume Greb, care conduce un laborator în clădirea mediciniştilor. Cred că a falsificat un raport când s-a anchetat moartea femeii lui Austrian. Crezi că te-au dat în urmărire?

— Folosesc aceeaşi frecvenţă radio ca în Los Angeles. Doar n-o să crezi că o vor folosi pentru arestarea unuia dintre poliţaii lor!

S-a întins şi a pornit din nou maşina.

— Ai putea să-mi dai portofelul înapoi, am spus. Şi o să pun şi eu pistolul deoparte.

A râs şi mi l-a dat.

7. BIG CHIN

Laborantul locuia pe Ninth Street, în partea nenorocită a oraşului. Casa era un fel de bungalow cu forme neclare. O tufă mare de hortensii prăfuite şi câteva plante deshidratate şi subnutrite în jurul unui petic de iarbă păreau a fi munca unui om care şi-a petrecut viaţa încercând să facă ceva din nimic.

De Spain a stins luminile când am ajuns în faţa casei şi mi-a spus:

— Fluieră, dacă ai nevoie de ajutor. Dacă ne înghesuie poliţaii, tai-o pe Tenth şi eu fac un ocol şi te ridic de-acolo, deşi nu cred că or să apară. Pentru noaptea asta, femeia din Brayton Avenue o să le ţină minţile ocupate.

Am privit în sus şi în jos pe strada liniştită şi am traversat-o spre casă, în lumina ceţoasă a lunii. Uşa de la intrare era aşezată în unghi drept faţă de stradă, într-o proiecţie frontală, care părea ca o cameră adăugată ulterior casei. Am apăsat pe butonul soneriei şi am auzit-o sunând undeva în casă. Nici un răspuns. Am mai încercat de două ori, apoi am pus mâna pe clanţă. Era încuiată.

Am coborât cele câteva trepte ale porticului şi am ocolit casa spre nord, până la un mic garaj din spate. Uşile erau închise şi ferecate cu un lacăt pe care l-ai fi putut da jos cu un simplu strănut. Am scos lanterna

din buzunar şi m-am aplecat cu ea până la o crăpătură de sub porţi. Se vedeau roţile unei maşini. Am revenit în faţa casei şi de data asta am bătut destul de tare.

O fereastră din peretele de la stradă a scârţâit şi partea de sus s-a lăsat cam până la jumătate. Am desluşit o umbră în întunericul camerei, în spatele ferestrei. O voce groasă şi răguşită a întrebat:

— Ce e?

— Domnul Greb?

— Da.

— Aş dori să vorbesc ceva cu dumneata, o treabă importantă.

— Trebuie să-mi fac somnul, domnule. Revino mâine.

Nu părea a fi vocea unui tehnician de laborator. Suna ca o voce pe care o mai auzisem odată, la telefon, cu mult timp în urmă, în seara trecută, în Tennyson Arms Apartaments. Am spus:

— Bine, atunci o să trec mâine pe la birou, domnule Greb. Ce adresă e acolo?

Un timp, vocea nu a spus nimic. Apoi am auzit-o din nou.

— Hai, cară-te, pleacă până nu ies la tine să-ţi trag una.

— Nu în felul ăsta se fac afacerile, domnule Greb, am spus. Eşti sigur că nu poţi să-mi acorzi câteva clipe, dacă tot te-ai sculat?

— Cară-te. Îmi trezeşti nevasta. E bolnavă. Dacă ies la tine…

— Noapte bună, domnule Greb, am zis.

M-am întors înapoi în stradă, în lumina ceţoasă a lunii. Am ocolit maşina întunecată şi am spus:

— E o treabă pentru doi aici. Înăuntru e un tip dur. Cred că e cel pe care l-am auzit la telefon în Los Angeles. Unul, Big Chin.

— Isuse. Tipul care l-a omorât pe Matson, nu? De Spain s-a tras până pe scaunul meu, a scos capul pe geam şi a scuipat fix pe un hidrant aflat la vreo trei metri de acolo. N-am putut să mai zic nimic. Dacă tipul ăsta pe care-l numeşti tu Big Chin e Moss Lorenz, atunci îl cunosc. Poate reuşim să intrăm. Sau poate reuşim să intrăm în nişte plumbi fierbinţi.

— Ca poliţaii din serialele radiofonice, am spus.

— Ţi-e frică.

— Mie? am zis. Normal că mi-e frică. Maşina e-n garaj, aşa că ori îl are pe Greb acolo şi-şi stoarce creierii ce să facă cu el…

— Dacă e Moss, n-are creieri, a mârâit De Spain. Tipul e doar un rahat, mai puţin în două locuri: în spatele unei arme şi la volanul unei maşini.

— Şi în spatele unei ţevi de plumb, am spus. Ce vroiam eu să spun e că Greb ar putea să fie plecat de acasă fără maşină, iar Big Chin acesta…

De Spain s-a retras să se uite la ceasul de la bord.

— Părerea mea e că a tăiat-o. Ar fi trebuit să fie acasă până la ora asta. Cred că a primit vr-un pont şi-a tăiat-o să scape de vreo belea.

— Vrei să mergi acolo, sau nu vrei? am izbucnit eu. Cine să-i fi băgat pontul?

— Ăla care l-a prostit de la început, dacă o fi aşa.

De Spain a ieşit din maşină şi a trântit portiera. A rămas acolo, privind peste drum. Şi-a deschis haina şi a desfăcut siguranţa de la pistol.

— Poate-l prostesc, a zis. Ţine-ţi mâinile la vedere şi goale.

Am traversat strada şi am mers pe alee până la portic. De Spain a apăsat pe butonul soneriei.

S-a auzit din nou vocea mârâind la noi din spatele geamului verde închis, deschis pe jumătate.

— Ce e?

— Salut, Moss, a zis De Spain.

— Ce?

— Moss, sunt Al De Spain. Am venit cu treabă.

Tăcere. O tăcere lungă, ucigătoare. Apoi vocea groasă şi răguşită s-a auzit din nou.

— Cine-i cu tine?

— Un amic din Los Angeles. E O.K.

Din nou tăcere, apoi:

— Care-i treaba?

— Eşti singur acolo?

— Doar c-o damă, da' nu ne aude.

— Unde-i Greb?

— Chiar aşa, unde-i? Care-i treaba, sticlete? Dă-i drumu'!

De Spain a vorbit foarte calm, de parcă ar fi fost acasă, pe un fotoliu, lângă aparatul de radio:

— Lucrăm pentru acelaşi tip, Moss.

— Ha, ha, a făcut Big Chin.

— Matson a fost găsit mort în Los Angeles şi poliţiştii de la oraş au şi făcut legătura dintre el şi dama Austrian. Trebuie să ne mişcăm repede. Leguma cea mare e undeva în nord, îşi aranjează un alibi, dar noi ce facem?

— Texte, a zis vocea, dar am desluşit o urmă de îndoială în ea.

— Aşa ai zice, a spus De Spain. Hai, deschide. O să-ţi dai seama că n-avem nimic cu tine.

— Da' pân' s-ajung eu la uşă s-ar putea să ai, a zis Big Chin.

— Nu eşti tu chiar aşa de laş, a rânjit De Spain.

Umbra a dispărut de la geam de parcă ar fi fost luată cu mâna şi fereastra de sus s-a închis. Mâna îmi pornise deja.

— Nu fi fraier, a mârâit De Spain. Tipul ăsta e cazul nostru. Ne trebuie întreg.

În casă s-au auzit nişte paşi uşori. O cheie s-a răsucit în broască. Uşa de la intrare s-a deschis şi o siluetă a rămas în cadrul ei, în umbră, cu un Colt mare în mână. Numele de Big Chin îi venea la fix. Avea o bărbie uriaşă, care îi ieşea înainte ca un plug de zăpadă. Era mai mare decât De Spain, cu mult mai mare.

— Hai, dă-i drumul, a spus el şi a dat să facă un pas în spate.

De Spain, cu palmele atârnându-i pe lângă corp şi goale, a făcut un pas înainte fulgerător cu piciorul stâng şi l-a pocnit în gât pe Big Chin fără nici cea mai mică ezitare, chiar cu arma îndreptată spre el.

Big Chin încă se mai lupta – doar interior, cu el însuşi – când ne-am scos pistoalele. Mâna lui dreaptă se chinuia să ţină pistolul ridicat şi să apese pe trăgaci. Durerea pe care o simţea anihilase aproape tot, mai

puţin dorinţa de a trage în noi şi de a ţipa. Bătălia care s-a dat în interiorul corpului lui a durat mai mult de o secundă şi nu a reuşit nici să ne împuşte, nici să strige, timp suficient pentru noi să îl pocnim. De Spain l-a lovit în cap, iar eu i-am tras una peste încheietura mâinii drepte. Aş fi vrut să îl lovesc în bărbie, mă fascina, dar încheietura îi era mult mai aproape de armă. Pistolul a căzut şi Big Chin a căzut aproape în acelaşi timp, dar imediat a plonjat spre noi. L-am prins şi l-am ţinut strâns şi respiraţia lui fierbinte ne izbea în faţă, dar nu a rezistat mult şi genunchii i-au cedat şi am căzut toţi trei pe duşumeaua din hol, noi peste el.

De Spain a mârâit şi a sărit în picioare să închidă uşa de la intrare, apoi a rostogolit namila pe jumătate inconştientă care zăcea jos, gemând şi i-a prins încheieturile în cătuşe, la spate.

Am traversat holul. În camera din stânga era o lumină slabă, la o veioză care avea deasupra un ziar. De Spain a luat ziarul de pe ea şi am văzut femeia de pe pat. Numai că n-o omorâse. Zăcea pe spate, îmbrăcată într-o pijama veche, cu ochii larg deschişi şi pe jumătate înebuniţi de groază. Gura, încheieturile, gleznele şi genunchii îi erau strâns legate şi din urechi îi ieşeau nişte ghemotoace groase de vată. Un zgomot uşor, gâlgâitor, îi ieşea de sub banda lată de leucoplast pe care o avea pe gură. De Spain a mişcat puţin abajurul veiozei. Pe faţă avea urme vineţii. Avea părul oxigenat, dar negru la rădăcină şi oasele feţei păreau foarte firave.

De Spain i-a spus:

— Sunt ofiţer de poliţie. Dumneavoastră sunteţi doamna Greb?

Femeia a tresărit şi a început să se zbată. I-am scos dopurile de vată din urechi şi am zis:

— Încearcă acum.

— Sunteţi doamna Greb?

A dat din cap.

De Spain a prins un capăt al benzii adezive de pe gura ei. Ochii aproape că i-au ieşit din orbite când bărbatul a smuls-o cu o mişcare bruscă, după care, într-o fracţiune de secundă, i-a pus cealaltă palmă pe

gură. A rămas aşa, aplecat peste ea, cu banda adezivă în mâna stângă. Un poliţai mare, brunet şi impasibil, care nu părea să aibe mai multe trăiri exterioare decât un malaxor de ciment.

— Îmi promiţi că nu ţipi? a zis el.

Femeia a dat puţin din cap şi el şi-a luat palma de pe gura ei.

— Unde-i Greb? a întrebat-o el.

A îndepărtat şi restul de bandă.

Femeia a înghiţit cu greutate şi şi-a luat capul în palme, lăsând să i se vadă unghiile lăcuite cu roşu. A clătinat din cap.

— Nu ştiu. N-a venit acasă.

— Ce-aţi discutat când a venit gorila aia aici?

— N-am discutat nimic, a zis ea, încet. A sunat soneria şi eu m-am dus şi am deschis, iar el m-a împins înăuntru şi m-a prins. Apoi bruta aia mare m-a legat şi m-a întrebat unde e soţul meu şi eu i-am răspuns că nu ştiu. Iar el m-a plesnit peste faţă de câteva ori, şi după o vreme a părut că mă crede. M-a întrebat de ce bărbatu-meu nu are şi o maşină şi eu i-am spus că de obicei merge la serviciu pe jos şi că n-a avut maşină niciodată. Pe urmă s-a aşezat în colţul ăla şi n-a mai mişcat şi nici n-a mai zis nimic. Nici măcar n-a fumat.

— N-a dat nici un telefon? a întrebat-o De Spain.

— Nu.

— L-ai mai văzut până acum?

— Nu.

— Îmbracă-te, i-a spus De Spain. Trebuie să-ţi cauţi nişte prieteni la care să îţi petreci restul nopţii.

Femeia s-a holbat la el şi s-a ridicat încet de pe pat, apoi şi-a ridicat mâinile, ciufulindu-şi părul. Gura i s-a deschis, dar De Spain a plesnit-o peste ea, destul de tare.

— Potoloşte-te, i-a spus el tăios. Nu i s-a întâmplat nici o chestie de care să fi auzit noi. Dar am senzaţia că n-ai fi al dracului de surprinsă dacă i s-ar fi întâmplat ceva nasol.

Femeia şi-a luat mâinile din păr, s-a ridicat de pe pat şi a mers la un birou unde avea o butelcuţă de whisky. I-a deşurubat dopul şi a băut

direct din sticlă.

— Mda, a făcut ea cu voce puternică şi alterată de alcool. Ce dracu să faci, dacă trebuie să speli după o haită întreagă de doctori pentru fiecare bănuţ pe care-l câştigi şi, mai ales, când ies atât de puţini bănuţi?

A mai luat o gură.

— Ai putea să falsifici certificatele de analiză a sângelui, a zis De Spain.

Femeia s-a uitat la el cu privirea oarbă. De Spain mi-a spus printre dinţi:

— Cred că-i vorba de praful fericirii. Poate că serveşte, câte puţin, aşa. Cred că foarte puţin, dacă e să te iei după felul în care trăieşte. A aruncat o privire dezgustată prin cameră. Îmbracă-te, cucoană!

Am ieşit amândoi afară din cameră şi am închis uşa după noi. De Spain s-a aplecat deasupra lui Big Chin care zăcea pe podea pe spate, cu jumătate de corp răsucit. Uriaşul scotea nişte sforăituri cu gura larg deschisă, aproape inconştient de ce se petrecea în jur. De Spain, încă aplecat peste el, în lumina slabă pe care o aprinsese în hol a râs brusc, uitându-se la banda adezivă pe care încă o mai avea în mână. A aplicat-o cu putere pe gura lui Big Chin.

— Crezi că-l putem face să umble? m-a întrebat. Nu cred că mi-ar place să car aşa ceva.

— Habar n-am, am zis. Nu sunt din cartierul ăsta. Să umble încotro?

— Sus, pe dealuri, unde-i linişte şi cântă păsărelele, a zis De Spain rânjind.

Stăteam pe botul maşinii, cu o lanternă mare în formă de clopot, între genunchi, aprinsă. Lumina nu era cine ştie ce, dar părea să fie suficinetă pentru ce îi făcea De Spain lui Big Chin. Un rezervor acoperit se înălţa chiar deasupra noastră şi dincolo de el, pornea panta abruptă a unui canion adânc. Cam la un kilometru de noi mai erau două case, clădite pe vârful dealului, dar amândouă erau întunecate şi luna se reflecta în pereţii loralbi. Luminile din Bay City păreau foarte departe,

ca într-o altă lume, dar nu ne luase mai mult de zece minute de mers rapid cu maşina ca să ajungem până aici.

De Spain îşi dăduse haina jos şi îşi suflecase mânecile cămăşii, astfel că braţele lui mari şi fără păr păreau enorme la lumina lanternei. Haina era pe pământ, între el şi Big Chin. Tocul cu pistolul era pe haină, cu ţeava îndreptată spre Big Chin. Haina era şezată puţin într-o parte, aşa că între De Spain şi Big Chin era un mic spaţiu acoperit cu pietriş, strălucitor în bătaia lunii. Arma era în dreptul lui Big Chin şi în stânga lui De Spain.

După o lungă tăcere întreruptă doar de zgomotul respiraţiei, De Spain a zis:

— Mai încearcă.

A spus-o indiferent, ca şi cum ar fi vorbit cu un tip cu care arunca săgeţi la ţintă.

Faţa lui Big Chin era o mască de sânge. Nu puteam să văd dacă era şi roşu, dar de câteva ori a trebuit să potrivesc lanterna şi ştiam că este acolo. Mâinile îi erau libere şi ceea ce îi produsese lovitura în gât era acum departe, de cealaltă parte a oceanului durerii. A scos un horcăit înfundat, şi-a întors brusc şoldul stâng spre De Spain, s-a ridicat pe genunchiul drept şi s-a întins după pistol.

De Spain l-a izbit cu piciorul în faţă.

Big Chin s-a rostogolit pe spate şi şi-a dus amândouă mâinile la faţă, scoţând printre ele un geamăt. De Spain a făcut doi paşi şi i-a tras un şut în gleznă. Big Chin a scos un urlet. De Spain şi-a reluat poziţia iniţială, dincolo de haina pe care era tocul. Big Chin s-a răsucit puţin, s-a ridicat în genunchi şi şi-a scuturat capul. Picături mari şi întunecate cădeau pe pământul stâncos de sub el. S-a ridicat încet în picioare şi a rămas aşa, puţin aplecat în faţă.

— Hai odată, băiete, a zis De Spain. Ştiam că eşti un tip tare. Îl ai pe Vance Conried în spate şi în spatele lui e sindicatul. Poate că îl ai şi pe şeful poliţiei, Anders, în spate. Eu nu sunt decât un tip cu platfus, cu un bilet spre niciunde în buzunar. Hai, să vedem spectacolul.

Big Chin a plonjat spre armă. Mâinile i-au atins ţeava, dar nu a

reuşit să o ia. De Spain şi-a lăsat cu răutate călcâiul pe una din mâini şi l-a răsucit cu putere. Big Chin a urlat din nou. De Spain a sărit înapoi şi l-a întrebat cu o îngrijorare falsă în voce:

— Nu eşti prea obosit, scumpeteo?

I-am zis cu voce groasă:

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu-l laşi să vorbească?

— Nu vrea să vorbească, a spus De Spain. Nu e genul de tip care să vorbească. Tipul e un dur.

— Bun, atunci hai să-l împuşcăm dracului.

— Nici o şansă. Nu sunt genul ăla de poliţai. Hey, Moss, tipul ăsta de-aici crede că eu sunt ca poliţaii ăia sadici care crapă capete cu ţeava de plumb, cum li se apleacă de la ceva. N-o să-l laşi să creadă asta, nu? E doar o luptă corectă. Şi ai zece kile în plus faţă de mine. Uite pistolul.

Big Chin a mormăit:

— Bun, să zicem că-l apuc. Mă găureşte amicul tău.

— Nici vorbă. Hai, băieţelule, încă o dată. Cred că a mai rămas ceva vlagă în tine.

Big Chin s-a ridicat din nou în picioare. S-a ridicat atât de încet, că ziceai că e un om care se caţără pe un perete. S-a şters pe faţă şi a scuturat sângele de pe mână. Mă durea capul şi simţeam că mă ia cu rău de la stomac.

Big Chin a lovit rapid, cu piciorul stâng. A fost doar o fracţiune de secundă, dar De Spain i-a prins piciorul în aer, a făcut un pas înapoi şi l-a tras brusc spre el. I-a ţinut bine laba uriaşă şi gorila a alunecat pe celălalt picior, încercând să îşi menţină echilibrul.

De Spain i-a spus, ca într-o conversaţie la o ceaşcă de ceai:

— Pentru mine a fost O.K. când am făcut-o, pentru că te-ai jucat până acum cu o grămadă de pistoale, iar eu nu aveam pistol, iar tu nu te-ai gândit că o să risc în halul ăsta. De abia acum îţi dai seama cât de mult te-ai înşelat.

I-a răsucit fulgerător laba piciorului, cu amândouă mâinile. Corpul lui Big Chin a zburat în aer, răsucindu-se şi a căzut cu o bufnitură la pământ, pe o parte, dar De Spain nu i-a dat drumul la picior. A

continuat să i-l răsucească. Big Chin a început să zgârie pământul cu mâinile înfipte pe jumătate în pietriş, scoţând sunete animalice. De Spain a răsucit dintr-odată brusc glezna şi Big Chin a scos un ţipăt asemănător cu cel provocat atunci când sfâşii brusc un ziar gros.

De Spain a făcut un pas înainte şi şi-a aşezat un picior pe cealaltă gleznă a lui Big Chin, dar forţa şi-a păstrat-o pentru a-i răsuci în continuare glezna de sus şi a început să-i depărteze picioarele. Big Chin a încercat să vorbească şi să strige în acelaşi timp şi a scos un fel de urlet groaznic de câine bătrân. De Spain a spus:

— Şi când te gândeşti că există tipi care iau bani pentru ce fac eu acum. Bani adevăraţi, nu mărunţiş. Ar trebui să intru şi eu în branşă.

Big Chin a urlat:

— Dă-mi drumul!! Vorbesc, vorbesc!

De Spain i-a depărtat şi mai tare picioarele. Apoi s-a întâmplat ceva cu piciorul şi Big Chin a leşinat dintr-o dată. A arătat exact ca un leu de mare care leşină. Asta l-a mulţumit pe De Spain. I-a dat drumul la picior şi s-a dat la o parte, în timp ce acesta cădea pe pământ. Şi-a scos o batistă şi s-a şters pe faţă şi pe mâini.

— Foarte slab, a zis el. Prea multă bere, deşi părea sănătos. Probabil că îşi ţine permanent sticluţa sub volan.

—Şi mâna pe o armă, am zis eu.

— E o idee, a spus De Spain. Hai să nu-l lăsăm să-şi piardă încrederea în sine.

A făcut doi paşi în faţă şi l-a pocnit în coaste cu piciorul. După a treia lovitură, s-a auzit un mormăit şi am văzut o scânteiere în zona întunecată a sprâncenelor lui Big Chin.

— Scoală, i-a spus De Spain. N-o să-ţi mai fac nimic.

Big Chin s-a sculat. I-a luat un minut întreg să se ridice de jos. Gura, sau ce mai rămăsese din ea, îi era căscată şi întinsă pe oase. M-a făcut să mă gândesc la gura unui alt om şi n-am mai simţit nici un fel de milă pentru el. A lopătat aerul cu braţele, încercând să se apuce de ceva.

De Spain i-a zis:

— Amicul meu, aici de faţă, zice că eşti prea slab fără o armă sub mână. N-aş vrea ca un tip aşa solid ca tine să fie considerat slab. Poţi să iei pistolul meu.

A lovit tocul cu piciorul şi acesta a alunecat până la picioarele lui Big Chin. Big Chin şi-a îndoit umerii să se uite la pistol. Nu îşi mai putea îndoi gâtul.

— O să vorbesc, a mormăit el.

— Nu ţi-a cerut nimeni să vorbeşti. Ţi-am cerut să iei pistolul ăla în mână. Nu mă fă să mă mai bag o dată în tine ca s-o faci. Deci, ia pistolul în mână.

Big Chin s-a lăsat încet în genunchi şi mâna i-a plutit cu greu până deasupra pistolului. De Spain îl urmărea impasibil.

— Bravo, băiete. Acum ai un pistol. Eşti din nou un tip dur. Acum poţi să mai împuşti câteva femei. Scoate-l din toc.

Foarte încet, de parcă ar fi depus un efort uriaş, Big Chin a scos arma din toc şi a rămas cu ea în mână, bălăngănind-o între genunchi.

— Cum, n-ai de gând să dobori pe nimeni cu el? l-a ironizat De Spain.

Big Chin a lăsat pistolul să cadă pe pământ şi a început să plângă.

— Hei! a lătrat De Spain la el. Pune pistolul ăla înapoi de unde l-ai luat. Şi vreau pistolul ăla curat, aşa cum îl ţin eu de obicei.

Mâna lui Big Chin s-a întins după pistol, l-a ridicat şi l-a împins înapoi în toc, încet. Efortul pe care l-a făcut i-a consumat şi bruma de putere care îi mai rămăsese. S-a prăbuşit moale în faţă, peste toc.

De Spain l-a ridicat de un braţ şi l-a întors pe spate apoi şi-a ridicat arma de pe pământ. I-a şters ţeava de pământ cu mâna şi şi-a potrivit hamul pe umeri, apoi şi-a ridicat haina şi a îmbrăcat-o.

— Şi acum, o să-l lăsăm să-şi verse şi boaşele, a zis el. Nu am încredere în ce spune un tip atunci când nu vrea să vorbească. Ai o ţigară?

Am scos pachetul de ţigări cu stânga, am scuturat una afară din pachet şi i l-am întins. Am aprins lanterna şi am ţinut lumina pe ţigara ieşită, ca să o iau.

— Nu-i nevoie de ea, mi-a spus.

S-a scotocit după un chibrit, a aprins-o şi a tras fumul adânc în plămâni. Am stins din nou lanterna. De Spain a privit în jos spre mare, la curba făcută de dig şi la cheiurile luminate.

— E destul de plăcut aici, a adăugat el.

— Cam rece, am spus eu. Chiar şi vara. Cred că mi-ar prinde bine o băutură.

— Şi mie, a spus De Spain. Numai că dacă beau, nu mai am chef să muncesc.

8. OMUL CU INJECŢIILE

De Spain a oprit maşina în faţa Clădirii mediciniştilor şi a privit în sus la o fereastră luminată, de la etajul şase. Clădirea fusese proiectată cu aripile radiale, astfel că toate birourile aveau expunere spre exterior.

— Proastă treabă, a spus De Spain. E sus. Bag samă că flăcăul ăsta nu doarme niciodată. Ai grijă de maşina aia.

Am coborât şi am făcut câţiva paşi prin faţa magazinului întunecat care flanca intrarea în holul clădirii. Într-un spaţiu de parcare era o limuzină neagră şi lungă, parcată diagonal şi corect, de parcă ar fi fost miezul zilei şi nu trei noaptea. Limuzina avea o emblemă a medicilor lângă plăcuţa cu permisul de conducere, marfa lui Hipocrate, cu şarpele răsucit în jurul ei. Am aprins lanterna pe geam şi am citit o parte din numele scris acolo, apoi am stins-o şi m-am întors la De Spain.

— Am verificat, i-am spus. De unde ştiai că e fereastra lui şi ce poate să facă acolo, la ora asta din noapte?

— Îşi încarcă acuşoarele, a zis. L-am urmărit pe tipul ăsta, de-aia ştiu.

— De ce l-ai urmărit?

M-a privit şi nu a zis nimic. Apoi s-a uitat în spatele maşinii, peste umăr şi a zis:

— Cum merge, amice?

Un mârâit gros care se vroia a fi o voce s-a auzit de sub un pled

aşezat peste ceva pe podeaua maşinii, între banchete.

— Îi place să se plimbe, a spus De Spain. Tipilor ăştia duri le place să facă plimbări cu maşina. O.K. Trag maşina pe alee şi mergem sus.

A rulat după colţul clădirii, fără lumini, apoi motorul maşinii a murit în lumina lunii. Dincolo de stradă, un şir de eucalipţi enormi mărginea un complex public de terenuri de tenis. De-a lungul bulevardului venea dinspre mare mirosul de alge sărate.

De Spain a luat-o înainte şi s-a întors, dând colţul clădirii, la uşa încuiată de la intrarea în holul clădirii. A bătut în geamul de sticlă groasă. Undeva, în spate, se vedea lumina de la un lift, lângă un dulap de perete din bronz cu cutii poştale. Un bătrân a ieşit din lift şi-a traversat holul până la uşă, unde s-a oprit cu cheile în mână. De Spain şi-a ridicat mâna în care avea legitimaţia de poliţist şi insigna. Bătrânul s-a uitat la ea chiorâş şi a deschis uşa, uitându-se după noi când am trecut pe lângă el, fără să scoată un cuvânt. A încuiat uşa la loc şi a făcut drumul în sens invers, a intrat în lift, şi-a aranjat pledul pe taburet, şi-a aranjat proteza cu limba şi a zis:

— Ce vreţi?

Avea o faţă lungă şi cenuşie care părea că mormăia chiar şi când nu spunea nimic. Pantalonii îi avea suflecaţi la manşete şi una din tălpile pantofilor scâlciaţi pe care îi purta avea o bătătură vizibilă umflată. Haina lui albastră de uniformă i se potrivea ca grajdul unui cal.

De Spain a spus:

— Doctorul Austrian e sus?

— Nu m-aş mira.

— Nici nu încerc să te fac să te miri, a zis De Spain. Azi mi-am pus chiloţii roz pe mine.

— Da, e sus, a zis acru bătrânul.

— Când l-ai văzut ultima oară pe Greb, laborantul de la patru?

— Nu l-am văzut.

— La cât ai intrat, tataie?

— Şapte.

— Okay, du-ne la şase.

Bătrânul a închis uşile şi ne-a transportat încet şi gingaş până la şase, apoi ne-a deschis uşile şi a rămas acolo ca o bucată de lemn cenuşiu cioplit, atât cât să îi dea o înfăţişare de om.

De Spain s-a întins şi a luat cheia care atârna lângă capul bătrânului, înfiptă într-un cui.

— Hei, nu poţi face una ca asta, a protestat bătrânul.

— Câţi ani ai, tataie? l-a întrebat De Spain.

— Merg pe şaizeci.

— Şaizeci pe dracu! Ai şaptezeci ca popa. Cum de ţi-au dat autorizaţie să conduci hardughia asta?

Bătrânul nu a spus nimic. Şi-a clămpănit puţin proteza.

— Aşa-i mai bine, a spus De Spain. Continuă să conduci capcana asta bătrână şi totul o să fie bine… Du-o jos, tataie.

Am ieşit din lift, iar acesta şi-a închis uşile, după care l-am auzit cum coboară silenţios. De Spain stătea privind coridorul şi jucându-se cu cheia.

— Ascultă aici, a zis. Apartamentul lui e în capăt, are patru camere. Are o cameră de recepţie făcută din împărţirea biroului în două, asta ca să aibă două camere de recepţie, în caz de nevoie. De acolo porneşte un coridor strâmt, pe lângă peretele coridorului ăsta mare, în care dau două camere mici şi camera doctorului. Te-ai prins?

— Ce plănuiai să faci, să dai o spargere?

— De câtva timp îl ţin pe tip sub ochi. De când a murit nevastă-sa.

— Păcat că n-ai ţinut-o sub ochi şi pe asistenta aia roşcată, am spus. Aia pe care au terminat-o aseară.

S-a uitat la mine lung, cu privirea lui întunecată şi impasibilă.

— Poate am făcut-o, a spus. Atât cât mi-am putut permite să risc.

— Pe dracu', nici măcar nu ştiai cum o cheamă, am spus şi l-am privit fix. A trebuit să-ţi spun eu.

Asta i-a dat de gândit.

— Ei bine, s-o vezi într-o uniformă albă, în cabinetul doctorului şi s-o vezi goală şi moartă într-un pat, cred că-s două chestii care nu prea seamănă.

— Normal, am spus şi am continuat să îl privesc fix.

— Okay. Şi acum, te duci şi baţi la uşa doctorului, la cabinet, care-i a treia uşă din spate şi când deschide, eu mă strecor în camera de recepţie să trag cu urechea la ce spune.

— Pare în regulă, am spus. Dar nu cred să fiu eu aşa de norocos.

Am pornit pe coridor. Uşile erau din lemn solid şi pe sub nici una nu se vedeau lumini. Mi-am lipit urechea de aceea pe, care mi-o indicase De Spain şi am auzit ceva mişcare înăuntru. Am dat din cap către De Spain care era în capătul culoarului şi l-am văzut cum îşi potriveşte cheia în broasca uşii. Am bătut tare în uşă şi am văzut cum dispare înăuntru. Uşa s-a închis imediat după el. Am bătut din nou.

De data asta uşa s-a deschis imediat şi în cadrul ei a apărut, la un pas de mine, un bărbat înalt. Lumina lustrei sclipea în părul lui spălăcit, de culoarea nisipului. Era în halat, şi în mână avea o valiză plată din piele. Era slab ca o şină, avea sprâncene cafeniu-cenuşii şi ochi trişti. Avea nişte mâini splendide, lungi şi subţiri, cu unghii pătrate, dar nu boante. Unghiile îi erau pilite şi tăiate scurt. Am spus:

— Doctorul Austrian?

A dat din cap. Mărul lui Adam i-a jucat puţin în gâtul lui lung.

— Ştiu că este o oră destul de nepotrivită pentru o consultaţie, am spus, dar sunteţi un om foarte greu de găsit. Eu sunt un detectiv particular din Los Angeles şi am un client care se numeşte Harry Matson.

Ori nu era susprins, ori se obişnuise să îşi mascheze trăirile, era tot una. Mărul lui Adam i s-a mişcat din nou şi mâna în care ţinea valiza de piele i s-a mişcat şi ea şi a privit-o destul de nelămurit, apoi s-a dat înapoi.

— Nu am timp să discut cu dumneata, a zis. Revino mâine.

— Exact aşa mi-a spus şi Greb, i-am zis.

Asta l-a cam zdruncinat. Nu a ţipat şi nici nu a căzut lat, dar se vedea pe el că a încasat-o.

— Intră înăuntru, mi-a spus cu voce schimbată.

Am intrat şi am închis uşa. Înăuntru era un birou care părea făcut

din sticlă neagră. Scaunele erau din ţeavă cromată, capitonate cu sfoară împletită. Uşa care dădea în camera alăturată era întredeschisă şi dincolo era întuneric. Se vedea doar un prosop dungat pe o margine a mesei de examinare şi nişte obiecte în formă de şa aşezate sub masă. Nu venea nici un zgomot din direcţia aceea.

Pe biroul din sticlă neagră era întins un prosop curat şi pe el erau aşezate câteva seringi, cu acele puse separat. Pe un perete era fixat un dulăpior cu un sterilizator electric şi bănuiam că înăuntru mai erau câteva seringi şi ace. Aparatul era în funcţiune şi m-am apropiat de el să îl privesc mai bine, în timp ce bărbatul înalt şi filiform a ocolit biroul şi s-a aşezat pe scaun.

— Iată o meserie în care se folosesc o grămadă de ace, am spus şi mi-am tras un scaun lângă birou.

— Ce treabă ai cu mine?

Vocea îi era încă răguşită.

— Cred că aş putea să-ţi fiu de folos în legătură, cu moartea soţiei dumitate, i-am spus.

— Eşti foarte amabil, a zis el calm. În ce fel de folos?

— Aş putea eventual să-ţi spun cine a omorât-o.

Dinţii i-au sclipit într-un semizâmbet ciudat şi total nenatural. Apoi a tuşit şi când a vorbit, vocea nu îi era mai dramatică decât atunci când discuţi despre vreme.

— Asta ar fi într-adevăr foarte amabil din partea dumitale. Eu credeam că s-a sinucis. Procurorul şi poliţia se pare că sunt de acord cu mine. Dar desigur, un detectiv particular…

— Greb nu credea asta, am spus, forţând adevărul fără nici o jenă. Laborantul care a înlocuit proba de sânge a soţiei dumitale cu o probă de la un caz adevărat de intoxicaţie cu monoxid de carbon.

M-a privit inexpresiv pe sub sprâncenele lui cenuşiu-cafenii.

— Nu te-ai întâlnit cu Greb, mi-a spus, amuzându-se cumva în sinea lui. Întâmplarea a făcut să aflu că a plecat în est, ieri la amiază. Tatăl său a murit, în Ohio.

S-a ridicat, s-a dus la sterilizator, şi-a privit ceasul de la mână şi a

oprit sterilizatorul de la comutator. S-a întors la birou, a deschis o cutie plată de ţigări, şi-a pus una între buze şi a împins cutia spre mine. M-am întins şi am luat una. Am aruncat o ocheadă prin încăpere, dar nu am văzut nimic care să nu fi fost acolo şi mai înainte.

— Foarte interesant, am spus. Nevastă-sa nu ştia asta. Big Chin nu ştia asta. El stătea acolo cu ea legată fedeleş pe pat şi îl aştepta pe Greb să se întoarcă acasă pentru a-l omorî.

Doctorul Austrian se uita la mine complet indiferent. A pipăit pe birou după un chibrit, apoi a deschis un sertar de la birou şi a scos un mic automat cu prăsele albe, pe care l-a ţinut în palmă. Apoi mi-a aruncat o cutie de chibrituri cu cealaltă mână.

— N-o să ai nevoie de armă, i-am spus. E doar o discuţie de afaceri şi o să-ţi arăt că merită să rămână doar o discuţie de afaceri.

Şi-a smuls ţigara din gură şi a aruncat-o pe birou.

— Nu fumez, a spus el. Aceasta a fost ceva care s-ar putea numi o exteriorizare necesară. Mă bucur să aud că nu e nevoie de arme. Dar e mai bine să o ţin şi să nu am nevoie de ea, decât să am nevoie de ea şi să nu o am. Şi acum, cine e acest Big Chin şi ce alte lucruri importante mai ai să-mi comunici înainte de a chema poliţia?

— O să-ţi spun, am zis. Doar de aia am venit aici. Nevasta dumitale juca foarte mult la ruletă, la clubul lui Vance Conried şi pierdea banii la fel de repede pe cât îi câştigai dumneata cu acele astea micuţe. Mai umblau şi nişte vorbe cum că se avea cu Conried mai intim decât ar fi trebuit. Probabil că nu îţi păsa de asta, fiind pe drum toată noaptea şi prea ocupat ca să fii un soţ pentru ea. Dar, îţi păsa probabil de bani, pentru că riscai foarte mult pentru a-i obţine. Dar o să revin la asta ceva mai târziu.

Deci, în noaptea în care a murit soţia dumitale, o apucaseră istericalele la Conried. Ai fost chemat, ai venit şi i-ai făcut o injecţie în braţ pentru a o calma. Conried a dus-o acasă. I-ai telefonat asistentei, Helen Matson, fosta soţie a lui Matson, să meargă acasă la dumneata şi să vadă dacă totul e în regulă. Apoi, ceva mai târziu, Matson a găsit-o moartă în garaj şi te-a anunţat, iar dumneata l-ai anunţat pe şeful

poliţiei, după care s-a aşternut o tăcere care l-ar fi făcut pe un senator din sud să sune ca un surdomut care cere încă o farfurioară cu stridii. Dar Matson, care a ajuns primul la faţa locului, avea ceva la mână. N-a avut noroc când a încercat să scoată ceva de la dumneata, pentru că, în felul dumitale tăcut, eşti destul de tare, şi poate pentru că amicul Anders ţi-a şoptit că ce are el nu e o probă. Aşa că Matson s-a gândit să încerce cu Conried, imaginându-şi că dacă acest caz ajunge în faţa Marelui Juriu, care e şi mare şi dur, buba se va sparge în casa de jocuri a lui Conried, care casă, va fi închisă atât de tare că un piston gripat ar fi nimic în comparaţie cu ea şi că tipii care sunt în spatele lui se vor supăra pe el atât de tare, că o să-i ia jucăriile înapoi.

Deci, lui Conried nu i-a prea plăcut ideea asta şi l-a pus pe un nămiloi pe nume Moss Lorenz, ăsta-i tipul pe care l-am numit eu Big Chin, să îl aranjeze pe Matson. Dar Matson şi-a pierdut autorizaţia şi a fost dat afară din oraş. Dar şi el se considera un tip tare, aşa că şi-a închiriat un apartament în Los Angeles şi a mai încercat o dată. Administratorul blocului unde locuia Matson a aflat cumva de el, n-am idee cum, dar poliţia din Los Angeles va afla cât de curând, şi a dat alarma. Aşa că, aseară, Big Chin s-a dus în oraş şi l-a terminat pe Matson.

M-am oprit din povestire şi l-am privit pe bărbatul înalt şi subţire. Nimic nu i se schimbase pe figură. A clipit doar de câteva ori şi şi-a rotit pistolul în mână. În birou era o linişte perfectă. Am încercat să aud o respiraţie de dincolo, dar nu am reuşit.

— Matson e mort? a întrebat doctorul Austrian foarte încet. Sper că nu crezi că aş avea vreo legătură cu asta.

Faţa îi lucea vag.

— Ei bine, n-am de unde să ştiu, am spus. Greb era veriga slabă din lanţul dumitale şi cineva trebuia să îl facă să părăsească oraşul ieri, devreme, înainte de a fi fost omorât Matson, dacă zici că la prânz a plecat. Şi probabil că cineva i-a dat şi bani, pentru că am văzut unde locuieşte şi nu prea arăta a fi căminul unui tip care câştigă bani.

Doctorul Austrian a şuierat:

— Conried, lua-l-ar dracu! M-a sunat de dimineaţă şi mi-a spus să-l trimit pe Greb din oraş. I-am dat bani ca să plece, dar…

S-a oprit, înciudat şi a privit la pistolul pe care îl ţinea în mână.

— Dar nu ştiai care-i treaba. Te cred, doctore. Te cred. N-ai vrea să pui arma aia undeva, doar pentru puţin timp?

— Continuă, a spus el nervos. Continuă-ţi povestea.

— Okay, am spus. Mai e destul din ea. Mai întâi, poliţia din Los Angeles a descoperit cadavrul lui Matson, dar n-o să apară aici mai înainte de mâine dimineaţă. O dată pentru că este prea târziu şi pe urmă, pentru că ei vor să mai adune povestea asta, înainte ca explozia să se producă. Clubul Conried intră sub jurisdicţia oraşului Los Angeles şi Marele Juriu, despre care îţi spuneam, de-abia aşteaptă să se ocupe de el. Îl vor înhăţa pe Moss Lorenz. Moss va fi pretextul, şi el se va alege cu câţiva ani buni la San Quentin. Cam aşa merg treburile când legea se ocupă de ceva. Punctul următor: de unde ştiu eu că Big Chin este cel care a făcut-o? E simplu: chiar el ne-a spus-o. Un amic şi cu mine ne-am dus să vorbim cu Greb, unde am dat peste Big Chin care aştepta lângă nevasta lui Greb, legată ca un colet şi aşezată pe pat. L-am luat cu noi sus pe dealuri, i-am dat ceva acolo şi el a vorbit. Într-un fel, mi-a fost milă de bietul băiat. Două omoruri şi nici măcar nu a fost plătit.

— Două omoruri? a şoptit doctorul Austrian.

— Ajung şi la asta. Acum poţi să vezi poziţia în care te afli. Mai durează puţin şi o să-mi spui singur cine a omorât-o pe soţia dumitale. Chestia mai distractivă e că n-o să te cred.

— Dumnezeule, a şoptit el. Dumnezeule.

A îndreptat pistolul spre mine, dar l-a lăsat imediat în jos, înainte ca eu să am timp să sar în lături.

— Eu sunt omul-minune, am zis. Marele Detectiv American, neplătit. N-am apucat să vorbesc cu Matson, deşi acesta încerca să mă angajeze. Şi acum, o să-ţi spun ce avea el împotriva dumitale, cum a fost ucisă soţia dumitale şi de ce nu ai făcut-o dumneata. Şi totul, dedus dintr-un fir de praf, aşa cum fac ăia de la poliţia din Viena.

Nu părea prea amuzat de ce îi spuneam. Un oftat i s-a prelins

printre buzele strânse şi figura îi devenise bătrână, cenuşie şi ştearsă sub părul lui spălăcit ca nisipul, care părea că îi este pictat pe craniu.

— Matson deţinea împotriva dumitale un pantofior din catifea verde. Făcut pentru soţia dumitale de Verscoyle din Hollywood, comandă pentru client, cu numărul comenzii pe el. Era nou-nouţ şi nu a fost purtat niciodată. Îi făcuseră două perechi identice. Îl avea încălţat pe un picior când a găsit-o Matson. Şi ştii locul unde a găsit-o: pe cimentul garajului, unde nu putea ajunge decât pe aleea asfaltată care duce la intrarea laterală a casei. Deci nu a mers pe acolo încălţată cu pantofiorul acela. Deci a fost omorâtă. Acela care a încălţat-o i-a pus un pantof pe care l-a mai purtat şi unul pe care nu îl mai purtase. Iar Matson şi-a dat seama şi a subtilizat pantoful. Când l-ai trimis pe Matson să telefoneze din casă Şefului, te-ai strecurat şi i-ai pus în loc un pantof din cei folosiţi. Ştiai că Matson subtilizase pantoful. Ce nu ştiu eu, e dacă ai spus cuiva despre treaba asta. O.K.?

Şi-a lăsat capul în jos cu un centimetru. Corpul îi tremura uşor, dar automatul cu prăsele de os din mână nu îi tremura deloc.

— Şi iată cum a fost omorâtă. Greb reprezenta o primejdie pentru cineva, ceea ce dovedeşte că ea nu a murit din cauza intoxicaţiei cu monoxid de carbon. Era deja moartă când au pus-o sub maşină. A murit din cauza morfinei. E doar o supoziţie, recunosc, dar este o supoziţie deşteaptă, pentru că asta era singura metodă de a o ucide astfel încât dumneata să fii forţat să acoperi crima şi criminalul. Tot ce aveau de făcut era să îi mai injecteze o a doua doză, fatală, în acelaşi loc unde ai înţepat-o dumneata ceva mai devreme. Aşa că ai venit acasă şi ai găsit-o moartă. Şi trebuia să o acoperi, pentru că ştiai cum a murit şi nu puteai să dai în vileag crima, pentru că eşti implicat în afaceri cu morfină.

Acum zâmbea. Zâmbetul îi atârna în colţul buzelor ca un păianjen în colţul unei celule întunecate. Nici măcar nu ştia că îl are acolo.

— Eşti un tip interesant, a spus. O să te ucid, bănuiesc, dar eşti un tip interesant.

Am arătat spre aparatul electric sterilizator.

— Există vreo două duzini de „medicos” ca dumneata în jurul Hollywoodului, oamenii cu seringă. Aleargă toată noaptea de colo-colo cu servietele lor de piele, pline cu seringile lor încărcate, pentru a-i împiedica pe drogaţi şi pe beţivi s-o ia razna, pentru o vreme. Din când în când, câte unul devine dependent şi atunci e belea. Probabil că majoritatea celor pe care îi vizitezi ar trebui închişi în case cu gratii la ferestre, ori în azilele de nebuni, dacă nu ai avea dumneata grijă de ei. Mai mult ca sigur că şi-ar pierde slujbele, în cazul în care au aşa ceva. Iar cei care au aşa ceva, au probabil nişte slujbe foarte importante. Este însă foarte periculos, pentru că oricare din ameţiţii ăştia îţi poate aduce Federalii pe cap şi odată începută ancheta, e uşor să găsească pe unul care să vorbească. Într-un fel, încerci să eviţi complicaţiile, făcând rost de droguri pe alte căi decât cele legale. Părerea mea este că o bună parte îţi este procurată de Conried, motiv pentru care l-ai şi lăsat să îţi ia şi nevasta şi banii.

— Nu ţi se pare că eşti prea deschis, nu? m-a întrebat doctorul Austrian foarte politicos.

— De ce n-aş fi? am spus. E doar o discuţie ca de la om la om. N-aş putea dovedi nimic din toate astea. Pantoful pe care l-a furat Matson ar putea fi o bază pentru deschiderea unei anchete, dar în faţa Curţii n-ar valora nici cât o ceapă degerată. Orice avocat al apărării l-ar spulbera pe prăpăditul ăla de Greb în doi timpi şi trei mişcări, în cazul în care ar fi adus pentru a depune mărturie. În schimb, pe dumneata te-ar costa o groază de bani ca să îţi păstrezi autorizaţia de a practica medicina.

— Aşa că ar fi mai bine pentru mine să-ţi dau o parte din ei chiar acum, nu? m-a întrebat el, încet.

— Nu. Păstrează-ţi banii să-ţi cumperi o asigurare pe viaţă. Mai am doar un punct de marcat. O să recunoşti, doar aşa, între noi doi, că ţi-ai omorât nevasta?

— Da, a spus.

A zis-o simplu şi direct, de parcă ia-ş fi cerut o ţigară.

— M-am gândit că o s-o faci, am spus. Dar nu e nevoie. Te gândeşti la complicea dumitale, care într-adevăr ţi-a ucis soţia, pentru

că aceasta din urmă îţi toca banii care ar fi făcut fericită pe altcineva. Complicea ştia ce ştia şi Matson şi încerca şi ea să îl stoarcă de bani pe Conried, pe riscul ei. A fost asasinată aseară, pe Brayton Avenue, aşa că nu mai e nevoie să o acoperi. Ţi-am văzut fotografia pe o policioară la ea acasă - *„Cu toată dragostea, Leland”* - şi am ascuns-o. Aşa că nu mai e nevoie să îţi asumi vina ei. Helen Matson e moartă.

M-am aruncat într-o parte cu scaun cu tot în clipa în care a tras. În ultimul timp mă tot amăgisem singur, gândindu-mă că n-o să încerce să mă împuşte, dar o anumită parte din mine nu fusese de acord cu ideea. Scaunul s-a rostogolit într-o parte şi eu eram în patru labe sub birou, când am auzit o împuşcătură mult mai puternică dinspre camera întunecată, cea cu masa de examinare.

De Spain a păşit în birou cu pistolul de poliţie fumegându-i în mâna dreaptă.

— Băiete, asta împuşcătură, a zis, şi a rămas în picioare, rânjind.

M-am ridicat şi am privit peste birou. Doctorul Austrian stătea încremenit, ţinându-şi mâna dreaptă cu stânga, tremurând uşor. Nu mai avea pistol. M-am uitat pe jos şi l-am văzut lângă colţul biroului.

— Isuse, nici măcar nu l-am atins pe tip, a zis De Spain. Am nimerit exact în pistol.

— Minunat, am spus eu. Dar că el ar fi putut să mă nimerească exact în cap, te-ai gândit?

De Spain m-a privit serios şi rânjetul i-a dispărut de pe faţă.

— Aş putea spune că tu l-ai împins la asta, a mârâit el. Şi ce-a fost ideea aia să-mi ascunzi partea cu pantofiorul verde?

— Mă cam săturasem să-ţi fiu doar damă de companie, am zis. Aşa că mi-am zis să dau piesei şi o notă proprie.

Doctorul Austrian s-a ridicat de pe scaun şi De Spain a îndreptat pistolul spre el. Bărbatul înalt şi buimac a dat încet din cap, s-a dus până lângă zid şi s-a sprijinit de el.

— Eu am ucis-o, a spus el cu voce moartă, fără a se adresa cuiva în mod special. Nu Helen. Eu am ucis-o. Chemaţi poliţia.

De Spain a făcut o strâmbătură, s-a aplecat şi a ridicat pistolul cu

mâna liberă şi i-a dat drumul în buzunar. Şi-a pus apoi pistolul de poliţie înapoi în toc, s-a aşezat pe scaun la birou şi a tras telefonul spre el.

— Ia să vedem noi cum o să se descurce Şefu' de la Omucideri, a spus el tărăgănat.

9. UN TIP TARE

Micuţul şef al poliţiei din Bay City şi-a făcut apariţia vioi, cu pălăria dată pe ceafă şi cu mâinile înfipte în buzunarele trenciului său închis. În mâna dreaptă din buzunarul trenciului avea ceva, ceva mare şi greu. În spatele lui erau doi tipi în civil, şi după ei era Weems, bondocul cu faţa grasă care mă urmărise pe Altair Street. Shorty, copoiul de care ne debarasasem pe Arguello Boulevard, încheia coloana.

Şeful Anders s-a oprit la doi paşi de uşă, în interior şi mi-a zâmbit cu răutate.

— Am auzit că te-ai distrat în draci în oraşul nostru. Weems, pune-i cătuşele!

Faţă-groasă s-a strecurat pe lângă el şi a scos o pereche de cătuşe din buzunarul stâng de la haină.

— Mă bucur să te văd din nou, cu pantalonii pe vine, mi-a zis cu voce uleioasă.

De Spain sprijinea peretele de lângă uşa care dădea în camera de examinare. Îşi rostogolea un băţ de chibrit printre buze şi privea în tăcere. Doctorul Austrian era din nou pe scaunul lui de la birou, ţinându-şi capul în mâini, cu ochii aţintiţi pe suprafaţa lustruită a biroului, pe prosopul cu siringi şi ace, pe calendarul de birou, pe setul de ustensile pentru scris şi pe alte nimicuri care erau pe birou. Avea faţa palidă ca o piatră şi stătea fără să se mişte. Părea că nici nu respiră.

— Nu te grăbi chiar aşa, Şefu'. Tipul ăsta are prieteni în Los Angeles care se ocupă chiar acum de cazul Matson. Iar puştiul ăla de reporter are un cumnat care e poliţist. N-aveai de unde să ştii chestiile astea.

Şefului i-a tresărit puţin pielea de pe obraz.

— Aşteaptă puţin, Weems. S-a întors către De Spain. Vrei să spui că se ştie în oraş că Helen Matson a fost asasinată?

Figura doctorului Austrian a tresărit, năucă şi ameţită. Apoi i-a căzut în mâini şi a acoperit-o cu degetele lui lungi.

De Spain a spus:

— Mă refeream la Harry Matson, Şefu'. A fost omorât în Los Angeles, noaptea trecută, sau noaptea asta, de Moss Lorenz.

Şeful a fost pe punctul de a-şi înghiţi buzele subţiri. Şi le-a supt între dinţi până nu i s-au mai văzut deloc. A vorbit cu ele aşa:

— De unde ştii tu?

— Detectivul şi cu mine l-am săltat pe Moss. Se ascundea într-o casă, la unul Greb, laborantul care a lucrat la cazul Austrian. Se ascundea acolo pentru că se părea că cineva era pe punctul de a deschide din nou cazul Austrian atât de larg, că primarul ar fi putut crede că este vorba de un bulevard nou şi că trebuie să apară cu un buchet de flori ca să ţină un speech. Asta în cazul în care nu ar fi avut cineva grijă să se ocupe de Greb şi de Matson. Se pare că cei doi Matson lucrau mână-n mână, în ciuda faptului că erau divorţaţi, şantajându-l pe Conried, aşa că ăsta i-a pus la index.

Şeful a întors capul şi a lătrat la cei cu care venise:

— Ieşiţi afară pe hol şi aşteptaţi acolo!

Cei doi tipi în civil pe care nu îi cunoşteam au deschis uşa şi au ieşit, apoi, după o scurtă ezitare, Weems i-a urmat. Shorty era cu mâna pe clanţa uşii când De Spain a zis:

— Vreau ca Shorty să rămână. Shorty e un poliţist corect, nu ca ăia doi adjuncţi corupţi cu care picoteşti tu până târziu la servici.

Shorty a luat mâna de pe clanţă uşii şi s-a îndepărtat de ea, sprijinindu-se de un perete, în timp ce îşi masca un zâmbet cu mâna. Faţa Şefului se colorase.

— Cine ţi-a dat ţie amănunte despre omorul din Brayton Avenue? a lătrat el.

— Singur mi le-am dat, Şefu'. Am ajuns în biroul detectivilor la un minut sau două după ce s-a primit telefonul ăla şi m-am dus acolo

împreună cu Reed. Tot el l-a luat şi pe Shorty. Shorty şi cu mine eram amândoi în afara programului.

De Spain a rânjit, un rânjet dur şi leneş, care nu era nici amuzat, nici triumfător. Era doar un zâmbet.

Şeful a scos rapid un pistol din buzunarul trenciului. Era mare cât un picior de purcel, dar se părea că ştie să îl ţină. A întrebat cu dinţii încleştaţi:

— Unde-i Lorenz?

— E ascuns. L-am săltat noi pentru tine. A trebuit să-l învineţesc puţin, dar a vorbit. Nu-i aşa, detectivule?

— A zis ceva care ar fi putut fi da sau nu, am spus eu, dar sunetele astea le-a pus exact unde trebuia.

— În felul ăsta îmi place mie să îi aud pe tipi vorbind, a spus De Spain. N-ar trebui să-ţi mai iroseşti puterile la biroul Omucideri, Şefu'. Şi poliţaii ăia de jucărie pe care îi conduci şi care n-au nici cea mai mică idee despre munca de poliţie, în afară de a pătrunde în apartamentele oamenilor şi de a doborî femei singure. Dă-mi slujba înapoi şi opt oameni şi-ţi arăt eu cum se face treabă la Omucideri.

— Deci şi-a omorât nevasta, a zis el încet. M-am gândit eu la asta ca la o posibilitate, dar nu mi-a venit să cred.

Şeful a privit pistolul uriaş pe care îl avea în mână, apoi s-a uitat la capul căzut pe birou al doctorului Austrian.

— Nici nu trebuie să crezi aşa ceva, am spus. Helen Matson a omorât-o. Doctorul Austrian ştie asta. El a acoperit-o pe ea, tu l-ai acoperit pe el, dar el încă mai încearcă s-o acopere pe ea. Cam aşa merge treaba cu anumiţi oameni. Şi în anumite oraşe, Şefu', cum ar fi ăsta. O tipă comite o crimă, îşi pune prietenii şi poliţia să o acopere, iar apoi începe să îi şantajeze chiar pe cei care au acoperit-o.

Şeful şi-a muşcat buzele. Avea o privire urâtă, dar se gândea, se gândea intens.

— Nici nu-i de mirare că au ras-o, a spus el încet. Lorenz…

— Mai gândeşte-te, am zis. Nu Lorenz a omorât-o pe Helen Matson. A zis el că a făcut-o, dar după ce De Spain îl bătuse atât de tare

că ar fi mărturisit că el l-a împuşcat şi pe Mc Kinley.

De Spain s-a smucit, desprinzându-se de perete. Avea amândouă mâinile îndesate în buzunarele hainei. Şi le-a ţinut în buzunare. Stătea drept, cu picioarele depărtate, bine înfipt pe ele, cu o şuviţă de păr negru ieşindu-i de sub pălărie, într-o parte.

— Ce? a zis el aproape cu blândeţe. Ce-a fost asta?

— Lorenz nu a omorât-o pe Helen Matson şi asta din mai multe motive. A fost o treabă prea deşteaptă pentru genul lui de minte. Tipul ar fi doborât-o şi ar fi lăsat-o acolo. Pe urmă, nu ştia că Greb a părăsit oraşul, mituit de doctorul Austrian, care fusese mituit de Conried, care plecase în nord să îşi aranjeze alibiul necesar. Şi dacă Lorenz nu ştia chestiile astea, nu ştia nimic despre Helen Matson. Mai ales că Helen Matson nici măcar nu apucase să ia legătura cu Conried. Ea tocmai încerca să o facă. Ea mi-a povestit şi era destul de beată ca să o cred. Iar Conried nu şi-ar fi asumat riscul tâmpit de a o omorî în propriul ei apartament, pentru că el e un tip pe care l-ar fi recunoscut oricine l-ar fi văzut dând târcoale acelui apartament. Uciderea lui Matson în Los Angeles e altă chestie. Era ograda altcuiva.

Şefu a spus cu dinţii încleştaţi:

— Clubul Conried e în Los Angeles.

— Oficial, am admis eu. Dar poziţia şi clientela fac parte din Bay City. Aparţine de Bay City şi e folosit de administraţia din Bay City.

— Nu se vorbeşte aşa cu Şefu', a zis Shorty.

— Lasă-l in pace, a spus Şeful. De mult n-am mai auzit un tip care să creadă că eu nu ştiu ce se întâmplă.

— Întreabă-l pe De Spain cine a omorât-o pe Helen Matson, am spus eu.

De Spain a scos un hohot răguşit. A zis:

— Normal. Eu am omorât-o.

Doctorul Austrian şi-a ridicat faţa din palme şi a întors capul încet spre De Spain. Faţa îi era la fel de moartă şi lipsită de expresie ca a unei tigăi de aramă. S-a întins şi a tras un sertar din dreapta de la birou. Shorty şi-a scos rapid pistolul şi a zis:

— Nu mişca, doctore.

Doctorul Austrian a mormăit şi a scos încet o carafă cu un dop de sticlă din sertar. A luat dopul şi şi-a apropiat carafa, de nas.

— Doar să miros nişte săruri, a spus, cu o voce ştearsă.

Shorty s-a relaxat şi şi-a pus pistolul la loc. Şeful se uita la mine, morfolindu-şi buzele. De Spain nu se uita la nimeni şi la nimic. Avea un vag zâmbet pe buze.

— Crede că glumesc, am spus. Tu crezi că glumesc. Dar nu e nici o glumă. O cunoştea pe Helen suficient de bine ca să îi facă o tabacheră cadou, o tabacheră aurită, cu o fotografie, de-a lui pe ea. Am văzut-o. O fotografie mică, retuşată manual şi nu prea bună, am văzut-o doar pentru câteva secunde. Mi-a spus că era vorba despre o veche poveste de dragoste care s-a stins. Mai târziu mi-a picat mie fisa şi mi-am dat seama a cui era fotografia. Dar el a ascuns faptul că o ştia, plus că în noaptea asta nu s-a comportat chiar ca un adevărat poliţist, în mai multe ocazii. Nu m-a scos pe mine din belea doar pentru că e un băiat fain. Vroia să afle ce ştiam eu, înainte de a fi dus şi pus cu lampa în ochi la Departament. Nu l-a bătut pe Lorenz de aproape că l-a omorât doar ca să-l facă să spună adevărul. A făcut-o pentru că Lorenz să spună orice ar fi vrut De Spain să spună, inclusiv că a omorât-o pe Helen Matson, pe care acesta probabil că nici n-o cunoştea.

Cine a telefonat la poliţie şi a dat informaţii despre crimă? De Spain. Cine a apărut imediat după aceea acolo şi s-a autoînsărcinat cu investigaţiile? De Spain. Cine a zgâriat corpul fetei într-o criză de gelozie turbată, pentru că l-a părăsit pentru altcineva? De Spain. Priviţi-l! Eu m-am săturat.

Şeful şi-a întors capul încet, de parcă acesta era pe un pivot. A şuierat scurt şi oamenii lui de afară au dat buzna în încăpere. De Spain nu a făcut nici o mişcare. Rânjetul îi era tot acolo, de parcă îi fusese sculptat, un rânjet neînsemnat, care nu însemna nimic şi care părea pus acolo pentru totdeauna.

A spus încet:

— Şi eşti tipul care credeam că îmi este prieten. Ei bine, ai nişte

idei destul de aiurite, detectivule. E tot ce pot să-ţi spun.

Şeful a spus tăios:

— Este lipsit de sens. Dacă De Spain a omorât-o, atunci tot el a încercat să te bage în belea şi tot el te-a scos. Cum vine asta?

— Ascultă, am spus. Se poate afla dacă De Spain a cunoscut-o pe fată şi cât de bine. Poţi să afli cât timp a lipsit noaptea trecută şi să-l pui să se justifice. Poţi să afli dacă are sânge şi cuticulă sub unghii şi să compari cu sângele şi epiderma fetei. Ar trebui să fie acolo dinainte, de a-l lovi pe Moss Lorenz, dinainte de a fi lovit pe oricine altcineva. Iar pe Lorenz nu l-a zgâriat. Asta e tot ce-ţi trebuie şi tot ce îţi poate fi de folos, în afară de mărturisire. Iar aşa ceva nu cred că o să obţii.

În ceea ce priveşte înscenarea, aş zice că De Spain a urmărit-o pe fată până la Club Conried, sau ştia că merge acolo şi a venit şi el. A văzut-o ieşind cu mine şi m-a văzut cum o bag la mine în maşină şi probabil că asta l-a înebunit. M-a doborât, iar fata era prea speriată ca să nu îl ajute să mă care până în apartamentul ei. Eu nu-mi amintesc nimic din partea asta. Ar fi fost mai bine dacă ştiam, dar asta e. Deci m-au cărat acolo sus, s-au certat, s-au bătut şi De Spain a doborât-o, apoi a omorât-o intenţionat. I-a venit apoi ideea de a înscena un viol urmat de crimă, cu mine în rolul fraierului. Apoi a şters-o, a dat telefonul, s-a băgat în echipa care făcea cercetările, iar eu am ieşit din apartament înainte de a fi prins acolo.

La vremea aceea şi-o fi dat seama că a făcut o prostie. Ştia că sunt un detectiv particular din Los Angeles, lucru pe care i-l spusesem lui Dolly Kincaid, iar de la fată aflase că m-am dus să îl văd pe Conried. Nu i-a fost prea greu să îşi dea seama că mă interesa cazul Austrian. Okay. A schimbat scenariul şi piesa tâmpită s-a transformat într-una deşteaptă. S-a implicat împreună cu mine în cercetările pe care vroiam eu să le fac, mi-a ascultat povestea şi şi-a inventat şi el una, de data asta, mult mai bună, ca explicaţie pentru capcana în care era să cad, pentru asasinarea fetei Matson.

De Spain a spus indiferent:

— Am impresia că o să-l iau la călărit pe tipul ăsta, chiar acum,

Şefu'. O.K.?

— Mai stai puţin, a zis Şeful. Ce te-a făcut să îl suspectezi pe De Spain?

— Sângele şi pielea de sub unghii, felul brutal în care s-a purtat cu Lorenz, şi faptul că fata mi-a spus că el a fost iubitul ei, iar el a pretins că nu o cunoaşte. Ce mama dracului mi-ar mai trebui altceva?

De Spain a zis:

— Uite asta.

A tras prin buzunar cu pistolul cu prăsele albe pe care i-l luase doctorului Austrian. Trasul din buzunar necesită o practică îndelungată, pe care poliţiştii nu o posedă. Glonţul a lovit peretele la două palme de capul meu şi eu m-am aruncat la podea, în timp ce doctorul Austrian s-a ridicat brusc în picioare şi a întins mâna dreaptă spre De Spain, mână în care avea carafa cu gât larg. Un lichid incolor l-a izbit pe acesta drept în ochi, apoi i s-a prelins pe faţă. Orice om normal ar fi scos un urlet. De Spain a bătut aerul cu mâna stângă şi cu dreapta a mai tras trei focuri prin buzunar. Doctorul Austrian s-a prăbuşit pe o margine a biroului şi de acolo jos, unde a rămas nemişcat. Pistolul a continuat să bubuie.

Ceilalţi oameni din cameră s-au aruncat în genunchi. Şeful şi-a ridicat pistolul său uriaş şi a tras de două ori. O dată ar fi fost suficient cu o aşa armă. Corpul lui De Spain s-a răsucit în aer şi a căzut, lovind podeaua ca un seif. Şeful a mers lângă el şi s-a aplecat deasupra lui, studiindu-l în tăcere. S-a ridicat şi a ocolit biroul, oprindu-se lângă doctor.

— Ăsta mai trăieşte, a spus el, tăios. Treci la telefon, Weems.

Bondocul Faţă-groasă a ocolit biroul prin cealaltă parte, s-a întins după telefon şi a început să formeze un număr. În aer plutea un miros ascuţit de acid şi carne arsă, un miros scârbos. Eram din nou în picioare cu toţii şi Şeful se uita la mine sau mai degrabă prin mine.

— N-ar fi trebuit să tragă în tine, a spus el. N-ai fi putut dovedi nimic. Nu te-am fi lăsat.

Nu am spus nimic. Weems a pus jos telefonul şi s-a mai uitat o dată la doctorul Austrian.

— Cred c-a'nchis, a zis el de după birou.

Şeful continua să se uite la mine.

— Ai riscat al dracului, domnule Dalmas. Nu ştiu exact ce joc faci, dar sper pentru tine că a meritat osteneala.

— Sunt destul de satisfăcut, i-am zis. Mi-ar fi plăcut să am şansa de a fi discutat cu clientul meu înainte de a fi fost omorât, dar cred că am făcut tot ce trebuia pentru el. Să mă ia dracu', dar îmi plăcea De Spain. A fost cel mai tare tip pe care l-am cunoscut.

Şeful a zis:

— Dacă vrei să afli ce-nseamnă să fii un tip tare, încearcă să ajungi şef de poliţie într-un oraş mic.

— Da?! Bine, i-am spus. Spune la cineva să înfăşoare o batistă pe mâna dreaptă a lui De Spain, Şefu'. O să ai nevoie de o probă discriminatorie.

O sirenă se văita undeva departe, pe Arguello Boulevard. Sunetul venea estompat prin geamurile închise, ca al unui coiot urlând undeva, pe dealuri.

SFÂRȘIT

FEMEIA DIN LAC

1. NU PENTRU PERSOANE DISPĂRUTE

Tocmai mă chinuiam să dezvirginez o pereche de pantofi noi, în dimineaţa aceea, la mine în birou, când m-a sunat Violets M'Gee. Era într-o zi de august, atât de fadă, de fierbinte şi de înăbuşitoare, încât nici cu un prosop de baie nu îţi puteai păstra gâtul uscat.

— Ce face băieţelul? a început Violets, ca de obicei. Nici o treabă de o săptămână, ei? E un tip pe care-l cheamă Howard Melton, din Avenant Building, care i-a pierdut urma nevesti-sii. Tipul e director districtual la Doreme Cosmetic Company. Nu vrea s-o dea la „Persoane Dispărute" din anumite motive. Şeful îl cunoaşte, cât-de-cât. Dar mai bine te duci acolo şi să nu uiţi să te descalţi înainte de a intra. Şleahta de-acolo pare destul de arogantă.

Violets M'Gee este un detectiv de la Brigada Omucideri de la Biroul Şerifului şi, dacă n-ar fi fost misiunile caritabile pe care mi le dădea, poate că aş fi reuşit şi eu să îmi câştig existenţa mai uşor. Asta părea însă ceva mai deosebit, aşa că mi-am pus picioarele pe podea, mi-am şters din nou ceafa şi m-am dus să văd despre ce era vorba.

Avenant Building este pe Olive, chiar lângă Sixth şi trotuarul din faţa intrării este din cauciuc alb cu negru. Fetele de la lift poartă bluze ruseşti din mătase gri, şi genul acela de berete pe care le foloseau artiştii pentru a-şi feri părul de stropii de vopsea. Doreme Cosmetic Company era la etajul şapte şi ocupa o buna parte din el. Camera de recepţie avea pereţii de sticlă, flori, covoare persane şi tot felul de sculpturi trăsnite din nişte chestii emailate. Într-un colţ, retrasă, stătea o blondă mică şi curăţică, în faţa unui pupitru-centrală-telefonică. Aveau şi o secretară în spatele unui birou mare pe care se afla o vază cu flori şi o plăcuţă cu un nume pirogravat: „Miss Van De Graaf". Purta ochelari gen Harold Lloyd şi avea o frunte atât de înaltă că m-am mirat de ce nu are zăpadă pe ea.

Mi-a spus că domnul Howard Melton este într-o şedinţă, dar îi va duce cartea mea de Vizită de îndată ce va avea ocazia, şi în ce problemă, vă rog? I-am spus că nu am nici o carte de vizită, dar numele este John Dalmas şi vin din partea domnului West.

— Cine este domnul West? m-a interogat ea rece. Domnul Melton îl cunoaşte?

— Asta mă depăşeşte, surioaro. Necunoscându-l pe domnul Melton, n-am de unde să-i ştiu prietenii.

— Care este natura problemei dumneavoastră?

— Personală.

— Înţeleg.

Şi-a pus rapid iniţialele pe trei hârtii pe care le avea pe birou, asta ca să nu îmi arunce în cap trusa de stilouri. M-am dus şi m-am aşezat într-un fotoliu de piele albastră, cu braţe metalice cromate. Părea, mirosea şi era la fel de comod ca un scaun de frizer.

Cam după o jumătate de oră, o uşă s-a deschis dincolo de un grilaj de bronz şi doi bărbaţi şi-au făcut apariţia, râzând. Un al treilea ţinea uşa, răspunzându-le cu aceeaşi bună dispoziţie. Şi-au strâns mâinile, cei doi au plecat, iar cel din uşă şi-a şters râsul de pe faţă ca pe nimic şi a privit întrebător spre domnişoara Van De Graaf.

— Vreun mesaj? a zis el cu vocea unui şef.

— No, sir, a spus ea, răscolindu-şi hârtiile. Un domn Dalmas doreşte să vă vorbească, din partea unui domn West. O treabă personală.

— Nu îl cunosc, a lătrat bărbatul. Şi-aşa am mai multe asigurări decât pot să plătesc.

Mi-a aruncat o privire scurtă şi pătrunzătoare, apoi a intrat înapoi în birou şi a trântit tuşa. Domnişoara Van De Graaf mi-a zâmbit cu o undă de regret delicat. Mi-am aprins o ţigară şi mi-am încrucişat invers picioarele. După încă vreo cinci minute, uşa din spatele grilajului s-a deschis din nou şi personajul a apărut cu pălăria pe cap. A mârâit că o să lipsească o jumătate de oră.

Tocmai pusese mâna pe uşa de la intrare, când a făcut o

întoarcere bruscă şi a venit direct spre mine. S-a proţăpit în faţa mea, era un bărbat înalt, cam de unu optzeci şi cinci, dar construit proporţionat. Avea o faţă bine masată, dar care nu ascundea urmele ridurilor desfrâului. Avea ochii negri, duri şi înşelători.

— Doreşti să vorbeşti cu mine?

M-am ridicat, mi-am scos portofelul şi i-am întins o carte de vizită. A citit-o, apoi a palmat-o. Privirea i-a devenit gânditoare.

— Cine e domnul West?

— Corect, verifică-mă.M-a privit dur, direct, şi de data asta, interesat.

— Mi-ai dat o idee bună, a zis. Hai în birou la mine.

Secretara era atât de nervoasă încât încerca să îşi pună iniţialele pe trei hârtii dintr-odată, atunci când am trecut pe lângă ea, spre grilaj.

Biroul din spatele lui era lung, semiîntunecat şi liniştit, dar nu părea rece. Pe un perete era un poster uriaş înfăţişând un păsăroi bătrân, cu un aer fioros, al cărui cioc părea că fusese folosit din plin pe diverse pietre de moară la vremea lui. Bărbatul s-a dus în spatele unui birou de opt sute de dolari şi s-a lăsat să cadă într-un fotoliu capitonat, de director. A împins o casetă cu ţigări de foi spre mine. Mi-am aprins o ţigară şi m-a urmărit în timp ce o aprindeam, cu o privire atentă şi rece.

— Problema este foarte confidenţială, a spus.

— A-ha.

Mi-a citit din nou cartea de vizită, apoi a băgat-o într-un portvizit aurit.

— Cine te-a trimis?

— Un amic de la Biroul Şerifului.

— Va trebui să mai aflu câte ceva despre dumneata.

I-am dat câteva nume şi numere de telefon. S-a întins după telefon, a cerut un fir şi a format singur numerele. A reuşit să vorbească din prima cu persoanele menţionate. În patru minute totul se rezolvase şi s-a lăsat din nou pe spate, în fotoliul său.

— Până acum, totul e în regulă. Acum, arată-mi că într-adevăr eşti omul care pretinzi că eşti.

I-am dat o fotocopie a autorizaţiei mele de detectiv.

— Care este tariful dumitale?

— Douăzeci şi cinci de dolari pe zi, plus cheltuielile.

— E prea mult. Ce fel de cheltuieli?

— Benzină şi ulei pentru maşină, un ciubuc-două, mâncare şi whisky, în special whisky.

— Când nu lucrezi, nu mănânci?

— Ba da, dar nu chiar aşa bine.

A rânjit. Rânjetul, ca şi privirea, păreau turnate în bazalt.

— Se pare că o să ne înţelegem, a spus.

A deschis un sertar de la birou şi a scos o sticlă de scotch. Am băut câte un pahar. A pus sticla pe podea, şi-a lins buzele şi a aprins o ţigară cu monogramă. A inhalat fumul, satisfăcut.

— Hai s-o facem la cincisprezece pe zi, a spus. Cu vremurile astea... Şi ia-o încet cu băutura.

— Glumeam, am zis. Un om cu care nu se poate glumi nu e un om în care să poţi avea încredere.

A rânjit din nou.

— Bun, deci ne-am înţeles. Mai întâi, trebuie să îmi promiţi că nu vei lua legătura cu poliţia, indiferent dacă ai sau nu prieteni în poliţie.

— Atâta timp cât n-ai comis vreo crimă, îmi convine, am spus.

A râs.

— Încă nu, dar să ştii că sunt un tip destul de dur. Doresc să dai de urma soţiei mele, să afli unde se află şi ce face, fără ca ea să ştie. A dispărut acum unsprezece zile, pe doisprezece august, dintr-o cabană pe care o avem la Little Fawn Lake. Este un mic lac, proprietatea mea şi a altor doi inşi. Cam la cinci kilometri de Puma Point, dacă ai idee unde vine asta.

— În munţii San Bernardino, la vreo şaizeci de kilometri de San Bernardino.

— Corect. A scuturat ţigara pe suprafaţa biroului şi s-a întins să sufle scrumul. Lacul Little Fawn are cam şaptezeci de metri lungime. Are şi un dig micuţ, pe care l-am construit sub forma unei investiţii, dar ne-

am ales greşit momentul. Acolo sunt patru cabane. A mea, două aparţinând prietenilor mei, niciuna din ele nefiind ocupată în vara asta, şi o a patra, foarte aproape de malul lacului, cum te duci. Asta e ocupată de un tip pe nume William Haines şi de nevasta lui. Stau acolo fără să plătească chirie şi au grijă de proprietate. Soţia mea şi-a petrecut vara acolo, sus, şi trebuia să se întoarcă în oraş pe doisprezece, pentru a participa la nişte activităţi sociale în timpul weekendului. Încă nu a sosit.

Am dat din cap. A deschis un sertar încuiat şi a scos un plic. A scos dinăuntru o fotografie şi o telegramă şi a împins telegrama spre mine, peste birou. Fusese expediată din El Paso, Texas, pe 15 august, la ora 9 şi 18 minute, a.m., pe adresa Howard Melton, 715 Avenant Building, Los Angeles. Am citit-o:

„Trec graniţa pentru a obţine divorţul în Mexic. Mă mărit cu Lance. Mult noroc şi adio. Julia.”

Am pus hârtia galbenă pe birou.

— Julia este numele soţiei mele, a spus Melton.

— Cine-i Lance?

— Lancelot Goodwin. A fost secretarul meu particular până acum un an. Apoi a primit nişte bani de undeva şi m-a părăsit. Ştiam de mult că Julia şi cu el erau foarte apropiaţi, dacă pot să mă exprim aşa.

— E-n regulă, în ceea ce mă priveşte, am spus.

A împins fotografia peste birou. Era un instantaneu făcut pe o hârtie lucioasă, înfăţişând o blondă micuţă şi mlădioasă şi un bărbat brunet, înalt, bine făcut şi arătos, cam la treizeci şi cinci de ani, parcă puţin cam prea arătos. Blonda putea avea oricât, între optsprezece şi patruzeci. Era genul acela de femeie. Avea ce arăta şi nu era deloc zgârcită în privinţa asta. Era într-un costum de baie care nu îţi solicita imaginaţia, iar bărbatul purta un şort. Stăteau sprijiniţi de o umbrelă de plajă, pe nisip. Am aşezat instantaneul peste telegramă.

— Astea sunt toate probele, a spus Melton, dar nu şi toate faptele. Mai bei un pahar?

A turnat şi ne-am golit paharele. A aşezat din nou sticla pe podea

şi a sunat telefonul. A vorbit puţin, apoi a pus jos receptorul şi i-a spus operatoarei să nu îi mai dea legăturile pentru o perioadă.

— Până aici, n-ar fi mare lucru, a spus. Dar m-am întâlnit cu Lance Goodwin vinerea trecută, pe stradă. Mi-a spus că nu a mai văzut-o pe Julia de luni de zile. L-am crezut, pentru că Lance nu e tipul care să-şi facă prea multe probleme de conştiinţă şi nici nu se sperie aşa uşor. Ar fi fost capabil să îmi spună adevărul despre o chestie ca asta. Cred că o să-şi ţină gura.

— Mai există şi alţi indivizi la care te-ai gândit?

— Nu, şi chiar dacă există, nu ştiu eu. Părerea mea e că Julia a fost arestată, e la închisoare undeva şi a reuşit cumva, dând mită sau altfel, să îşi ascundă adevărata identitate.

— La închisoare, pentru ce?

A ezitat un moment,, apoi mi-a spus, de-abia auzit:

— Julia este o cleptomană înrăită. Nu chiar grav şi nici tot timpul, doar când bea prea mult. Majoritatea şmecheriilor le-a făcut aici, în Los Angeles, în marile magazine, unde avea deschise conturi. Au prins-o de câteva ori, dar am reuşit să îi fac sa tacă, dându-le nişte bani. Nici un scandal nu a mers atât de departe încât să nu îl pot muşamaliza. Dar într-un oraş străin… S-a oprit şi s-a încruntat. Am destule probleme cu personalul de la Doreme.

— I s-au luat vreodată amprentele?

— Poftim?

— I-au luat vreodată amprentele pentru a i se face dosar?

— Habar n-am.

Părea îngrijorat la gândul ăsta.

— Goodwin ăsta, ştie despre afacerea asta?

— N-aş putea să spun, sper că nu. Nu a pomenit niciodată, desigur, în faţa mea.

— Mi-ar trebui adresa lui.

— O găseşti în carte. Are un bungalov undeva sus, în districtul Chevy Chase. Un loc destul de retras. Părerea mea e că Lance e un profitor.

Părea un aranjament prea frumos, dar nu am zis-o cu voce tare. Tocmai se întrezăreau nişte bani cinstiţi la orizont, doar aşa, pentru variaţie.

— Ai mai trecut pe la Little Fawn Lake de când a dispărut soţia dumitale, desigur.

— Ei bine, nu, a spus el, surprins. N-aveam nici un motiv. Până când am dat peste Lance în faţă la Athletic Club, mă gândisem că el şi Julia sunt împreună, undeva, poate chiar căsătoriţi. În Mexic, divorţurile se obţin foarte repede.

— Spune-mi despre bani. Avea mulţi cu ea?

— N-am idee. Avea foarte mulţi bani ai ei, moştenire de la tatăl ei. Cred că poate să facă rost de o grămadă de bani.

— Înţeleg. Cum era îmbrăcată, dacă poţi să-mi spui?

A clătinat din cap.

— N-am mai văzut-o de două săptămâni. De obicei purta culori închise. Haines ai putea să îţi spună. Cred că va trebui să i se spună că a dispărut, şi cred că poţi avea încredere în el că nu va umple lumea. Melton a zâmbit strâmb. Purta un ceas de mână de platină, de formă octogonală, cu o curea cu zale largi, un cadou de ziua ei. Cu numele ei gravat înăuntru. Avea un diamant, un inel cu smarald şi o verighetă gravată interior: „Howard şi Julia Melton, 27 iulie 1926”.

— Dar eşti sigur că nu e doar o glumă?

— Da. Faţa lui puternică s-a înroşit puţin. Ţi-am spus care e părerea mea.

— Dacă e undeva la închisoare, ce fac? Te anunţ şi aştept?

— Bineînţeles. Dar dacă nu e, ţine-te pe urmele ei până ajung eu acolo, oriunde ar fi. Cred că o să mă descurc eu cumva.

— A-ha. Pari destul de solid. Ai spus că a părăsit Little Fawn Lake în doisprezece august. Şi că nu ai fost acolo. Crezi că a făcut-o, sau că era pe punctul de a o face, sau ai ghicit asta din datarea telegramei?

— Ai dreptate. Am uitat să îţi spun un lucru. Chiar a plecat pe doisprezece. Nu şofează niciodată noaptea, deci a coborât din munţi după-amiaza şi a tras la Olympia Hotel până să îi vină trenul. Ştiu asta

pentru că m-au sunat după o săptămână şi m-au anunţat că maşina ei este în garajul lor şi că dacă nu doresc să mi-o trimită. Le-am spus că o să trec eu pe acolo când o să am timp.

— Okay, domnule Melton. Cred că o să dau o fugă să îl verific puţin pe acest Lancelot Goodwin mai întâi. Poate că nu ţi-a spus adevărul.

Mi-a întins o carte de telefoane cu suburbiile şi am căutat în ea. Lancelot Groodwin locuia pe Chester Lane la numărul 3416. Nu ştiam pe unde vine asta, dar aveam o hartă în maşină. I-am spus:

— O să merg pe-acolo să arunc o privire. Ar fi mai bine să am nişte bani, în avans. Să spunem o sută de dolari.

— Cincizeci îţi ajung, pentru început, a zis el. Şi-a scos portofelul placat cu aur şi mi-a întins două hârtii de douăzeci şi una de zece. Şi trebuie să-mi semnezi şi o chitanţă, doar aşa, de formă.

A scos un chitanţier din birou, a scris ce vroia şi am semnat. Am pus cele două corpuri delicte în buzunar şi m-am ridicat. Ne-am strâns mâinile.

L-am părăsit, lăsându-l cu sentimentul că e un tip care nu face prea multe greşeli, mai ales când este vorba de bani. Când am ieşit, recepţionera mi-a aruncat aceeaşi privire urâcioasă. M-am speriat din cauza asta aproape la fel de mult ca de lift.

2. CASA TĂCUTĂ

Maşina mea era parcată pe cealaltă parte a străzii, aşa că am luat-o spre nord pe Fifth, apoi spre vest către Flower şi de acolo în jos spre Glendale Boulevard. Se făcuse ora prânzului, am oprit şi am mâncat un sendviş.

Chevy Chase este un canion, la baza dealurilor care separă Glendale de Pasadena. Este împădurit din abundenţă, iar străzile care se ramifică din drumul de bază sunt aproape în întregime acoperite de copaci şi întunecoase. Chester Lane era una dintre ele şi era destul de umbroasă pentru a te crede în mijlocul unui codru de aramă. Casa lui

Goodwin era chiar în capătul străzii, un mic bungalov englezesc cu acoperiş de ardezie şi cu obloane la ferestre, care nu lăsau lumina de afară să intre, chiar dacă ar fi fost. Casa era chiar între doi versanţi deluroşi şi avea în faţă, lângă portic, un stejar uriaş. Părea un loc excelent pentru distracţii.

Garajul lateral era închis. Am mers pe o alee şerpuitoare din pietre plate de râu şi am apăsat soneria. Am auzit-o sunând undeva în interiorul casei, cu sunetul acela inconfundabil pe care îl produce o sonerie când sună într-o casă goală. Am mai sunat de două ori, dar nu a venit nimeni la uşă. Un mierloi a zburat dintr-o tufă micuţă, a ciugulit un viermişor din iarbă şi a plecat rapid cu el. Cineva a pornit motorul unei maşini undeva, în josul străzii, în curbă, Pe partea cealaltă a străzii era o casă cu o plăcuţă „DE VÂNZARE", înfiptă în poartă şi cu o mică porţiune de peluză în faţă.

Am mai încercat o dată soneria, apoi am tras de un mâner care ieşea din gura unui leu de bronz bătut în cuie pe uşă. Am renunţat apoi la uşa de la intrare şi m-am dus să arunc o privire în crăpătura dintre uşile garajului. Înăuntru era o maşină care sclipea uşor în lumina slabă care intra prin crăpătură. Am dat o tură până în spatele casei şi am mai găsit doi stejari, un grătar pentru fripturi şi o masă cu trei scaune de grădină sub unul din copaci. Era atât de umbros şi plăcut locul acela liniştit, încât îmi venea să mă aşez şi să rămân acolo. M-am dus la uşa din spate, care era pe jumătate din sticlă, dar avea gratii. Am încercat clanţa, ceea ce era o prostie, dar s-a deschis, iar eu am tras adânc aer în piept şi am intrat.

Acest Lancelot Goodwin ar fi trebuit să aibă doar puţină înţelegere pentru a mă lăsa să mă explic, dacă m-ar fi prins acolo. În caz contrar, nu doream decât să arunc o privire prin lucrurile lui. Era ceva care mă cam îngrijora în ceea ce-l privea, mai ales din cauza prenumelui său.

Uşa dădea într-o cămăruţa cu rafturi înalte şi înguste, cu o altă uşă cu gratii la geam, tot neîncuiată, prin care am intrat într-o bucătărie faianţată cu un fel de ţigle de prost-gust. Bucătăria avea un cuptor cu

gaze, şi o chiuvetă plină cu sticle goale şi două uşi batante. Am împins-o pe cea care dădea spre faţada casei. Am intrat într-o cameră pentru servitul mesei, cu un bufet pe care mai erau câteva sticle, dar nu goale.

Livingul era în dreapta şi se intra în el printr-o uşă arcuită. Era întunecat, chiar şi în miezul zilei. Era frumos aranjat, cu o bibliotecă încastrată într-un perete, cu multe cărţi, care nu fuseseră cumpărate cu braţul. Într-un colţ era un soldat cu radio, cu un pahar pe jumătate plin cu un lichid gălbui pe el. În pahar era şi ghiaţă. Aparatul de radio scotea un bâzâit înfundat şi becul de control era aprins. Funcţiona, dar fusese dat la minim.

Era ciudat. M-am întors şi am privit în celălalt colţ al camerei. Am văzut ceva şi mai ciudat.

Un bărbat era aşezat într-un fotoliu adânc, tapiţat cu brocart, cu picioarele în papuci, aşezate pe un scăunel. Purta o bluză de polo descheiată la gât şi pantaloni de culoare crem deschis, cu curea. Mâna stângă i se odihnea pe braţul lung al fotoliului, iar cea dreaptă îi atârna pe carpeta de un trandafiriu întunecat. Era un bărbat brunet, frumos şi zvelt, bine clădit. Era genul de tip care se mişcă rapid şi care e mai puternic decât pare. Avea gura uşor deschisă şi i se vedea marginea dinţilor. Capul îi era uşor lăsat într-o parte, de parcă ar fi aţipit după câteva pahare, ascultând radioul.

Pe covor, lângă mâna lui dreaptă era un pistol şi în mijlocul frunţii avea o gaură roşie.

Sângele îi picura fără zgomot de pe pometele obrazului pe bluza lui albă de polo.

Timp de un minut, care într-o situaţie ca asta poate fi la fel de lung ca degetul mare al unui chiromant, nu am mişcat nici un muşchi. Poate am respirat o dată, dar am făcut-o în secret. Am rămas acolo, gol ca o baterie descărcată, privind cum sângele domnului Lancelot Goodwin forma mici picături sidefate pe umărul obrazului, ca apoi, încet şi liniştit să cadă şi să se adauge petei purpurii în care se transformase albeaţa bluzei sale de polo. Am avut chiar senzaţia că picăturile cad mult mai încet prin aer în timpul ăsta. Într-un târziu am

ridicat un picior şi l-am smuls din cimentul în care se înţepenise, apoi l-am târât şi pe celălalt după el, împreună cu lanţul şi cu ghiuleaua atârnată de el. Am traversat camera întunecoasă şi tăcută.

În timp ce mă apropiam, ochii i-au sclipit. M-am aplecat să îi privesc mai atent, să le întâlnesc privirea, dar nu era posibil. Nu se poate reuşi chestia asta cu nişte ochi morţi. Întotdeauna sunt îndreptaţi într-o parte, ori sus, ori jos. I-am atins faţa. Era caldă şi uşor umedă, probabil de la băutură. Nu putea să fie mort de mai mult de douăzeci de minute.

M-am răsucit brusc, cu senzaţia că în spatele meu e cineva cu o măciucă, dar nu era nimeni. Tăcerea se păstra în continuare. Camera era plină de ea, dădea pe dinafară. O pasăre ciripea afară într-un pom, dar nu făcea decât să o îngroaşe şi mai tare. Puteai să o tai în feliuţe mici şi să le ungi pe pâine.

Am început să mă uit şi la alte obiecte din cameră. În faţa căminului era căzută o fotografie înrămată în argint, cu faţa în jos. M-am dus şi am ridicat-o cu o batistă, apoi am întors-o. Geamul era crăpat pe diagonală. Fotografia arăta o doamnă subţire, cu păr deschis la culoare şi cu un zâmbet primejdios. Am scos instantaneul pe care mi-l dăduse Howard Melton şi l-am ţinut lângă fotografia găsită pe jos. Eram sigur că e vorba de aceeaşi fată, dar expresia era diferită, era doar o faţă comună.

Am luat fotografia cu grijă, am intrat într-un dormitor frumos mobilat şi am deschis un sertar de la un scrin cu picioare înalte. Am scos fotografia din ramă, apoi am şters cu batista rama şi sticla şi le-am ascuns sub nişte cămăşi. Nu a fost o treabă foarte deşteaptă, dar la alta mai deşteaptă nu m-am gândit.

Se părea că nu mai era nimic urgent de acum. Dacă împuşcătura ar fi fost auzită şi recunoscută drept o împuşcătură, poliţia ar fi fost acolo de mult. Am luat cu mine fotografia în baie şi am decupat-o cu lama briceagului atât cât să îmi încapă în buzunar, lângă cealaltă, apoi am aruncat resturile în veceu şi am tras apa. M-am întors în living.

Pe o măsuţă joasă, lângă mâna mortului, era un pahar gol. Avea

probabil ceva amprente pe el, ale lui. Pe de altă parte, cineva poate băuse după el şi lăsase alte amprente. În mod sigur, o femeie. Probabil stătuse pe braţul fotoliului, cu un zâmbet dulce şi diafan pe buze şi cu pistolul la spate. Trebuia să fie o femeie. Un bărbat nu ar fi reuşit să îl împuşte într-o poziţie atât de relaxată. Am avut o mică bănuială despre ce femeie era vorba, dar nu mi-a plăcut că a lăsat fotografia ei pe podea. Nu era chiar genul de publicitate care să o avantajeze.

Nu am putut să risc nici cu paharul. L-am şters bine şi am făcut un lucru care nu mi-a plăcut. Am presat mâna bărbatului pe el, apoi l-am aşezat la loc pe masă. Am procedat la fel şi cu pistolul. Când i-am dat drumul mâinii să cadă, aceea care atârna pe covor, a început să se bălăngăne, ca pendulul bunicului. Am şters şi sticla aparatului de radio. Asta îi va face să creadă că femeia e deşteaptă foc, un soi deosebit de femeie, în caz că există mai multe soiuri. Am ridicat patru chiştoace de ţigări cu urme de ruj pe ele, de o nuanţă „carmin”, pe care o folosesc de obicei blondele. Le-am dus în baie şi le-am oferit primăriei. Am mai şters câteva lucruri lucioase, clanţa de la intrare şi mi-am terminat ziua de muncă. Doar nu era să şterg toată nenorocita aia de casă.

M-am oprit în faţa lui Lancelot Goodwin şi l-am privit puţin. Sângele încetase să mai curgă. Ultima picătură de pe obraz nu avea să îi mai cadă niciodată. Îi va atârna acolo, i se va înegri, apoi va căpăta luciu şi va fi la fel de permanentă ca un neg.

M-am întors prin bucătărie şi cămară, ştergând clanţele pe măsură ce mă retrăgeam. Am ajuns la colţul casei şi am aruncat o ocheadă spre stradă. Nevăzând pe nimeni, am pus cruce afacerii sunând din nou la uşa principală, în timp ce ştergeam ce atinsesem la venire. M-am dus la maşină, am urcat şi am plecat de acolo. Vizita nu durase mai mult de o jumătate de oră, dar mă simţeam ca după Războiul Civil, participare integrală.

După ce am parcurs cam două treimi din drumul care ducea spre oraş, am oprit în capătul de jos, pe Alesandro Street şi m-am îndesat într-o cabină telefonică. Am format numărul de telefon de la birou al lui Howard Melton. Mi-a răspuns o voce ciripită:

— Doreme Cosmetic Company. Bună ziua.

— Domnul Melton.

— Vă dau legătura cu secretara dânsului, a cântat vocea blondei micuţe, care stătea retrasă în colţişorul ei.

— Domnişoara Van De Graaf la telefon. Era o voce afectată, drăguţă, care putea deveni fermecătoare sau îngâmfată, schimbând doar un sfert de ton. Cine îl caută pe domnul Melton, vă rog?

— John Dalmas.

— Ah, …domnul Melton vă cunoaşte, domnule… ă… Dalmas?

— Nu începe iarăşi, am spus. Întreabă-l pe el. Şi să ştii că de ostentaţie pot şi eu să-mi fac rost câtă vreau, chiar din vitrină.

Zgomotul aerului pe care l-a tras în piept aproape că mi-a spart timpanul.

A urmat o tăcere, apoi un clic şi vocea grăbită de om de afaceri a lui Melton s-a auzit pe fir:

— Alo? Melton la telefon. Alo?

— Trebuie să te văd, urgent.

— Ce-nseamnă asta? a lătrat el.

— Exact ce-ai auzit. S-au petrecut nişte întâmplări, cum zic băieţii. Ştii cu cine vorbeşti, nu?

— Oh… da. Bine, stai să văd. Stai puţin să mă uit în agenda de birou.

— La dracu' cu agenda ta de birou! E o chestie serioasă. Am destul bun simţ ca să nu îţi stric ziua degeaba.

— Athletic Club, peste zece minute, a spus el, crispat. Caută-mă în salonul de lectură.

— O să vin ceva mai târziu decât tine.

Am închis înainte de a avea timp să mai spună ceva.

Mai exact, mi-au trebuit douăzeci de minute.

Intrarea în holul de la Athletic Club era exact în faţa uneia dintre cuştile deschise ale ascensoarelor pe care le-aveau acolo. Am apăsat pe buton şi în două secunde ascensorul era în faţa mea. M-a urcat până la etajul patru şi când am ieşit, în faţă era salonul de lectură.

— Înainte şi la stânga, mi-a spus însoţitorul.

Salonul de lectură nu fusese proiectat neapărat pentru citit. Erau într-adevăr ziare şi reviste pe o masă lungă din lemn de mahon, iar în rafturile închise cu sticlă de pe pereţi erau multe colecţii de cărţi legate în piele şi un portret al fondatorului clubului, o pictură în ulei, luminată discret de o veioză mascată. Dar mai ales, locul era plin de unghere şi colţare, cu nişte fotolii enorme cu spătare înalte, ocupate de bătrânei care sforăiau liniştiţi în ele, cu feţele lor violacee din cauza vârstei şi a tensiunii.

M-am strecurat în tăcere spre stânga. Melton era acolo, într-un ascunziş, cufundat între perne cu spatele la intrare, iar fotoliul, oricât de adânc ar fi fost, nu reuşea să îi ascundă capul său mare şi brunet. Avea încă un fotoliu tras lângă al lui. M-am strecurat în el şi i-am făcut cu ochiul.

— Încearcă să vorbeşti cât mai încet, mi-a spus. Locul ăsta e pentru siesta de după prânz. Şi acum, spune ce e? Când te-am angajat am făcut-o să mă scuteşti de necazuri, nu să adaugi altele la cele pe care le am deja.

— Mda, am spus, apropiindu-mi faţa de a lui. Mirosea a whisky cu sifon, dar nu într-un mod neplăcut. Ea l-a împuşcat.

A ridicat puţin din sprâncenele lui ţepene. Privirea i-a devenit dură ca stânca. A respirat încet, şi-a întins o mână pe genunchi şi a rămas cu ochii pe ea.

— Continuă, a spus el cu vocea ca marmura.

Am ridicat capul şi m-am uitat în jur. Bătrânelul cel mai apropiat de noi sforăia uşurel, iar puful din nări i se afunda înăuntru şi îi ieşea la fiecare respiraţie.

— Am fost la locuinţa lui Goodwin. N-a răspuns, aşa că am încercat la uşa din spate. Era descuiată şi am intrat. Aparatul de radio era aprins, dar dat la minim. Două pahare cu băuturi. O fotografie înrămată spartă pe podea, lângă cămin. Goodwin pe fotoliu, împuşcat mortal de aproape. Rană de contact. Pistol pe podea lângă mâna lui dreaptă. Un revolver de calibrul 25, armă de damă. Stătea acolo de

parcă nu îi păsa de nimic. Am şters pahare, pistol, clanţe, i-am pus amprentele acolo unde trebuia, am plecat.

Melton şi-a deschis şi şi-a înghis gura. Dinţii i-au scos un scrâşnet. Şi-a încleştat amândoi pumnii, apoi s-a uitat fix la mine, cu ochii lui negri şi duri.

— Fotografia, a spus el.

Am scos-o din buzunar şi i-am întins-o, dar nu i-am dat drumul din mână.

— Julia, a zis.

A respirat cu un zgomot şuierat şi mâna i s-a albit şi i-a căzut moale.

Am băgat fotografia la loc în buzunar.

— Şi apoi? a şoptit el.

— Asta-i tot. Poate că am fost văzut, dar nu când am intrat sau când am ieşit. Sunt pomi în spate. Locul e foarte mascat. Avea ea un pistol din ăsta?

Capul i-a căzut şi l-a prins în palme. După un timp, l-a împins înapoi, şi-a răşchirat degetele pe faţă şi a vorbit printre ele, cu faţa îndreptată spre zidul din faţă spre care eram orientaţi.

— Da, dar nu ştiam că îl poartă cu ea. Îmi închipui că i-a dat papucii, şobolanul ăla nenorocit.

A vorbit încet.

— Eşti un tip tare, a zis. Dar acum e o sinucidere, nu?

— N-aş putea spune. Fără să aibă un suspect, ar fi în stare să o considere în felul ăsta. Îi vor face proba cu parafină ca să vadă dacă a tras cu pistolul. A intrat deja în rutină. Dar câteodată nu merge şi fără un suspect, ar putea s-o lase baltă. Partea cu fotografia nu-mi place.

— Nici mie, a şoptit el tot printre degete. Probabil că a intrat brusc în panică.

— A-ha. Îţi dai seama în ce m-am băgat, nu? Dacă mă prind, adio autorizaţie. Bineînţeles, ar mai fi şi norocul chior să fie într-adevăr o sinucidere. Dar nu părea a fi tipul care să o facă. Trebuie să joci tare, Melton.

A râs trist, apoi şi-a întors capul cât să se uite la mine, dar tot printre degete.

— De ce ai făcut modificările? m-a întrebat încet.

— Să mă ia dracu' dacă ştiu. Poate pentru că mi-a fost antipatic de la început, de când l-am văzut în poza aia. Mi s-a părut că a meritat-o, pentru ce i-a făcut ei şi ţie.

— Cinci sute, ca primă, a spus.

M-am îndreptat şi i-am aruncat o privire de gheaţă.

— N-am de gând să te şantajez. Oi fi eu un tip dur, dar nu în chestii din astea. Eşti sigur că mi-ai spus tot ce trebuia?

Timp de un minut lung, nu a spus nimic. S-a ridicat în picioare, a privit în lungul încăperii, şi-a băgat mâinile în buzunare, a zdrăngănit ceva, apoi s-a aşezat la loc.

— A fost o aluzie regretabilă, din partea amândurora, a spus. Nu mă gândeam la şantaj şi nici să plătesc pentru asta. Oricum, banii ăştia nu erau de ajuns. Trăim vremuri grele. Tu îţi asumi un risc suplimentar, eu îţi ofer nişte bani în plus. Să ne imaginăm că Julia nu are nimic de-a face cu treaba asta. Ar putea explica prezenţa fotografiei căzute. Au fost o mulţime de femei în viaţa lui Goodwin, dar dacă povestea iese la iveală şi se va face legătura cu mine, şefii mei mă vor zbura. Lucrez într-un domeniu foarte sensibil, şi treaba nu merge chiar aşa cum ar trebui. Ar putea fi încântaţi să aibă un motiv în plus.

— Asta-i altceva, am spus. Eu ţi-am cerut şi tu mi-ai dat cât ai putut.

A privit în podea.

— Nu. Am mai tăiat ceva. Atunci nu părea să aibă vreo importanţă, dar acum îmi afectează poziţia destul de rău. Cu câteva zile în urmă, chiar după ce l-am întâlnit pe Goodwin în oraş, m-au sunat cei de la bancă pentru a-mi spune că un domn Lancelot Goodwin vrea să încaseze un cec de o mie de dolari semnat de Julia Melton. Le-am spus că doamna Melton lipseşte din oraş, dar că îl cunosc pe domnul Goodwin foarte bine şi nu am nici o obiecţie ca acesta să încaseze cecul, în cazul în care cecul este în ordine şi cel care vrea să îl schimbe este

chiar domnul Goodwin. Ce altceva puteam spune? Bănuiesc că l-a încasat. Nu ştiu.

— Credeam că Goodwin are mălai.

Melton a ridicat din umeri, scârbit.

— Un şantajist de dame, aşa-i? Şi încă unul de mâna a doua, dacă acceptă cecuri. Cred că o să merg pe mâna ta, Melton. Mi-ar fi silă ca de dracu' să-i văd pe vampirii ăştia de la ziare umplând oraşul cu povestea asta. Dar dacă se ajunge la tine am ieşit, dacă o să mai pot ieşi.

A zâmbit pentru prima oară.

— O să-ţi dau cei cinci sute de dolari chiar acum, a spus el.

— Ba n-o să-mi dai nimic. Am fost angajat să o găsesc. Dacă o găsesc, o să iau cei cinci sute de dolari, doar atât. Restul pică.

— O să vezi că poţi avea încredere în mine.

— Aş vrea un bileţel către Haines ăsta de la proprietatea ta din Little Fawn Lake. Spune-i că vreau să văd cabana ta. E singura mea modalitate de a intra acolo, ţinând cont că n-am mai fost în Chevy Chase.

A dat din cap şi s-a ridicat. A mers la un birou şi s-a întors cu un bilet scris pe o hârtie de-a clubului.

Domnului William Haines,
Little Fawn Lake.

Dragă Bill,

Te rog dă-i voie purtătorului acestei scrisori, domnul John Dalmas, să îmi viziteze cabana şi ajută-l cât poţi dacă va avea nevoie de tine.

Al tău,
Howard Melton.

Am împachetat biletul şi l-am pus împreună cu celelalte hârtii din ziua aceea. Melton mi-a pus o mână pe umăr.

— N-o să uit niciodată, a spus el. Vrei să pleci chiar acum?

— Cred că da.

— Te aştepţi să găseşti ceva acolo?

— Nu, dar aş fi un fraier dacă nu aş începe de acolo de unde pleacă urmele.

— Bineînţeles. Haines e băiat bun, dar puţin cam zurliu. Are o nevastă destul de drăguţă care îl cam ţine în frâu. Noroc.

Ne-am strâns mâinile. A lui era moale şi rece ca un peşte mort.

3. OMUL CU PICIOR DE LEMN

Am făcut drumul până în San Bernardino în mai puţin de două ore şi pentru prima oară de când exista l-am găsit aproape la fel de răcoros ca Los Angeles şi mult mai puţin îmbâcsit. Am băut o ceaşcă de cafea şi am cumpărat o sticlă de rachiu, apoi am început urcuşul. A fost înnorat tot drumul până în Bubbling Spring. Apoi, dintr-o dată s-a făcut senin şi uscat, iar aerul răcoros s-a făcut simţit coborând pe chei, ca în final să ajung la marele stăvilar dincolo de care se întindeau apele albastre ale lacului Puma. Pe el vâsleau canoe, bărci cu motor exterior şi şalupe rapide care învolburau apa, făcând mult zgomot pentru nimic. Scuturaţi de valurile provocate, cei care dăduseră doi dolari pentru un permis de pescuit îşi omorau timpul, aşteptând să le pice în cârlige câte un peştişor de doi bani.

După stăvilar, drumul se bifurca. Al meu era cel de pe malul sudic. Era mărginit de masivi colţuroşi de granit şi de pini înalţi de treizeci de metri care încercau să străpungă cerul albastru şi senin. În spaţiile mai libere creşteau tufe verzi de manzanita strălucitoare, ultimii irişi sălbatici, lupini alb cu purpuriu, clopoţei şi tufe de culoarea deşertului. Apoi drumul a început să coboare spre nivelul lacului şi am început să trec pe lângă corturi amplasate pe marginea drumului, pe lângă fete în şorturi care mergeau pe biciclete, pe scutere, sau care pur şi simplu stăteau sub pomi, arătându-şi picioarele. Erau şi animale destule cât să strângi de-un ranch.

Howard Melton îmi spusese să părăsesc malul lacului în dreptul vechiului drum Redland, cam cu doi kilometri înainte de Puma Point.

Era o panglică de asfalt de-a dreptul înspăimântătoare, care urca în munţi. La poalele lor erau împrăştiate cabane, ici şi colo. Asfaltul s-a terminat şi după un timp, drumul îngust şi bolovănos a cotit la dreapta. Pe marginea lui, pe o placă mare de lemn era scris: *Drum particular spre Little Fawn Lake. Trecerea interzisă.* Am luat-o pe acolo şi am înotat printre stânci golaşe, pe lângă o cascadă micuţă, apoi printre pini galbeni şi stejari întunecaţi în liniştea care se aşternuse în jur. O veveriţă stătea pe o creangă şi zăpăcea un con proaspăt de brad, resturile căzând în jos în jurul ei ca o ploaie de confetii. A observat că mă uit la ea şi a lovit furioasă cu lăbuţa în conul pe care îl ţinea cu cealaltă.

Drumeagul se oprea brusc în faţa unei buturugi uriaşe, lângă care era o poartă din cinci scânduri, pe care era o altă placă: *Privat – Intrarea oprită.* Am coborât din maşină, am deschis poarta, m-am întors şi am băgat maşina înăuntru, după care am închis-o la loc. Am mai condus cam treizeci de metri printre copaci şi dintr-odată sub mine, în faţă, mi-a apărut un lac micuţ şi oval, ca o picătură de rouă pe o frunză curbată. În capătul apropiat era un stăvilar de ciment galben, cu o balustradă din frânghie peste vârf şi o roată bătrână de moară într-o parte. Chiar lângă ea, era aşezată o cabană mică din buşteni, cu acoperişul din scoarţă neprelucrată. Avea două coşuri din tablă galvanizată şi dintr-unul ieşea fum. Undeva se auzea zgomotul, unui topor.

Pe partea cealaltă a lacului, la mare distanţă de drum şi foarte aproape de stăvilar, era o cabană mare, aproape de apă şi alte două mai mici, ceva mai îndepărtate, distanţate între ele. În capătul îndepărtat al lacului era ceva care putea fi un mic dig cu un pavilion. Pe o placă din lemn curbat se putea citi: *Camp Kilkare.* Nu mi-am dat seama ce ar putea însemna, aşa că am coborât poteca până la cabana cu acoperiş din scoarţă şi am bătut la uşă.

Zgomotul făcut de topor a încetat şi de undeva, din spatele casei, s-a auzit strigătul unei voci de bărbat.

M-am aşezat pe un bolovan şi mi-am înmuiat o ţigară între degete. Proprietarul cabanei a apărut de după un colţ al acesteia cu un

topor în mână. Era un om îndesat, nu prea înalt, cu o bărbie aspră şi nerasă, ochi castanii, liniştiţi şi un păr cenuşiu şi ondulat. Avea pantaloni de doc denim şi o cămaşă deschisă la gât, care lăsa să i se vadă muşchii puternici. Când s-a apropiat, am observat că piciorul drept îi rămânea puţin în urmă şi îl trăgea în faţă, făcându-l să descrie un arc de cerc. S-a oprit în faţa mea, cu o ţigară între buzele groase şi mi-a zis cu o voce de orăşean:

— Da?

— Domnul Haines?

— Io-s ăla.

— Am un bilet pentru dumneata.

L-am scos şi i l-am dat. A aruncat toporul lângă el, pe iarbă, s-a uitat puţin la bilet, apoi s-a întors şi-a intrat în cabană. A revenit cu nişte ochelari pe nas, citind biletul în timp ce se apropia de mine.

— A-ha, a zis el. De la Şefu'. A mai citit o dată biletul. Domnu' John Dalmas, ei? Io-s Bill Haines. Mă bucur. Ne-am strâns mâinile. Avea o mână ca o capcană din oţel. Vrei să bagi un ochi p-acilea şi să vezi cabana lu' Melton, ei? Care-i treaba? Doar n-o fi vrând s-o vândă, pentru numele lu' Dumnezeu?

Mi-am aprins ţigara şi am aruncat chibritul în lac.

— Are mai mult decât îi trebuie aici, am zis.

— Pământ, da. Da' zice de cabană…

— Mi-a zis că vrea s-o văd. Zicea că e o cabană drăguţă.

A arătat cu degetul.

— Uite aia de-acolo, aia mare. Pereţii-s de cherestea roşie, lăcuiţi, stâlpii din pin noduros. Are acoperiş de şindrilă, fundaţia e-n stâncă, are verandă, baie, duş şi W.C. cu apă. În dealu' din spate are un rezervor care se umple primăvara. Io zic că-i o cabană faină.

M-am uitat la cabană, apoi l-am privit din nou pe Bill Haines. Ochii îi cam sclipeau şi avea pungi sub ei, cu toată privirea lui de om trecut prin toate.

— Vrei sa mergem acolo? Mă duc să iau cheile.

— Sunt puţin cam obosit după atâta condus. Cred că nu mi-ar

strica ceva de băut, Haines.

Păru interesat, dar îşi scutură capul.

— Îmi pare rău, domnu' Dalmas, da' tocmai am terminat un sfert.

Şi-a lins buzele groase şi mi-a zâmbit.

— Roata aia de moară, pentru ce e?

— Doar pentru decor. Mai toarnă câte-un film p-aici din când în când. Mai e nişte piese în capu' ălălalt. Cu ăsta au făcut „Dragoste printre pini”. Restu' decorului e-mpachetat. Am auzit c-au renunţat să mai toarne.

— I-auzi ce chestie. Îmi ţii companie la un păhărel?

— Am zis io nu? Stai s-aduc nişte pahare.

— Doamna Haines e plecată?

M-a privit brusc cu răceală.

— Mda, a zis el tărăgănat. De ce?

— Ei, mă gândeam la băutură.

S-a relaxat, dar m-a mai privit o dată lung. Apoi s-a întors şi a intrat în cabană cu piciorul lui ţeapăn. A revenit cu două păhărele din acelea în care se vinde iaurtul. Am deschis sticla, am turnat două porţii zdravene şi ne-am aşezat cu ele în mână, Haines aşezându-şi piciorul drept întins în faţă, iar celălalt îndoit într-o parte.

— În Franţa m-am ales cu ăsta, a spus el şi a băut. Bătrânul Haines Picior-de-Lemn. Ei, mi-au trântit o pensie şi nu mă deranjează când sunt cu damele. Pentru crimă!a închinat el şi şi-a terminat paharul.

Ne-am pus jos paharele şi am urmărit o gaiţă albastră care se urca pe un pin, sărind din creangă în creangă, fără greşeală, ca un om care urcă o scară.

— E răcoare şi frumos aici, dar şi singurătate, a spus Haines. Pustietatea dracului.

S-a uitat la mine cu coada ochiului. Avea ceva în cap.

— Unora le place.

M-am întins după pahare şi mi-am făcut datoria.

— Io m-am cam săturat de ea. M-am săturat să mă tot îmbăt din cauza ei şi mi-a ajuns. Mai ales noaptea.

N-am spus nimic. A dat al doilea pahar pe gât cu o mişcare rapidă şi hotărât. I-am trecut sticla în tăcere. A ras şi al treilea pahar, apoi şi-a înclinat capul uşor într-o parte şi şi-a lins buza.

— La ce te gândeai când ai zis de doamna Haines c-ar fi plecată de-acasă?

— Mă gândeam că ar fi trebuit să ascundem sticla de ea, dacă era în cabană.

— A-ha. Zici că eşti un amic de-al lu' Melton?

— Ei, îl cunosc. Nu intim.

Haines a privit lung la cabana cea mare de peste lac.

— Jigodia aia nenorocită, a izbucnit el dintr-odată. M-a făcut s-o pierd pe Beryl, curva dracu', a continuat, amărât. A vrut ea neapărat să-şi tragă şi-unu' doar c-un picior, ca mine. Da' io po' să merg unde vreau să trăiesc. Am pensie. Am pensie de război.

— Ăsta e un loc foarte frumos ca să trăieşti aici, am spus. Mai ia un pahar.

A făcut-o, apoi s-a uitat furios la mine.

— Ba-i foarte tâmpit, a mârâit el. Când nevasta unui tip se cară de la el şi el habar n-are unde e, poa' să fie c-un alt tip.

Şi-a îndoit semnificativ un deget puternic de la mâna stângă.

După un timp l-a îndepărtat şi şi-a umplut paharul pe jumătate. Se părea că sticla se bucură de un succes deosebit. A golit paharul dintr-o înghiţitură.

— N-am păscut noi vacile-mpreună, a mormăit el, da' la dracu'. M-am săturat to' să fiu singur. Oi fi fost io fraier, da' nu-s decât un om şi io. Dac-o vedeai, ziceai că-i Beryl. Mijlocu' la fel, păru' la fel, mersu' la fel ca a lu' Beryl. Ce dracu', ziceai că-s surori. Doar că-s destul de diferite, ştii ce vreau să zic.

S-a chiorât la mine. Începuse să se îmbete.

M-am uitat la el cu un aer înţelegător.

— Eram acolo-n spate şi ardeam gunoiu', a ridicat el din umeri, făcând un gest neclar cu mâna. Şi numai ce iese pe veranda din spate într-o pijama de ziceai că-i de celofan. Cu două pahare-n mână şi-mi

zâmbeşte cu ochii ăia de dormitor. *„Ia un pahar, Bill.”* Mda. Am luat un pahar. Am luat nouăş'pe pahare! Cre' că ştii ce s-a petrecut.

— Li s-a întâmplat la o mulţime de oameni de treabă.

— S-o lase el acolo, pe… aia. Singură. Şi el să umble prin Los Angeles fără griji, şi Beryl a mea să-mi plece de-acasă, vineri se face două săptămâni.

Am înţepenit. Am înţepenit atât de tare încât mi-am simţit muşchii întinzându-mi-se pe tot corpul. „Vineri se face două săptămâni”, asta însemna de vinerea trecută, o săptămână în urmă, adică doisprezece august, ziua în care doamna Julia Melton trebuia să plece în El Paso, ziua în care a tras la Olympia Hotel, jos la piciorul muntelui.

Haines şi-a pus jos paharul gol şi s-a căutat într-un buzunar cu capsă de la cămaşă. Mi-a întins o bucată zdrenţuită de hârtie. Am desfăcut-o cu grijă. Era scrisă cu creionul.

„Mai bine moartă decât să mai trăiesc cu tine, jigodie. Beryl.”

— Nu iera pentru prima oară, a zis Haines, cu un chicotit scârbos. Numa' că era prima oară cân' mă prindea. A chicotit din nou.

I-am dat hârtia înapoi şi şi-a pus-o la loc în buzunar.

— De ce dracu'-ţi povestesc io ţie? a mârâit el la mine.

O gaiţă albastră s-a răţoit la o ciocănitoare pistruiată, iar ciocănitoarea i-a zis: „Crrrracker.”, exact ca un papagal.

— Eşti singur, am spus, şi simţeai nevoia să te descarci. Mai ia un pahar, mie mi-a ajuns. Erai plecat în după-amiaza aia, când te-a părăsit?

A dat din cap trist şi s-a încovoiat, cu sticla între picioare.

— Am avut un scandal şi mi-am luat maşina şi m-am dus pe malu' ălălalt la un tip pe care-l cunosc. Mă simţeam mai jegos decât un împuţit de purice. Trebuia să mă fac şi nu doar aşa. Ţi-e clar că m-am făcut mangă şi pe la două a.m. am ajuns acasă. Plecase. Nu era decât biletu' ăsta.

— Deci asta s-a întâmplat în vinerea de dinainte de săptămâna trecută, nu? Şi de atunci n-ai mai auzit de ea?

Poate că am fost puţin cam prea exact. Mi-a aruncat o scurtă

privire inchizitorială, dar a renunţat la ea, pentru a ridica sticla cu o mişcare tristă. A pus-o în dreptul soarelui şi a privit prin ea.

— Băiete, da' ăsta arată din ce în ce mai mult cu un soldat mort, a zis. Şi aia s-a cărat. A îndreptat un deget spre partea cealaltă a lacului.

— Poate s-au certat.

— Poate au plecat împreună.

A râs răguşit.

— Domn'e, n-o cunoşti pe micuţa mea Beryl. Când o apucă, e ca o mâţă turbată.

— S-ar părea că amândouă sunt la fel. Doamna Haines are şi ea maşină? Vreau să zic, ai condus maşina ta în ziua aia?

— Avem două Forduri. Al meu are pedala de acceleraţie şi frâna mutate mai la stânga, sub piciorul' ăl bun. Ea şi-a luat-o p'-a ei.

M-am ridicat şi m-am apropiat de malul apei. Mi-am aruncat chiştocul în lac. Culoarea apei era albastru-închis şi lacul părea foarte adânc. Nivelul apei era destul de ridicat în urma inundaţiilor din primăvară şi în unele locuri, apa clipocea peste stăvilar.

M-am întors la Haines. Tocmai dădea pe gât ultimele picături din sticla mea.

— Tre' să mai aduc nişte pileală, a zis el cu voce groasă. Îţi datorez o litră. Tu de-abia ai gustat-o.

— Mai e destulă acolo de unde am luat-o pe asta, am spus. Când ai chef, aş vrea să merg până acolo şi să văd puţin cabana.

— Sigur, dăm tură de lac. N-o să te superi că ţi-am vorbit aşa de... de Beryl?

— Câteodată un bărbat trebuie să-şi povestească necazurile cuiva, am spus. Am putea merge direct peste stăvilar. În felul ăsta nu va trebui să mergi prea mult pe jos.

— Oh, nu, la dracu'. Po' să umblu bine, chit că n-arăt prea bine. N-am mai dat o tură pe lac de-o lună.

S-a ridicat şi s-a dus până în cabană, de unde s-a întors imediat cu o legătură de chei.

— Să mergem.

Am pornit spre micul dig de lemn şi pavilionul din capătul îndepărtat al lacului. De-a lungul apei era o potecă unduitoare, în funcţie de bolovanii care erau sau nu aproape de mal. Drumul prăpădit pe care venisem cu maşina era departe, în spate şi mai sus. Haines mergea încet, trăgându-şi piciorul drept. Era posac şi amărât, şi nu băuse decât atât cât să treacă într-o lume care era doar a lui. Abia dacă mai vorbea, dar şi atunci, numai strictul necesar. Am ajuns la micul dig şi am urcat pe el, cu Haines după mine, bocănind tare cu piciorul lui de lemn pe scândurile sub care clipocea apa.

Am mers până în capăt, dincolo de pavilion şi m-am sprijinit cu spatele de scheletul de lemn deteriorat de vreme.

— Sunt ceva peşti, pe aici? l-am întrebat pe Haines.

— Sigur. Păstrăvi curcubeu şi bibani negri. Da' io nu-s halitor de peşte. Sunt alţii, destui.

M-am întins şi m-am uitat în jos în apa adâncă şi liniştită. În adânc am observat un fel de învolburare şi ceva verzuliu s-a mişcat lângă piciorul digului. Haines s-a aplecat şi el, lângă mine. Ochii lui păreau că străpung adâncimile apei. Digul era destul de solid construit şi mai avea un eşafodaj sub apă, clădit probabil când lacul avea un nivel mai scăzut şi platforma subacvatică era folosită pentru acostarea bărcilor. O barcă fără fund se mişca în adânc, legată cu o frânghie destrămată.

Haines m-a prins de braţ. Aproape că am ţipat de durere. Degetele lui mi s-au înfipt în muşchi ca nişte cleşti de fier. M-am uitat la el. Era aplecat peste marginea digului, holbându-se cu o privire de nebun în apă, cu faţa albă şi sclipitoare. M-am uitat şi eu mai atent în apă.

Plutind uşor între două ape, la capătul platformei subacvatice, ceva asemănător unei mâini de om, într-o mânecă întunecată, unduia în afara eşafodajului, ca apoi să plutească înapoi, ieşind din raza vederii.

Haines şi-a îndreptat încet corpul, cu ochii având privirea dintr-odată trează şi înfricoşată. S-a întors şi a plecat de lângă mine fără o vorbă, târându-şi piciorul pe dig. S-a îndreptat spre un grup de bolovani mai mari, s-a sprijinit pe unul din ei şi a vomitat. Zgomotul respiraţiei lui

întretăiate a ajuns până la mine. Apoi a desprins un bolovan de pământ, l-a ridicat şi l-a luat în braţe. Cred că avea cam cincizeci de kilograme. S-a îndreptat cu greu către dig, l-a parcurs bocănind tare pe scânduri şi a ajuns lângă mine, în capăt. A ridicat bolovanul până deasupra capului şi a rămas aşa un moment, cu muşchii gâtului umflaţi ieşindu-i prin gulerul deschis al cămăşii. Din piept i-a ieşit un sunet ciudat, de epuizare, apoi corpul i s-a încordat din toţi muşchii şi a dat drumul bolovanului în apă.

Izbitura a fost năprasnică şi stropii care au sărit ne-au udat pe amândoi. Bolovanul a căzut pe verticală şi a despicat apa lacului, izbind colţul eşafodajului subacvatic. Cercurile de apă s-au lărgit imediat şi jos în adânc părea că fierbe. S-a auzit un zgomot surd de scândură care se crapă sub apă. Valurile s-au înmuiat îndepărtându-se şi apa a început să se limpezească. O bucată de scândură veche şi putrezită a ieşit dintr-odată la suprafaţa apei, apoi a plescăit uşor şi a început să plutească.

Adâncurile s-au limpezit şi mai mult. Ceva mişca acolo jos. Se ridica încet ceva lunguieţ şi întunecat, care s-a răsucit atingând suprafaţa apei. Era ceva de lână, înnegrit de apă un flanel, nişte bretele. Apoi am văzut nişte pantofi şi ceva care flutură peste pantofi, ceva nedefinit. Apoi am văzut o şuviţă de păr blond ieşind la suprafaţă şi rămânând nemişcată pentru o clipă.

Lucrul acela s-a răsucit apoi şi un braţ a ieşit la suprafaţă, dar mâna din capătul braţului nu era o mână omenească decentă. Apoi am văzut faţa. O masă umflată, cărnoasă, cadaverică, fără trăsături, fără gură, fără ochi. O chestie care fusese odată o faţă. Haines a privit-o. În jurul gâtului, sub ceea ce fusese pe vremuri o faţă, se vedeau nişte pietricele verzi. Mâna dreaptă a lui Haines s-a încleştat de scheletul pavilionului şi articulaţiile i-au devenit albe ca zăpada sub pielea bronzată puternic.

— Beryl. Vocea lui mi s-a părut că vine de undeva de departe, de peste un deal, printr-un pâlc gros de copaci.

4. FEMEIA DIN LAC

În fereastră era un carton tipărit cu caractere groase şi negre: *VOTAŢI-L PE TINCHFIELD ŞEF AL POLIŢIEI*. În spatele geamului era o tejghea îngustă, cu mai multe pliante prăfuite pe ea. Uşa era de sticlă şi avea scris cu vopsea neagră direct pe geam: *Şeful Poliţiei, Şef Formaţie Pompieri, Agent Comercial, Camera de Comerţ*.

Am intrat şi înăuntru nu era nimic mai mult decât o cămăruţă de burlac, cu o sobă pântecoasă într-un colţ, un birou cu capac rabatabil încărcat cu toate prostiile, două scaune solide şi tejgheaua. Pe perete atârna o hartă albastră şi mare a districtului, un calendar şi un termometru. În spatele biroului, numere de telefon fuseseră scrijelite adânc în lemnul peretelui.

La birou era aşezat un bărbat într-un balansoar de pe vremuri, sprijinit pe spate, cu un Stetson înfundat pe ceafă şi cu o scuipătoare uriaşă lângă piciorul drept. Mâinile mari şi lipsite de păr le avea sprijinite şi împreunate confortabil pe burtă. Purta o pereche de pantaloni maro atârnaţi de bretele şi o cămaşă cafenie veche, dar spălată ceva mai des, încheiată până la gât şi fără cravată. Ce se putea vedea din părul lui era de o culoare castaniu-şobolănească, exceptând zona tâmplelor, care era albă ca zăpada. Pe pieptul stâng avea o stea de şerif. Stătea înclinat puţin pe partea stângă, pentru că în dreapta avea un toc din piele cu un pistol înfundat înăuntru.

M-am rezemat de tejghea şi l-am privit. Avea urechi mari, nişte ochi cenuşii, prietenoşi şi arăta de parcă şi un copil ar fi putut să-i salte portofelul.

— Sunteţi domnul Tinchfield?

— Yep. Tot ce ţine de lege trece prin mine, dar vin alegerile şi mai sunt vreo doi flăcăi care mă concurează şi s-ar putea să câştige şi să mă radă.

A oftat.

— Jurisdicţia dumneavoastră se întinde până la Little Fawn Lake?

— Ce mai e şi asta, fiule?

— Little Fawn Lake, sus în munte. Ajungi până acolo?

— Yep. Cre' că da, mi-s şi adjunct de şerif, da' n-a mai avut loc pe uşă. A arătat către uşă, fără animozitate. Toate alea de pe uşă, eu sunt. La Melton, ei? Ceva probleme pe-acolo, fiule?

— E o femeie moartă în lac.

— Ce bine de mine că înot ca o lebădă.

Şi-a descleştat mâinile de pe burtă, s-a scărpinat într-o ureche şi s-a ridicat, masiv. În picioare părea un bărbat mare şi puternic. Grăsimea era doar o faţadă.

— Moartă, zici? Cin' să fie?

— Soţia lui Bill Haines, Beryl. Pare a fi o sinucidere. A stat în apă mult timp, şerifule. Nu e o chestie prea plăcută la care să te uiţi. El zice că l-a părăsit acum zece zile. Bănuiesc că atunci a făcut-o.

Tinchfield s-a aplecat peste scuipătoare şi s-a scăpat de o încărcătură maronie, care a făcut un „plop” uşor. Şi-a lins buzele, apoi şi le-a şters cu mâneca de la cămaşă.

— Şi tu cine eşti, fiule?

— Mă numesc John Dalmas. Am venit din Los Angeles cu un bilet pentru Haines de la domnul Melton, să vizitez proprietatea. Haines şi cu mine ne plimbam în jurul lacului şi am ajuns la micul dig, decorul de film construit mai demult. Am observat ceva în apă, la adâncime. Haines a aruncat acolo un bolovan mare şi cadavrul a ieşit la suprafaţă. Nu arată prea bine.

— Haines e acolo, sus?

— Da. Am coborât eu aici, pentru că el e prea şocat.

— Nici nu mă miră, fiule. A deschis un sertar de la birou şi a scos o sticlă de o jumătate, plină cu whisky. A băgat-o în cămaşă şi şi-a încheiat la loc nasturii. O să-l luăm cu noi pe doc Menzies, mi-a spus. Şi pe Paul Loomis.

A ocolit calm biroul şi tejgheaua. Afacerea nu părea să îl deranjeze mai mult decât bâzâitul unei muşte.

Am ieşit. Dar înainte să iasă, a aranjat un carton-ceas astfel încât să se poată citi prin fereastra din afară: *„Mă întorc la 6 p.m.”*. A încuiat

uşa şi a urcat într-o maşină care avea o sirenă, două girofaruri roşii, două faruri galbene de ceaţă, o placă de pompieri roşu cu alb şi mai multe texte laterale pe care nu m-am mai deranjat să le citesc.

— Aşteaptă aici, fiule. Nu durează mai mult decât un sughiţat de broscoi.

A întors maşina în mijlocul drumului şi-a coborât în viteză strada spre lac, oprind în faţa unei clădiri din lemn, vizavi de un depozit de cherestea. A intrat în casă şi a ieşit aproape imediat cu un bărbat înalt şi slab. A întors din nou maşina şi a venit încet până lângă mine, iar eu m-am luat după el. Am traversat sătucul, am depăşit fetele în şorturi şi bărbaţii în chiloţi de sport de pe biciclete, majoritatea dezbrăcaţi de la brâu în sus şi bronzaţi. Tinchfield stătea în banca lui şi nu a dat drumul la sirenă, probabil pentru a nu ne trezi cu o coloană de maşini după noi. Am urcat pe un drumeag prăfuit şi am oprit în faţa unei cabane. Tinchfield a claxonat şi a strigat ceva. Un om într-o salopetă albastră a deschis uşa.

— Urcă-n maşină, Paul.

Omul în salopetă a dat din oap şi s-a întors în cabană, de unde a ieşit imediat cu o caschetă murdară de vânător de lei pe cap. Ne-am întors în şosea, am luat-o pe derivaţie şi în curând am ajuns la poarta cu accesul interzis. Omul în salopetă a coborât şi a deschis-o, apoi a aşteptat până am trecut cu maşina, ca să o închidă la loc.

Când am ajuns lângă lac, nu se mai vedea ieşind fum din coşul cabanei. Am coborât din maşină.

Doc Menzies era un tip cu o faţă ascuţită şi gălbejită şi cu degetele pătate de nicotină. Omul în salopetă albastră, cu casca de vânător de lei, era cam de treizeci de ani, oacheş, suplu şi părea subnutrit.

Ne-am dus până în capătul lacului, la micul dig. Bill Haines era aşezat pe o scândură, gol-puşcă, ţinându-şi capul în mâini. Mai era ceva pe dig, lângă el.

— Putem să venim mai aproape cu maşina, a spus Tinchfield.

Ne-am întors şi ne-am adus maşinile până lângă digul de lemn.

Lucru care pe vremuri fusese o femeie era întins pe burtă pe

scândurile digului, cu o frânghie legată pe sub braţe. Hainele lui Haines erau aruncate puţin mai la o parte. Piciorul artificial, cu pielea şi articulaţiile de metal sclipind, era aşezat lângă ele. Fără să scoată o vorbă, Tinchfield a scos sticla de whisky, i-a deşurubat dopul şi i-a întins-o lui Haines.

— Trage-o duşcă ţapănă, Bill, a spus Tinchfield.

În aer plutea un miros greţos, oribil. Pe Haines nu părea să îl deranjeze şi nici pe Tinchfield şi pe Menzies. Loomis s-a dus la maşină şi a luat o pătură, a aşezat-o peste cadavru, apoi s-a îndepărtat.

Haines a băut direct din sticlă şi şi-a ridicat capul, privind orb în jur. Şi-a prins sticla între ciot şi genunchiul gol şi a început să vorbească. Vorbea cu o voce sfârşită, fără să privească la nimeni şi la nimic. Vorbea încet, şi a povestit tot ce îmi povestise şi mie. A spus că după ce am plecat eu, a făcut rost de o frânghie, i-a făcut un laţ şi s-a băgat în apă ca să scoată lucrul acela. Când a terminat de povestit, a rămas cu ochii în scândurile de lemn ale digului, nemişcat, ca o statuie.

Tinchfield şi-a băgat o porţie de tutun de mestecat în gură şi o vreme a stat acolo nemişcat, mestecând-o. Apoi a strâns din dinţi şi s-a aplecat asupra cadavrului, l-a întors cu grijă, de parcă i-ar fi fost frică să nu i se desfacă în mâini. Soarele târziu al după-amiezii făcea să sclipească pietrele verzi din jurul gâtului, pe care le observasem şi în apă. Erau şlefuite grosolan şi lipsite de luciu, ca nişte bucăţi de săpun. Un lanţ aurit le ţinea legate unele de celelalte. Tinchfield şi-a îndreptat spatele lat şi şi-a suflat nasul într-o batistă cafenie.

— Ce spui, doctore?

Menzies s-a răstit pe un ton ascuţit şi iritat:

— Ce dracu' ai vrea să spun?

— Cauza şi timpul probabil al morţii, a zis Tinchfield calm.

— Doar privind asta? Doamne Dumnezeule!

Tinchfield a oftat şi s-a întors către mine.

— Unde era când l-aţi văzut prima oară?

I-am spus. A ascultat cu fălcile încleştate, fără să se uite niciunde în mod deosebit, apoi a început să mestece din nou.

— Destul de ciudat. Nu sunt curenţi pe aici. Da' şi dac-ar fi, ar fi spre stăvilar.

Bill Haines s-a ridicat într-un picior, a ţopăit până la locul unde îşi lăsase hainele şi şi-a prins piciorul de lemn. S-a îmbrăcat încet, încruntat, frecându-se cu cămaşa pe corpul ud. A vorbit din nou, fără să se uite la cineva:

— Singură a făcut-o, obligat. A înotat pe sub scânduri acolo jos şi a-nghiţit apă. Obligat. S-o fi înţepenit, al'fel nu s' esplică.

— Poate se explică şi altfel, Bill, a zis Tinchfield calm, privind cerul.

Haines şi-a pus cămaşa şi a produs din nou sunetul acela de epuizare. De data aceasta spre Tinchfield. Ca şi cum ne-am fi înţeles în prealabil, ne-am retras cu toţii de lângă el. Apoi Tinchfield a făcut doi paşi, a cules sticla de whisky de pe jos şi şi-a băgat-o la loc sub cămaşă. S-a întors lângă noi, citind biletul din nou.

— N-are data pe el. Zici că astă a fost acu' vreo două săptămâni?

— Vineri se fac două săptămâni.

— Te-a mai lăsat odată, mai demult, nu-i aşa?

— Mda, a făcut Haines. Acu' doi ani. M-am matolit tare de tot şi-am rămas c-o curvă.

A început să râdă, cu o privire sălbatică.

Şeriful a mai citit o dată biletul, calm.

— Atunci nu ţi-a lăsat bilet?

— M-am prins, a mârâit Haines, m-am prins. Na mai tre' să-mi esplici.

— Biletu' ăsta pare destul de vechi, a spus Tinchfield blând.

— Îl ţin în cămaşă de zece zile! a ţipat Haines, apoi a început să râdă ca nebunul, din nou.

— Ce te-amuză chiar aşa, Bill?

— Ai încercat vreodată să scoţi pe careva de la doi metri de sub apă?

— Niciodată, Bill.

— Io înot destul de bine, de obicei, pentru un tip c-un singur

picior. Da' chiar aşa bine nu-not.

— Asta nu-nseamnă nimic, Bill, a oftat Tinchfield. Poate s-au folosit de o frânghie veche. Poate au ancorat-o cu o piatră, sau chiar cu două, la cap şi la picioare. Şi după ce-au băgat-o sub scânduri, or fi tăiat frânghia. Se poate şi-aşa, fiule.

— Bine-nţeles, io am făcut-o, a spus Haines şi a început să hohotească din nou. Io… io să i-o fac lu' Beryl! Hai, luaţi-mă, duceţi-mă-n…

— Asta o să şi fac, Bill, a spus Tinchfield, liniştit. Dar pentru cercetări. Nu eşti acuzat de nimic, deocamdată, Bill. Puteai s-o faci. Nu mă contrazice. Da' nu zic c-ai făcut-o. Zic doar că puteai s-o faci.

Haines a început să gâfâie atât de repede, de ziceai că se va face bucăţi.

— Vreo asigurare, ceva? a întrebat Tinchfield, privind cerul.

Haines a izbucnit:

— Cinci miare. Asta era. Pe chestia asta o să mă spânzure. Okay, hai să mergem.

Tinchfield s-a întors încet spre Loomis.

— Mergi înapoi la cabană, Paul şi adu vreo două pături. Şi pe urmă să mergem să ne clătim nasurile cu nişte whisky.

Loomis s-a întors şi a luat-o pe poteca şerpuitoare de pe marginea lacului, spre cabana lui Haines. Noi am rămas acolo. Haines s-a uitat în jos la mâinile lui puternice şi bronzate şi şi le-a încleştat. Fără să spună ceva, şi-a strâns pumnul drept şi şi-a tras una în falcă.

— Tu…, a şoptit el răguşit.

Nasul a început să îi sângereze. A rămas nemişcat. Sângele i se prelingea pe buze, apoi în jos pe la colţul gurii şi pe maxilar. Apoi a început să îi picure de pe obraz.

Mi-am amintit de ceva aproape uitat.

5. BRĂŢARĂ PENTRU GLEZNĂ

Cam la o oră după ce s-a lăsat întunericul, i-am telefonat lui Howard Melton la locuinţa lui din Beverly Hills. L-am sunat dintr-o cabină aparţinând companiei de telefoane, aflată cam la o jumătate de bloc de strada principală din Puma Point, departe de zgomotul împuşcăturilor armelor de calibrul 22 de la standul de tir, de duruitul patinelor cu rotile, de claxoanele care mai de care mai aiurite de pe stradă şi de vacarmul muzicii country de pe terasa restaurantului de la Indian Head Hotel.

Când centralista a dat în sfârşit de el, mi-a spus să mă duc să vorbesc din biroul directorului. M-am dus acolo, am închis uşa, m-am aşezat la un birou mic şi am ridicat receptorul.

— Ai dat de ceva acolo? m-a întrebat vocea lui Melton.

Avea un accent cam nervos, accentul unuia care are trei mingi de meci.

— Nimic din ce mă aşteptam. Dar s-a întâmplat acolo ceva care n-o să-ţi placă, Ţi-o spun direct, sau o vrei împachetată în staniol de Crăciun?

L-am auzit tuşind. Alte zgomote nu se mai auzeau în camera de unde vorbea.

— Spune-o direct, a spus el calm.

— Bill Haines pretinde că soţia ta s-a dat la el, dar apoi s-au certat. S-au îmbătat împreună în dimineaţa zilei când a plecat ea. Haines s-a certat şi cu nevastă-sa după aia, apoi a plecat pe malul nordic al lacului Puma Lake să mai bea ceva. A fost plecat până la două noaptea. Eu îţi spun doar ce-a zis el, mă înţelegi?

Am aşteptat. Vocea lui Melton s-a auzit într-un târziu:

— Te-am auzit. Continuă, Dalmas.

Tonul îi era la fel de plat ca o ţiglă.

— Când a ajuns el acasă, amândouă femeile plecaseră. Nevastă-sa, Beryl, îi lăsase un bilet în care scria că mai bine se omoară decât să mai stea cu o jigodie ca el. N-a mai văzut-o de atunci, până astăzi.

Melton a tuşit din nou. Zgomotul tusei mi-a zgârâiat urechea. Pe fir erau o mulţime de paraziţi. O operatoare a intervenit pe fir şi i-am spus să se ducă să se pieptene. După un timp, Melton a spus:

— Ţi-a spus ţie Haines toate astea, ţie, un străin?

— Aveam nişte pileală cu mine. Tipului îi place să bea şi murea să se descarce cuiva. Băutura a rupt barierele. Mai e ceva. Ţi-am spus că nu şi-a mai văzut nevasta până astăzi. Astăzi a ieşit la suprafaţă din lacul tău. Te las să-ţi imaginezi cum arăta.

— Doamne Dumnezeule! a strigat Melton.

— Era înţepenită sub scândurile platformei subacvatice de sub digul pe care l-au construit când cu filmările. Şerifului de aici, Jim Tinchfield, nu i-a prea plăcut. L-a săltat pe Haines. Cred că vor merge la procurorul districtual din San Bernardino şi vor face autopsia şi alte chestii.

— Tinchfield crede că Haines a omorât-o?

— El crede că este posibil, dar nu spune tot ce gândeşte. Haines o ţine pe-a lui, cum că Beryl a avut un şoc când l-a prins că o înşela, chestia cu inima zdrobită şi de aia s-a sinucis, dar Tinchefield nu-i un prost, plus că s-ar putea să ştie o mulţime de alte lucruri despre Haines pe care eu nu le ştiu.

— Au scotocit în cabana lui Haines?

— Cât am fost eu pe acolo, nu. Poate după.

— Înţeleg.

Suna deja obosit, acum.

— Afacerea este excelentă pentru un candidat la următoarele alegeri care vor fi în curând, am spus, dar pentru noi nu e deloc aşa. Va trebui să depun mărturie, sub jurământ. Asta înseamnă să spun motivul pentru care am venit aici, mă rog, în linii mari. Iar asta înseamnă să pomenesc de tine.

— Aşa se pare, a spus Melton cu voce moleşită. Dar se pare că deja sunt băgat în afacere. Soţia mea…

S-a oprit şi a înjurat. Pe fir s-au auzit din nou pârâituri apoi una mai puternică, probabil de la vreo descărcare electrică în munţi.

Într-un târziu am spus:

— Beryl Haines avea un Ford al ei, separat de al lui Bill. Al lui era modificat cu comenzile pe stânga. Maşina ei a dispărut, iar biletul acela nu prea sună a bilet de adio pentru mine.

— Ce ai de gând să faci acum?

— S-ar părea că tot altcineva acţionează în locul meu. S-ar putea să vin în oraş astă seară. Pot să te sun acasă?

— Oricând, a spus. Voi fi acasă toată seara şi toată noaptea. Sună-mă la orice oră. Nu mi-am închipuit că Haines ar putea fi genul ăla de om.

— Da ştiai că nevastă-ta se prosteşte la băutură şi ai lăsat-o singură.

— Doamne, a zis el ca şi când nu m-ar fi auzit. Cu un tip cu picior de lemn...

— Oh, lasă dracu' partea cu piciorul de lemn. Treaba e destul de împuţită şi fără el. La revedere.

Am închis, am ieşit din biroul directorului şi am plătit fetei de la centrală convorbirea. Apoi m-am întors în strada principală unde îmi lăsasem maşina şi m-am urcat în ea. Strada era plină de neoane ţipătoare, de zgomot şi de lumini. În aerul uscat de pe munte, fiecare sunet părea că se propagă cel puţin o milă. Auzeam oamenii vorbind de la un bloc distanţă. Am coborât din maşină, mi-am mai cumpărat o sticlă plată de la un magazin şi am plecat de acolo.

Când am ajuns în locul unde se bifurca drumul către Little Fawn Lake, am tras pe dreapta şi am stat o vreme, gândindu-mă. Apoi am luat-o pe drumul de munte spre cabana lui Melton.

Poarta pe care se intra pe drumul privat era închisă şi acum avea şi un lacăt pus. Mi-am ascuns maşina sub nişte tufe mai mari, ca să nu se vadă din drum, am sărit peste poartă şi am mers pe jos până ce am avut în faţa ochilor strălucirea lacului. Cabana lui Haines era întunecată. Cabanele celelalte de pe malul opus erau doar nişte umbre pe panta dealului. Bătrâna piatră de moară arăta ca dracu' în pustietatea aceea. Am tras cu urechea, dar nu se auzea nici un zgomot. În munţi nu prea

sunt păsări de noapte.

M-am dus la cabana lui Haines şi am încercat uşa. Era încuiată. Am mers până în spate şi am găsit o uşă încuiată. M-am mai învârtit în jurul cabanei, păşind ca o pisică pe un acoperiş. Am împins una din ferestrele fără obloane. De asemenea, încuiată. M-am oprit şi am mai ascultat un timp. Fereastra nu părea prea fixă. În aerul ăsta, lemnul se usucă şi se strânge. Am încercat cu lama cuţitului între două cercevele, care se deschideau în interior, ca ferestrele de la căsuţele pentru copii. Ghinion. M-am sprijinit de peretele cabanei şi am privit licărirea tare a lacului, apoi am luat o gură din sticlă. Chestia asta l-a trezit pe durul din mine. Am pus sticla jos, am luat un pietroi şi am lovit în îmbinarea ramelor care s-au desfăcut în interior, fără să se spargă geamul. M-am urcat pe pervaz şi am sărit în cabană.

Lumina unei lanterne m-a izbit drept în ochi.

O voce calmă a spus:

— Eu m-aş mai odihni, fiule. Precis eşti rupt de oboseală.

Lumina m-a ţintuit pe perete încă o clipă, apoi s-a stins şi s-a aprins o veioză. Tinchfield stătea liniştit într-un fotoliu Morris de piele, lângă o masă acoperită cu un şal cu ciucuri care se mişcau haotic. Tinchfield era îmbrăcat la fel ca mai devreme, având în plus doar un bluzon de lână maroniu, pe deasupra cămăşii. Fălcile i se mişcau ritmic.

— Ăştia cu filmele lor au băgat aici vreo cinci kilometri de cabluri, a spus el gânditor. Drăguţ din partea lor. Ei, ce-i în capu' tău, în afară că spargi şi dai buzna în casele oamenilor?

Mi-am tras un scaun, m-am aşezat şi am privit prin cameră. Era mică şi pătrată, avea un pat dublu, un preş destul de prăpădit şi câteva piese modeste de mobilă. O uşă deschisă în spate lăsa să se vadă colţul unei maşini de gătit.

— Am avut o idee, am spus. Dar în poziţia în care mă aflu acum, pare destul de aiurea.

Tinchfield a dat din cap şi ochii lui m-au măsurat fără vreo urmă de ranchiună.

— Ţi-am auzit maşina, a spus el. Ştiam că eşti pe drumul privat şi

că vii încoace. Dar pe jos ai mers destul de bine. Deloc nu te-am auzit. Mă cam faci curios fiule.

— De ce?

— Nu eşti prea împovărat sub braţul stâng, fiule?

I-am rânjit.

— Poate că ar fi mai bine să vorbesc, am spus.

— Ei bine, nu cred că trebuia să te deranjezi atât ca să spargi geamul ăla, dar eu sunt un tip îngăduitor. Îmi închipui că ai dreptul să umbli cu pistolul ăla de şase, nu?

Am scos portofelul şi i l-am aşezat deschis pe genunchiul lui mare. L-a luat şi l-a privit cu atenţie în lumina veiozei, apoi a studiat fotocopia autorizaţiei de sub fereastra de celuloid. Mi l-a întins înapoi.

— Am oarece impresie că te interesează Bill Haines, a spus. Detectiv particular, ei? Mă rog, eşti destul de bine clădit şi faţa ta nu prea spune poveşti. Şi pe mine mă preocupă Bill. Ai vrea să percheziţionezi cabana?

— Asta a fost ideea.

— Din partea mea n-ai decât, da' să ştii că nu mai e nevoie. M-am fâţâit eu destul pe-aici. Cine te-a angajat?

— Howard Melton.

A mestecat un timp în tăcere.

— Po' să te-ntreb de ce?

— Să-i găsesc nevasta. L-a părăsit acum vreo două săptămâni.

Tinchfield şi-a luat Stetsonul turtit de pe cap şi şi-a frecat părul şobolăniu.

S-a ridicat, a descuiat uşa şi a deschis-o. S-a aşezat şi m-aprivit în tăcere.

— Doreşte cu orice preţ să evite publicitatea, am spus. Din cauza unei anumite slăbiciuni a soţiei lui, ar putea să-şi piardă slujba. Tinchfield mă privea fără să clipească. O parte a feţei lui părea de bronz în lumina veiozei. Nu mă refer la băutură sau la Bill Haines.

— Nimic din ce mi-ai spus până acum nu-mi explică dorinţa ta de a percheziţiona cabana lui Haines, a zis el cu o voce calmă.

— Sunt şi eu curios.

Timp de un minut n-a făcut nici o mişcare, gândindu-se probabil dacă îmi bat sau nu joc de el şi dacă da, în ce măsură l-ar putea afecta asta.

— Asta te-ar putea interesa cumva, fiule?

A scos dintr-un buzunar de la scurtă cu tăietura înclinată o bucăţică îndoită de hârtie şi a desfăcut-o pe masă, sub lumina veiozei. Pe hârtie era un lănţişor subţire de aur, cu o încuietoare micuţă. Lănţicul fusese tăiat perfect cu o foarfecă, iar încuietoarea nu era deschisă. Era scurt, nu mai mare de zece centimetri şi încuietoarea avea cam aceeaşi grosime cu lanţul. Şi pe el şi pe hârtie erau urme de praf alb.

— Unde crezi că l-am găsit? m-a întrebat Tinchfield.

Mi-am umezit un deget şi am atins pudra albă, apoi am gustat-o.

— Într-o pungă, cu făină, aici, în bucătărie. E o brăţară pentru glezne. Unele femei poartă aşa ceva şi nu le dau jos niciodată. Oricum, cine l-a luat pe ăsta nu avea cheiţa.

Tinchfield mă privea blând. S-a lăsat pe spate în fotoliu şi s-a bătut cu palmele pe genunchi. Mi-am înmuiat o ţigară între degete şi m-am aşezat la loc. Tinchfield a împăturit hârtia şi a băgat-o în buzunar.

— Ei, cred că asta-i tot, doar dacă nu vrei să mai cauţi pe aici în prezenţa mea.

— Nu, am spus eu.

— S-ar părea că tu şi cu mine gândim diferit.

— Doamna Haines avea o maşină, zicea Bill. Un Ford.

— Yep. Un coupé albastru. E ceva mai jos pe drum, ascunsă după nişte stânci.

— Asta nu prea sună a crimă premeditată.

— Eu cred că nimic nu a fost planificat fiule. S-a întâmplat brusc. Poate că a pocnit-o, şi să ştii că Bill are nişte labe al dracu' de puternice. Şi s-a trezit dintr-o dată cu un cadavru cu care nu ştia ce să facă. Aşa că a făcut-o cum a crezut el mai bine şi pentru unul cu picior de lemn, s-a descurcat destul de bine.

— Treaba cu maşina sună mai mult a sinucidere, am spus. A sinucidere planificată. S-au întâmplat o groază de cazuri din astea cu tipi care s-au sinucis în aşa fel, încât să cadă bănuiala de crimă asupra anumitor persoane pe care erau ei supăraţi. Ea nu şi-ar fi dus maşina prea departe, pentru că trebuia să se întoarcă pe jos înapoi.

— Dar nici Bill. Trebuie să fi fost foarte greu pentru el să o conducă, cu comenzile alea pe dreapta.

— Mi-a arătat biletul ăla înainte de a fi găsit cadavrul, am spus. Şi eu am fost ăla care am mers primul pe chei.

— Cred că mi-ar place să lucrez cu tine, fiule. Bine, o să mai vedem noi. Bill e băiat fain şi are un suflet bun, atâta doar că după părerea mea, au cam prea multe privilegii veteranii ăştia. Sunt unii care au făcut numai două săptămâni de război şi se dau mari de parcă ar fi fost răniţi de nouă ori. S-ar putea ca Bill să devină al dracului de sentimental când o să vadă bucăţica asta de lănţişor pe care am găsit-o.

S-a ridicat şi a mers la uşa deschisă. Şi-a scuipat restul de tutun afară în noapte.

— Eu am şai'şdoi de ani, a zis el peste umăr. Am văzut o grămadă de indivizi făcând to'felu' de chestii tâmpite. Fără să mă gândesc prea mult, aş zice, că să te-arunci într-un loc rece ca gheaţa cu toate ţoalele pe tine şi să înoţi din greu ca s-ajungi sub scândurile alea doar ca să mori acolo, e o chestie tâmpită. Pe de altă parte, de vreme ce eu îţi spun toate secretele mele, iar tu nu îmi spui nimic, îţi mai spun că a trebuit să vorbesc de mai multe ori cu Bill până să recunoască că i-a tras câteva palme lui Beryl atunci când s-a îmbătat. Iar chestia asta n-o să sune prea frumos în urechile juriului. Şi dacă bucăţica asta de lănţişor provine de pe glezna neveste-sii, Beryl, va fi mai mult decât suficient ca să-l vedem pe Bill în cămăruţa aia de gazare pe care o au în nord. Şi cred că noi doi ar cam trebui să ne mai cărăm şi pe acasă, fiule.

M-am ridicat şi eu.

— Şi ai grijă cu ţigara aia pe stăvilor, a adăugat el. E împotriva legii să fumezi acolo.

Am pus ţigara neaprinsă în buzunar şi am făcut câţiva paşi în

noapte. Tinchfield a stins lumina, a încuiat uşa şi a băgat cheia în buzunar.

— Ce ziceai, fiule?

— Păi, o să merg la Olympia, în San Bernardino.

— E un loc fain, da' n-au climatu' pe care-l avem noi. E prea cald.

— Îmi place căldura, am spus.

Am mers până la drum şi Tinchfield a luat-o spre dreapta.

— Maşina mea e mai încolo, spre capătu' lacului. Îţi doresc noapte bună, fiule.

— Şi eu la fel, domnule Şerif. Nu cred că el a omorât-o.

Deja era destul de departe şi nu s-a mai întors.

— Mai vedem noi, l-am auzit bombănind.

M-am întors la poartă, am escaladat-o, m-am urcat în maşină şi am coborât pe drumul îngust, pe lângă micuţa cascadă. Când am ajuns pe şosea, am luat-o spre vest către stăvilar şi capătul văii.

Pe drum am ajuns la concluzia că în cazul în care cetăţenii din regiunea Puma Point nu îl vor realege pe Tinchfield în funcţia de şerif, vor face o mare greşeala.

6. MELTON

Era trecut de zece şi jumătate când am ajuns în capătul văii şi am parcat în spaţiul amenajat în faţă la Olympia Hotel, în San Bernardino. Am scos o geantă cu lucruri pentru noapte din portbagajul maşinii şi făcusem vreo patru paşi când un comisionar cu pantalonii suflecaţi, cămaşă albă şi cravată cu nodul umflat mi-a smuls-o din mână.

Funcţionarul de la recepţie era un tip cu un cap ca o găoace de ou şi pentru care nu prezentam nici un interes. M-am trecut singur în registru.

Am urcat împreună cu comisionarul până la etajul al doilea, cu un ascensor de pe timpuri, apoi am străbătut kilometri de coridoare. Pe măsură ce înaintam, aerul devenea din ce în ce mai fierbinte. A descuiat o uşă şi am intrat într-un fel de cămăruţă pentru băieţi, cu o fereastră

într-o lucarnă.

Comisionarul, care era un băiat înalt, slab şi gălbejit ca o felie de găină în aspic, a deschis fereastra, şi-a mutat guma în partea cealaltă a fălcilor şi a rămas înţepenit, uitându-se la mine. Avea ochii de culoarea unui pahar cu apă.

— Du-te şi adu un sifon, pahare şi gheaţă, i-am spus.

— Pahare?

— Asta în caz că bei şi tu.

— Ei, după unşpe, recunosc că mai risc câte-o dată.

— Acum e zece şi treizeci şi nouă. Nu trebuie să te grăbeşti.

A rânjit şi a ieşit, lăsând uşa deschisă. Mi-am dat jos haina şi harnaşamentul. Deja aveam şanţuri pe spinare. Mi-am dezlegat cravata, mi-am dat jos cămaşa şi maieul şi am dat o tură de cameră, căutând curentul de aer. Mirosea a metal încins. Am mers în baia alăturată şi m-am înviorat puţin cu apă rece, după care a apărut băiatul înalt şi apatic cu o tavă în mână. El a închis uşa iar eu, am scos sticla mea. A amestecat două băuturi şi am băut. Transipraţia mi se prelingea de pe ceafă de-a lungul şirei spinării, dar mă simţeam mult mai bine. M-am aşezat pe pat cu paharul în mână, privindu-l pe comisionar.

— Cât poţi să stai?

— Pentru ce?

— Să-ţi aduci aminte de ceva.

— Nu prea sunt obişnuit.

— Am nişte bani pe care trebuie să îi cheltui, am zis şi mi-am scos portofelul.

Am împrăştiat câteva hârtii pe cuvertură.

— Vă cer iertare, a zis băiatul. Sunteţi cumva poliţist?

— Privat.

— Mă interesează. Băutura asta m-ajută să gândesc.

I-am întins o hârtie de un dolar.

— Ia încearcă şi cu asta. Pot să-ţi zic Tex?

— Aţi ghicit la fix, a tărăgănat el cuvintele, în timp ce îşi îndesa dolarul în buzunârelul de ceas de la pantaloni.

— Ce făceai în ziua de vineri, doisprezece august, spre seară?

A sorbit din pahar gândindu-se, apoi a făcut să joace cuburile de gheaţă în pahar şi a sorbit din nou, pe lângă gumă.

— Eram aici. Schimbu' de la patru la doişpe, a zis el într-un târziu.

— O doamnă George Atkins, o blondă micuţă şi subţire şi-a luat cameră aici şi a stat până la ora plecării trenului spre est. Şi-a lăsat maşina în garajul hotelului şi bănuiesc că mai e şi acum acolo. Vreau să vorbesc cu tipul care a înregistrat-o. Asta înseamnă încă un dolar.

L-am scos din portofel şi l-am aşezat pe pat.

— Vă mulţumesc frumos, a rânjit băiatul, apoi şi-a terminat băutura şi a ieşit din cameră, închizând uşa după el.

Mi-am băut-o şi eu pe a mea şi mi-am mai amestecat încă una. Timpul trecea, în sfârşit, telefonul de perete a început să zbârnâie. M-am strecurat în spaţiul strâmt dintre pat şi uşa de la baie şi am ridicat receptorul.

— Sonny era de servici, da' a ieşit din tură la opt. Da' putem să dăm de el.

— Cât de repede?

— Vreţi să vină aici?

— Da.

— O juma' de oră dacă-i acasă. Da' la plecare era altu', unu' Les, care-i aici acuma.

— Okay, adu-l aici.

Mi-am terminat şi al doilea pahar şi mă simţeam deja destul de bine ca să mai îmi torn unul până să se topească gheaţa de la al doilea. Tocmai îl agitam să se răcească, când am auzit un ciocănit la uşă. Era un cap de morcov mic şi creţ, cu ochi verzui de şobolan şi o gură strânsă, de fetiţă.

— Bei ceva?

— Normal, a zis el.

Şi-a turnat singur o doză puternică şi a sprayat-o uşor cu sifonul. A dat-o pe gât dintr-o înghiţitură, şi-a înfipt o ţigară între buze şi a aprins-o cu un chibrit care a ieşit gata aprins din buzunar. A suflat fumul, l-a

îndepărtat cu mâna şi m-a privit cu nişte ochi reci. Am observat că pe buzunar, în loc să fie un număr, avea brodat cuvântul *„CĂPITAN"*.

— Mersi, i-am zis. Asta-i tot.

— Cee!?

Gura i s-a încreţit, nemulţumită.

— Cară-te.

— Credeam că vreţi să vorbiţi cu mine, a mârâit el.

— Eşti şef la clopoţelul de noapte?

— Corect.

— Am vrut să-ţi ofer o băutură. Am vrut să-ţi ofer un dolar. Poftim. Mulţumesc că ai venit.

A luat dolarul şi a rămas aşa, cu fumul ieşindu-i pe nas, cu ochii răi rostogolindu-se ca mărgelele. S-a întors brusc, a mârâit ascuţit şi a ieşit fără zgomot.

Au trecut zece minute, după care am auzit o docănitură uşoară în uşă. Când am deschis, apaticul stătea în faţa uşii, rânjind.

— Nu v-a ţinut cu Les, aşa-i?

— Nu. E mulţumit?

— Normal. Ştiţi cum sunt şefii. Aparenţele-i totu'. Mai bine mi-aţi spune mie Les, domnule Dalmas.

— Deci tu i-ai făcut ieşirea.

— Numa-n cazu'n care n-o chema George Atkins.

Am scos fotografia Juliei din buzunar şi i-am arătat-o. A privit-o atent, câteva minute.

— Seamănă cu ea, a zis. Mi-a dat patru parai, şi-n orăşelu' ăsta e un gest pe care nu-l uiţi aşa uşor. Numele era doamna Howard Melton. Am auzit vorbe şi de maşina ei. Da'-n oraşu' ăsta nu prea ai ce bârfi.

— A-ha. Încotro a plecat de aici?

— A luat o ocazie pân' la gară. Da'-i tare bună beutura dumneavoastră, domnu' Dalmas.

— Scuză-mă. Serveşte. După ce s-a servit, l-am întrebat: Îţi mai aduci aminte şi altceva despre ea? A vizitat-o cineva?

— No, sir. Da' ceva to' mi-aduc aminte. Un gentelman i-a zis ceva

în hol. Un ţopârlan înalt, arăta destul de bine. Da' ea nu părea încântată să îl vadă.

— Ah. Am scos şi cealaltă fotografie din buzunar şi i-am arătat-o.

A privit-o cu aceeaşi atenţie.

— În asta nu mai semăna aşa de bine cu ea. Da' ăst-i sigur domnu' de care vă ziceam.

— Ah.

A luat din nou amândouă fotografiile şi le-a aşezat una lângă cealaltă. Le-a privit puţin nedumerit.

— Yes, sir. E chiar el, a spus.

— Eşti un băiat drăguţ, am spus. Ai fi în stare să recunoşti aproape orice, nu-i aşa?

— Nu vă înţeleg, domnule.

— Mai pune-ţi un pahar. Îţi datorez patru dolari. Asta face cinci de toţi. Nu ştiu sigur dacă merită. Voi ăştia, comisionarii, întotdeauna încercaţi să trageţi o ţeapă cuiva.

Şi-a mai turnat puţin în pahar şi a rămas cu el în mână, agitându-l uşor, în timp ce faţa i se înroşea vizibil.

— Fac şi eu ce pot, a zis el, cu fălcile încleştate.

Și-a băut paharul, l-a aşezat încet pe masă şi s-a apropiat de uşă.

— N-ai decât să-ţi păstrezi banii tăi jegoşi, mi-a zis.

A scos hârtia de un dolar din buzunarul de ceas de la pantaloni şi mi-a aruncat-o pe podea.

— Ia mai du-te şi dracu'... a zis el încet, apoi a ieşit.

Am luat cele două poze şi le-am pus una lângă alta. M-am uitat la ele încruntat. După un timp, am simţit ceva ca un deget de gheaţă pe şira spinării. Îl mai simţisem odată, ceva mai de mult, foarte puţin, dar atunci mă scuturasem de senzaţia aceea. Acum însă revenise şi părea că e definitiv.

M-am aşezat la micul birou din cameră, am scos un plic şi am băgat înăuntru o hârtie de cinci dolari, l-am lipit şi am scris „Les” pe el. M-am îmbrăcat, am băgat sticla în buzunar la haină, mi-am luat geanta cu lucrurile pentru dormit şi am ieşit din cameră.

În hol, roşcovanul şi-a săltat capul spre mine. Les stătea pe un taburet, tăcut, cu braţele încrucişate. M-am apropiat de recepţie şi am cerut nota de plată.

— S-a întâmplat ceva, domnule?

Funcţionarul părea încurcat.

Am plătit şi am ieşit până la maşină, dar m-am întors înapoi la recepţie. I-am întins plicul cu cei cinci dolari înăuntru funcţionarului.

— Dă-i asta flăcăului din Texas, Les. S-a cam supărat pe mine, dar o să-i treacă.

Am ajuns în Glendale înainte de ora două dimineaţa, şi am căutat un loc de unde să dau un telefon. L-am găsit într-un garaj care funcţiona toată noaptea.

Mi-am pregătit mărunţişul şi am cerut centralistei să îmi formeze numărul lui Melton din Beverly Hills. Vocea lui, când mi-a răspuns într-un târziu, nu era vocea unui tip care tocmai se sculase din somn.

— Scuză-mă că te sun la ora asta, am zis, dar mi-ai zis că pot s-o fac. I-am luat urma doamnei Melton până în San Bernardino, până la gara de acolo.

— Ştiam deja asta, a spus el, nervos.

— De aia plăteşti, ca să fii sigur. Cabana lui Haines a fost percheziţionată. Nu s-a găsit mare lucru. Dacă credeai că ştie dacă doamna Melton…

— Nu ştiu ce credeam eu, a izbucnit el tăios. După câte mi-ai spus, m-am gândit că locul ăla ar trebui cercetat. E tot ce-ai avut să-mi raportezi?

— Nu. Am ezitat puţin. Am avut un vis urât. Se făcea că în casa din Chester Lane, azi-dimineaţă era o geantă de femeie. Era foarte întuneric acolo din cauza pomilor şi am uitat să o iau de acolo.

— Ce culoare avea geanta?

Vocea era înţepenită ca o scoică închisă.

— Albastru-închis, poate neagră. Lumina era foarte proastă.

— Te întorci acolo şi o iei, s-a răstit el.

— De ce?

— Pentru că de aia îţi plătesc cinci sute de dolari, printre altele.

— Există o limită la ce trebuie să fac eu pentru cinci sute de dolari, chiar dacă i-aş avea.

A înjurat.

— Ascultă, tipule. Îţi sunt dator până peste cap, dar acum depinde de tine şi n-o să mă laşi balta.

— Ştii, s-ar putea să fie un cârd întreg de poliţai pe treptele de la intrare, după cum s-ar putea ca locul să fie mai liniştit decât un purice împăiat. Nu îmi convine nici una din alternative, sunt sătul până-n gât de casa aia.

A urmat o tăcere adâncă pe linie în partea lui Melton. Am tras aer în piept adânc şi i-am mai servit câteva.

— Ştii ceva, Melton, eu cred că ştii unde ţi-e nevasta. Goodwin s-a dat la ea în hotelul din San Bernardino. Acum câteva zile, avea un cec de la ea. Indirect, l-ai ajutat să îl încaseze. Eu cred că ştii. Şi mai cred că m-ai angajat doar pentru a-i acoperi urmele pe care le-a lăsat şi să te convingi că s-a făcut treaba ca lumea.

Aceeaşi tăcere adâncă dinspre capătul liniei. Când a vorbit din nou, a făcut-o cu o voce mică şi umilă.

— Ai câştigat, Dalmas. Mda… a fost vorba de un şantaj, cu treaba aia cu cecul. Dar ea nu ştiu unde este, asta-i sigur. Iar geanta trebuie luată. Cum îţi sună şapte sute cincizeci?

— Ceva mai bine. Când îi capăt?

— În noaptea asta, dacă accepţi un cec. Până mâine dimineaţă nu mai mult de optzeci de dolari, cash.

Am ezitat iarăşi. Îmi simţeam faţa rânjind.

— Okay, am spus în cele din urmă. S-a făcut. O să iau geanta, dacă nu sunt papagalii ăia acolo.

— Unde eşti acum? m-a întrebat el, respirând uşurat.

— În Asuza. O să-mi ia cam o oră să ajung acolo, am minţit eu.

— Calc-o tare, a zis. O să vezi că noi doi o să ne înţelegem excelent. Şi nu uita că şi tu eşti băgat până-n gât, tipule.

— Mie-mi place la-nghesuială, am spus şi am închis.

7. O PERECHE DE FAZANI

Am condus până pe Chevy Chase Boulevard, apoi de-a lungul lui până la intrarea pe Chester Lane, am stins luminile maşinii şi m-am angajat pe străduţă. Am luat curba rapid şi am tras în faţa casei nou construite, vizavi de cea a lui Goodwin. Nu se vedea nici un semn de viaţă în jur, nici o maşină parcată în faţă, nici un semn că ar sta cineva la pândă. Trebuia să risc.

Am ieşit din maşină şi am basculat uşa neîncuiată a garajului. Mi-am băgat maşina înăuntru, am lăsat la loc uşa garajului şi m-am furişat de-a lungul străzii, de parcă aş fi fost urmărit de pieile roşii. M-am folosit de toate ascunzişurile oferite de pomii lui Goodwin pentru a ajunge în spatele casei lui şi m-am întins după cel mai mare dintre ei. M-am tratat cu o gură din sticla de rachiu.

Timpul trecea cu o încetineală de moarte… Aşteptam companie, dar nu ştiam când va veni. A venit mai repede decât mă aşteptam.

Cam la cincisprezece minute după mine, o maşină a urcat strada Chester Lane şi am prins o strălucire scurtă în timp ce trecea pe sub un gol dintre crengile copacilor de pe marginea străzii. Urca fără lumini. Asta mi-a plăcut. S-a oprit undeva aproape şi s-a auzit o uşă închizându-se cu grijă. O umbră s-a mişcat fără zgomot pe lângă colţul casei. Era umbra cuiva scund, mai scund decât Melton cam cu treizeci de centimetri. Oricum, el nu ar fi avut timp să ajungă din Beverly Hills atât de repede.

Umbra s-a prelins până la uşa din spate, aceasta s-a deschis şi umbra a fost înghiţită de un întuneric total. Uşa s-a închis fără zgomot. M-am ridicat în picioare şi am traversat porţiunea de iarbă moale, fără zgomot, am intrat în cămară şi de acolo în bucătărie în care mai fusesem. M-am oprit, ascultând cu atenţie. Nici un zgomot, nici o lumină. Am scos pistolul de sub braţ şi l-am băgat în buzunarul de la pantaloni cu ţeava în jos. De-abia mai resipram, din vârful plămânilor. Apoi s-a petrecut un lucru ciudat. Pe sub uşa batantă care dădea în camera pentru servitul mesei a apărut brusc o dâră de lumină. Umbra

aprinsese lumina. Iată o umbră care nu-şi face probleme. Am traversat bucătăria şi am împins uşa. Lumina venea din living prin uşa arcuită. Am luat-o într-acolo nepăsător chiar prea nepăsător şi am păşit dincolo de uşă.

O voce, lângă umărul meu, mi-a spus:

— Arunc-o şi continua să mergi.

M-am uitat la ea. Era micuţă, şi ceva mai micuţă decât ar fi trebuit să fie conform canoanelor, dar mâna îi era fermă pe pistol.

— Nu eşti prea deştept, a spus ea. Sau eşti?

Mi-am desfăcut degetele şi am dat drumul pistolului să cadă. Am mai făcut patru paşi şi m-am întors.

— Nu sunt, am spus.

Femeia nu a mai spus nimic. S-a mişcat lateral, într-un arc de cerc, până ce a ajuns în faţa mea, fără să se uite la pistolul de jos. Am privit pe lângă ea spre fotoliul cu suport pentru picioare. Picioarele cu pantofi albi încă se mai odihneau pe suport. Domnul Lance Goodwin stătea nepăsător în fotoliu, cu mâna stângă odihnindu-i-se braţul de creton şi cu dreapta atârnând către micul pistol de pe podea. Ultima picătură de sânge îi îngheţase în obraz. Era neagră şi tare şi părea definitivă. Faţa lui arăta acum ca data cu ceară.

Am privit din nou femeia. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni albaştri bine călcaţi, o jachetă cu piepţi dubli şi o pălărioară turtită. Avea părul lung şi ondulat în partea de jos, de un roşu întunecat, cu uşoare reflexe albăstrii. Era vopsit, desigur. Pe obrajii puţin cam înalţi se dăduse în grabă cu o tentă de roşu. A îndreptat pistolul spre mine şi mi-a zâmbit. Nu a fost chiar cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut. Am spus:

— Bună seara, doamnă Melton. Dar câte pistoale puteţi avea!

— Stai jos în fotoliul din spatele tău şi ţine-ţi mâinile împreunate la ceafă. Asta-i important. Nu încerca să fii la fel de neglijent ca adineaori.

Mi-a arătat dinţii până la gingii.

Am făcut ce mi s-a spus. Zâmbetul i-a alunecat de pe faţă, o faţă

mică şi dură, destul de drăguţă totuşi, dintr-un punct de vedere convenţional.

— Nu te mişca a spus ea. Şi asta este important. S-ar putea să ştii şi tu cât de important este.

— Camera asta miroase a moarte, am spus eu. Bănuiesc că şi asta e ceva important.

— Stai liniştit, deşteptule.

— Să ştii că în statul ăsta nu le mai spânzură pe femei, am zis. Dar două crime costă mai mult decât una singură. Mult mai mult. Cam cu cincisprezece ani mai mult. Aşa că mai gândeşte-te.

N-a spus nimic. Stătea acolo, cu degetul ferm pe trăgaci. Era un pistol mai greu, dar se părea că nu o deranjează. Urechile şi le ţinea ocupate să asculte ceva care putea proveni mai de departe. Poate nici nu auzise ce îi spusesem. Timpul trecea şi o făcea în pofida oricărui lucru. Începuseră să mă doară mîinile.

A venit, în sfârşit. S-a auzit motorul unei alte maşini care oprea în faţa casei apoi o portieră care se închide cu grijă. A urmat o scurtă tăcere, după care s-a auzit deschizându-se uşa din spate. Paşii lui erau apăsaţi. A venit pe uşa pe care o lăsasem deschisă şi a intrat în camera luminată. S-a oprit în tăcere şi a privit în jur cu o schismă încruntată pe faţa lui mare. S-a uitat la bărbatul mort din fotoliu, la femeia cu pistolul ei şi în sfârşit la mine. S-a aplecat, mi-a luat pistolul de jos şi i-a dat drumul să cadă într-un buzunar de la haină. A venit spre mine tăcut, fără nici o urmă pe faţă că m-ar fi recunoscut, a trecut în spatele meu şi mi-a pipăit buzunarele. A scos cele două fotografii şi telegrama. S-a îndepărtat de mine, lângă femeie. Mi-am lăsat braţele în jos şi mi-am frecat umerii. Amândoi mă priveau tăcuţi.

Într-un târziu, a zis:

— Te ţii de bancuri, ei? Primul lucru pe care l-am făcut a fost să verific de unde ai sunat. Am aflat că erai în Glendale, nu în Asuza. N-am idee de ce am făcut-o, dar am făcut-o. Apoi am mai dat un telefon. Cel de-al doilea telefon mi-a spus că nu a fost lăsată nici o geantă aici. Ei, ce zici?

— Ce-ai vrea să zic?

— Ce-a fost cu şmecheria aia? Ce-a vrut să însemne?

— Am riscat, am spus, Şi tu ai riscat, venind aici. Nici nu mă gândeam că o să meargă. Ideea pe care am avut-o a fost că tu o să suni imediat să întrebi de geantă. Ea trebuia să ştie că nu putea fi vorba de aşa ceva. Atunci ai fi ştiut că eu urmăresc ceva, chestie pentru care ai fi devenit nervos şi nerăbdător să afli despre ce este vorba. Ştiai foarte bine că nu vorbisem nimic cu poliţia, pentru că eu ştiam unde eşti şi ai fi putut fi săltat oricând, fără probleme. Nu vroiam decât să scot pe doamna din ascunzătoare, asta-i tot. Riscul a fost destul de mare. Dacă nu mergea figura, ar fi trebuit să mă gândesc la ceva mai bun.

Femeia a pufnit nemulţumită şi a spus:

— În primul rând aş vrea să ştiu de ce l-ai angajat pe băgăreţul ăsta, Howie.

A ignorat-o. Continua să mă fixeze cu ochii lui negri şi aspri. Mi-am întors capul şi i-am făcut scurt cu ochiul. Instantaneu, gura i s-a crispat. Femeia nu văzuse nimic, era prea lateral.

— Ai nevoie de un ţap ispăşitor, Melton, am spus. Păcat.

Şi-a întors puţin corpul, astfel încât să fie mai mult cu spatele la femeie. Ochii lui îmi devorau faţa. A ridicat puţin din sprâncene şi a înclinat uşor capul. Încă se mai gândea că sunt de vânzare.

S-a descurcat destul de bine. Şi-a compus un zâmbet, l-a aşezat pe figură, apoi s-a întors spre ea şi a zis:

— Ce-ar fi să ieşim de aici şi să mergem să discutăm într-un loc mai sigur?

În timp ce ea asculta şi mintea îi era ocupată cu întrebarea, mâna lui mare a lovit-o scurt peste încheietură şi pistolul a căzut, odată cu ţipătul ei. S-a tras doi paşi în spate şi l-a scuipat în faţă.

— Oh, du-te şi stai jos şi fii mai deşteaptă i-a spus el sec.

S-a aplecat, i-a ridicat pistolul şi i-a dat drumul în celălalt buzunar de la haină. Apoi a zâmbit, un zâmbet larg şi prietenos. Ceva îi scăpase însă complet din vedere. Aproape că mi-a venit să râd, în ciuda situaţiei în care mă aflam. Femeia se lăsase într-un fotoliu şi îşi ţinea obrajii în

palme, gânditoare.

— Acum poţi să-mi spui, a zis Melton amabil. De ce am eu nevoie de un ţap ispăşitor?

— Te-am cam minţit la telefon, în privinţa cabanei lui Haines. Există acolo un poliţai bătrân de ţară care a trecut cabana prin pieptenele des. A găsit o brăţară pentru gleznă, din aur, într-o pungă cu făină, tăiată cu foarfeca.

Femeia a lăsat să îi scape un ţipăt ascuţit. Melton nici nu s-a deranjat să se uite la ea. Femeia se uita la mine acum, cu toată atenţia.

— S-ar putea să îşi dea seama, am spus, sau să nu-şi dea seama. El nu ştie că doamna Melton a stat la Olympia Hotel şi nici că s-a întâlnit cu Goodwin acolo. Dacă ar şti asta, s-ar lumina într-o clipă. Şi nici nu a avut două fotografii pe care să le arate comisionarilor de acolo, aşa cum am făcut eu. Tipul care i-a făcut ieşirea doamnei Melton şi care şi-a amintit de ea pentru că a lăsat maşina acolo, fără instrucţiuni, şi-a amintit de domnul Goodwin, şi-a amintit de el că i-a vorbit. A zis că ea părea nemulţumită de întâlnire. Şi nu era chiar aşa sigur de doamna Melton cea din fotografii. O cunoştea pe doamna Melton.

Melton îşi căscase gura într-o grimasă de uimire, dar şi-a apropiat dinţii, lăsându-i dezveliţi. Femeia se ridicase fără zgomot şi se retrăgea în spate, centimetru cu centimetru, spre partea mai întunecată a camerei. Nu m-am uitat la ea, iar Melton se părea că nu o auzise mişcând. Am continuat:

— Goodwin a urmărit-o în oraş. Ea a venit cu autobuzul, sau cu o maşină de închiriat, pentru că maşina ei rămăsese în San Bernardino. A urmărit-o până la ascunzătoarea ei fără ca ea să ştie, o treabă foarte deşteaptă, după care a sărit la ea. O perioadă l-a prostit, n-am idee cu ce poveste, dar el o ţinea permanent sub ochi, chiar şi noaptea. Dar după un timp nu i-a ţinut figura şi a trebuit să îi dea cecul acela, care era un cec la purtător. Tipului nu i-a ajuns şi a mai vrut, iar ea l-a aranjat definitiv, pe fotoilul acela. Bănuiesc că nu ştiai chestiile astea, pentru că altfel nu m-ai fi trimis aici în dimineaţa aia.

— Exact, a rânjit Melton. Nu am ştiut. Şi de asta ziceai că îmi

trebuie un ţap ispăşitor.

Am clătinat din cap.

— Se pare că nu prea vrei să mă înţelegi. Ţi-am spus că Goodwin o cunoştea personal pe doamna Melton. Dar asta nu e o noutate, nu-i aşa? Ce ar fi putut domnul Goodwin să ştie despre doamna Melton pentru a o şantaja? Nimic. Deci nu o şantaja pe doamna Melton. Doamna Melton e moartă. A murit acum unsprezece zile. A ieşit la suprafaţă astăzi, din Little Fawn Lake, îmbrăcată în hainele lui Beryl. De asta aveai tu nevoie de un fazan, sau mai bine spus, de doi.

Femeia, care ajunse în partea mai puţin luminată a camerei, s-a aplecat brusc şi a ridicat ceva de pe covor, apoi a izbucnit, gâfâind. Melton s-a întors dintr-o dată, cu mâinile zburându-i spre buzunare, dar a ezitat prea mult cu ochii la pistolul pe care ea îl luase de pe covor, de lângă mâna moarta a lui Goodwin. Pistolul era lucrul de care uitase complet.

— Tu… a zis ea.

Încă nu era suficient de speriat. A început să facă nişte mici mişcări de calmare cu mâinile goale.

— Okay, iubito, facem cum vrei tu, a zis el blând.

Avea mâna lungă. Ar fi putut să o prindă atunci. O mai făcuse doar, când ea mai avusese un pistol în mână. A încercat să o facă din nou. S-a întins rapid spre ea, balansându-şi mâna. Mi-am strâns picioarele sub mine şi m-am aruncat să le prind pe ale lui. A fost un salt lung, prea lung chiar.

— Asta înseamnă un fazan, nu-i aşa? a zis ea cu o voce răutăcioasă şi s-a dat cu doi paşi în spate.

Pistolul a trosnit de trei ori.

El a sărit cu gloanţele în el, a izbit-o puternic şi au căzut amândoi pe podea. Fata ar fi trebuit, să se gândească şi la asta. Corpul lui greu o strivea pe podea. A ţipat şi mâna cu pistolul s-a îndreptat spre mine. I l-am zburat cu o lovitură de picior. Mi-am scos pistolul din buzunarul lui Melton şi am sărit la o parte de lângă ei. M-am aşezat. Îmi simţeam ceafa ca un sloi de ghiaţă. Am stat cu pistolul pe genunchi şi am

aşteptat.

Mâna lui mare s-a ridicat şi s-a prins de piciorul curbat al scrinului înalt de lângă el, albindu-se pe lemn. Trupul i s-a încordat, s-a răsucit şi femeia a ţipat din nou. Corpul lui s-a rostogolit pe spate şi s-a destins, dând drumul la piciorul scrinului. Degetele i s-au întins, au zvâcnit şi mâna i-a căzut moale pe puful covorului. S-a mai auzit o respiraţie precipitată şi apoi, tăcerea.

Femeia s-a chinuit din greu să iasă de sub el, s-a ridicat în picioare gâfâind şi a privit în jur ca un animal. S-a întors fără să zică nimic şi a fugit. Nu am făcut nici o mişcare. Pur şi simplu am lăsat-o să fugă.

M-am ridicat şi m-am apropiat de bărbatul mare, întins pe spate. I-am ţinut apăsat un deget pe gât, în lateral. Am stat acolo liniştit, aplecat peste el, căutându-i pulsul şi ascultând. M-am ridicat încet şi am mai ascultat un timp. Nici o sirenă, nici o maşină, nici un zgomot. Doar tăcerea moartă din cameră. Mi-am pus pistolul în toc, am stins lumina şi am ieşit pe uşa din faţă, în alee. În stradă nu se vedea nici o mişcare. O maşină mare era parcată lângă intrare, aproape de un hidrant. Am traversat strada spre casa cea nouă şi mi-am scos maşina din garaj, apoi am lăsat la loc uşa garajului şi am pornit din nou spre Puma Lake.

8. VOTAŢI-L PE TINCHFIELD ŞERIF

Cabana era într-o depresiune, în faţa unui pâlc de conifere. Garajul, care semăna mai mult cu un grajd, cu pereţii laterali făcuţi din ţăruşi înfipţi în pământ avea uşa deschisă şi maşina lui Tinchfield strălucea în soarele dimineţii. Aleea către uşa de la intrare era marcată cu alţi ţăruşi şi din coşul de pe casă ieşea fum.

Mi-a deschis chiar Tinchfield. Avea un pulover de lână gri cu gulerul întors şi pantalonii lui kaki. Era proaspăt bărbierit şi trandafiriu ca un bebeluş.

— Ei, hai înăuntru, fiule. Bag semă că porneşti la treabă vesel şi devreme. Deci n-ai mai coborât dealu' az'noapte, ei?

Am trecut pe lângă el şi am intrat în cabană. M-am aşezat într-un

balansoar bătrân, Boston, cu o husă croşetată pe spătar şi care a scos un scârţâit foarte odihnitor.

— Imediat o să-nceapă să curgă şi cafeaua, a zis Tinchfield amabil. Emma o să-ţi aşeze un tacâm. Da' îmi pari cam încruntat, fiule.

— Am coborât dealul, i-am spus. Tocmai m-am întors. Nu era Beryl Haines aia pe care am găsit-o în lac ieri.

— Măi, măi.

— Nu prea pari al dracului de surprins, am mârâit eu.

— Nu mă las chiar aşa uşor surprins, fiule. Mai ales înainte de micul dejun.

— Era Julia Melton, am spus. Ea a fost omorâtă de Howard Melton şi de Beryl Haines. A fost îmbrăcată în hainele lui Beryl şi băgată sub scândurile alea, la doi metri sub apă, astfel încât să stea acolo până n-ar mai fi semănat cu Julia Melton. Amândouă femeile erau blonde, aveau aceeaşi construcţie fizică şi în general semănau destul de bine. Bill zicea că semănau aşa de bine, de parcă ar fi fost surori. Nu gemene, desigur.

— Semănau destul de bine, a spus Tinchfield uitându-se la mine cu o privire gravă. A ridicat tonul: Emma!

O femeie solidă, într-o rochie cu imprimeuri, a deschis o uşă interioară din cabană. În jurul a ceea ce fusese pe vremuri talia ei avea înfăşurat un şorţ alb, imens. Mirosul de cafea şi de şuncă prăjită s-a împrăştiat peste tot.

— Emma, dânsul este detectivul Dalmas din Los Angeles. Mai pune un tacâm şi vin eu să trag un pic masa de la perete. Dânsul este puţin obosit şi flămând.

Femeia corpolentă a înclinat puţin din cap, mi-a zâmbit şi a pus pe masă tacâmurile pentru musafiri.

Ne-am aşezat la masă şi am mâncat ouă cu şuncă şi chifle calde şi am băut cafea cu litrul. Tinchfield băga în el cât patru, iar nevastă-sa ciugulea ca o păsărică şi tot timpul era în picioare şi ţopăia ca o păsărică, gata oricând să mai aducă ceva de mâncare.

Într-un târziu am terminat şi doamna Tinchfield a strâns masa,

după care s-a închis în bucătărie. Tinchfield şi-a tăiat o bucată zdravănă de tutun de mestecat, şi-a înfipt-o cu grijă între fălci iar eu m-am aşezat din nou în balansoarul Boston.

— Ei, fiule, a zis el, cre'că-s gata să te-ascult. Eram eu cam nelămurit din cauza lănţicului ăluia ascuns într-o pungă de făină, când lacu' era la doi paşi. Da' eu gândesc mai încet. Ce te face să crezi că Melton şi-a omorât nevasta?

— Faptul că Beryl Haines trăieşte şi are părul vopsit în roşu.

I-am spus toată povestea, fapt cu fapt, neascunzându-i nimic. Nu a spus nimic, până ce nu am terminat.

— Ei, fiule, a zis el atunci, ai făcut o lucrătură de detectiv dată dracului, ajutat şi de baftă pe ici pe colo, chestie de care trebuie să avem toţi parte. Da'tu n-ai fost angajat să faci treabă în felu ăsta, nu-i aşa?

— Nu. Dar Melton m-a dus cu preşul şi m-a luat de fraier. Şi eu sunt un tip încăpăţânat de felul meu.

— Da' de ce te-o mai fi angajat Melton?

— Trebuia s-o facă. Era o parte necesară a planului pe care şi l-a făcut, cadavrul trebuia identificat corect până la urmă, poate nu chiar acum, poate doar după ce va fi îngropat şi cazul închis. Dar până la urmă, tot trebuia să fie identificat, astfel încât să poată pune mâna pe banii nevestei. Dacă nu, ar fi trebuit să aştepte ani de zile până ce curtea ar fi declarat-o moartă. Dacă ar fi fost identificată corect, el ar fi avut dovada că a făcut eforturi să o găsească. Şi în cazul în care nevastă-sa era cleptomană, putea fi o scuză excelentă pentru angajarea unui detectiv particular, în loc de a anunţa poliţia. Dar mai trebuia să facă ceva. Exista ameninţarea Goodwin. Avea probabil de gând să îl omoare pe Goodwin şi să mă scoată pe mine vinovat. În mod sigur nu ştia că a făcut-o deja Beryl, pentru că altfel nu m-ar mai fi trimis pe mine acolo.

După aia şi eu am fost destul de fraier încât să vin aici înainte de a raporta poliţiei din Glendale moartea lui Goodwin, s-a gândit că o să-i fie uşor să mă cumpere, oferindu-mi bani. Crima în sine fusese o treabă destul de uşoară, dar mai exista o chestie legată de ea, despre care

Beryl n-avea habar. Probabil că ea se îndrăgostise de el. O femeie atât de lipsită de privilegii ca ea, cu un bărbat beţiv, putea fi exact genul care să se îndrăgostească de un tip ca Melton.

Melton nu putea să ştie că moarta din lac va fi descoperită tocmai în ziua de ieri, pentru că a fost pur şi simplu o întâmplare, aşa că m-ar fi păstrat pe mine în slujba asta până ce ar fi fost descoperită. Ştia că Haines va fi suspectat de asasinarea nevesti-sii şi că biletul pe care i-l lăsase fusese conceput în aşa fel încât să provoace dubii şi să nu fie considerat chiar ca un bilet de adio. Melton îşi cunoştea soţia şi ştia că ea şi cu Haines s-au cuplat aici şi se ţin de prostii.

El şi cu Beryl au aşteptat pur şi simplu momentul potrivit şi acesta s-a ivit atunci când Haines a tăiat-o pe malul nordic, după o beţie adevărată. Probabil , că Beryl i-a telefonat de undeva, lucru pe care poţi să îl verifici foarte uşor. Putea să ajungă până aici în trei ore, dacă ar fi condus cu viteză. Probabil că Julia încă era beată. Melton a doborât-o, a îmbrăcat-o în hainele lui Beryl şi a înfipt-o în lac. Era un tip solid şi putea să o facă singur, fără prea multe probleme. Mai mult ca sigur că Beryl stătea de şase la drumeagul care urca spre proprietate. Asta i-a oferit posibilitatea să ascundă brăţara pentru gleznă în cabana lui Haines. Apoi el s-a întors în oraş, iar Beryl s-a îmbrăcat în hainele Juliei, a luat maşina acesteia şi bagajul şi s-a dus la hotel, în San Bernardino.

Acolo a avut ghinionul să fie văzută şi acostată de Goodwin, care trebuie să îşi fi dat seama că ceva nu e în regulă, după hainele şi bagajele pe care le avea, sau poate că a auzit-o dându-se drept doamna Melton. Aşa că a urmărit-o până în oraş, iar resul îl cunoşti. Faptul că Melton a făcut-o să îşi lase urmele în felul ăsta, denotă două lucruri, din câte văd eu. Primul. Intenţiona să aştepte un timp înainte de a identifica într-adevăr cadavrul. Mai mult ca sigur că acesta urma să fie luat drept cadavrul lui Beryl Haines, pe baza mărturiei acestuia şi mai ales că îl punea pe Bill într-o lumină foarte proastă.

Doi. În cazul în care cadavrul ar fi fost identificat drept al Juliei Melton, urma falsă lăsată de Beryl ar fi dus la concluzia că ea şi cu Bill comiseseră crima pentru a obţine prima de asigurare. Cred că Melton a

făcut o mare greşeală ascunzând brăţara acolo. Cred că ar fi trebuit să o arunce în lac, înfăşurată pe un băţ sau pe altceva şi mai târziu, ca din întâmplare, să o pescuiască cumva. Dar să o ascundă în cabana lui Bill şi apoi să mă întrebe pe mine dacă a fost percheziţionată cabana lui Haines, asta chiar că a fost o treabă de mântuială. Dar planurile criminale au întotdeauna câte o chestie slabă din asta.

Tinchfield şi-a mutat bucata de tutun în partea cealalată şi s-a dus la uşă să scuipe. A rămas în cadrul uşii cu mâinile lui mari la spate.

— N-ar fi avut nimic s-o dovedească pe Beryl, mi-a spus, peste umăr. Nimic, dacă ea nu ar fi ciripit o grămadă, fiule. Te-ai gândit la asta?

— Bineînţeles. Dar odată cu poliţia ar fi început să o caute pe ea şi afacerea ar fi explodat în ziare, vreau să zic, adevărata afacere, ar fi lăsat-o baltă pe Beryl şi ar fi mers pe varianta cu sinuciderea. Cred că ar fi mers.

— N-ar fi trebuit s-o laşi pe femeia aia criminală să scape, fiule. Mai sunt şi alte chestii pe care nu trebuia să le faci, dar ăsta e un lucru grav.

— Ia ascultă, am mârâit eu la el. Al cui e cazul ăsta? Al dumitale, sau al poliţiei din Glendale? Beryl o să fie prinsă în mod sigur. A omorât doi oameni, dar o s-o dea în bară la următoarea şmecherie pe care o s-o încerce. Aşa fac toţi ăştia. Iar probele pe care se va baza ancheta sunt şi aici şi acolo. Asta e treaba poliţiei, nu a mea. Credeam că ai de gând să candidezi în alegeri, împotriva a doi tipi mai tineri. Doar n-ai crede că am venit până aici doar ca să iau o gură de aer de munte.

S-a întors din uşă şi mi-a aruncat o privire de vulpoi bătrân:

— Mi-am închipuit eu că o să te gândeşti că bătrânul Tinchfield e destul de deştept ca să facă ceva să n-ajungi în puşcărie. A izbucnit în râs şi a plesnit cu palmele, peste pulpe. Votaţi-l pe Tinchfield şerif! a urlat el spre uşa deschisă. Po' să fii sigur c-o să mă voteze. Tre' să fie tâmpiţi să n-o facă, după chestia asta. Hai s-o tăiem la birou şi să-i băgăm un telefon procuristului din Berdoo. A oftat plin de compătimire. S-a dat prea şmecher tipu' ăsta, Melton. Mie-mi plac oamenii simpli.

— Şi mie, am spus eu. De asta am şi venit încoace.

Pe Beryl au prins-o la graniţa statală dintre California şi Oregon, pe când încerca să depăşească o maşină într-o porţiune de şosea cu depăşirea interzisă. Era într-o maşină închiriată. Patrula de pe autosradă a oprit-o pentru un control de rutină, dar ea nu ştia chestia asta, aşa că a scos încă un pistol. Încă mai avea lucrurile Juliei Melton, hainele Juliei Melton şi carnetul de cecuri al Juliei Melton, cu nouă cecuri în alb, semnate cu o imitaţie după una din semnăturile originale ale Juliei Melton. Cecul încasat de Goodwin s-a dovedit a fi şi el tot un fals.

Tinchfield şi procurorul zonal au ajuns să se bată cu parul pentru mine, cu cei de la poliţia din Grendale, ca până la urmă să o încasez ca dracu' din partea ambelor părţi. Violets M'Gee mi-a servit cea mai mare şi suculentă ciorbă de limbă din viaţa mea, iar de la defunctul Howard Melton m-am ales cu ce-a mai rămas din cei cincizeci de dolari pe care îi primisem în avans. Tinchfield şi-a păstrat mandatul de şerif, prin prelungirea celui avut până atunci.

SFÂRȘIT

NICI O CRIMĂ ÎN MUNŢI

1.

Scrisoarea mi-a sosit chiar înainte de prânz, prin curier special; era un plic obişnuit, cu adresa expeditorului pe verso: F. S. Lacey, Puma Point, California. Înăuntru era un cec la purtător de o sută de dolari, semnat de Frederick S. Lacey şi o coală de hârtie albă şi fină, bătută la maşină. Era compusă astfel:

„D-lui John Evans.

Domnule,

Mi-aţi fost recomandat de către domnul Len Esterwald. Problema mea este urgentă şi extrem de confidenţială. Alăturat, aveţi un avans. Vă rog să veniţi la Puma Point joi seara dacă se poate şi să trageţi la Indian Hotel. Căutaţi-mă prin telefon la numărul 2306.

Al dumneavoastră,

Fred Lacey.”

Nu mai avusesem un angajament de o săptămână, aşa că treaba pica la marele fix. Banca de unde puteam încasa cecul era doar la vreo şase blocuri de mine, aşa că m-am dus acolo şi l-am schimbat în bani lichizi. Am luat masa, mi-am scos maşina şi am pornit la drum.

În vale era foarte cald, mai cald chiar decât în San Bernardino şi tot aşa era şi la o mie şapte sute de metri altitudine, la douăzeci de kilometri în sus, pe şoseaua spre Puma Lake. A trebuit să parcurg şaizeci de kilometri de serpentine până ce aerul să înceapă să se mai răcorească, dar cu adevărat plăcut nu a devenit decât după ce am trecut de stăvilar şi am luat-o pe varianta sudică, pe lângă stâncile colţuroase de granit şi coloniile de mineri răspândite pe pajiştile din jur. Se lăsa seara când am ajuns în Puma Point şi deja mă simţeam la fel de gol ca un peşte după ce i s-a scos băşica.

Indian Head Hotel era o clădire maronie, aşezată pe un colţ, vizavi de o sală de dans. M-am înregistrat la recepţie şi mi-am cărat valiza pe scări până la etaj, într-o cameră întunecată şi urâtă, cu o mochetă ovală pe podea şi un pat dublu într-un colţ. Pereţii erau goi, cu excepţia unui calendar nenorocit, ondulat tot din cauza aerului uscat al verii alpine.

M-am spălat pe faţă şi pe mâini şi am coborât să mănânc.

Sala restaurantului, în care se intra direct din holul hotelului, gemea de lume. Era plină de masculi care mai de care mai euforici, îmbrăcaţi lejer şi de dame în şorturi şi bluze uşoare, cu unghii roşii şi genunchii murdari. Un tip cu sprâncenele ca John L. Lewis se plimba de colo-colo, cu un trabuc morfolit înfipt între buze; un casier gălbejit, îmbrăcat în nişte pantaloni scurţi cu manşete, se chinuia să asculte rezultatele de la curse, la un mic aparat de radio cu tranzistori, care era la fel de plin de paraziţi ca piureul care îmi fusese servit mie. Într-un colţ întunecat al sălii, o trupă de muzicanţi alcătuită din cinci defetişti în hăinuţe albe şi cămăşi purpurii încerca să se facă auzită prin hărmălaia de la bar.

Am terminat de îndopat ceea ce numeau ei „meniul casei”, am turnat peste el un brandy, doar ca să îl fac cumva să rămână acolo unde îl băgasem şi am plătit. Afară încă mai era lumină, dar neoanele fuseseră deja aprinse şi aerul serii era plin de claxoane, de voci stridente, de duruitul bilelor rostogolite la popice, de plezniturile puştilor de calibrul 22 de la standurile de tir, de muzica de la tonomate şi peste toate astea, mârâitul dur şi iritant al papucilor zburători de pe lac. Vizavi de clădirea, poştei, pe o casă, la colţul străzii, era pictată o săgeată în albastru şi alb, deasupra căreia scria: *„TELEFON”*. Am mers în direcţia indicată şi am intrat pe o stradă laterală prăfuită, unde liniştea m-a izbit dintr-o dată, reconfortantă şi răcoroasă, plină de ozon. O căpriţă de munte domesticită, cu un laţ de piele atârnându-i lejer pe gât, ţopăia fără griji în faţa mea, pe trotuar. Oficiul telefonic era de forma unei cabane micuţe din lemn. Într-un colţ era un automat cu fise. Am intrat şi am închis uşa, am băgat o fisă şi am format numărul 2306.

Mi-a răspuns vocea unei femei.

— Domnul Fred Lacey este acolo? am întrebat.

— Cine îl caută, vă rog?

— Mă numesc Evans.

— Domnul Lacey lipseşte momentan, domnule Evans. Vă aşteaptă cumva?

Deja mă conducea cu doi la unu la capitolul întrebări. Nu îmi convenea. Am egalat-o.

— Sunteţi doamna Lacey?

— Da, sunt doamna Lacey. Am avut senzaţia că vocea îi era tensionată, într-un fel pe punctul de a ceda, dar anumite voci de obicei sună astfel. În ce problemă?

— Doar o problemă de afaceri, am spus. Când se întoarce?

— N-aş putea să vă spun exact. În seara asta, cândva, cred. Ce…

— Unde este cabana dumneavoastră, doamnă Lacey?

— Este… este pe Ball Sage Point, cam la vreo trei kilometri la vest de sat. Sunaţi din sat? Aţi…?

— O să mai revin cam peste o jumătate de oră doamnă Lacey, am spus şi am închis.

Am ieşit din cabina telefonică.

Într-un colţ al oficiului, o fată bronzată scria ceva într-un registru contabil, la un birou micuţ. Şi-a ridicat privirea din hârtii şi mi-a zâmbit.

— Cum vă place la munte?

— E plăcut, am spus.

— E foarte liniştit aici, a spus ea. Şi odihnitor.

— Mda, am făcut eu. Cunoaşteţi pe cineva numit Fred Lacey?

— Lacey? Sigur că da, tocmai şi-au pus telefon. Au cumpărat cabana Baldwin. Era liberă de doi ani şi ei tocmai au cumpărat-o. E în afară, chiar în capătul lui Ball Sage Point, o vilă mare pe o ridicătură, cu vederea spre lac. Are o perspectivă nemaipomenită. Îl cunoaşteţi pe Lacey?

— Nu, am spus şi am plecat.

Căpriţa stătea chiar în faţa uşii. Am încercat să o conving cu vorba

bună să se mişte puţin ca să pot trece, dar nu am reuşit, aşa că am păşit peste ea şi m-am dus să îmi iau maşina din faţă de la *Indian Head Hotel*.

În capătul estic al satului era o benzinărie. Am tras în faţa pompei pentru a face plinul şi l-am întrebat pe omul îmbrăcat în haină de piele care servea acolo despre Ball Sage Point.

— Păi asta-i uşor, a zis el. Ba nu-i greu deloc. N-o să ai probleme să dai de Ball Sage Point. Cobori v'o doi kilometri pe lângă biserica catolică şi Kincaid Camp, pe urmă de la brutărie o faci la dreapta şi o ţii to' pe drum înainte pân' la Willerton Boys' Camp şi după ce treci de el o iei pe prima la stânga. Da' drumu'-i nasol de tot, că ăia nu dau zăpada iarna, da' numa' că acu' nu-i iarnă. Ştii pe careva pe-acolo?

— Nu.

I-am întins banii şi s-a dus să îmi aducă restul.

— E tare liniştit p-acolo, a zis el. Şi odihnitor. Cum vă zice?

— Murphy, am zis.

— Mă bucur să vă cunosc, domnu' Murphy. Mi-a întins mâna. Mai treceţi p-aici. Îs tare bucuros că v-am servit. Acu', cu Ball Sage Point, tre' numa' s-o luaţi drept în jos pe drumu' acesta…

— Mda…, am zis eu şi am plecat, lăsându-l să turuie singur.

Deja mă gândeam că m-aş putea descurca şi singur ca să găsesc cabana de pe Ball Sage Point, aşa că am întors şi am luat-o în partea opusă. Mai exista şi posibilitatea ca domnul Lacey să nu dorească să îi fac o vizită acasă.

Nu departe de hotel, un drum pavat o făcea la dreapta spre un debarcader, iar apoi spre est, de-a lungul malului lacului. Nivelul apei era destul de scăzut. Pe maluri, vacile păşteau smocuri murdare de ierburi, care fuseseră sub apă în timpul inundaţiilor din primăvară. Câţiva excursionişti plini de răbdare dădeau la crap şi biban din bărcile lor cu motor. Cam după vreo doi kilometri, un drum de ţară lateral despica pajiştile spre o culme năpădită de ienuperi, pe lângă un pavilion de dans scăldat în lumină. Deja se dăduse drumul la muzică, deşi încă nu se întunecase şi asta din cauza altitudinii. Orchestra suna de parcă aş fi avut-o în buzunar. Puteam distinge vocea răguşită a solistei care

schingiuia *„Cântecul ciocănitorii”*. Am lăsat pavilionul în urmă şi muzica a scăzut din intensitate, pe măsură ce drumul devenea tot mai bolovănos şi mai greu de parcurs. Am mai trecut pe lângă o cabană şi apoi în jur nu au mai fost decât brazi şi ienupăr şi licărul apei. Am oprit maşina aproape de vârful culmii dealului şi m-am îndreptat spre un copac uriaş, căzut la pământ, cu rădăcinile ridicându-se în aer până la patru metri. M-am aşezat pe pământul uscat ca un os vechi de douăzeci de ani şi m-am sprijinit cu spatele de trunchiul copacului. Mi-am aprins pipa. Era linişte şi pace şi departe de orice.

În partea îndepărtată a locului, două bărci cu motor se jucau de-a prinselea, dar în partea dinspre mine apa era liniştită şi se întuneca încet, pe măsura ce lumina era înghiţită de munte. Mă întrebam cine dracu' mai era şi Fred Lacey ăsta şi ce vroia şi de ce dracu' nu stătea acasă dacă tot chema lumea la el. Nu am insistat prea tare cu întrebările; seara era mult prea liniştită pentru aşa ceva. Fumam şi priveam lacul şi cerul şi un prigor care aştepta pe un ciot golaş din vârful unui brad să se facă destul de întuneric pentru a-şi fluiera cântecelul de noapte-bună.

După vreo jumătate de oră m-am ridicat şi am făcut o gaură cu călcâiul în pământul sfărâmicios, mi-am scuturat pipa acolo şi am acoperit groapa cu pământul pe care îl scosesem din ea. Am făcut câţiva paşi, fără nici un rost, spre lac, până am ajuns la capătul copacului căzut. Atunci am văzut piciorul.

Era încălţat într-un pantof alb cu botul pătrat şi părea de mărimea patruzeci şi trei. Am dat ocol rădăcinilor copacului.

Am mai găsit un picior încălţat într-un pantof alb cu botul pătrat. Pantalonii erau albi, cu dunguliţe subţiri şi aveau picioare înăuntru, iar corpul era îmbrăcat cu o bluză sport, de un verde pal, din acelea care se poartă peste pantaloni, cu buzunare aplicate, ca la o haină. Deschizătura de la gât era în formă de V şi prin ea se vedea părul cârlionţat de pe piept. Omul era între două vârste, aproape chel, foarte bronzat şi avea o mustăcioară ca o linie dreasupra buzei. Avea buzele groase, iar gura, puţin deschisă, ca în astfel de cazuri, lăsa să i se vadă o

dantură puternică. Avea faţa unui om obişnuit cu mâncare bună şi cu traiul lipsit de griji. Ochii îi erau îndreptaţi spre cer. Nu am reuşit să le întâlnesc privirea.

Pieptul stâng al bluzei îi era năclăit de sânge pe o porţiune cam de mărimea unei farfurii întinse, în mijlocul căreia trebuia să fie şi o gaură cu sânge închegat. Nu puteam fi prea sigur, din cauza luminii care devenise deja înşelătoare.

M-am ridicat şi i-am pipăit buzunarele bluzei. Am simţit chibriturile şi ţigările, nişte obiecte plate şi tari care trebuiau să fi fost cheile şi nişte mărunţiş în buzunarele pantalonilor. L-am răsucit puţin ca să ajung la buzunarul de la spate. Corpul era încă moale şi nu se răcise decât foarte puţin. Un portofel din piele tare se simţea strâns în buzunarul de la spate al pantalonilor. Am reuşit să i-l scot, sprijinindu-mă cu genunchiul de spatele lui.

Înăuntru avea doisprezece dolari şi câteva cărţi de vizită, dar ce mă interesa pe mine era numele de pe fotocopia permisului de conducere. Am aprins un băţ de chibrit pentru a fi sigur că văd bine în lumina crepusculară.

Numele de pe permis era Frederick Shield Lacey.

2.

I-am pus portofelul la loc şi m-am ridicat, apoi am făcut o cercetare mai amănunţită a locului. În jur nu se vedea nimeni, nici pe apă, nici pe pământ. La lumina aceea slabă, nu credeam că cineva ar fi putut să îşi dea seama ce făceam, decât dacă ar fi fost foarte aproape de mine.

Am făcut câţiva paşi şi m-am asigurat că nu lăsasem urme vizibile. Nu lăsasem. Zona era acoperită în egală măsură de mii de ace de brad adunate de-a lungul anilor şi de pulbere roşcată de pământ.

Pistolul era pe jos, sub trunchiul copacului, cam la un metru de cadavru. Nu l-am atins. M-am aplecat doar şi m-am uitat la el, de aproape. Era un revolver de calibrul 22, un Colt cu plăsele de os. Era pe

jumătate îngropat în pulberea de pământ roşiatic şi ace de brad. Grămăjoara mişuna de furnici negre şi am stat un timp să urmăresc una mare care patina pe ţeava armei.

M-am ridicat şi am aruncat o privire rapidă în jur. O barcă cu motorul la relanti se auzea pe undeva pe aproape, dar nu puteam să o văd. Auzeam doar bolboroseala provocată de motorul dat la minim. Am pornit spre maşină, dar când mai aveam doar câţiva paşi până la ea, o siluetă mărunţică s-a ridicat fără cel mai mic zgomot din spatele unei tufe mari de manzanita. Lumina a sclipit pe nişte ochelari şi pe ceva aflat mai jos, un obiect purtat în mână.

Silueta mi-a ordonat, cu o voce şuierătoare:

— Ridicam mâinile sus, vă rog.

Ar fi existat şi posibilitatea să scot rapid pistolul, dar m-am gândit că poate nu voi fi suficient de iute, aşa că mi-am ridicat mâinile.

Mărunţelul a ocolit tufa de manzanita şi s-a apropiat. Obiectul care îi sclipise în mână era un pistol. Arma părea destul de mare.

Un dinte de aur i-a sclipit în gura lui mică şi împodobită cu o mustăcioară neagră.

— Întoarceţi, vă rog, a rostit vocea drăgălaşă şi încântată, de pe acum. Văzut om întins pe pământ?

— Ascultă, i-am zis. Eu nu sunt de prin părţile astea. Eu…

— Întoarcem repede, a zis omulţeul, cu o voce rece.

M-am întors.

Vârful pistolului şi-a făcut un cuib în şira spinării mele. Am simţit o mână uşoară pipăindu-mă discret prin diverse locuri şi rămânând puţin mai mult în dreptul pistolului pe care îl aveam sub braţ. Vocea a gungurit ceva şi apoi o mână mi-a pipăit buzunarul de la spate, care mi s-a uşurat imediat de portofel. Pentru un hoţ de buzunare, părea destul de priceput. Aproape că nu îi simţisem degetele.

— Mă uit portofel acum. Tu nu mişcat, a spus vocea.

Arma s-a îndepărtat.

Un bărbat adevărat ar fi riscat. S-ar fi lăsat rapid la pământ şi printr-o răsucire, ar fi fost într-o clipă în genunchi, întors şi cu pistolul în

mână. O chestie fulgerătoare. L-ar fi pus jos pe omuleţul cu ochelari la fel de simplu şi fără dureri ca o văduvă care îşi scoate proteza din gură. Pe undeva însă, mă gândeam că nu sunt chiar aşa de adevărat.

Portofelul mi-a revenit în buzunar şi ţeava armei în spate.

— Deci aşa, a zis vocea. Venit aici, făcut greşeală.

— Frate, aici ai nimerit-o.

— Nu conteste. Pleci acum, pleci acasă. Ginci sute dolari. Nu spune nimica la tine, cinci sute dolari soseşte o săptămână de azi.

— Splendid, am spus. Are la tine adresa mea?

— Drăguţ, a gungurit vocea. Ha, ha.

Ceva m-a lovit în dosul genunchiului şi piciorul mi s-a îndoit brusc, cum e şi normal când eşti lovit în locul acela. Deja simţeam durerea la cap, închipuindu-mi că va urma o lovitură cu pistolul în ceafă, dar m-a fentat. A folosit vechea „labă-de-iepure”, o adevărată operă de artă, dată cu muchia dură a unei palme mici. Capul mi-a fost retezat şi a făcut un tur în partea cealaltă a lacului, de unde s-a întors ca un bumerang şi mi s-a înfipt la loc pe şira spinării, ca o falcă ruptă. Undeva, pe drum, a luat şi o gură de ace de brad.

Era noapte şi mă aflam într-o cămăruţă cu ferestrele închise şi fără aer. Pieptul îmi tresălta din greu, luptându-se cu pământul. Cineva îmi răsturnase o tonă de cărbuni în spinare. Una din bucăţile mai mari mă apăsa dureros de puternic pe şira spinării. Am scos câteva sunete, dar se părea că nu reprezintă nimic important. N-au deranjat pe nimeni. Am auzit crescând zgomotul unei bărci cu motor şi apoi paşii înfundaţi ai cuiva care mergea pe covorul de ace de brad, producând un sunet sec şi puţin târşiat. Apoi două mormăituri grave şi paşi care se îndepărtau. Apoi din nou paşi care se apropiau şi o voce ciudată, graseiată, cu un accent ciudat:

— Ce-ai găsit aici, Charlie?

— Oh, mai nimic, a gungurit Charlie. Cenuşă pipă fumată, nu ajută nimic. Turist, ha, ha.

— Tipul a văzut cadavrul?

— Nu văzut, a spus Charlie.

M-am întrebat de ce o fi spus asta.

— O.K., să mergem.

— Ah, pare rău, a zis Charlie. Pare rău mult. Greutatea mi s-a ridicat de pe spate, ca şi bucata de cărbune de pe şira spinării. Trebuie făcut.

De data asta nu m-a mai fentat. Mi-a tras una în cap cu pistolul. Dacă nu mă crezi şi eşti curios, treci într-o zi pe la mine şi o să-ţi arăt cucuiul de sub scalp. Şi mai am şi alte chestii.

Timpul a trecut şi eram din nou în genunchi, respirând din greu. Mi-am aşezat un picior pe pământ şi m-am sprijinit pe el, mi-am şters faţa cu dosul palmei şi am pus şi celălalt picior pe pământ. Am început să mă ridic din groapa în care aveam senzaţia că sunt.

Strălucirea apei, argintie de la lună, era chiar în faţa mea. În dreapta aveam copacul acela uriaş, căzut la pământ. Deci mă mutaseră. M-am îndreptat încet spre el, pipăindu-mi capul cu degetele, atent. Era umflat şi moale, dar nu sângera. M-am oprit şi m-am uitat după pălărie, dar mi-am adus aminte că o lăsasem în maşină.

Am ocolit copacul. Luna era strălucitoare cum doar în munţi şi în deşert poate fi. Era atât de puternică încât puteai citi ziarul la ea. Se vedea clar că nu mai era nici un cadavru lângă copac şi nici un pistol cu furnici pe ţeavă. Locul părea greblat, ba chiar nivelat, cu o măturică.

Am rămas nemişcat, ascultând cu atenţie, dar tot ce puteam auzi era duduitul sângelui care îmi pompa în creier şi tot ce puteam simţi era durerea de cap. Mi-am pipăit portofelul şi l-am simţit la locul lui. L-am scos şi m-am uitat la bani. Păreau să fie toţi.

M-am întors şi m-am împleticit până la maşină. Nu vroiam decât să mă întorc la hotel, să beau câteva pahare şi să mă întind pe pat. Şi aş fi vrut să mai dau ochii cu Charlie, dar nu chiar aşa de curând. Întâi să mă odihnesc puţin. Eram doar un băieţel în creştere şi aveam nevoie de somn.

M-am băgat în maşină, am pornit-o şi am făcut tot drumul în sens invers până la şosea. Nu am întâlnit nici o altă maşină pe drum. În pavilionul de dans, muzica era la fel de tare şi solista cânta de data asta

„N-o să mai zâmbesc niciodată”.

Când am intrat pe şosea am aprins farurile şi am luat-o spre sat. Localul poliţiei era plantat într-o colibă de brad cu o singură încăpere, aflată cam la o jumătate de bloc de debarcader, peste drum de sediul pompierilor. Prin uşile de sticlă se vedea camera luminată de un bec fără abajur.

Am oprit vizavi şi am stat un minut, privind coliba de peste drum. Un bărbat stătea într-un balansoar, în faţa unui birou cu capac rabatabil. Am deschis portiera şi am dat să cobor, dar am renunţat şi am închis-o la loc, apoi am pornit motorul şi am plecat de acolo.

La urma urmei, primisem o sută de dolari şi nu făcusem nimic ca să îi merit.

3.

Cam la vreo patru kilometri de la ieşirea din sat am ajuns la brutărie şi am luat-o pe un drum lucios, făcut recent, care ducea spre lac. Am trecut printre două campinguri şi puţin mai încolo am observat corturile cafenii ale taberei de băieţi, cu şiruri de lumini spânzurând deasupra aleilor. Era şi unul mai mare, din care răzbătea zgomotul de veselă. Ceva mai încolo, drumul se întorcea ca o agrafă şi din el se făcea un drum de ţară. Era un făgaş adânc, plin de pietre mari îngropate doar pe jumătate în pământ şi atât de strâmt că de abia aveam loc să trec cu maşina printre pomii de pe margine. Am trecut pe lângă două cabane luminate, construite din brazi necojiţi.

După un timp, drumul a început să urce, locul a devenit mai deschis şi am ajuns la o cabană mare, ridicată chiar pe culmea dealului, având faţada spre lacul de la picioarele sale. Avea două coşuri şi o verandă rustică pe peretele dinspre lac, pe toată lungimea zidului şi nişte trepte care coborau spre apă. La câteva ferestre era lumină. Farurile din faţă de la maşină mi-au fost suficiente pentru a vedea o placă bătută în cuie pe trunchiul unui copac. Pe ea scria *Baldwin*. Era chiar cabana pe care o căutam.

Garajul era deschis şi înăuntru era parcată o maşină. Am oprit puţin mai încolo şi am coborât să pipăi ţeava de eşapament a maşinii din garaj. Era rece. Am mers pe o alee mărginită de pietre spre uşa rustică de la intrare. Când am ajuns aproape de ea s-a deschis şi în prag a apărut o femeie înaltă. Un căţeluş drăgălaş a ţâşnit pe lângă ea, s-a rostogolit în viteză pe cele câteva trepte şi mi-a sărit cu lăbuţele din faţă pe burtă, apoi s-a lăsat la pământ şi a început să îmi dea târcoale în viteză, scoţând sunete prietenoase.

— Jos, Shiny! a strigat femeia. Jos! Nu-i aşa că e o căţeluşă drăguţă? O căţeluşă drăguţă şi rea. E pe jumătate coiot.

Câinele a fugit înapoi în casă. Am spus:

— Sunteţi doamna Lacey? Eu sunt domnul Evans. Am vorbit la telefon acum vreo oră.

— Da, eu sunt doamna Lacey. Soţul meu încă nu s-a întors. Eu… dar mai bine poftiţi înăuntru, nu?

Vocea ei avea un sunet îndepărtat, părea că vine de undeva din ceaţă.

A închis uşa după ce am intrat şi a rămas acolo un timp, privindu-mă, apoi a tuşit uşor şi s-a aşezat într-un scaun masiv din lemn. M-am aşezat şi eu într-unul exact la fel. Câinele a apărut de undeva, mi-a sărit în poală, mi-a tras o limbă pe vârful nasului, apoi a sărit jos. Era un căţel cenuşiu, cu botul ascuţit şi spinarea lungă şi subţire.

Camera era lungă şi avea o grămadă de ferestre cu draperiile nu chiar noi. Avea un cămin mare, preşuri indiene pe jos, două sofale cu huse tocite din carton şi mobilă demodată din lemn masiv. Pe un perete erau câteva trofee de cerb, unul dintre ele având şase ramificaţii.

— Fred încă nu a venit acasă, a repetat femeia. Nu am idee ce poate să îl reţină atât.

Am dat din cap. Femeia era palidă şi puţin crispată la faţă şi avea părul negru nepieptănat. Purta o jachetă stacojie cu revere duble şi nasturi din aramă, pantaloni gri din flanel şi sandale din piele de porc pe picioarele goale. Părea trecută de treizeci şi cinci de ani, aşa că m-am gândit că era cam târziu pentru ea să mai înveţe cum să se îmbrace.

— Doreaţi să îl vedeţi pe soţul meu într-o problemă de afaceri?

— Da. Mi-a trimis o scrisoare în care îmi cerea să vin aici şi să iau o cameră la Indian Hotel, iar apoi să îl sun.

— Oh... la Indian Head Hotel, a zis ea, de parcă ar fi fost ceva deosebit. Şi-a pus picior peste picior, dar nu i-a convenit poziţia şi a revenit la cea iniţială. S-a aplecat în faţă, sprijinindu-şi obrajii în palme. În ce domeniu lucraţi, domnule Evans?

— Sunt detectiv particular.

— Este... este vorba de bani?

Am încuviinţat. Părea ceva sigur. De obicei este vorba de bani. Putea fi vorba de cei o sută de dolari pe care îi aveam în buzunar.

— Desigur, a spus ea. Desigur. Doriţi să beţi ceva?

— Cu cea mai mare plăcere.

A mers la un bar micuţ din lemn şi s-a întors cu două pahare. Am băut şi am continuat să ne pândim pe deasupra paharelor.

— Indian Head, a spus ea. Am stat şi noi acolo două nopţi, când ne-am mutat aici, până s-a făcut curăţenie în cabană. Fusese nelocuită timp de doi ani şi se adunase multă mizerie.

— Da, probabil, am spus eu.

— Ziceţi că soţul meu v-a scris? Acum se uita în pahar. Probabil că v-a spus povestea.

I-am oferit o ţigară. S-a întins să o ia dar s-a răzgândit, a clătinat din cap şi şi-a pus mâna pe genunchi. S-a uitat la mine, măsurându-mă din cap până-n picioare.

— A fost cam vag în scrisoare, am spus.

Mă privea nemişcată. O priveam la fel de încremenit. Am suflat uşor pe buza paharului, până ce s-a aburit.

— Ei bine, nu cred că trebuie să fim chiar aşa de secretoşi în privinţa asta, a spus ea. Cu toate că ştiu mai multe decât crede Fred că ştiu. Nu ştie, de exemplu, că am citit scrisoarea.

— Scrisoarea pe care mi-a scris-o mie?

— Nu. Scrisoarea pe care a primit-o din Los Angeles, cu raportul asupra bancnotei de zece dolari.

— Cum aţi reuşit să o citiţi?

A izbucnit în râs, dar fără prea mult entuziasm.

— Fred este mult prea secretos. E o greşeală să fii prea secretos cu o femeie. Am citit-o cât era el în baie. I-am scos-o din buzunar.

Am dat din cap şi am mai sorbit puţin din pahar. Am zis:

— A-ha. Asta nu mă implică prea tare, şi mi se părea o idee destul de bună, ţinând cont că habar nu aveam despre ce era vorba. Dar de unde ştiaţi că o are în buzunar?

— Păi tocmai o luase de la poştă. Eram împreună. A râs din nou, de data asta ceva mai veselă. Am văzut că avea o bancnotă înăuntru şi că era trimisă din Los Angeles. Ştiam că trimisese una din bancnotele acelea unui prieten care e expert în chestii din astea, aşa că era normal ca scrisoarea să fie un raport. Şi chiar aşa a şi fost.

— S-ar părea că Fred n-a prea fost atent, am zis. Ce scria în raport?

A zâmbit uşor.

— Nu ştiu dacă e bine să vă spun. Nu prea ştiu dacă sunteţi chiar detectiv particular şi că vă numiţi Evans.

— Ei, asta se poate rezolva fără violenţă.

M-am ridicat şi i-am dovedit-o. Când m-am aşezat la loc, căţeluşa a venit lângă mine şi mi-a mirosit manşetele de la pantaloni. M-am aplecat să o mângâi şi m-am ales cu mâna plină de bale.

— Scria că lucrătura este extraordinară. Hârtia, în special, era perfectă. Dar, privită atent, existau câteva mici deosebiri ca tipăritură. Ce vroia să spună cu asta?

— Vroia să spună că hârtia provenea din stocurile guvernamentale. Ce alte defecte avea?

— Da. Supusă luminii negre, sau cum i-o fi zicând, se puteau observa uşoare diferenţe în compoziţia tuşului. Dar în scrisoare mai era notat că pentru o examinare cu ochiul liber, falsul era perfect. Ar fi ptut păcăli orice bancher.

Am dat din cap. La aşa ceva nu mă aşteptasem.

— Cine a scris scrisoarea, doamnă Lacey?

— Era semnată Bill şi scrisă pe o coală obişnuită de hârtie. Nu ştiu cine e Bill. A, da, mai era ceva. Bill îl sfătuia pe Fred să o ducă urgent agenţilor federali, pentru că banii erau destul de buni pentru a provoca o mulţime de necazuri dacă ar fi fost introduşi în circulaţie într-o cantitate prea mare. Desigur că Fred n-ar fi făcut-o, în ceea ce-l privea. Probabil că de aceea v-a chemat pe dumneavoastră.

— Ei bine, desigur. Era un alt glonte în vânt, fără vreo ţintă anume. Nu atâta vreme cât nu deţineam suficiente date.

A încuviinţat, de parcă i-aş fi spus într-adevăr ceva.

— Cu ce se ocupa Fred, în general?

— Bridge şi pocker, de ani de zile. Joacă bridge în fiecare după-amiază la *Athletic Club* şi pocker o bună parte din noapte. Vă daţi seama că nu îşi poate permite să fie implicat în mânuirea de bani falşi, chiar dacă nu este el vinovat. Oricând se poate găsi cineva care să nu creadă că nu este vinovat. El joacă şi la curse, dar numai de plăcere. Astfel a câştigat cei cinci sute de dolari pe care mi i-a făcut cadou atunci când am stat la Indian Head. Mi i-a pus în pantofi.

Aş fi vrut să ies puţin în curte ca să ţip, să respir din toate puterile, să mă descarc puţin. Tot ce reuşeam să fac însă, era să stau acolo şi să mă dau mai deştept decât eram. Şi să beau. Mi-am terminat paharul, şi cuburile de gheaţă care nu apucaseră să se dezgheţe au zornăit, aşa că s-a ridicat şi mi-a mai turnat unul. Am luat o gură din băutura proaspătă, am respirat adânc şi am spus:

— Dacă bancnota aia era aşa de bună, de unde a ştiut el că era falsă, dacă mă înţelegeţi ce vreau să spun?

Ochii i s-au mărit puţin.

— Oh… înţeleg. Nu a ştiut, desigur, în mod expres, de bancnota aceea. Dar erau cincizeci de hârtii la fel, toate de zece dolari, toate noi-nouţe. Banii pe care mi i-a pus în pantof nu erau aşa.

Mă întrebam dacă în cazul în care mi-aş fi pieptănat puţin părul, m-ar fi ajutat la ceva. Deja nu mai puteam gândi, capul mă durea prea tare. Charlie! Bunul Charlie. O.K., Charlie, o să mai trec eu pe-aici, dar când o să vin, o să vin cu gaşca.

— Ascultaţi-mă puţin, doamnă Lacey. El nu mi-a pomenit de nici un pantof. Îşi păstrează de obicei banii în pantofi, sau era o ocazie mai deosebită, pe motiv că tocmai câstigase ceva la curse şi cum caii umblă în pantofi…?

— V-am spus că era un cadou surpriză pentru mine. Când mi-aş fi pus pantofii, i-aş fi găsit.

— Oh, am spus eu. Buza de sus mi s-a mişcat un centimetru. Dar nu i-aţi găsit.

— Cum era să îi găsesc, dacă am trimis camerista să ducă pantofii la cizmarul din sat, să le pună flecuri. Eu nici nu m-am uitat în ei. Nu ştiam că Fred pusese ceva înăuntru.

Începea să se întrezărească o geană de lumină, dar era foarte îndepărtată şi se apropia foarte încet. Era doar o luminiţă, cam cât jumătate dintr-un licurici.

— Deci camerista nu a ştiut, Fred nu a ştiut, dumneavoastră nu aţi ştiut, iar camerista a dus pantofii la cizmar. Şi apoi?

— Ei bine, Gertrude, aşa o cheamă pe cameristă, chiar mi-a spus că nu a observat banii. Aşa că atunci când Fred a întrebat-o şi a aflat de treaba asta, s-a dus la cizmărie, dar cizmarul încă nu se apucase să lucreze la ei. Sulul de bani era tot acolo, îndesat în vârful pantofului. Fred a izbucnit în râs şi i-a dat cinci dolari cizmarului, de bucurie că a avut noroc.

Mi-am terminat şi al doilea pahar şi m-am lăsat pe spate.

— M-am prins. Când Fred a găsit banii, a văzut că nu mai erau aceiaşi cu cei pe care îi pusese el acolo. Acum erau bani noi de zece dolari şi el pusese bancnote de valori diferite şi nu toate noi.

M-a privit, foarte surprinsă de ce îi spusesem. Mă întrebam cam ce fel de scrisoare îşi închipuia ea că îmi trimisese Fred. Probabil una foarte lungă.

— Aşa că Fred şi-o fi imaginat că trebuia să fie un motiv pentru care au fost schimbaţi banii. I-a venit o idee şi a trimis o bancnotă unui prieten, pentru a fi verificată. Iar expertiza a demonstrat că falsul era foarte bine realizat, dar era totuşi un fals. Pe cine a mai întrebat la

hotel?

— Cred că pe nimeni, în afară de Gertrude. Nu a vrut să declanşeze ceva urât. Imediat a trimis după dumneavoastră.

Am stins ţigara şi am rămas o vreme admirând lacul strălucitor în bătaia lunii, care se vedea prin ferestrele de la faţada cabanei. O şalupă cu o lumină albă, strălucitoare pe un catarg, a alunecat duduind pe apă, apoi a dispărut după un pod de lemn.

Am privit-o din nou pe doamna Lacey. Îşi reluase poziţia cu obrajii în palme. Se uita undeva, departe.

— Aş vrea ca Fred să vină odată acasă, a spus ea.

— Dar unde este?

— Nu ştiu. A plecat cu un bărbat pe nume Frank Luders care stă la Woodland Club, în capătul celălalt al lacului. Fred spunea că are nişte afaceri acolo. Dar l-am sunat pe domnul Luders ceva mai devreme şi el mi-a spus că au mers împreună până în oraş şi că Fred a coborât la oficiul poştal. Când aţi venit, îl aşteptam pe Fred să mă sune şi să îmi spună de unde să îl iau cu maşina. E plecat de câteva ore.

— Poate că se joacă ceva la Woodland Club. S-o fi dus acolo.

A clătinat din cap.

— S-ar putea, dar de obicei mă sună să mă anunţe.

Un timp am privit podeaua, încercând să nu mă mai simt ca o cizmă, apoi m-am ridicat.

— Cred că o să mă întorc la hotel. Voi fi acolo, dacă doriţi să mai vorbiţi cu mine. Dar am impresia că l-am mai întâlnit pe domnul Lacey, mai demult. Nu e cumva un bărbat bine clădit, cam la patruzeci şi cinci de ani, puţin chel şi cu mustăcioară?

— Ba da, a spus ea, conducându-mă până la uşă. Chiar el.

A chemat câinele în casă şi a rămas în pragul uşii până am întors maşina şi am plecat. Doamne, cât de singură părea acolo, în uşă!

4.

Stăteam culcat pe spate în patul de la hotel, morfolind o ţigară în gură şi încercând să găsesc un motiv pentru care mă dădusem atât de şmecher în afacerea asta, când am auzit o ciocănitură în uşă. Am strigat să intre. A apărut o fată în uniformă de serviciu cu un braţ de prosoape. Avea părul lung, roşcat-închis, o faţă drăguţă şi obraznică şi picioare lungi. Şi-a cerut scuze pentru deranj, a pus nişte prosoape pe un suport şi s-a retras spre uşă, lăsându-mi în treacăt o ocheadă hoaţă pe sub genele fluturânde.

Am spus, numai de-al dracului ce eram:

— Hello, Gertrude.

S-a oprit şi şi-a întors din nou capul spre mine, cu un zâmbet micuţ pe buze.

— Cum de aţi ştiut cum mă cheamă?

— Nu am ştiut. Dar una din cameriste se numeşte Gertrude şi aş fi vrut să vorbesc cu ea.

S-a sprijinit, de tocul uşii, cu prosoapele pe braţ. Privirea îi era leneşă.

— Chiar?

— Eşti localnică, sau doar sezonieră? am întrebat-o.

Buzele i s-au încreţit.

— Po' să ştii că nu-s de-aici. Cu muntenii ăştia scrântiţi de pe-aici, nu, merçi.

— Te descurci, aşa, în general?

A scuturat din cap.

— Destul de bine ca să nu am nevoie de companie, domnule.

Vorbele îi sunau de parcă nu ar fi fost prea dificil să o convingi de contrariu.

M-am uitat o vreme la ea, apoi am întrebat-o:

— Ia povesteşte-mi câte ceva despre banii ăia pe care i-a ascuns cineva într-un pantof.

— Cine eşti dumneata? m-a întrebat ea cu o voce de gheaţa.

— Evans e numele meu. Sunt detectiv în Los Angeles.

I-am rânjit cu un aer dat dracului.

Trăsăturile i s-au crispat, dar numai puţin. Şi-a strâns mâna care ţinea prosoapele şi unghiile au zgârâiat prosoapele cu un scrâşnet ascuţit. S-a îndepărtat de uşă şi s-a aşezat într-un scaun de lângă perete. În priviri i se citea furia.

— Un copoi? a respirat ea într-un sfârşit. S-a întâmplat ceva?

— Nu ştii?

— Tot ce ştiu eu e că doamna Lacey uitase de nişte bani pitiţi în nişte pantofi la care vroia să pună flecuri noi, pe care i-am dus eu la cizmar şi că cizmarul nu a luat banii. Şi nici eu. Şi-a recuperat banii, nu-i aşa?

— Nu îţi prea plac copoii, este? Am impresia că faţa dumitale îmi este cunoscută de undeva, i-am spus.

Trăsăturile feţei i s-au crispat.

— Ascultă, copoiule, am aici o slujbă şi mă ţin de ea. N-am nevoie de nimic de la nici un poliţai. Nu datorez nimic nimănui.

— Sunt sigur de asta, am spus. Când ai luat pantofii ăia din cameră, te-ai dus direct la cizmar?

A încuviinţat scurt.

— Nu te-ai oprit niciunde pe drum?

— De ce m-aş fi oprit?

— N-am fost pe aproape, aşa că n-am de unde să ştiu.

— Ei bine, nu m-am oprit. Doar cât să-i zic lui Weber că am ieşit cu o treabă pentru o clientă.

— Cine e domnul Weber?

— Directorul adjunct. Îl găseşti mai mult în restaurant.

— Unul înalt şi palid, care ţine la zi rezultatele de la curse?

A dat din cap.

— Chiar el.

— Aha, am zis.

Am scăpărat un chibrit şi mi-am aprins o ţigară. Am privit-o prin norul de fum.

— Mulţumesc foarte mult.

S-a ridicat şi a deschis uşa.

— Nu cred că mi-aduc aminte de tine, mi-a spus ea peste umăr.

— Ei, se prea poate să-ţi fi scăpat câţiva dintre noi.

A dat din mână a lehamite, cu ochii pe mine.

— Aşa e obiceiul în hotelul ăsta, să se schimbe prosoapele atât de târziu? am întrebat-o eu, doar ca să mai zic ceva.

— Eşti şmecher?

— Aiurea, doar încerc să dau senzaţia, am spus cu o falsămodestie.

— Vezi să nu dai peste, a zis ea cu un accent gros, surprinzător.

— A mai pus cineva mâna pe pantofii ăia, după ce i-ai luat tu?

— Nu. Ţi-am zis doar că m-am oprit doar cât să-i spun domnului Weber că plec... S-a uitat la mine încremenită dintr-odată. M-a trimis să îi aduc o cafea. Am lăsat pantofii pe tejgheaua de la recepţie, lângă registru. De unde dracu' să ştiu eu dacă a umblat cineva la ei? Şi ce mai contează dacă şi-a recăpătat paraii?

— Bine, bine, nu încerca să mă linişteşti. Spune-mi mai bine despre tipul ăsta, Weber. E de mult pe-aici?

— Chiar de prea mult timp, a spus ea, scârbită. Fetelor nu le place să stea prea aproape de el, dacă mă-nţelegi. Dar despre ce vorbeam?

— Despre domnul Weber.

— Oh, dă-l dracului pe domnul Weber, dacă mă-nţelegi.

— Ai avut ceva probleme cu el?

— Îţi mai zic ceva, da' să n-o treci în declaraţie: ia mai du-te şi tu dracu'!

— Dacă te-nţeleg, i-am zis eu.

A deschis uşa şi mi-a aruncat un zâmbet scurt, doar pe jumătate supărat, după care a ieşit.

I-am auzit paşii îndepărtându-se pe hol, fără a se opri în dreptul vreunei uşi. M-am uitat la ceas: era trecut de nouă şi jumătate...

Cineva a venit pe coridor cu nişte paşi îndesaţi, a intrat în camera de lângă mine şi a trântit uşa. Am auzit o tuse masculină şi nişte pantofi

trântindu-se pe duşumea. Un corp greu s-a lăsat pe o canapea şi a început să se foiască. După vreo cinci minute s-a ridicat şi nişte picioare goale au lipăit pe podea, apoi am auzit clinchetul unei sticle ciocnindu-se de un pahar. Omul s-a servit cu băutură, a lipăit din nou până la pat, s-a trântit în el şi instantaneu a început să sforăie.

Dacă ignorai sforăitul şi zumzetul confuz provenit de jos din restaurant şi de la bar, puteai să te consideri foarte aproape de liniştea unei staţiuni montane de odihnă. Pe lac mai trecea câte o barcă cu motor, muzica de dans se auzea ici şi colo, maşinile de pe stradă claxonau strident, puştile de calibrul 22 trozneau în galeriile de tir, iar copiii urlau unii la alţii în jurul pistelor automate de curse.

Era atâta linişte în staţiunea de odihnă că nici nu am auzit uşa deschizându-se. Era deja pe jumătate deschisă când am observat-o. Un bărbat a intrat rapid şi a apropiat uşa după el, a făcut câţiva paşi în cameră şi s-a oprit cu ochii la mine. Era înalt şi subţire, palid, tăcut şi mă privea ameninţător.

— O.K., viteazule, a spus. Hai să le vedem.

M-am sculat în fund şi am căscat.

— Ce să vedem?

— Documentele.

— Ce documente?

— Scoate-le odată, deşteptule. Hârtiile care-ţi dau dreptul să pui întrebări personalului meu.

— Aha, alea, am spus, zâmbindu-i anemic. Păi nu am aşa ceva, domnule Weber.

— În cazul ăsta e splendid, a spus domnul Weber.

A traversat camera spre mine, cu braţele atârnându-i pe lângă corp. Când a ajuns la un metru de mine s-a întins şi a făcut o mişcare rapidă. M-a pleznit tare peste faţă, cu palma deschisă. Capul mi s-a zguduit şi durerea din ceafă mi s-a împrăştiat în tot corpul.

— Ei, pentru asta, n-o să mai mergi la film în seara asta, i-am zis eu.

Faţa i s-a schimonosit într-un rânjet şi a strâns pumnul drept. Îşi

telegrafia loviturile cu o săptămână înainte. Aş fi avut timp chiar să dau o fugă să îmi cumpăr o apărătoare pentru faţă. Am eschivat pe sub pumnul lui şi i-am înfipt ţeava pistolului în burtă. A mormăit, complet nemulţumit. I-am zis:

— Ridicăm mâinile, vă rog.

A mormăit din nou, cu ochii holbaţi de uimire, dar nu şi-a mişcat mâinile. Am trecut în spatele lui şi m-am dus în partea cealaltă a camerei. S-a întors încet, cu ochii la mine. I-am spus:

— Doar o clipă, să închid uşa. Iar apoi, ne vom ocupa puţin de afacerea aia cu banii din pantofi, altfel cunoscută şi sub numele de *„Enigma Verzişorilor Substituiţi”*.

— Du-te dracu', mi-a zis.

— Iată ceea ce se cheamă o revenire în forţă, am spus. Şi plină de originalitate.

Am întins mâna în spate, către clanţa uşii, cu ochii pe el. În spatele meu a scârţâit o scândură. M-am răsucit brusc, adăugând încă puţină forţă lespezii imense, grele şi dure de beton care mi-a aterizat pe faţă. Am despicat distanţele în dâre de lumină, făcând un plonjon cu nasul înainte, în spaţiul gol. A trecut o mie de ani şi într-un târziu am oprit o planetă cu spatele, apoi am deschis buimac ochii si m-am trezit privind o altă pereche de picioare.

Erau depărtate, într-o poziţie foarte lejeră şi se uneau undeva, înspre mine. Mai era şi o mână căzută lângă ele şi chiar lângă ea, un pistol. Mi-am mişcat un picior şi am constatat cu surprindere că unul din picioarele de pe jos era al meu. Mâna căzută a tresărit şi s-a întins să apuce pistolul, l-a ratat, la început, dar a mai făcut o încercare şi l-a prins de mânerul lustruit. L-am ridicat. Cineva îi adăugase o greutate de douăzeci de kilograme, dar am reuşit totuşi să îl ridic. M-am uitat în jur şi am constatat că priveam drept spre uşa închisă. M-am săltat puţin şi durerile m-au atacat din toate părţile. Mă durea capul. Mă durea falca. Am mai ridicat puţin pistolul, apoi l-am lăsat jos. Să-l ia dracu'! Chestia cu ridicatul armelor era deplasată. Eram într-o cameră goală. Toţi vizitatorii plecaseră. Becul din tavan strălucea gol. M-am răsucit puţin şi

iarăşi m-au năpădit durerile, dar mi-am tras un picior şi genunchiul sub mine. M-am ridicat gemând, am înşfăcat pistolul şi am reuşit să ajung până sus. În gură aveam gust de cenuşă.

— Ah, pare rău, am spus eu cu voce tare. Pare rău mult. Trebuie să fac. O.K., Charlie, ne mai vedem noi.

M-am clătinat puţin, ameţit ca după o beţie de trei zile, m-am întors cu grijă şi am privit prin cameră.

Un bărbat era îngenunchiat ca într-o rugăciune la marginea patului. Era îmbrăcat într-un costum gri şi avea părul de o culoare gri-prăfuită, spre blond. Picioarele îi erau puţin depărtate, era întins cu trunchiul în faţă pe pat şi mâinile îi atârnau peste pat. Capul i se odihnea pe o mână.

Părea că stă destul de confortabil. Mânerul striat din corn de cerb al unui cuţit de vânătoare îi răsărea de sub omoplatul stâng şi nu părea să îl deranjeze câtuşi de puţin.

M-am aplecat deasupra lui şi i-am privit faţa. Era faţa domnului Weber. Sărmanul domn Weber! Pe sub mânerul cuţitului de vânătoare şi în jos, pe haină, se întindea o dâră întunecată şi sclipitoare.

Nu era ceva inoxidabil.

Mi-am găsit undeva pălăria, mi-am aşezat-o cu grijă pe cap, mi-am băgat pistolul în toc şi m-am împleticit spre uşă.

Am răsucit cheia, am stins lumina, am ieşit şi am încuiat uşa, apoi am dat drumul cheii în buzunar.

Am pornit pe holul tăcut şi am coborât scările spre oficiu. Un funcţionar bătrân, cu o faţă deteriorată de vreme, citea un ziar în dosul tejghelei recepţiei. Nici nu s-a uitat la mine. Am aruncat o privire prin arcadă, în sala restaurantului. Înăuntru, aceeaşi mulţime gălăgioasă, înghesuindu-se la bar. Aceeaşi trupă de muzicanţi luptându-se pentru existenţă într-un colţ. Tipul cu trabuc şi mustăţi John L. Lewis frunzărea registrul de încasări. Afacerile păreau să meargă bine. O pereche de clienţi ai hotelului dansau în mijlocul ringului de dans, ţinându-şi fiecare ochelarii peste umărul celuilalt.

5.

Am ieşit din holul hotelului, îndreptându-mă spre locul unde îmi lăsasem maşina, dar nu am ajuns prea departe. M-am întors în hol şi m-am dus la recepţie. L-am întrebat pe funcţionar:

— Aş putea să vorbesc cu o cameristă, Gertrude?

A clipit la mine pe sub ochelari.

— A ieşit din tură la nouă-jumătate. A plecat acasă.

— Unde locuieşte?

S-a hobat la mine, de data asta fără să mai clipească.

— Nu-mi place cum gândeşti, a zis el.

— Nu cred că m-am gândit la ce te-ai gândit.

Şi-a frecat obrazul, măsurându-mă din priviri.

— S-a întâmplat ceva?

— Sunt un detectiv din Los Angeles. Pot să lucrez foarte discret dacă sunt lăsat să lucrez discret.

— Vorbeşte mai bine cu domnul Holmes, directorul.

— Ascultă, amice, i-am spus. Asta-i un locşor destul de mic. N-ar trebui decât s-o iau în jos pe străduţă să pun câteva întrebări în baruri şi snakuri ca să aflu totul despre Gertrude. N-ar fi mare lucru să găsesc un motiv. Dar mi-am zis că m-ai putea scuti pe mine de nişte timp pierdut şi pe altcineva de o grămadă de neplăceri. De nişte neplăceri foarte mari.

A mârâit.

— Aş vrea să-ţi văd nişte acte, domnule…

— Evans.

I-am arătat actele. A rămas mult timp cu ochii pe ele, după ce le-a citit, apoi mi-a întins înapoi portvizitul şi şi-a studiat vârfurile degetelor.

— Mi se pare că locuieşte la Whitewater Cabins, a spus el.— Cum o cheamă?

— Smith, a spus şi a zâmbit subţire. Era un zâmbet obosit, zâmbetul unui om oare a văzut destule pe lumea asta. Sau, poate Schmidt?

I-am mulţumit şi am ieşit din nou în stradă. Am mers pe jos cam o jumătate de bloc, după care am intrat într-un bar zgomotos, să beau ceva. O trupă de trei cânta un swing pe o estradă micuţă, în fundul localului. În faţa lor era un mic ring de dans pe care se zbănţuiau câteva perechi cu platfus şi feţe care nu exprimau nimic. Am băut un rachiu şi l-am întrebat pe barman de Whitewater Cabins. Mi-a spus că e în capătul estic al oraşului, cam la o jumătate de bloc, pe un drum care se face de la staţia de benzină.

Mi-am luat maşina şi am străbătut satul până ce am găsit drumul. Chiar în curbă era un semn de neon alb cu o săgeată care indica direcţia. Whitewater Cabins era un muşuroi de căbănuţe răsfirate pe o pantă de deal, cea de la stradă fiind recepţia. Oamenii stăteau afară pe micile verande ale cabanelor, cu aparatele de radio lângă ei. O seară liniştită şi relaxată. Pe biroul recepţiei era o sonerie.

Am sunat şi o fată în şlapi a apărut de undeva şi mi-a spus că domnişoara Smith împreună cu domnişoara Hoffman împărţeau o căsuţă ceva mai retrasă, pentru că amândouă se culcau târziu şi aveau nevoie de linişte. Desigur, aici este foarte aglomerat în tot timpul sezonului, dar căsuţa unde stăteau ele – îi spune „înghesuie-mă” – e foarte liniştită şi retrasă de pe alee, în stânga şi că n-o să fie nici o problemă s-o găsesc. Eram cumva un prieten de-al lor?

I-am spus că eram bunicul domnişoarei Smith, i-am mulţumit şi am ieşit. Am pornit pe alee, printre căsuţele înghesuite, spre capătul împădurit cu brazi. Chiar în capătul aleii era un trunchi lung de brad, aşezat de-a curmezişul şi la fiecare capăt al bradului se afla câte o căsuţă. În faţa celei din stânga era un coupé cu luminile de poziţie aprinse. O fată blondă şi înaltă tocmai punea o valiză în portbagajul maşinii. Părul îi era legat cu o batistă albastră, avea un pulovăr albastru şi pantaloni albaştri. Sau destul de închişi la culoare pentru a fi albaştri. Căsuţa din spatele ei era luminată şi pe placa de deasupra uşii scria: *„Înghesuie-mă”*.

Blonda a intrat în căsuţă, lăsând capota maşinii ridicată. Prin uşa deschisă se prelingea o lumină difuză. Am urcat scările cu grijă şi am

intrat.

Gertrude era ocupată să înghesuie nişte lucruri într-o valiză aşezată pe pat. Blonda nu se vedea, dar se auzea zgomotul pe care îl făcea în chicineta din spatele căsuţei albe.

Nu făcusem prea mult zgomot. Gertrude a trântit capacul valizei, a încuiat-o şi a luat-o de pe pat. De abia atunci m-a văzut. Faţa i s-a albit şi a înţepenit cu valiza în mână. A deschis larg gura şi a ţipat peste umăr:

— Anna! Achtung!

Zgomotul din bucătărie a încetat. Stăteam faţă în faţă cu Gertrude şi ne uitam unul la altul.

— Plecai? am întrebat-o.

Şi-a umezit buzele.

— Ai de gând să mă opreşti, copoiule?

— N-aş prea crede. De ce pleci?

— Nu-mi mai place aici. Altitudinea asta îmi face rău la nervi.

— Te-ai hotărât cam brusc, nu găseşti?

— Există vreo lege care să mă împiedice?

— N-aş crede. Nu ţi-e frică de Weber, nu?

Nu mi-a răspuns. S-a uitat peste umărul meu, undeva în spate. Era un truc învechit, aşa că nu i-am dat nici o importanţă. Am auzit închizându-se uşa cabanei în spatele meu şi a trebuit să mă uit, totuşi. În faţa uşii era blonda, cu un pistol în mână. Se uita la mine, gânditoare, cu o faţă impasibilă. Era o fată bine dezvoltată şi părea puternică.

— Ce se întâmplă aici? a întrebat ea cu o voce groasă, o voce de bărbat.

— Un detectiv din Los Angeles, a zis Gertrude.

— Bun, şi ce vrea?

— N-am idee. Şi nici nu prea cred că este detectiv. Nu pare destul de convingător pentru a fi detectiv.

— Aşa deci, a spus Anna. S-a dat la o parte din uşă. Arma o ţinea îndreptată spre mine. O ţinea de parcă armele nu erau ceva de care să se teama, nici măcar să o facă să devină nervoasă. Ce vrei? m-a întrebat

cu vocea ei groasă.

— Destul de multe, am zis eu. De ce plecaţi?

— Ţi s-a explicat, a zis blonda, calmă. Din cauza altitudinii. Nu îi face bine Gertrudei.

— Amândouă lucraţi la Indian Head?

— Nici pomeneală, a zis blonda.

— Ce dracu'! a izbucnit Gertrude. Da, am lucrat amândouă la hotel, până astă-seară, iar acum plecăm. Ai ceva împotrivă?

— Pierdem vremea, a zis blonda. Vezi dacă are pistol.

Gertrude a pus valiza jos, şi m-a pipăit. L-a găsit şi am lăsat-o să îl ia, cu o strângere de inimă. A rămas cu el în mână, privindu-l palidă, cu o figură îngrijorată.

— Pune pistolul ăla jos afară pe prispă şi du valiza în maşină. Porneşte motorul şi aşteaptă-mă.

Gertrude a luat valiza de jos şi a dat să mă ocolească.

— N-o să vă meargă, am spus. Se vor da telefoane şi veţi fi blocate pe drum. Nu există decât două drumuri ca să pleci de aici şi e o bagatelă pentru ei să le blocheze.

Blonda a ridicat puţin din sprâncenele ei frumoase şi arse de soare.

— De ce ne-ar opri cineva?

— Chiar aşa, tu de ce stai cu pistolul ăla în mână?

— N-aveam de unde să ştiu cine eşti, a zis ea. Şi nici acum nu ştiu. Hai, Gertrude.

Gertrude a deschis uşa şi s-a uitat înapoi la mine. Buzele i s-au mişcat una peste alta, şi a zis încetişor:

— Îţi dau un sfat, băgăreţule. Tai-o din locurile astea cât încă mai poţi.

— Care dintre voi a văzut cuţitul de vânătoare?

S-au privit una pe altă, apoi s-au uitat la mine. Gertrude avea o privire încordată, dar nu părea să se simtă vinovată de ceva.

— Am plecat, a zis ea. M-am săturat de tine până peste cap.

— O.K., am zis. Ştiu că nu i l-ai plantat tu acolo. Dar aş vrea să mai

ştiu un lucru: cât timp ţi-a luat să îi aduci cafeaua domnului Weber, atunci când ai plecat cu pantofii?

— Pierdem vremea, Gertrude, a spus blonda nerăbdătoare, atât cât putea fi ea de nerăbdătoare atunci când spunea ceva.

Gertrude n-a băgat-o în seamă. Avea o privire speculativă.

— Cât timp să-mi ia? Atât cât să aduci o cafea!

— Bine, dar se serveşte cafea şi în restaurant.

— Aia care ţi-o dă la masă e o poşircă. Am fost la bucătărie să i-o fac eu. A, da, şi i-am dus şi nişte pâine prăjită.

— Să zicem cinci minute?

A dat din cap.

— Cam aşa.

— Cine mai era în resturant în afara lui Weber?

M-a privit uimită.

— Nu cred că mai era cineva acolo, la ora aia. Poate doar vreun întârziat la micul dejun.

— Îţi mulţumesc foarte mult, am spus. Pune pistolul ăla jos pe verandă, cu grijă. Nu îl trânti. Dacă vrei, poţi să-l şi goleşti de gloanţe. Nu aveam de gând să împuşc pe nimeni.

Mi-a zâmbit cu un zâmbet foarte mic şi a deschis uşa cu mâna cu care ţinea pistolul. Am auzit cum cobora scările, apoi portbagajul trântindu-se. Am auzit demarorul, motorul a tuşit şi a început să meargă la relanti.

Blonda a scos cheia din uşă şi a băgat-o pe dinafară în broască.

— Nici eu nu aş vrea să împuşc pe cineva, a spus ea încet. Dar o s-o fac, dacă trebuie. Nu mă forţa, te rog.

A închis uşa, cheia s-a răsucit în broască, s-a trântit o portieră şi motorul a prins viaţă. Am auzit cauciucurile rulând pe aleea dintre căsuţe cu un foşnet uscat, apoi foşnetul a fost acoperit de muzica de la aparatele de radio.

Un timp am rămas unde eram, privind prin cameră, apoi am făcut câţiva paşi prin căsuţă. Nu erau decât obiectele pe care le poţi găsi de obicei într-o căsuţă. Nişte gunoi într-o cutie de tablă, ceşti de cafea cu

zaţ în ele, o tigaie murdară. Nu erau nici hârtii şi nici plicuri de chibrituri cu povestea vieţii cuiva scrisă pe ele.

Uşa din spate era şi ea încuiată. Dădea în partea opusă campingului, către sălbăticia pădurii. Am scuturat clanţa uşii şi m-am aplecat să studiez broasca. Părea destul de solidă. Am deschis o fereastră, dar pe dinafară erau gratii de fier prinse solid în pereţi. M-am întors la uşă şi i-am tras un umăr. Era mult prea solidă şi nu am reuşit decât să îmi simt din nou ţeasta în flăcări. M-am căutat prin buzunare, dar rezultatul m-a dezamăgit total: nu aveam nici măcar o legătură de chei de cinci cenţi.

Am găsit un deschizător de conserve într-un sertar de la dulapul din chicinetă şi am deşurubat două holşuruburi de jos, de la grilajul ferestrei, l-am îndoit puţin şi am reuşit să scot mâna suficient ca să ajung la cheia care fusese lăsată în broasca uşii, pe dinafară. Am descuiat-o, mi-am tras mâna înăuntru şi am deschis uşa. M-am întors şi am stins luminile. Pistolul meu era aşezat după un stâlp al prispei. L-am îndesat sub braţ şi am coborât dealul spre locul unde îmi lăsasem maşina.

6.

Chiar de lângă uşă pornea o tejghea strâmtă care tăia camera în două, o sobă pântecoasă într-un colţ, o hartă tipărită cu caractere albastre pe un perete şi pe un altul, un calendar ondulat. Pe birou erau teancuri de dosare prăfuite, un stilou rustic, o călimară cu cerneală şi un Stetson cu marginile înnegrite de transpiraţie.

Biroul era din lemn de stejar îngălbenit de vreme, cu capac rabatabil şi în spatele lui era aşezat un bărbat care avea chiar lângă picior o scuipătoare înaltă, din alamă coclită. Era un bărbat solid şi calm, sprijinit pe spate în fotoliu, cu mâinile mari şi lipsite de păr împreunate pe burtă. Purta nişte pantofi maro solizi, de armată, şosete albe, pantaloni maro decoloraţi, susţinuţi de bretele şi o cămaşă kaki închisă până la gât. Avea părul castaniu-şobolan, mai puţin la tâmple,

unde era de culoarea zăpezii murdare. Pe pieptul stâng avea o stea de şerif. Stătea sprijinit mai mult pe partea stângă, pentru că pe şoldul drept avea un toc de piele în care era înfipt un pistol de calibrul 45, lung de un picior.

Avea urechile mari, ochi prietenoşi şi părea la fel de primejdios ca o veveriţă, dar mult mai puţin nervos. M-am apropiat de birou şi l-am privit, iar el a înclinat din cap spre mine şi a lansat o încărcătură de un sfert de kil de lichid maroniu în scuipătoare. Mi-am aprins o ţigară şi m-am uitat în jur după ceva în care să pun chibritul.

— Încearcă pe jos, mi-a zis el. Cu ce pot să te ajut fiule?

Am aruncat chibritul pe duşumea şi am arătat cu bărbia spre harta de pe perete.

— Căutam o hartă a districtului. Câteodată mai găseşti aşa ceva la o Cameră de comerţ, dar bănuiesc că dumneata nu eşti Camera de comerţ.

— N-avem hărţi, a zis omul. Am avut o grămadă acu' v'o câţiva ani, da' s-au gătat. Auzeam că Sid Young are ceva la Centru' de magazine de la Oficiu' poştal. El e judecătoru', de pace aici şi conduce şi Centru' de magazine. Mai scoate câte una câteodată ca să le arate pe unde se poate fuma şi pe unde nu. La noi, aici, e pe nasoale cu focurile. Da' avem aici o hartă faină a districtului. Po' să-ţi arăt cu dragă inimă orice loc unde-ai vrea să mergi. Ne place să îi facem pe vizitatori să se simtă ca acasă.

A respirat adânc şi a mai lansat o încărcătură.

— Care ţi-e numele? m-a întrebat el.

— Evans. Dumneata reprezinţi legea pe aici?

— Aha. Sunt poliţistul din Puma Point şi ajutor de şerif în San Berdoo. Toată legea de aici suntem doar noi doi, eu şi Sid Young. Barron e numele meu şi-s din Los Angeles. Am fost opt'şpe ani la pompieri, da' aici sunt de mult timp. E fain aici, că-i linişte. Ai venit cu treabă pe-aici?

N-aş fi crezut că va fi în stare să o facă aşa curând, dar a reuşit. Scuipătoarea a mai încasat o lovitură teribilă.

— Cu treabă? l-am întrebat.

Omul şi-a luat o mână de pe burtă şi şi-a vârât un deget în gulerul cămăşii, încercând să îl mai lărgească.

— Cu treabă, a spus el calm. Vreau să zic, dacă ai permis să porţi pistolul ăla?

— Ce dracu' sare chiar aşa în ochi?

— Depinde cum te uiţi la un om, a zis el şi şi-a lăsat picioarele pe duşumea. Poate c-ar fi mai bine să dăm cărţile pe faţă, noi doi.

S-a ridicat şi s-a apropiat de tejgheaua strâmtă care despărţea biroul în două, iar eu mi-am pus portvizitul pe ea, deschizându-l astfel încât să poată vedea fotocopia autorizaţiei de sub ferestruica de celuloid. Am scos şi permisul de port-armă dat de şeriful din Los Angeles şi l-am pus lângă autorizaţia de detectiv.

Le-a luat pe amândouă.

— Ar fi mai bine dac-aş verifica număru', a spus el.

Mi-am scos pistolul şi l-am aşezat lângă portvizit. L-a luat şi a comparat numerele.

— Văd că ai trei scule din astea. Sper că nu le porţi pe toate-o dată. Faină arma, fiule. Da', nu cred că trage aşa de bine ca a mea.

Şi-a scos tunul din toc şi l-a pus pe tejghea. Era un Colt de frontieră care cântărea probabil cât un geamantan. L-a luat şi l-a ţinut în echilibru de garda trăgaciului, l-a aruncat în aer făcându-l să se învârtească, l-a prins de mâner ca un scamator şi l-a vârât la loc în toc, la şold. A împins pistolul meu de calibrul 38 spre mine, pe tejghea.

— Aţi venit cu treabă, domnule Evans?

— Încă nu sunt sigur. Am fost chemat, dar încă nu am stabilit contactul. O treabă confidenţială.

A dat din cap, cu o privire gânditoare pe faţă. Ochii îi erau mai adânci, mai reci şi mai întunecaţi decât la început.

— Am tras la Indian Head, am spus.

— N-aş vrea să mă bag în afacerile tale, fiule, mi-a spus. Noi nu prea avem delicte pe aici. Din an în paşte câte-o bătaie, sau o conducere în stare de ebrietate. Ori nişte puşti încinşi, pe o motocicletă, să spargă v'o căsuţă ca să doarmă sau să fure ceva potol. Da' nici un delict

adevărat, mă-nţelegi. E foarte slabă înclinaţia spre fărădelege în munţi. Oamenii de la munte-s mai degrabă paşnici.

— Mda, am făcut eu. Da şi nu.

S-a apropiat de mine şi m-a privit în ochi.

— Chiar acum, am spus, aveţi o crimă.

Nu i s-a schimbat prea tare expresia feţei. A continuat să mă măsoare, centimetru cu centimetru. S-a întins după pălărie şi şi-a aşezat-o pe ceafă.

— Ce mai e şi asta, fiule? m-a întrebat el, calm.

— Pe dealul de la răsărit de sat, dincolo de pavilionul de dans, un bărbat împuşcat, lângă trunchiul unui copac doborât. Împuşcat în inimă. M-am plimbat pe acolo şi am stat cam o jumătate de oră, fumând o ţigară, fără să îl observ.

— Chiar aşa? a mormăit el. Sus pe Speaker Point? Dincolo de Speaker's Tavern. Chiar acolo?

— Chiar acolo.

— Da' ţi-a luat ceva timp până să vii aici ca să-mi spui, nu crezi?

Ochii lui mă urmăreau nu tocmai prietenoşi.

— Am avut un şoc, am zis eu. A trecut ceva timp până să-mi revin.

A dat din cap.

— Hai să mergem acolo. Cu maşina ta.

— Nu mai are rost, am spus. Cadavrul a fost luat de acolo. După ce l-am găsit, tocmai mă îndreptam spre maşina mea, când a apărut dintr-un tufiş un pistolar japonez şi m-a doborât. Doi bărbaţi au luat cadavrul de acolo şi au plecat cu o barcă. N-a mai rămas nici o urmă pe acolo.

Şeriful s-a dus şi a scuipat în scuipătoarea lui, apoi a mers lângă sobă. A scuipat şi pe ea şi a rămas un timp acolo, parcă aşteptând să sfârâie, dar era vară şi soba nu era încinsă. S-a întors apoi, şi-a hârâit gâtlejul şi a zis:

— Poate că ar fi mai bine să mergi acasă şi să te odihneşti puţin. A îndoit un deget spre pieptul lui. Nouă ne place ca oaspeţii noştri să se simtă bine aici.

Şi-a strâns amândoi pumnii şi i-a înfipt în buzunarele din faţă de la pantaloni.

— O.K., am spus.

— Nu avem japonezi pistolari aici, a mormăit şeriful. Ni se cam rupe de pistolarii japonezi.

— Observ că nu-ţi convine chestia asta, am spus. Ce spui atunci de chestia asta. Un bărbat pe nume Weber a fost înjunghiat pe la spate la Indian Head ceva mai devreme. În camera mea. Cineva pe care nu am reuşit să îl văd m-a pocnit în cap cu o cărămidă şi în timp ce eram fără cunoştinţă, Weber ăsta a fost înjunghiat. Tocmai stăteam de vorbă cu el. Weber lucra la hotel, era contabil.

— Zici că asta s-a întâmplat la tine în cameră?

— Mda.

— S-ar părea, a zis el, că ai devenit o adevărată piază rea pentru oraşul ăsta.

— Nici asta nu-ţi convine, nu?

A scuturat din cap.

— Normal că nici asta nu-mi convine. Dar poate că de data asta ai un cadavru pe care să te poţi baza.

— Nu-l am la mine, am zis. Dar aş putea să dau o fugă să ţi-l aduc.

M-a prins de braţ cu cele mai puternice degete pe care le-am simţit în viaţa mea.

— N-aş vrea să fiu în locul tău dacă umbli să mă duci cu vorba, fiule. Dar cred că o să vin cu tine. E o seară foarte plăcută.

— Fără discuţie, am zis, fără să mă mişc. Omul pentru care am venit să lucrez aici se numeşte Fred Lacey. Tocmai şi-a cumpărat o vilă pe Ball Sage Point. Omul pe care l-am găsit mort pe Speaker Point se numea Frederick Lacey, sau cel puţin aşa scria pe permisul lui de conducere. Ar mai fi câteva chestii, dar bănuiesc că n-ai chef de amănunte, nu-i aşa?

— Mergem împreună la hotel, a spus şeriful. Ai maşină?

I-am spus că am.

— Perfect, a spus şeriful. N-o să mergem cu ea, dar o să-mi dai

cheile.

7.

Bărbatul cu sprâncene mari şi răsucite şi cu trabucul morfolit în gură se sprijinea de uşa închisă a camerei, fără să spună nimic, sau fără a avea aerul că ar fi vrut să spună ceva. Şeriful Barron încălecase un scaun cu spătar drept şi îl urmărea pe doctor, al cărui nume era Menzies, examinând cadavrul. Eu eram într-un colţ, unde şi meritam să fiu. Doctorul era un tip ascuţit, cu ochi de broască, cu o faţă gălbejită, având nişte pete roşiatice în dreptul pometţilor. Avea degetele cafenii, pătate de nicotină şi nu părea un tip prea curat.

A suflat un nor de fum în părul omului mort şi l-a rostogolit într-o parte pe pat, pipăindu-l ici şi colo. Părea că interpretează rolul unuia care ştie ce face. Cuţitul îi fusese scos domnului Weber din spate. Era aşezat pe pat, lângă el. Era scurt, cu o lamă albă de oţel ascuţită ca un brici, de genul acelora care se poartă într-un toc de piele ataşat la centură. Avea garda destul de mare şi astfel făcută încât să se aplice ca un tampon pe rana produsă şi să împiedice sângele să îţi ţâşnească pe mână. Lama era plină de sânge.

— Sears Sawbuck Hunter's Special Nr. 2438, a spus şeriful, uitându-se la el. Cred că sunt o mie ca' ăsta în jurul lacului. Nu-s nici prea bune, da' nici rele. Ce spui, doctore?

— Despre ce?

— Cauza şi ora decesului?

— E mort de curând, a spus doctorul. Nu mai mult de două ore. Nu s-a declanşat încă „rigor mortis”.

— Ce zici, a murit de cuţit?

— Nu fă pe nebunul, Jim Barron.

— Au existat cazuri, a spus şeriful, când tipii au fost otrăviţi sau altceva şi după aia li s-a înfipt un cuţit în spate ca să pară altceva.

— Măi, măi, eşti dat dracului, a zis doctorul răutăcios. Şi ai avut multe cazuri din astea pe aici?

— Singurul omor pe care l-am avut aici, a spus calm şeriful, a fost a' lu' Dad Meacham, din partea ailaltă a lacului. Avea un hogeag în Sheedy Canyon. Lumea nu-l mai văzuse de multă vreme, dar dăduse frigul şi se gândeau că s-a retras lângă soba lui cu ulei. Da, dacă to' n-a apărut, s-au dus vreo doi să-l caute la cabană, da' era încuiată şi ei s-au gândit că a plecat peste iarnă în altă parte. Pe urmă a dat o zăpadă mare şi acoperişu' s-a năruit. Ne-am dus acolo câţiva să i-l proptim cumva să nu se dărâme de tot, şi să mă ia dracu', în pat era Dad cu un topor înfipt în ceafă. Strânsese ceva aur cât a spălat nisip pe vară, aşa că ne-am gândit că de-aia a fost omorât. N-am aflat niciodată cine l-a omorât.

— Vrei să-l cari cu ambulanţa mea? a întrebat doctorul, arătând spre pat.

Şeriful a scuturat din cap.

— Nici vorbă, asta-i o ţară săracă, doctore. Cred că-l putem căra ceva mai ieftin.

Doctorul şi-a pus pălăria pe cap şi s-a îndreptat spre uşă, iar omul cu sprâncene s-a dat ia o parte. Doctorul a deschis uşa.

— Să mă anunţi dacă vrei să plătesc eu înmormântarea, a zis el şi a ieşit.

— Ce mod de a vorbi, s-a plâns şeriful.

Omul cu sprâncene a zis:

— Hai să sfârşim cu treaba asta şi să-l scoatem de aici, să mă pot întoarce la lucru. Luni trebuie să-mi sosească decorurile de la un film şi am o grămadă de treabă. Plus că trebuie să-mi caut un contabil nou şi nici asta nu-i uşor.

— Pe Weber unde l-ai găsit? l-a întrebat şeriful. Ştii să fi avut ceva duşmani?

— Cel puţin unul, aş zice, a spus omul cu sprâncene. L-am angajat prin intermediul lui Frank Luders de dincolo, de la Woodland Club. Tot ce ştiu despre el e că ştia meserie şi că se descurca să rezolve o creanţă de zece mii de dolari fără nici o problemă. Altceva n-aveam nevoie să ştiu despre el.

— Frank Luders, a spus şeriful. Asta trebuie să fie cel care a cumpărat acolo. Nu cred că l-am cunoscut. Ce-nvârte?

— Ha, ha! a făcut omul cu sprâncene.

Şeriful l-a privit calm.

— Ei, hai, că n-o fi ăla singurul loc unde po' să tragi un pocheraş ca lumea, domnule Holmes.

Domnul Holmes l-a privit cu o faţă de expresie.

— Ei bine, acum trebuie să mă întorc la lucru. Aveţi nevoie de mine să îl căraţi?

— Deloc. N-o să-l mutăm chiar acum. O să-l luăm înainte să se lumineze, dar nu acum. Asta-i tot, domnule Holmes.

Omul cu sprâncene s-a uitat gânditor la el, apoi s-a întins să apuce clanţa uşii. Am zis:

— Aveţi două nemţoaice care lucrează aici, domnule Holmes. Cine le-a angajat?

Omul cu sprâncene şi-a smuls trabucul din gură, s-a uitat la el, apoi şi l-a înşurubat la loc şi mi-a zis:

— E treaba ta, cumva?

— Fetele se numesc Anna Hoffman şi Gertrude Smith, sau mai degrabă Schmidt. Împart o căsuţă dincolo, la Whitewater Cabins. Şi-au strâns catrafusele şi au coborât dealul astă-seară. Gertrude este fata care i-a dus pantofii doamnei Lacey la cizmar.

Omul cu sprâncene mă privea nemişcat. Am continuat:

— După ce Gertrude a luat pantofii să îi ducă la cizmar, i-a lăsat câteva minute pe biroul domnului Weber. Într-unul din pantofi erau cinci sute de dolari. Domnul Lacey îi pusese acolo doar aşa, ca o glumă, să îi găsească doamna Lacey.

— E prima oară cînd aud de aşa ceva, a spus omul cu sprâncene.

Şeriful nu spunea nimic.

— Banii nu au fost furaţi. Cei doi Lacey i-au găsit tot în pantof, la cizmărie.

Omul cu sprâncene a zis:

— Mă bucur că totul s-a terminat cu bine.

A deschis uşa, a ieşit şi a închis-o după el. Şeriful n-a zis nimic pentru a-l opri.

S-a dus până în colţul camerei şi a scuipat în coşul de gunoi. Apoi a scos o batistă kaki imensă din buzunar şi a luat cuţitul de pe pat cu ea, l-a înfăşurat şi l-a înfipt la centură. S-a aplecat şi a rămas un timp privind omul mort de pe pat. S-a îndreptat, şi-a aranjat pălăria şi s-a îndreptat spre uşă. A deschis-o şi s-a uitat înapoi spre mine.

— E cam complicată treaba, a zis el. Dar nu cred că-i atât de complicată cât crezi tu că e. Hai să mergem acasă la Lacey.

Am ieşit, iar el a încuiat uşa şi a băgat cheia în buzunar. Am coborât scările, am traversat holul şi am ieşit în stradă, apoi am traversat-o spre un automobil mic, prăfuit şi scorojit de soare, care era parcat lângă o gură de incendiu. Un tânăr şaten era la volan. Părea subnutrit şi cam murdar, ca majoritatea localnicilor. Eu şi şeriful am urcat în spate. Şeriful a zis:

— Ştii locu' lu' Baldwin din capu' lu' Ball Sage, Andy?

— Aha.

— Mergem pân-acolo. Să opreşti un pic mai încoace.

A privit către cer. E lună plină noaptea asta. O splendoare.

8.

Cabana de pe deal arăta la fel ca ultima dată când o văzusem. Aceleaşi ferestre erau luminate, aceeaşi maşină în garajul dublu deschis, acelaşi scheunat sălbatic în noapte.

— Ce naiba mai e şi asta? a zis şeriful. Pare a fi un coiot.

— Doar pe jumătate, i-am spus eu.

Flăcăul cafeniu de la volan s-a întors şi a întrebat:

— Vrei s-o trag în faţă, Jim?

— Mai coboară puţin. Până sub pinii ăia bătrâni.

Maşina s-a oprit fără zgomot în umbra de la marginea pinilor. Am coborât cu şeriful.

— Tu stai aici, Andy şi ai grijă să nu te vadă cineva, a spus şeriful.

Am eu motivele mele.

Ne-am întors la drum şi am trecut prin poarta rustică. Urletul câinelui s-a auzit iarăşi şi uşa de la intrare s-a deschis. Şeriful a urcat cele câteva trepte şi şi-a scos pălăria.

— Doamna Lacey? Sunt Barron, şeriful din Puma Point. Dânsul este domnul Evans, din Los Angeles, cred ca-l ştiţi. Putem intra câteva minute?

Femeia îl privea cu faţa complet în umbră, aşa că nu putea vedea nimic din ce exprima. S-a întors puţin şi m-a privit, apoi a spus, fără vlagă:

— Da, intraţi.

Am intrat şi femeia a închis uşa după noi. Un bărbat solid cu părul cărunt, care stătea într-un fotoliu, a dat drumul pe podea câinelui pe care îl ţinuse şi s-a ridicat. Câinele a traversat camera, a sărit pe burta şerifului, s-a răsucit în cădere şi deja dădea ture când a atins podeaua.

— Ei, ce căţeluş drăgălaş, a zis şeriful, băgându-şi cămaşa în pantaloni.

Omul cu părul grizonat ne-a zâmbit plăcut.

— Bună seara, a zis el.

Dinţii lui albi şi puternici sclipeau prietenoşi.

Doamna Lacey era îmbrăcată tot în jacheta stacojie cu revere duble şi în pantalonii gri. Faţa ei părea ceva mai bătrână şi mai uscată. A privit în jos şi a făcut prezentările:

— Dânsul este domnul Frank Luders de la Woodland Club. Domnul Bannon şi... s-a oprit şi şi-a ridicat privirea, uitându-se undeva pe lângă umărul meu stâng. Nu mai ţin minte numele domnului, a spus ea.

— Evans, a spus şeriful, fără a se uita la mine. Iar al meu este Barron, nu Bannon.

A înclinat din cap către Luders. Am înclinat şi eu din cap către Luders. Luders a zâmbit spre amândoi. Era solid, părea bogat, dădea senzaţia de putere, era bine întreţinut şi amabil. Nu avea nici o grijă pe lumea asta. Frank Luders cel mare şi vesel, camaradul tuturor. A spus:

— Îl cunosc de mult timp pe Fred Lacey. Tocmai treceam pe a'ci şi am zis să mai schimbăm două vorbe. Dar nu e acasă şi trebuie să îl aştept pe un prieten să vină să mă ia cu maşina.

— Mă bucur să te cunosc, domnule Luders, a spus şeriful. Am auzit că ai cumpărat clubul ăla, dar nu am avut plăcerea de a te întâlni până acum.

Femeia s-a lăsat încet pe braţul unui fotoliu. M-am aşezat şi eu. Căţeluşa Shiny mi-a sărit în poală, m-a scutit pe mine de a-mi mai spăla urechea dreaptă şi s-a lăsat la podea, sub scaunul meu. A rămas acolo gâfâind şi lovind podeaua cu coada.

Pentru o clipă, camera a părut încremenită. Dinspre ferestrele de la faţadă a venit un uşor huruit de motor de afară, care nu i-a scăpat şerifului. Şi-a ridicat puţin capul, dar nu i s-a văzut nimic pe figură. A zis:

— Domnul Evans a venit la mine şi mi-a spus o poveste ciudată. Sper să nu fac o greşeală dacă o dezvălui aici, ţinând cont că domnul Luders este un prieten de-al familiei.

S-a uitat la doamna Lacey şi a aşteptat. Ea şi-a ridicat încet privirea, dar nu îndeajuns pentru a o întâlni pe a lui. A înghiţit de câteva ori în sec, după care a înclinat din cap. O mână a început să îi alunece pe braţul fotoliului în sus şi în jos, încet, înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Luders zâmbea.

— Aş fi dorit să fie şi domnul Lacey acasă, a spus şeriful. Credeţi că se va întoarce curând?

Femeia a dat din nou din cap.

— Cred că da, a zis ea, cu o voce uscată. A plecat demult, imediat după prânz. Nu ştiu unde ar putea fi. Nu prea îmi vine să cred că a coborât dealul fără să îmi spună mie, dar cred că ar fi avut timp să o facă. Poate a intervenit ceva.

— Se pare că într-adevăr a intervenit ceva, a spus şeriful. Se pare că domnul Lacey i-a trimis o scrisoare domnului Evans, în care îl ruga să vină aici repede. Domnul Evans este detectiv în Los Angeles.

Femeia îşi mişca mâna necontenit.

— Detectiv! a şoptit ea.

— Pentru ce naiba să fi făcut una ca asta? a intervenit Luders.

— Pur şi simplu pentru că nişte bani au fost ascunşi într-un pantof, a zis şeriful.

Luders a ridicat din sprâncene şi s-a uitat la doamna Lacey. Doamna Lacey a strâns din buze şi a zis imediat:

— Dar i-am recăpătat, domnule Bannon. Fred nu vroia decât să facă o glumă. Câştigase nişte bani la curse şi i-a ascuns într-un pantof de-al meu. Zicea că vroia să-mi facă o surpriză. Eu am trimis pantoful la reparat cu banii înăuntru, dar banii erau tot acolo când ne-am dus după ei.

— Barron e numele, nu Bannon, a spus şeriful. Deci v-aţi găsit toţi banii intacţi, doamnă Lacey?

— Cum, dar... sigur că da. Ei, la început ne-am gândit noi că, fiind într-un hotel, i-o fi luat vreo cameristă... ei bine, nu mai ştiu exact la ce ne-am gândit, oricum, era un loc destul de aiurit să ascunzi nişte bani dar i-am recuperat, până la ultimul bănuţ.

— Dar erau aceeaşi bani? am întrebat eu.

Începusem să îmi dau seama încotro bătea şi nu prea îmi convenea. A dat să se uite la mine, dar nu şi-a terminat mişcarea.

— Dar, desigur, de ce nu?

— Nu aşa am auzit eu povestea de la domnul Evans, a spus şeriful, împreunându-şi mâinile pe burtă. S-ar părea că există o mică deosebire aici, faţă de ce i-aţi spus domnului Evans.

Luders s-a aplecat brusc înainte, fără însă ca zâmbetul să i se fi şters de pe faţă. Nici măcar n-am fost surprins. Femeia a făcut un gest vag şi mâna a reînceput să i se mişte pe braţul scaunului.

— Ce... ce i-am spus... ce i-am spus eu domnului Evans?

Şeriful a întors încet capul spre mine şi mi-a aruncat o privire directă şi dură. Şi-a întors capul. A început să bată încet cu o palmă peste dosul celeilalte, de pe burtă.

— Am înţeles că domnul Evans a mai fost pe aici ceva mai devreme şi că i-aţi povestit despre treaba asta, doamnă Lacey. Despre banii care au fost înlocuiţi.

— Înlocuiţi?! Vocea ei avea un accent straniu, găunos. Domnul Evans v-a spus că a mai fost astă-seară mai devreme aici? Dar… dar nu l-am mai văzut în viaţa mea pe domnul Evans!

Nici măcar nu m-am deranjat să mă uit la ea. Omul meu era Luders. La el mă uitam. Îmi atrăgea privirea ca monezile care îţi curg la pokerul mecanic. El a chicotit şi a apropiat un chibrit aprins de capătul trabucului.

Şeriful şi-a închis ochii. Pe faţă i se aşternuse un fel de tristeţe. Căţeluşa a ieşit de sub scaunul meu şi s-a oprit în mijlocul camerei, cu ochii la Luders. Apoi a mers într-un colţ şi s-a ascuns sub cuvertura unei sofale. S-a auzit zgomotul unor gâfâieli. Apoi s-a făcut linişte.

— Hmm, foarte complicat, a zis şeriful, vorbind ca pentru sine. Nu prea suntem pregătiţi pentru o afacere din asta. Nu am experienţă. Aici la noi nu prea avem cazuri din astea, care trebuie rezolvate rapid. Nu avem deloc delicte la munte, sau doar foarte rar.

Faţa i s-a strâmbat şi a deschis ochii.

— Câţi bani erau în pantoful ăla. doamnă Lacey?

— Cinci sute de dolari.

Vocea ei de abia se auzea.

— Ai cui erau banii ăia, doamnă Lacey?

— Cred că ai lui Fred.

— Credeam că avea de gând să vi-i dea dumneavoastră, doamnă Lacey.

— Vroia, a zis ea repede. Vrea. Dar eu nu am nevoie de ei acum. Nu aici. Probabil că o să-mi dea un cec, mai încolo.

— Or fi la el în buzunar, sau sunt aici în cabană, doamnă Lacey?

A scuturat violent din cap.

— Probabil că în buzunar la el. Nu ştiu. Vreţi să percheziţionaţi cabana?

Şeriful a ridicat din umerii lui graşi.

— Oh, nu, cred că nu, doamnă Lacey. Nu mi-ar folosi la nimic, chiar dacă i-aş găsi. Mai ales că nu au fost înlocuiţi.

— Ce înţelegeţi prin înlocuiţi, domnule Barron? a zis Luders.

— Schimbaţi cu unii falşi, i-a răspuns şeriful.

Luders a râs încetişor.

— Iată o chestie amuzantă, nu credeţi? Bani falsificaţi la Puma Point? Nu s-ar spune că este chiar locul ideal pentru aşa ceva.

Şeriful a dat din cap, trist.

— Nu prea sună rezonabil, nu-i aşa?

— Şi singura dumneavoastră sursă de informaţii în această problemă este domnul Evans, aici de faţă, care pretinde că este detectiv? Detectiv particular, fără îndoială.

— M-am gândit şi eu la asta, a spus şeriful.

Luders s-a întins şi mai mult înainte.

— Mai aveţi vreo altă dovadă în afara spuselor domnului Evans că Fred Lacey i-a cerut să vină aici?

— Trebuie să fi ştiut el ceva dacă a venit aici, a zis şeriful cu o voce îngrijorată. Şi mai ştia şi de banii din pantoful doamnei Lacey.

— Nu am pus decât o întrebare, a zis Luders încet.

Şeriful s-a răsucit spre mine. Îmi îngheţase deja zâmbetul. De la incidentul de la hotel nu mai verificasem dacă mai aveam scrisoarea de la Lacey. Acum ştiam că era prea târziu.

— Ai o scrisoare de la Lacey? m-a întrebat el cu voce dură.

Am ridicat mâna spre buzunarul de la piept. Barron a făcut fulgerător două mişcări cu mâna lui dreaptă în jos şi în sus şi când le-a terminat, în mână avea Coltul de frontieră.

— Dă-mi mai întâi pistolul, mi-a zis el printre dinţi.

Mi-am descheiat haina şi am ţinut-o desfăcută. S-a apropiat de mine şi mi-a smuls automatul din toc. S-a uitat la el scârbit un moment, apoi i-a dat drumul într-un buzunar de la pantaloni. S-a aşezat din nou şi a zis, destins:

— *Acum* să vedem.

Luders se uita la mine fără vreun interes deosebit. Doamna Lacey şi-a împreunat mâinile şi le-a răsucit cu putere, apoi a rămas cu ochii aţintiţi pe porţiunea de podea de lângă picioarele sale.

Am scos ce aveam în buzunarul de la piept. Nişte scrisori, câteva

cartonaşe pentru însemnări obişnuite, un set de curăţitoare pentru pipă, o batistă de rezervă. Scrisoarea care îmi trebuia nu mai era printre ele. Le-am pus pe toate la loc, mi-am scos o ţigară, am aprins un chibrit şi mi-am aprins-o nonşalant.

— Aţi câştigat, am spus. Amândoi.

Faţa lui Barron s-a înroşit uşor şi ochii i-au sclipit. A plescăit din buze în timp ce îşi muta privirea de la mine. Luders a întrebat, politicos:

— De ce n-am verifica dacă este într-adevăr detectiv?

Barron de abia i-a aruncat o privire.

— Nu mă interesează mărunţişurile, a spus el. Deocamdată investigăm o crimă.

Nu părea să se uite nici la Luders, nici la doamna Lacey. Părea că îl interesează foarte mult colţul tavanului. Doamna Lacey a tresărit puternic şi mâinile i s-au încleştat atât de tare că pielea i s-a albit la încheieturi şi a început să strălucească în lumină. Gura i s-a deschis încet şi şi-a dat ochii peste cap. Un suspin uscat i-a murit în gâtlej.

Luders şi-a scos trabucul din gură şi l-a aşezat cu grijă în scrumiera adâncă de alamă de lângă el. Gura îi era încleştată. N-a spus nimic.

Cronometrarea fusese perfectă. Barron le dăduse tot ce trebuia pentru a reacţiona şi nici o secundă ca să îşi revină. A zis, pe acelaşi ton indiferent:

— Un bărbat numit Weber, contabil la Indian Head Hotel. A fost înjunghiat în cameră la Evans. Evans era acolo, dar a fost doborât înaintea comiterii crimei, aşa că el este unul dintre flăcăii ăia despre care tot auzi, da' pe care foarte rar îl întâlneşti, flăcăii ăia care ajung primii acolo.

— Nu eu, am spus. Tipii au comis crimele şi mi le-au aruncat la picioare.

Capul femeii a tresărit. Şi-a ridicat privirea şi, pentru prima oară s-a uitat direct în ochii mei. În ai ei era o luminiţă bizară care strălucea undeva departe, singuratică şi mizerabilă. Barron s-a ridicat.

— Nu m-am prins, a spus el. Nu m-am prins deloc. Da' cred că n-o să greşesc dacă-l iau pe tipu' ăsta cu mine. S-a întors spre mine. Să nu

fugi prea tare, amice, cel puţin la început. Întotdeauna îi dau avans unui om patruzeci de metri.

Nu am spus nimic. Nimeni nu a spus nimic.

Apoi Barron a zis încet:

— Va trebui să vă cer să mai rămâneţi aici până ce mă întorc, domnule Luders. Dacă vor veni prietenii dumneavoastră să vă ia, spuneţi-le să plece. Va fi plăcerea mea să vă conduc până la club, mai târziu.

Luders a dat din cap. Barron s-a uitat la ceasul de pe servantă. Era doisprezece fără un sfert.

— E cam târziu pentru un boşorog ca mine. Credeţi că domnul Lacey se întoarce curând, doamnă?

— Cred... cred că da, a zis ea şi a făcut un gest care era întruchiparea deznădejdii.

Barron s-a îndreptat spre uşă şi mi-a făcut un semn cu bărbia. Am ieşit pe verandă. Căţeluşa a ieşit pe jumătate de sub pat şi a scos un fel de strănut. Barron s-a uitat la ea.

— Tare drăgălaşă, căţeluşa. Am auzit că e pe jumătate coiot. Ce ziceţi că e cealaltă jumătate?

— Nu ştiu, a murmurat doamna Lacey.

— Cam aşa stau şi eu cu căzu' ăsta la care lucrez acum, a zis Barron şi m-a urmat pe verandă.

9.

Am coborât pe drum fără să vorbim, până am ajuns la maşină. Andy stătea sprijinit într-un colţ, cu o ţigară pe jumătate fumată stinsă în colţul gurii. Am urcat în maşină.

— Dă-i drumu'-nainte, vreo două sute de metri, a zis Barron. Şi fă cât mai mult zgomot.

Andy a pornit motorul, l-a ambalat, a schimbat vitezele cu zgomot, şi maşina a ieşit din umbra pomilor în lumina lunii. Am început să urcăm panta dealului presărată de trunchiurile pomilor.

— Când ajungi sus, întorci şi opreşti, da' nu prea aproape de drum, a zis Barron. Să nu te vadă din cabană. Şi stinge luminile înainte să întorci.

— A-ha, a făcut Andy.

A întors maşina imediat după culmea dealului, ocolind un copac. A dat înapoi pe micul deal, apoi a tăiat contactul. Chiar pe vârful pantei era o tufă mare de manzanita, foarte înaltă. Maşina s-a oprit acolo şi Andy a tras cu grijă frâna de mână, pentru a atenua zgomotul clichetului.

Barron s-a întins în faţă de pe bancheta pe care stăteam amândoi.

— O să traversăm drumu' şi o să coborâm la apă. N-am chef nici să faceţi zgomot, nici să ieşiţi în lumina lunii.

— A-ha, a zis Andy.

Am coborât din maşină. Am traversat cu grijă porţiunea de pământ a drumului, apoi am călcat cu grijă pe covorul de ace de brad, ne-am furişat printre pomi ocolind crengile căzute la pământ, până ce am ajuns la doi paşi de marginea lacului.

Barron şi-a apropiat faţa de cea a lui Andy.

— Auzi ceva?

— Opt cilindri, cam paradit.

Am ascultat şi eu. Aş fi vrut şi eu să zic că auzeam ceva, dar nu puteam fi sigur. Barron a arătat cu faţa spre cabană.

— Urmăreşte luminile din cabană, mi-a şoptit, el.

Am aşteptat. Au trecut cinci minute, sau destul timp ca să ni se pară că au trecut cinci minute. Luminile de la cabană nu s-au schimbat. Apoi am auzit un zgomot îndepărtat, aproape de imaginaţie, zgomotul unei uşi care se închidea, apoi paşi pe treptele de lemn.

— Deşteaptă chestie, a şoptit Barron în urechea lui Andy. Au lăsat luminile aprinse.

Am mai aşteptat încă un minut, mai scurt de data asta. Murmurul leneş al motorului a izbucnit într-o explozie de huruieli şi de pulsaţii convulsive, iar pe lângă ele s-a auzit zgomotul unor sărituri, apoi sunetul a scăzut până la nivelul unui tors gros, ca imediat să înceapă să

se îndepărteze. O umbră întunecată a alunecat pe apa sclipitoare, a format o curbă de spumă şi a dispărut după o ridicătură a malului.

Barron şi-a scos un pachet de tutun de mestecat şi a luat o porţie. A mestecat cu o deosebită satisfacţie şi a tras o scuipătură la doi metri de vârfurile picioarelor sale. Apoi s-a ridicat şi s-a scuturat de praf şi de ace. Ne-am ridicat şi noi.

— Oamenii n-ar mai trebui să mestece tutun în ziua de azi, a spus el. Astea nu sunt condiţii pentru aşa ceva. Era cât pe-aici s-adorm acolo în cabană.

A ridicat Coltul pe care încă îl mai ţinea în mâna stângă, l-a schimbat în mâna cealaltă şi şi-a înfipt arma în toc.

— Ei? l-a întrebat el pe Andy.

— E barca lui Ted Rooney, a zis Andy. Are două supape paradite şi o fisură la ţeava de eşapament. Cel mai bine se aude când dă drumu' la gaz, cum a făcut adineaori, înainte de a pleca.

Pentru Andy fusese un adevărat discurs, dar Barron nu a fost mulţumit.

— Eşti sigur că nu greşeşti, Andy? O groază de bărci au supape paradite.

— Atunci de ce dracu' m-ai mai întrebat? a zis Andy supărat.

— O.K., Andy, nu te ambala.

Andy a mârâit. Ne-am întors la maşină şi el a pornit motorul.

L-a întrebat pe Barron:

— Cu lumină?

Barron a încuviinţat. Andy a aprins farurile.

— Unde mergem?

— Acasă la Ted Rooney, a zis Barron. Bagă viteză, sunt şaişpe kilometri până acolo.

— N-am cum să ajung în mai puţin de două'ş de minute, a zis Andy nemulţumit. Tre' să trecem prin Puma.

Maşina a intrat pe drumul pavat şi a trecut pe lângă tabăra de băieţi cufundată în bezná, printre celelalte campinguri, apoi s-a înscris la stânga, pe şosea. Barron nu a deschis gura până ce nu am ieşit din

sat, pe drumul spre Speaker Point. Orchestra dansatorilor era încă pe poziţie.

— Ei, ce zici, te-am prostit? m-a întrebat el.

— Destul.

— Am greşit cu ceva?

— Ai făcut o treabă perfectă, am spus. Dar pe Luders nu cred că l-ai prostit.

— Doamna părea destul de stânjenită, a spus Barron. Dar Luders ăsta e un tip tare. Solid, liniştit, pare priceput. Dar tot l-am prostit. A făcut greşeli.

— Da, cred că a făcut vreo două, am spus. Una, că era acolo. A doua, că ne-a spus că urmează să vină un prieten să îl ia. Asta ca să explice de ce nu avea maşină. Dar nu trebuia să explice nimic. Era o maşină în garaj şi nu aveai de unde să ştii a cui era. Şi a mai fost aia cu barca ţinută la relanti.

— Asta n-a fost o greşeală, a zis Andy din faţă. N-a fost, dac-ai încercat vreodată s-o porneşti neîncălzită.

Barron a zis:

— Nu-i nevoie să-ţi bagi maşina-n garaj când faci o vizită pe-aici. Nu e umezeală ca să ai de ce s-o fereşti. Şi barca putea fi a oricui. Putea fi vorba de nişte puştani care să vrea să se cunoască mai bine. Până acum, n-am nimic împotriva lui şi el ştie treaba asta. Doar că a sărit calu'-ncercând să mă aburească.

A scuipat pe fereastra deschisă a maşinii. A pleznit capota din spate ca o cârpă udă. Maşina aluneca în lumina lunii scrâşnind din pneuri la curbe, urcând şi coborând pantele dealurilor, printre brazi uriaşi, pe lângă staule deschise unde se odihneau animale. Am spus:

— Ştia că nu mai am scrisoarea pe care mi-o scrisese Lacey, pentru că mi-o luase chiar el, în camera mea de la hotel. Luders e ăla care m-a doborât şi l-a înjunghiat pe Weber. Luders ştia că Lacey e mort, chiar dacă nu el l-a omorât. Şi de asta s-a dus la doamna Lacey. Ea crede că soţul ei e în viaţă şi că e în mâinile lui.

— Bag sama că-l consideri pe Luders ăsta omu' dracului, a zis calm

Barron. De ce să-l fi înjunghiat el pe Weber?

— Pentru că de la Weber au pornit toate, necazurile. Aici este vorba despre o organizaţie. Scopul ei este să scape de nişte bacnote de zece dolari, foarte bine falsificate şi probabil foarte multe. Şi nu poţi realiza aşa ceva dacă scapi de ele în loturi de cinci sute de dolari, toate noi-nouţe, în nişte condiţii care ar trezi bănuielile oricui, darmite unui tip atât de prudent ca Fred Lacey.

— Îmi place cum gândeşti, fiule, a zis şeriful, prinzându-se de uşă în timp ce luam o curbă strânsă, dar vecinilor nu le convine chestia asta. Eu trebuie să fiu mai prudent, doar sunt în ograda mea. Puma Place nu mi se pare un loc prea al dracului de bun ca piaţă de desfacere pentru bani falşi.

— O.K., am zis.

— Pe de altă parte, dacă Luders e omu' meu, s-ar putea să fie foarte greu de prins. Sunt trei drumuri care pleacă din vale şi mai sunt şi vreo şase avioane care fac curse spre est în timpu' verii pentru concursurile de golf de la Woodland Club.

— N-ai zice că eşti prea îngrijorat din cauza asta, i-am spus.

— În general un şerif de la munte nu prea, are de ce să-şi facă griji, a spus calm Barron. Nimeni nu-i pretinde să aibă şi creier. Mai ales tipii ca domnul Luders gândesc aşa.

10.

Barca era în apă, legată cu o parâmă scurtă şi se mişca aşa cum se mişcă bărcile chiar şi în cele mai liniştite ape. O prelată de pânză gudronată o acoperea în cea mai mare parte, prinsă doar din loc în loc şi nu peste tot, aşa cum se aşează de obicei. Un drum şerpuia printre arborii de ienupăr spre şosea, din capătul debarcaderului prăpădit de care era legat capătul celălalt al parâmei. Pe o parte a drumului era un camping cu căsuţe, cu un lămpaş alb drept firmă. De la o căsuţă se auzea muzică de dans, dar în rest, lumea se retrăsese la culcare.

Am coborât acolo pe jos, după ce am lăsat maşina pe marginea

şoselei. Barron avea o lanternă puternică şi o aprindea din loc în loc. Când am ajuns în capătul drumului, lângă micul debarcader, a aprins-o şi a luminat drumul. Se vdeau urme recente de cauciucuri.

— Ce zici m-a întrebat el.

— Urme de cauciucuri, am spus eu.

— Tu ce zici, Andy? a insistat Barron. Omu' ăsta-i deştept, da' nu-mi dă nici o idee.

Andy s-a aplecat să studieze urmele.

— Cauciucuri noi şi încă de-alea mari, a zis el şi a urcat pe podeţul de lemn.

S-a aplecat din nou şi a arătat cu degetul. Şeriful a luminat locul.

— A-ha, a întors aici. Ei şi? Zona asta e plină de maşini noi. S-apropie octombrie şi asta înseamnă ceva. Tipii care stau pe-aici îşi mai cumpără câte-un cauciuc nou din când în când, la un preţ convnabil. În ziua de azi se fac tot felu' de-nvârteli.

— Mai bine te-ai uita la barcă, a zis şeriful.

— Ce-i cu ea?

— Să vezi dacă a fost folosită de curând.

— La dracu', a zis Andy, dar ştim că a fost folosită de curând.

— Înto'deauna ghiceşti, a zis blând Barron.

Andy l-a privit în tăcere o clipă, apoi a tras un scuipat pe pământ şi a pornit spre locul unde lăsase maşina. După vreo zece paşi, a zis peste umăr:

— Eu ştiu, nu ghicesc.

S-a întors şi aproape că a făcut o brazdă printre copaci.

— E cam sensibil, a spus Barron, da-i băiat bun. S-a dus şi s-a aplecat peste debarcader, pipăind de-a lungul părţii din faţă a bărcii, apoi a dat din cap şi s-a întors lângă mine. Andy are dreptate. Întotdeauna are dreptate, dracu' să-l ia. Ce fel de cauciucuri zici că-s astea, domnule Evans? Îţi zice ceva?

— De la un Cadillac V–12, am spus eu. Un Club Coupe, cu scaune de piele roşie şi cu două valize în portbagaj. Ceasul de la bord arată cel puţin doişpe şi un minut şi e cu jumătate de minut în urmă.

A rămas acolo, gândindu-se la ce îi spusesm. Apoi a clătinat din capul lui mare. A oftat.

— Ei, bănuiesc că din asta trăieşti, a spus el şi s-a întors.

Ne-am întors la maşină. Andy era în faţă, la volan cu o ţigară în gură. Privea drept în faţă, prin parbrizul prăfuit.

— Pe unde mai stă Rooney, mai nou? l-a întrebat Barron.

— Unde-a stat întotdeauna, a zis Andy.

— Ei, nu-i aşa departe până-n Bascomb Road.

— N-am zis altceva, a mârâit Andy.

— Hai să mergem acolo, a zis şeriful şi a urcat în maşină.

Am urcat lângă el.

Andy a întors maşina şi a mers cam un kilometru pe şosea, apoi a luat-o pe un drum, lateral. Şeriful a ţipat la el:

— Stai aşa puţin!

A coborât şi a luminat cu lanterna suprafaţa drumului, apoi s-a întors în maşină.

— Cred că de data asta avem ceva. Urmele de jos, de lângă lac, nu-nseamnă mare lucru. Da' aceleaşi urme să fie şi aici, asta-i altceva. Dac-au luat-o spre Bascomb, înseamnă şi mai mult. Coloniile alea de la minele de aur îs pline de afaceri dubioase.

Am pornit pe drumul lateral şi am urcat până am ajuns într-un fel de trecătoare largă, plină cu colţi de stâncă, strălucind albi în lumina lunii. Am mai înaintat cam un kilometru, apoi Andy a oprit maşina.

— O.K., Ochi de Şoim, uite cabana, a zis el.

Barron a coborât cu lanterna şi a făcut câţiva paşi. Luminile de la cabană erau stinse. S-a întors la maşină.

— Au trecut pe-aici, a zis el. L-au adus pe Ted acasă. Când au plecat, au luat-o spre Bascomb. Ce zici, o fi Ted băgat în vreo mârşăvie?

— De ce nu, dacă ies ceva biştari, a zis Andy.

Am ieşit din maşină şi am mers împreună cu Barron la cabană. Era mică şi construită grosolan, din brad necojit. Avea un portic de lemn, un coş ancorat cu sârmă şi o cărare şerpuitoare, care ducea printre copacii din spate. Era întunecată. Am ajuns la portic şi Barron a bătut la uşă. Nu

s-a întâmplat nimic. A încercat clanţa, dar uşa era încuiată. Am ocolit cabana până în spate, uitându-ne la ferestre, dar toate erau închise. Barron a încercat uşa din spate, care era la nivelul pământului. Şi asta era încuiată. A izbit-o cu piciorul şi bubuitura s-a împrăştiat printre copaci, reverberându-se printre stâncile pe lângă care trecusem.

— A plecat cu ei, a zis Barron. Bănuiesc că nu au avut încredere în el să îl lase aici, şi or fi oprit să îşi ia niscaiva boarfe. Asta e.

— N-aş crede, am zis eu. Nu aveau nevoie de Rooney decât pentru barca lui. Cu barca asta au săltat cadavrul lui Lacey din capătul lui Speaker Point, aseară, devreme. Probabil i-au legat, o greutate şi l-au aruncat în lac. Au trebuit să aştepte să se întunece bine pentru asta. L-au folosit pe Rooney pentru treaba asta şi l-au plătit. În noaptea asta au avut din nou nevoie de barcă. Dar poate că s-au gândit că nu mai au nevoie de Rooney. Aşa că, dacă or fi în Bascomb Valley, într-un loc retras, falsificând sau aranjând banii, poate că nu au vrut să îl ia şi pe Rooney cu ei.

— Iar ai ghicit, fiule, a spus şeriful binevoitor. Da' n-am mandat de parcheziţie. Da' un minut po' s-arunc şi eu o privire la căsuţa asta din poveşti. Aşteaptă-mă aici.

A pornit spre partea din faţă a cabanei. M-am dat doi metri înapoi să îmi fac vânt şi am izbit uşa. A troznit şi lemnul s-a crăpat pe diagonală. În spatele meu, şeriful a strigat: „Hei!”, dar slab, fără convingere.

M-am dat din nou în spate doi metri şi am mai buşit o dată uşa. Am trecut prin ea şi m-am trezit dincolo, pe mâini şi în genuchi, pe o bucată de linoleum care mirosea a peşte. M-am ridicat în picioare şi am întors comutatorul ca să aprind becul. Barron stătea în spatele meu, scoţând sunete dezaprobatoare.

Eram într-o bucătărie cu o sobă de lemne şi cu rafturi din scânduri cu diverse vase pe ele. Soba era călduţă. Nişte cratiţe nespălate erau pe plită şi miroseau. Am traversat bucătăria şi am intrat în camera din faţă. Pe un perete era un pat îngust, acoperit cu o pătură soioasă, aruncată parcă în grabă peste el. Mai era o masă de lemn, câteva scaune, o ladă

cu radio, câteva undiţe pe pereţi, o scrumieră cu patru pipe arse în ea şi un teanc de ziare îngălbenite, într-un colţ, pe podea.

Tavanul era construit jos pentru a păstra mai bine căldura în casă. Într-un colţ era un chepeng care dădea în pod, iar sub el se afla o scară cu trepte din lemn. Un geamantan din pânză, ondulat de la umezeală, era aşezat pe o cutie deschisă din care ieşeau diverse obiecte şi capete de îmbrăcăminte.

Barron s-a apropiat de geamantan şi a zis:

— Se pare că Rooney se pregătea să se mute sau să plece într-o călătorie, dar au venit băieţii şi l-au săltat. N-a terminat de împachetat, da' costumul şi l-a pus. Unu 'ca Rooney n-are decât un costum de haine şi şi-l pune pe el doar „când coboară dealu'".

— Nu e aici, am zis eu. Dar cred că a mâncat, plita era caldă.

Şeriful s-a uitat bănuitor la scara de la pod. A urcat pe scara de lemn şi a ridicat chepengul cu capul. A aprins lanterna şi s-a uitat prin pod, apoi a lăsat trapa la loc şi a coborât.

— Cred că valiza o ţinea, sus, în pod, a zis el. Văd că are şi un motor vechi acolo. Mergem?

— N-am văzut nici o maşină, am spus eu. Trebuie să fi avut maşină.

— A-ha, avea un Plymouth vechi. Stinge luminile.

Am trecut înapoi prin bucătărie, ne-am mai uitat puţin, apoi am stins lumina şi am ieşit. Am închis ce mai rămăsese din uşa din spate. Barron a examinat urmele de la cauciuiuri de pe prundişul drumului şi a mers pe ele până lângă un stejar uriaş, unde se vedeau nişte pete întunecate, care însemnau că o maşină stătuse mai multă vreme acolo şi pierduse ulei.

Barron s-a întors balansându-şi lanternă, s-a uitat spre privata dintre pomi şi a zis:

— Poţi să te întorci lângă Andy. Vreau să mă uit puţin pe-aici.

N-am spus nimic. L-am urmărit cu privirea cum se ducea pe potecă spre privată. A ridicat zăvorul şi a deschis uşa. Am văzut cum lumina lanternei intră înăuntru şi trece printre scândurile acoperişului,

aprinzând crengile copacului de lângă el. M-am dus la maşină şi am intrat înăuntru. Şeriful a lipsit multă vreme. S-a întors mergând agale şi s-a oprit lângă maşină să îşi bage între fălci o porţie din tutunul de mestecat.

— Rooney, a zis el, e în privată. Împuşcat de două ori în cap. S-a urcat în maşină. Împuşcat cu o armă mare şi foarte mortală. Luându-mă după cele constatate, aş putea spune că cineva se grăbea al dracului de tare.

11.

Drumul urca aproape în trepte albia torentului, care fusese aproape astupată cu bucăţi de stânci căzute de pe versanţi şi se oprea cam la cinci sute de metri deasupra nivelului lacului. Am trecut pe lângă un ocol de vite, apoi drumul a început să coboare şi am traversat o pajişte ondulată, pe lângă alte câteva vaci, pe lângă o fermă întunecată şi în sfârşit, am ajuns la o bifurcaţie. Andy a oprit maşina şi Barron a ieşit cu lanterna.

— Au făcut la stânga, ne-a spus el îndreptându-se, după un timp. Noroc că n-a mai trecut nici o maşină între noi.

A urcat în maşină.

— La stânga nu duce spre galeriile vechi, a zis Andy. La stânga ajungi acasă la Worden. Şi pe urmă înapoi la lac, la stăvilar.

Barron a rămas tăcut un timp, apoi a coborât din maşină şi şi-a aprins din nou lanterna. Când a ajuns în mijlocul T-ului, a scos o exclamaţie de surprindere. S-a întors la noi şi a stins lanterna.

— Au făcut şi la dreapta, a spus el, dar mai întâi la stânga. Au revenit pe acelaşi drum, da' înainte au fost undeva spre vest. Facem şi noi ca ei.

— Eşti sigur, a zis Andy, că au luat-o mai întâi la stânga şi nu după aia? La stânga ar fi drumul care iese în autostradă.

— A-ha. Urmele spre dreapta sunt suprapuse peste cele înspre stânga.

Am luat-o spre stânga. Movilele care străjuiau valea erau acoperite cu goruni bătrâni, unii dintre ei pe jumătate uscaţi. Creşteau până la cinci sau şase metri înălţime şi apoi se uscau, iar crengile lor se decojeau, devenind cenuşii şi strălucitoare în bătaia lunii.

Am parcurs aproximativ doi kilometri până să ajungem la un drum, mai degrabă două dâre de roţi, care o lua spre nord. Andy a oprit, iar Barron a coborât din nou să se joace cu lanterna. A ridicat degetul mare în sus şi Andy a pornit maşina, iar şeriful a urcat.

— Băieţii ăştia n-au fost deloc atenţi, a zis el. Da' deloc. Nu cred că şi-au închipuit că Andy o să-şi dea seama doar după sunetu' motorului, a cui e barca.

Drumul a devenit curând doar o spărtură în munte, cu vegetaţia sălbatică atât de apropiată, că maşina numai cu dificultate reuşea să treacă fără a fi zgârâiată. Apoi, după un colţ s-a dublat, a început să urce iarăşi şi după ce am ocolit un pinten de deal, chiar în faţă ne-a apărut o cabană micuţă, cu spatele lipit de panta dealului şi aproape înconjurată de copaci.

Brusc, din casă, sau foarte de aproape s-a auzit un urlet lung şi sfâşietor de animal, urlet care s-a sfârşit într-un lătrat nervos. Baron a început să zică:

— Taie…

Andy deja stinsese farurile şi a tras maşina pe marginea drumului.

— Cred că-i prea târziu, a zis el cu o voce uscată. Trebuie să ne fi văzut, dacă o fi fost cineva la pândă.

Barron a ieşit din maşină.

— Aş zice că a fost un coiot, Andy.

— A-ha.

— Suspect de aproape de casă pentru un coiot, nu crezi, Andy?

— Aiurea, a zis Andy. Dacă luminile sunt stinse, coiotu' vine chiar până lângă casă să caute în gunoiu' îngropat.

— Ar fi putut fi căţeluşa aia, a spus Barron.

— Sau o găină făcând un ou pătrat, am zis eu. Ce mai aşteptăm? Şi ce-ar fi să îmi dai pistolul înapoi? Şi ce facem de fapt, încercăm să

prindem pe cineva, sau doar încercăm să ne închipuim ce-au făcut alţii intre timp?

Şeriful a scos pistolul meu din buzunarul stâng de la spate şi mi l-a dat.

— Nu-i nici o grabă, a zis el, pentru că Luders nu se grăbeşte. Dacă se grăbea, putea fi de mult plecat. S-a grăbit să scape de Rooney, pentru că Rooney ştia ceva despre ei. Dar acum Rooney nu mai ştie nimic pentru că e mort, casa lui e încuiată şi maşina lui e luată de acolo. Dacă nu i-ai fi spart uşa din spate, ar fi putut să mai stea în privata aia încă două săptămâni până să devină cineva curios. Urmele astea de cauciucuri sunt destul de evidente, dar numai pentru că am ştiut noi de unde să pornim. Ei n-au nici un motiv să creadă că am dat de ele. Deci, ce facem? Nu, nu, eu nu mă grăbesc.

Andy s-a aplecat şi a scos o carabină pentru cerbi. A deschis portiera din stânga şi a ieşit din maşină.

— Căţeluşa-i acolo, a zis Barron calm. Asta-nseamnă că şi doamna Lacey e acolo. Şi poate încă unul care o păzeşte. Cred c-ar trebui să mergem acolo s-aruncăm o privire, Andy.

— Sper că ţi-e teamă, a zis Andy, pentru că mie mi-e.

Am pornit printre copaci. Până la cabană erau cam două sute de metri. Noaptea era încremenită. Chiar şi de la distanţa asta am auzit cum s-a deschis o fereastră. Înaintam spre casă, având între noi cam cinci metri. Andy rămăsese în urmă să încuie maşina, apoi l-am văzut că descrie o curbă largă, mult spre dreapta.

Dinspre cabană nu se mai auzea nimic şi nu se vedea nici o lumină, în timp ce ne apropiam. Coiotul, sau Shiny, câinele, sau ce-o fi fost, n-a mai lătrat.

Am ajuns foarte aproape de casă, cam la douăzeci de metri, aflându-mă la aceeaşi distanţă de Barron. Era o cabană grosolană, cam ca a lui Rooney, dar ceva mai mare. În spate avea un garaj deschis şi gol şi în faţă, o prispă mică, podită cu piatră de râu.

Atunci s-a auzit dintr-odată zgomotul ascuţit al unei lupte în cabană, şi un început de lătrat ne-a zgâriat timpanele. Barron s-a

aruncat pe burtă, la pământ şi eu am făcut la fel. Nu s-a întâmplat nimic.

Barron s-a ridicat încet în picioare şi a pornit spre cabană, făcând pauză după fiecare pas. Eu am rămas acolo unde eram. A traversat spaţiul deschis din faţa prispei şi a început să urce treptele. S-a oprit apoi, perfect distinct în lumina lunii, cu Coltul în mână. Părea o metodă ideală de a te sinucide.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Barron a ajuns în capătul scării şi s-a lipit de perete. În stânga avea o fereastră, iar în dreapta, uşa. Şi-a mutat pistolul în mâna cealaltă şi s-a întins să bată cu ţeava în uşă, apoi a schimbat rapid arma în mâna drepată şi s-a lipit de perete.

Din casă s-a auzit scheunatul câinelui. În partea de sus a ferestrei deschise a apărut o mână ţinând un pistol. Mâna cu pistolul se mişca încet.

Era o ţintă destul de dificilă la distanţa şi în condiţiile astea, dar trebuia s-o fac. Am tras. Lătratul automatului a fost înghiţit de bubuitura carabinei. Mâna a căzut şi arma a alunecat pe verandă. Mâna a mai ieşit puţin în afară, cu degetele răşchiate, apoi a zgâriat cerceveaua ferestrei. A dispărut înăuntru şi câinele a început să urle. Barron era la uşă, zgâlţâind-o, în timp ce eu şi Andy ne apropiam în fugă de cabană, din direcţii diferite.

Barron a reuşit să deschidă uşa când eu ajungeam la scări cu Andy imediat după mine. În momentul acela s-a aprins lumina în cabană.

Doamna Lacey era în mijlocul camerei, ţinând căţeluşa în braţe. Un om solid şi blond zăcea într-o rână, sub fereastra deschisă, încercând să se întindă după pistolul care căzuse prin fereastră în partea cealaltă a zidului.

Doamna Lacey şi-a desfăcut braţele şi a dat drumul căţeluşei, care a ţâşnit şi l-a lovit pe şerif în burtă cu nasul ei mic şi ascuţit, căţărându-se pe cămaşa acestuia până la gât. Apoi şi-a dat drumul pe podea şi a început să alerge în cerc, repede şi tăcut, fluturându-şi bucuros ciotul de coadă.

Doamna Lacey stătea încremenită, cu figura golită de orice, de

parcă ar fi fost moartă. Omul de pe podea a mormăit ceva între gâfâieli şi gemete, ochii închizându-i-se intermitent. O spumă rozalie i se prelingea pe bărbie în timp ce îşi muşca buzele.

— Ce căţeluş drăgălaş doamnă Lacey, a zis Barron, băgându-şi cămaşa în pantaloni. Da' n-aş zice că-i chiar aşa bine să-l ţii prin preajmă în cazuri din astea, cel puţin pentru anumite persoane.

S-a uitat la omul de pe podea. Ochii acestuia s-au deschis odată şi au rămas ficşi.

— V-am minţit, a spus doamna Lacey, repede. A trebuit să o fac. Viaţa soţului meu depindea de asta. El îl ţine pe undeva pe aici. Nu ştiu exact unde, dar spunea că nu departe. A plecat să îl aducă la mine, dar m-a lăsat cu un paznic. Nu am putut să fac nimic, domnule şerif. Îmi... îmi pare rău.

— Ştiam că minţiţi, doamnă Lacey, a zis încet Barron. Şi-a privit Coltul din mână şi l-a băgat în tocul de la şold. Ştiam şi din ce cauză. Dar soţul dumneavoastră e mort, doamnă Lacey. E mort mai demult, domnul Evans l-a văzut. Ştiu că vă vine greu, doamnă, dar e mai bine să ştiţi.

A încetat să mai mişte şi părea că nici nu mai respiră. Apoi s-a îndreptat încet spre un scaun şi s-a aşezat, prinzându-şi faţa în palme. A rămas aşa, nemişcată, fără să scoată un sunet. Căţeluşa a scâncit şi s-a băgat sub scaun.

Omul de pe podea a început să îşi ridice partea superioară a corpului. A ridicat-o încet, înţepenit. Avea privirea goală. Barron s-a apropiat de el, aplecându-se deasupra lui.

— Eşti rănit grav, fiule?

Omul şi-a dus mâna stângă la piept şi a apăsat. Sângele i-a ţâşnit printre degete. Şi-a ridicat mâna dreaptă până ce aceasta a devenit întinsă şi rigidă, îndreptată spre un colţ al tavanului.

— Heil Hitler! a zis el cu o voce groasă.

A căzut pe spate şi n-a mai mişcat. Gâtul i-a mai tresărit puţin, dar i-a încremenit şi totul părea încremenit în cameră, chiar şi câinele.

— Asta o fi unul din naziştii ăia, a spus şeriful. Ai auzit ce-a zis?

— Mda, am spus.

M-am întors şi am ieşit din casă, am coborât treptele şi am luat-o printre copaci, spre maşină. M-am sprijinit de capotă şi mi-am aprins o ţigară, gândindu-mă.

După o vreme au apărut şi ceilalţi printre copaci. Barron ducea câinele. Andy ducea puşca în mâna stângă. Faţa lui cafenie părea şocată.

Doamna Lacey a urcat în spate şi Barron i-a dat câinele, apoi s-a uitat la mine şi a zis:

— E împotriva legii sa fumezi aici, fiule. Sunt mai mult de cincizeci de paşi până la cabană.

Am aruncat ţigara şi am călcat-o cu putere, strivind-o de pământul cenuşiu. M-am urcat în maşină în faţă, lângă Andy.

Am pornit şi ne-am întors la ceea ce reprezenta drumul principal în locurile astea. Mult timp, nimeni nu a vorbit, apoi doamna Lacey a zis încet:

— Luders a pomenit de un nume care suna cumva ca Sloat. I l-a spus celui pe care l-aţi împuşcat. Îi ziceau Kurt şi vorbeau germana. Eu înţeleg un pic, dar vorbeau prea repede. Sloat nu prea suna a nume nemţesc. Ar putea însemna ceva?

— E numele unei mine vechi, aflată nu departe de aici. Mina lui Sloat. Ştii unde e, nu, Andy?

— A-ha. Cred că pe tipu' ăla l-am omorât, nu?

— Cred că da, Andy.

— Poate că eu l-am omorât, am spus. Şi eu am tras în el.

— Nici vorbă, a spus Andy. Nu erai destul de ridicat ca să-l nimereşti în piept. Eu eram.

Barron a intervenit:

— Câţi erau ăia care v-au dus la cabană, doamnă Lacey? Nu îmi place că trebuie să vă pun întrebări din astea tocmai acum, da' n-am ce face.

— Doi, a zis ea cu voce pierdută. Luders şi omul pe care l-aţi omorât. El a condus barca.

— S-au oprit pe undeva, pe malul lacului, doamnă?

— Da, s-au oprit la o cabană mică de pe mal. Luders conducea. Celălalt, Kurt, a coborât şi noi am plecat mai departe. După' un timp ne-am oprit şi Kurt a apărut după noi cu o maşină veche. A băgat-o într-o viroagă năpădită de sălcii şi după aceea a venit cu noi.

— Asta-i tot ce ne trebuia, a spus Barron. Dacă-l găbjim pe Luders, afacerea-i rezolvată. Doar că n-am înţeles nimic din ea.

N-am spus nimic. Am ajuns până la intersecţia în T de unde pornea drumul spre lac şi am mers pe el încă vreo opt kilometri.

— Ar fi bine să opreşti aici, Andy. Continuăm drumu' pe jos. Tu rămâi aici.

— Aiurea, n-am de gând să stau aici.

— Ba o să stai, a izbucnit Barron cu o voce tăioasă. Ai o doamnă de care trebuie să ai grijă şi-n plus, ţi-ai făcut numaru' de morţi pentru astă-seară. Tot ce-ţi cer e să ai grijă să ţii căţelu' ăsta liniştit.

Maşina s-a oprit. Am coborât cu Barron. Căţelul a scâncit puţin, apoi a rămas nemişcat. Am părăsit drumul şi am traversat un teren cu brazi, cu tufe de manzanita şi stejari pitici. Mergeam în tăcere, fără să vorbim. Zgomotul paşilor noştri n-ar fi putut fi auzit de la mai mult de zece metri decât de un indian.

12.

Am ajuns în capătul tufărişului în câteva minute. Dincolo de el, terenul era mai ridicat şi deschis. Pe el se ridica spre cer un păienjeniş de obiecte, câteva maldăre de pământ folosit, o grămadă de prefabricate pentru zăgazuri, puse una peste alta şi arătând ca un turn de răcire în miniatură, un jgheab fără sfârşit îndreptat spre el. Barron şi-a apropiat gura de urechea mea.

— E părăsită de câţiva ani, a zis el. Nu mai merită. O zi dură de muncă pentru doi oameni şi nu scoţi mai mult aur decât să-ţi iei un pachet de ţigări. Regiunea asta a fost suptă până la moarte, şaizeci de ani. Baraca aia joasă de-acolo-i o gheţărie veche. E groasă şi rezistentă

la gloanţe ca un blindaj. Nu văd nici o maşină, da' poate-i în spate, sau ascunsă. Mai degrabă ascunsă. Eşti gata?

Am dat din cap. Am pornit să traversăm porţiunea deschisă. Luna era atât de strălucitoare încât zona era luminată aproape ca ziua. Aveam o senzaţie tâmpită, parcă aş fi fost o ţintă de argilă la un stand de tir. Barron în schimb părea indiferent. Mergea liniştit, cu Coltul său uriaş pe lângă el, în mână, cu degetul mare pe cocoş.

Deodată s-a aprins o lumină într-o parte a gheţăriei şi ne-am aruncat la pământ. Lumina ieşea printr-o uşă întredeschisă, o scândură galbenă şi o lance galbenă de lumină pe pământ. Am văzut o mişcare în lumina lunii şi am auzit un zgomot de apă izbind pământul. Am mai aşteptat puţin, apoi ne-am ridicat şi am pornit mai departe.

Nu mai avea rost să continuăm să ne jucăm de-a indienii. Puteau să iasă pe uşa aia sau să nu iasă. Dacă ieşeau, ne-ar fi văzut oricum, mergând, târându-ne sau întinşi la pământ, atât de descoperit era locul şi atât de puternică era lumina lunii. Pantofii noştri făceau ceva zgomot, căci pământul era bătătorit şi tare. Am ajuns lângă o grămadă de nisip şi ne-am oprit. Mi-am ascultat respiraţia. Nu gâfâiam şi nici Barron nu gâfâia, dar dintr-o dată devenisem foarte interesat de respiraţia mea. Era o chestie pe care o făceam demult, o chestie garantată şi cu care mă obişnuisem şi dintr-o dată începuse să mă intereseze. Speram să mă ţină cât mai mult timp de acum încolo, dar nu mai eram chiar aşa de sigur de ea.

Nu eram speriat. Eram un tip destul de bine făcut şi aveam un pistol în mână. Dar şi blondul acela de la cabană fusese un tip solid şi avuse şi el un pistol în mână. Şi mai avusese şi un zid de cărămidă în faţă, ca să se ascundă după el. Totuşi, nu eram speriat. Mă gândeam doar la tot felul de nimicuri. Mă gândeam că Barron respira cam prea tare, dar mă gândeam că aş fi făcut mai mult zgomot dacă i-aş fi spus că respiraţia lui este prea tare, decât respira el. Aşa eram eu, foarte atent la toate amănuntele.

Uşa s-a deschis din nou. De data asta nu mai era lumină în spatele ei. Un om mic, foarte mic, a ieşit pe uşă, cărând ceva care ar fi putut fi o

valiză foarte grea. A cărat-o de-a lungul gheţăriei, mormăind. Barron m-a strâns de braţ. Respiraţia îi era şuierătoare.

Omul cel mic cu valiza cea grea, sau ce-o fi fost, a ajuns la capătul peretelui şi a dat colţul. M-am gândit că, deşi grămada de nisip nu părea prea înaltă, era probabil destul de înaltă ca să nu ne vedem după ea. Iar dacă omul cel mic nu se aştepta la vizitatori, s-ar fi putut să nu ne vadă. L-am aşteptat să se întoarcă. Am aşteptat prea mult.

O voce clară, în spatele nostru, a rostit:

— În mână am o mitralieră, domnule Barron. Ridicaţi-vă mâinile, vă rog. Dacă faceţi orice altă mişcare, deschid focul.

Am ridicat repede mâinile. Barron a ezitat o clipă, dar le-a ridicat şi el. Ne-am întors încet. Frank Luders era cam la doi metri de noi, ţinând ridicată la înălţimea pieptului o mitralieră îndreptată spre noi. Gaura ţevii era la fel de mare ca aceea a tunelului de pe Second Street din Los Angeles.

— Aş vrea să vă întoarceţi cu faţa încolo. Când Charlie se va întoarce de la maşină, o să aprindă lumina şi o să intrăm cu toţii acolo.

Ne-am întors din nou cu feţele spre gheţărie. Luders a şuierat scurt. Omul cel mic a apărut de după colţul gheţăriei, s-a oprit o clipă, apoi s-a îndreptat spre uşă. Luders i-a strigat:

— Aprinde lumina, Charlie! Avem oaspeţi.

Omul cel mic a intrat repede, am auzit scăpăratul unui chibrit şi interiorul s-a luminat.

— Şi acum, domnilor, puteţi merge, a spus Luders. Gândiţi-vă totuşi că moartea păşeşte pe urmele dumneavoastră, aşa că procedaţi în consecinţă.

Am pornit.

13.

— Ia-le armele, Charlie şi vezi dacă nu mai au şi altele.

Ni s-a arătat să trecem lângă un perete de-a lungul căruia era o masă lungă de lemn, având pe ambele părţi câte o bancă lungă de scândură. Pe ea se afla o tavă cu o sticlă de whisky şi nişte pahare, un felinar de furtună şi o lampă de fermă cu ulei, de modă-veche, cu sticla groasă, amândouă aprinse, o farfurioară plină cu chibrituri arse şi alta cu scrum şi chiştoace de ţigări. Într-un capăt, aflată la distanţă de masă, se afla o sobă mică şi două paturi de campanie, unul strâns, iar celălalt atât de bine făcut, încât ar fi aruncat înapoi o monedă aruncată pe cearşaf.

Micul japonez a venit spre noi cu ochelarii sclipind în lumină.

— Oh, avem pistoale, a ciripit el. Oh, foarte rău.

A luat pistoalele şi le-a împins pe masă spre Luders. Mâinile lui mici au trecut peste noi ca o fâlfâire. Barron s-a cutremurat şi faţa i s-a înroşit, dar nu a spus nimic. Charlie a zis:

— Nu mai sunt alte arme. Mă bucur să văd, domnilor. Noapte foarte frumoasă, cred. Făceaţi picnic lumină lună?

Barron a scos un mârâit din gâtlej şi Luders a zis:

— Luaţi loc, domnilor, şi spuneţi-mi ce pot face pentru dumneavoastră.

Ne-am aşezat. Luders s-a aşezat şi el, vizavi de noi. Cele două pistoale erau în faţa lui şi îşi ţinea mâna stângă pe mitraliera de lângă el, privindu-ne cu ochii lui liniştiţi şi duri. Nu mai avea o faţă plăcută, dar asta nu însemna că nu era inteligentă. Inteligentă cum sunt întotdeauna feţele lor.

— Cred că o să mestec nişte tutun, a zis Barron. Mă ajută să gândesc mai bine aşa.

Şi-a scos pachetul de tutun şi a muşcat o porţie, apoi l-a pus la loc. A mestecat o vreme în tăcere, apoi a scuipat pe podea.

— Vă cam fac mizerie pe podea, a spus el. Sper că nu vă supăraţi prea tare.

Japonezul stătea pe marginea patului făcut, cu picioarele atârnându-i fără să atingă podeaua.

— Nu place mult, a sâsâit el. Foarte urât miros.

Barron nu s-a uitat la el.

— Vrei să ne împuşti şi după aia să-ţi iei tălpăşiţa, domnule Luders? l-a întrebat el liniştit.

Luders a ridicat din umeri şi şi-a luat mâna de pe mitralieră, sprijinindu-se cu spatele de perete. Barron a continuat:

— Urmele pe care le-ai lăsat până aici au fost foarte clare, exceptând un singur lucru. De unde era să ştim noi de unde să-ţi luăm urma. Nu te-ai gândit la asta, pentru că n-ai fi acţionat în felul în care ai făcut-o. Dar când am ajuns noi aici, capcana era foarte bine pregătită. Chestia asta n-o mai înţeleg.

Luders a zis:

— Asta pentru că de felul nostru, noi, germanii, suntem nişte fatalişti. Când treaba merge uşor, aşa cum a mers în noaptea asta, excepţie făcând nebunul acela, Weber, devenim bănuitori. Mi-am spus: „Nu am lăsat nici o urmă, nu aveau cum să mă urmărească peste lac suficient de repede. Ei nu au barcă, şi nici o barcă nu m-a urmărit. Le va fi imposibil să mă găsească. Pur şi simplu imposibil.” Aşa că mi-am spus în continuare: „Mă vor găsi tocmai pentru că mie mi se pare imposibil. Deci îi voi aştepta.”

— Şi toate astea, în timp ce Charlie transporta valizele pline cu bani afară, la maşină, am spus eu.

— Ce bani? a întrebat Luders, fără a se uita la nici unul dintre noi.

Părea că priveşte undeva în interiorul său, căutând ceva. Am spus:

— Banii ăia frumoşi şi noi de zece dolari pe care i-ai adus aici cu avionul, din Mexic.

De-abia atunci s-a uitat Luders la mine, dar total indiferent.

— Dragul meu prieten, desigur că nu vorbeşti serios? a sugerat el.

— Aiurea! Cea mai simplă chestie. Patrula de coastă nu mai are avioane. Au avut câteva, mai demult, dar cum nu se întâmpla nimic pe-aici, au fost retrase. Un avion zboară foarte sus pe deasupra graniţei cu

Mexicul şi aterizează pe micul aeroport de lângă terenul de golf de la Woodland Club. Este avionul domnului Luders care are multe interese în club şi locuieşte aici. De ce şi-ar băga cineva nasul în treburile domnului Luders? Dar domnul Luders nu are chef de o jumătate de milion de dolari în bani falşi în cabana sa de la club, aşa că găseşte o mină părăsită aici şi îi păstrează în gheţărie. E la fel de sigură ca un seif şi nu arată ca un seif.

— Devii interesant, a zis Luders. Continuă.

— Banii sunt o marfă excelentă, am continuat eu. Deţinem o expertiză asupra lor. Asta înseamnă că e vorba de o organizaţie, ca să poată face rost de tuşuri de hârtie, de ştanţe. E nevoie de o organizaţie mult mai complexă decât ar putea visa o bandă oarecare de escroci. O organizaţie guvernamentală. Organizaţia guvernului nazist.

Micul japonez a sărit de pe pat, sâsâind, dar Luders a rămas impasibil.

— Sunt interesat în continuare, a făcut el, laconic.

— Eu nu sunt, a zis Barron. Pentru mine sună de parcă ai încerca să vorbeşti singur într-un pardesiu de plumb.

Am continuat.

— Acum câţiva ani, ruşii au încercat aceeaşi cascadorie. Au turnat o grămadă de bani falşi pe-aici ca să aibă cu ce să-şi plătească spionii şi să încerce, în acelaşi timp, să facă să scadă valoarea dolarului. Dar naziştii sunt prea deştepţi ca să acţioneze în felul acesta. Tot ce vor ei sunt dolarii adevăraţi, americani, pe care să îi folosească în America Centrală şi de Sud. Bani de toate valorile şi uzaţi. Nu poţi merge să depui într-o bancă o sută de mii de dolari în bancnote noi-nouţe de zece dolari. Chestia care îl deranjează pe şerif este faptul că aţi ales tocmai locul ăsta, o regiune muntoasă, unde oamenii sunt mai degrabă săraci.

— Dar pe tine, cu creierul tău super, nu te deranjează, nu? a mârâit Luders.

— Să ştii că nici pe mine nu mă deranjează chestia asta, a zis Barron. Pe mine mă supără că oamenii sunt omorâţi pe teritoriul meu şi nu-s obişnuit cu aşa ceva.

Am continuat:

— Ai ales locul ăsta în primul rând pentru că e ideal pentru a aduce banii aici. Este probabil unul din cele câteva sute de locuri din toată ţara unde forţele de ordine sunt reduse ca număr, dar unde în timpul verii vin şi pleacă o grămadă de oameni străini. Şi unde avioanele pot decola şi ateriza fără a fi controlate. Dar ăsta nu e singurul motiv. Mai e de asemenea un loc destul de bun pentru a spăla o groază de bani, dacă eşti norocos. Dar tu n-ai avut noroc. Omul tău, Weber, a forţat norocul şi ăsta a fost ghinionul tău. Să-ţi mai spun de ce locul ăsta e ideal pentru a scăpa de banii falşi dacă ai destui oameni care să lucreze pentru tine?

— Te rog, a zis Luders, bătând uşor cu palma pe mitralieră.

— Pentru că trei luni pe an, districtul ăsta are o populaţie care variază între douăzeci şi cincizeci de mii de oameni, în funcţie de vacanţe şi de week-enduri. Asta înseamnă o grămadă de bani care intră aici şi o grămadă de afaceri care trebuie făcute. Şi nu există nici o bancă. Ca urmare, hotelurile, barurile şi negustorii trebuie să schimbe tot timpul cecuri în bani lichizi. Ca urmare, toate depozitele trimise afară în timpul sezonului sunt sub formă de cecuri şi banii lichizi rămân în circulaţie. Până la sfârşitul sezonului, desigur.

— Asta chiar că este foarte interesant, a spus Luders. Dar dacă operaţiile astea ar fi fost controlate de mine, nu m-aş fi gândit să bag prea mulţi bani aici. Aş fi băgat pe ici pe colo, dar nu mult. Aş fi făcut nişte încercări, pentru a vedea dacă merge treaba. Şi asta, dintr-un motiv pe care l-ai expus mai devreme. Pentru că în mare parte şi-ar fi schimbat rapid stăpânul şi, dacă s-ar fi descoperit că sunt falşi, după cum spui tu, ar fi fost foarte dificil să se ajungă la cel de la care au plecat.

— Mda, am spus. Ar fi mai deştept aşa. Îmi place că eşti drăguţ şi franc în privinţa asta.

— Cu voi, a zis Luders nu mai contează cât sunt sau nu de franc.

Barron s-a aplecat brusc în faţă.

— Ascult-aici, Luders, n-o să-ţi folosească la nimic dacă ne omori

pe noi. Dacă te predai, n-avem nici o probă împotriva ta. Se poate să-l fi omorât pe Weber, dar, după cum merg treburile pe-aici, o să fie al dracului de greu s-o dovedim. Dac-ai împrăştiat bani falşi, or să ţi-o pună-n cârcă, fără discuţie, dar nu te vor spânzura pentru aşa ceva. Şi acum, dacă tot am la centură două perechi de cătuşe, propunerea mea e să ieşiţi cu ele, tu şi amicul tău japonez.

Charlie the Jap a zis:

— Ha, ha. Foarte simpatic om. Cred tare găgăuţă.

Luders a zâmbit uşor.

— Ai dus toată marfa în maşină, Charlie?

— Încă valiza vine rapid, a zis Charlie.

— Ar fi bine să o duci şi pe aia şi să porneşti motorul maşinii, Charlie.

— Ascultă, Luders, n-o să-ţi meargă, a insistat Barron. Am un om ascuns în pădure cu o carabină pentru cerbi. E lună plină. Ai aici o sculă faină, dar nu ai mai multe şanse cu ea împotriva unei carabine pentru cerbi decât aş avea eu şi cu Evans împotriva ta. N-o să poţi pleca de-aici decât dacă pleci cu noi. Ne-a văzut intrând aici şi a văzut cum am intrat. Ne-a dat douăzeci de minute. Apoi va trimite nişte băieţi să te arunce-n aer. Astea sunt ordinele pe care i le-am dat eu.

Luders a vorbit foarte încet.

— Problema asta e foarte dificilă. Chiar şi noi, germanii, o considerăm foarte dificilă. Am obosit. Am făcut o greşeală gravă. M-am folosit de un om care era un tâmpit, care a făcut un lucru tâmpit şi pe urmă a omorât un om pentru ceea ce a făcut, pentru că omul ştia ce a făcut. Dar a fost şi greşeala mea. Şi nu voi fi iertat. Viaţa mea nu mai reprezintă mare lucru. Du valiza în maşină, Charlie.

Charlie s-a întors hotărât spre el.

— Nu plăceam aşa, a zis el tăios. Sacoşa dracului grea. Om cu carabina împuşcând. La dracu'!

Luders a zâmbit uşor.

— Astea sunt nişte aiureli, Charlie. Dacă ar mai fi avut pe cineva cu ei, ar fi fost de mult aici. De asta i-am şi lăsat să vobească atât, ca să

mă conving că sunt singuri. Sunt singuri. Du-te, Charlie.

— Eu duceam, dar nu plăceam.

A mers într-un colţ şi a ridicat valiza care era acolo. De abia putea să o care. A dus-o încet până la uşă, a pus-o jos şi a oftat. A crăpat uşa puţin şi s-a uitat afară.

— Nu văd nimeni, a zis el. Poate doar minciuni şi astea.

Luders a zis, gânditor:

— Trebuia să omor câinele şi pe femeia aia. Am fost slab. Omul ăla, Kurt, ce e cu el?

— N-am auzit de el, am spus eu. Cine e?

Luders m-a privit fix.

— Ridicaţi-vă în picioare, amândoi!

M-am ridicat. Un fior de gheaţă mi se prelingea pe şira spinării. Barron s-a ridicat şi el. Avea faţa pământie şi năpădită de sudoare, dar fălcile lui continuau să mestece. M-a întrebat încet:

— Cu cât te-ai ales pentru treaba asta, fiule?

— O sută de parai, dar am mai cheltuit ceva din ei, am zis eu, cu o voce groasă.

Barron a continuat, pe acelaşi ton:

— Am fost însurat patruzeci de ani. Ăştia mă plătesc cu optzeci de dolari, pe lună, casă şi lemne de foc. N-ajunge. La dracu', tre' să le cer o sută. A rânjit strâmb, a scuipat pe jos şi s-a uitat la Luders. Să te ia dracu', nazist împuţit, a zis el.

Luders a ridicat încet mitraliera şi buzele i s-au întins, dezvelindu-i dinţii. Respiraţia îi şuiera. Apoi, foarte încet, a pus mitraliera jos şi şi-a băgat mâna în haină. A scos un Luger şi i-a tras siguranţa cu degetul mare. Şi-a mutat arma în mâna stângă şi a stat câteva clipe, privindu-ne în tăcere. Încet de tot, figura i s-a şters de orice fel de expresie şi a devenit doar o mască cenuşie, moartă. A ridicat pistolul şi în acelaşi timp mâna dreaptă i se ridica întinsă până la înălţimea umărului. Braţul i-a devenit rigid ca un odgon întins.

— Heil Hitler! a lătrat el, scurt.

A întors rapid pistolul, şi-a vârât ţeava în gură şi a tras.

14.

Japonezul a scos un strigăt şi a ţâşnit pe uşa deschisă. Eu şi cu Barron ne-am aruncat pe masă şi ne-am luat armele. Pe dosul palmei mi-au căzut câteva picături de sânge, în momentul în care Luders se îndoia şi cădea încet lângă perete.

Barron era deja în uşă. Când am ieşit după el, l-am văzut pe micul japonez fugind mâncând pământul în josul dealului spre aglomeraţia de tufişuri.

Barron şi-a încordat corpul, a ridicat Coltul, dar l-a lăsat jos.

— E prea aproape, a spus el. Întotdeauna le dau patruzeci de metri avans.

A săltat din nou Coltul uriaş, şi-a întors puţin corpul, pistolul a atins poziţia de tragere, s-a deplasat încet şi capul lui Barron s-a lăsat puţin în jos, până când braţul, umărul şi ochiul drept s-au înscris pe aceeaşi linie.

A rămas aşa, perfect rigid câteva clipe, apoi arma a bubuit şi i-a tresărit în mână, în timp ce un nouraş de fum se ridica încet în lumina lunii şi se destrăma.

Japonezul a continuat să alerge. Barron şi-a lăsat în jos Coltul şi l-a privit pe japonez cum se aruncă în tufe.

— La dracu', a zis el. L-am ratat. Mi-a aruncat o privire scurtă. Da' n-o să ajungă niciunde. N-am eu treabă cu el. Cu picioarele alea mici ale lui n-o să poată sări nici măcar peste un con de brad.

— Avea un pistol, am zis eu. Sub braţul stâng.

Barron a scuturat din cap.

— Nici vorbă. Am văzut eu că tocul era gol. I-l luase Luders. Cre' că Luders vroia să-l omoare înainte de-a pleca.

Farurile unei maşini s-au făcut văzute prin praful drumului.

— Oare de ce s-o fi muiat aşa Luders?

— Eu cred că mândria lui a fost rănită grav, a zis Barron. O ditamai organizaţie ca a lui să fie dată complet peste cap de doi amărâţi ca noi!

Ne-am dus după colţul gheţăriei. Un coupé mare şi nou era parcat

acolo. Barron s-a apropiat de el şi a deschis portiera. Maşina de pe drum se apropiase. A întors şi farurile ei roşii au lins coupé-ul. Barron s-a uitat un timp în maşină, apoi a trântit portiera cu furie şi a scuipat cu năduf pe pământ.

— Caddy V–12, a spus el. Scaune roşii de piele şi valize în spate. A deschis din nou portiera, s-a aplecat înăuntru şi a dat cu palma în bord. Cât e ceasu'?

— Două fără doiş'pe minute.

— Ceasul ăsta nu-i fără doiş'pe şi o juma' de minut, a zis el furios. Aici ai dat-o-n bară. S-a întors şi mi s-a proţăpit în faţă, dându-şi pălăria pe ceafă. Pe toţi dracii, ai văzut-o parcată în faţă la Indian Head! a zis el.

— Corect.

— Credeam că eşti doar un tip deştept.

— Corect.

— Fiule, data viitoare când voi mai fi pe punctul de a fi împuşcat, n-ai putea cumva, aranja să fii pe-aproape?

Maşina care se apropiase a oprit la câţiva metri de noi şi s-a auzit un scheunat de câine. Andy a strigat spre noi:

— E careva rănit?

Ne-am apropiat de maşină. Portiera s-a deschis şi căţeluşa din puf de mătase a sărit afară şi s-a aruncat pe Barron. A făcut un salt de un metru, a bătut aerul cu lăbuţele, apoi l-a izbit în burtă. S-a lăsat la pământ şi a început să alerge în cerc. Barron a zis:

— Luders s-a împuşcat singur acolo, înăuntru. Mai e un japonez mititel prin tufele alea, pe care trebuie să-l prindem. Şi mai sunt vreo trei-patru valize cu bani falşi de care trebuie să avem grijă.

A privit în depărtare, un bărbat solid şi dur ca o stâncă.

— O noapte ca asta, a zis el. Şi să trebuiască să fie plină de moarte!

SFÂRȘIT

CUPRINS:

RAYMOND CHANDLER

UCIGAȘ ÎN PLOAIE

Orice subiect abordează Raymond Chandler, captează întreaga atenţie de la prima propoziţie. Realizarea este debordantă şi desăvârşită:

- plină de viaţă şi de forţă
- tot atât de încordată ca un tigru pregătit să sară la atac.

DAILY TELEGRAPH

Raymond Chandler nu a fost un scriitor prolific, întreaga sa operă cuprinzând şapte romane şi 23 de povestiri, dar calitatea lucrărilor sale a făcut ca în foarte scurt timp să devină unul dintre cei mai căutaţi şi poate cel mai iubit autor de romane poliţiste.

Lucrările sale au fost şi vor fi citite nu ca literatură de divertisment, ci ca adevărate opere de artă.

ISBN 973-96201-3-2

LEI 3500